

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

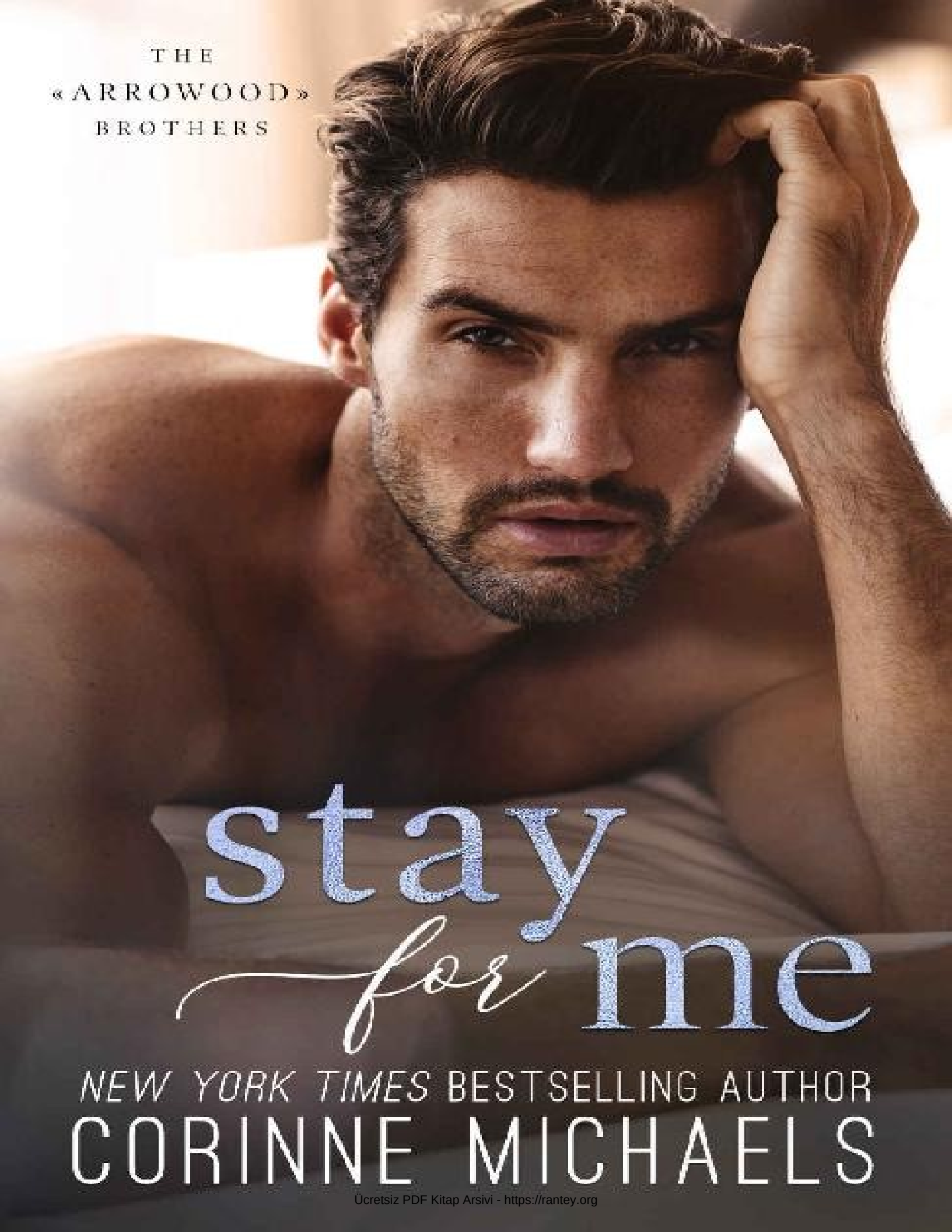
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE
«ARROWOOD»
BROTHERS

stay
for me

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
CORINNE MICHAELS

BENİM İÇİN KAL

CORINNE MICHAELS

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

<u>Bölüm 1</u>
<u>Bölüm 2</u>
<u>Bölüm 3</u>
<u>Bölüm 4</u>
<u>Bölüm 5</u>
<u>Bölüm 6</u>
<u>Bölüm 7</u>
<u>Bölüm 8</u>
<u>Bölüm 9</u>
<u>Bölüm 10</u>
<u>Bölüm 11</u>
<u>Bölüm 12</u>
<u>Bölüm 13</u>
<u>Bölüm 14</u>
<u>Bölüm 15</u>
<u>Bölüm 16</u>
<u>Bölüm 17</u>
<u>Bölüm 18</u>
<u>Bölüm 19</u>
<u>Bölüm 20</u>
<u>Bölüm 21</u>
<u>Bölüm 22</u>
<u>Bölüm 23</u>
<u>Bölüm 24</u>
<u>Bölüm 25</u>
<u>Bölüm 26</u>
<u>Bölüm 27</u>
<u>Bölüm 28</u>
<u>Bölüm 29</u>
<u>Bölüm 30</u>
<u>Bölüm 31</u>
<u>Bölüm 32</u>
<u>Bölüm 33</u>
<u>Bölüm 34</u>
<u>Bölüm 35</u>
<u>Bölüm 36</u>

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Sonsöz](#)

[Bonus Sahne](#)

[Corinne Michaels'ın Kitapları](#)

[Teşekkür](#)

[Yazar Hakkında](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

Benim için kal

Telif Hakkı © 2020 Corinne Michaels

Tüm hakları saklıdır.

ISBN-kitap: 978-1-942834-51-9

Bu yayının hiçbir bölümü yazarın önceden yazılı izni alınmaksızın elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir şekilde çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek olaylar, yerler ya da kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir ve yazarın ya da yayıncının amacı dışındadır.

Kapak Tasarımı:

Sommer Stein, Perfect Pear Creative

Editing:

Ashley Williams, AW Editing Düzeltme:

Michele Ficht & Julia Griffis

Kapak fotoğrafı © Wong Sim

OceanofPDF.com

Donna teyzeme, her zaman güvende olduğun için teşekkür ederim.

dönebileceğim bir yer. Sırlarımı, umutlarımı sakladın ve beni her zaman cesaretlendirdin. Tek umudum her küçük kızın bizimki gibi bir dostlukla büyümesi.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BİRİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

B *Bip. Bip. Bip.*
Ugh.

Saat altı buçuk olmuş olamaz. Yemin ederim, az önce uyuyakalmışım.

Yuvarlanıp saate bakıyorum ve kesinlikle kalkma vaktimin geldiğini görüyorum. Elim çarşafın üzerinde kayarak soğuğu hissediyor ve ağlamak istiyorum. Son sekiz aydır, aynı günü tekrar tekrar yaşıyormuşum gibi hissediyorum. Onu arıyorum, onun için acı çekiyorum, bir zamanlar orada olan sıcaklığı hissetmeye çalışıyorum, ama o yok.

Tıpkı onun gibi.

"Anne!" Melanie'nin sesi sonunda çığlık atıyor. "Ayağa kalk!"

Yatakta doğruluyorum, bacaklarımı yana sarkıtıyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

Bunu yapabilirim. Bu kadar uzun süredir yapıyorum ve elimden gelenin en iyisini yapıyorum. Çocukların daha iyiye ihtiyacı var ve acı hala vazgeçmek isteyeceğim kadar yoğun olsa bile onlar için bunu yapmalıyım.

On gün önce bu yeni eve taşındık.

Hiçliğin ortasında basit bir ev ama kocamın -şimdi hayatta olmayan kocamın- ailesine ve gömülü olduğu yere yakın.

Nefes almaya, hayatın yeniden yoluna gireceğini bilmemi sağlayacak tutunacak bir şey bulmaya çabalıyorum. Olacak. Bunu biliyorum ama yalnızım ve bu canımı acıtıyor. Kimsem yok.

Luke ya da onun sarsılmaz inancı bana bir savaşçı olduğumu ve her zaman bir yolunu bulacağımı hatırlatıyor. Kendimi yukarı itmek ve bunun sadece bir görevlendirme olmadığını kendime hatırlatmak zorunda olan benim. Bu sonsuza kadar sürecek. O artık yok. Toprağa gömüldü ve sesini bir daha asla duyamayacağım.

Burayı kapattığımda, bunun bir sevinç anı olması gerekirdi. Bunun yerine, o soğuk sandalyede oturup ipotek belgelerini sadece kendi adımla imzaladım. Listemize bir adres daha eklerken gülümseme ya da şaka yoktu. Kalemim son siyah çizgi boyunca ilerlerken boşluğu dolduran gözyaşlarıydı.

Başım tavana doğru eğiliyor ve kalbimdeki acı büyüyor.

"Anne! Sebastian banyodan çıkmıyor! Saçımı yapmam lazım!"

Derin bir nefes alıyorum. "Geliyorum."

Dişlerimi kırılabilecek kadar sıkarak ayağa kalkıyorum, üzerime bir bornoz geçiriyorum ve kapıdan dışarı çıkıyorum.

Melanie bana bir kez baktı ve gözleri büyüdü. "Aman Tanrım!"

"O kadar iyi görünüyor muyum?" Şaka yapıyorum. Evet, bir haftadır uyumadım ve gecenin yarısını ağlayarak geçirdim ama *o kadar da* kötü göründüğümü sanmıyorum.

"Hayır, gözleriniz şişmiş. Bayan Cybil burada olsaydı çılgılık atardı."

"Zor birkaç ay oldu."

Ayrıca Cybil bir bok söylemezdi. Onunla tanıştığımda, Pensacola'da ailesiz ve arkadaşsız kalmış iki yalnız asker eşiydik ve ben hamileydim. Cybil kalın bir aksanı ve altın gibi bir kalbi olan tatlı bir Güneyli kızdı. On iki yıldır en iyi arkadaşız.

O bir şeftali. Dışarıdan bakınca yumuşak, tatlı ve çürütmesi kolay sanırsınız. Ama içinde bir çukur vardır. Sert bir kabuk, aşılmaz ve dayanabilir

Neredeyse her şeyden. O benim kayam ve onu her şeyden çok özliyorum.

Mel iç geçirir ve sonra banyo kapısına bakar. "Biliyorum."

Ve öyle de oldu. Hepimiz için zor oldu ve Luke'un memleketine gelme fikriyle mücadele ettik. Burayı sevmediğimiz ya da ailemizin yakın olmasını istemediğimiz için değil, hayatımızı değiştirecek başka bir değişiklik anlamına geldiği için.

Biz askeri bir aileydik. Her zaman bir üsse yakındık, milli marşı dinlemek için gün doğumu ve gün batımında arabayı durdururduk ve sayamayacağımız kadar çok sorunu olan sıkışık evlerde yaşırdık, ama bu bizim hayatımızdı.

Sebastian'ı kollarımda tutup hıçkırığa hıçkırığa ağlarken jetin evin üzerinden uçtuğunu duyduktan sonra gitmemiz gerektiğini biliyordum. Babasının o uçakta olabileceğini bilmek bir neşe kaynağı olmaktan çıkmış, Luke'un öldüğünü ve bir daha asla uçamayacağını sürekli hatırlatan bir şey haline gelmişti.

Oradan ayrıldım ve yaşayacak bir yer ararken kayınvalidemlerde kaldım. Bu ev satışa çıktı ve yeni işimde tanıştığım öğretmenlerden biri sayesinde evi çabucak kapabildim. Tek sorun evin küçük olması ve çocukların kendilerine ait ayrı banyolarının olmamasıydı.

"Oradan çıkmak zorunda!"

"Tamamen iyi olacaksın, Melanie. Saçının mükemmel olmamasını kimsenin umursamayacağına söz veriyorum."

"Bunu bilemezsin. Ya bu kızlar kötüyse? Ya erkekler makyaj yapmayan kızları sevmiyorsa? Neden senin banyonda hazırlanamıyorum? Neden göz kalemi sürmeme izin vermiyorsun?"

Ergenlik çağındaki bir kızın hayatı her zaman çok dramatiktir.

"Şey, banyomda hazırlanmam gerekiyor. Diğer sorularına cevap vereyim. . on iki yaşındasın, baban bunu yapmanı istemediğini söyledi ve ben de buna uyacağım çünkü o öldü ve ben yorgunum."

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve sonra iç geçiriyor.

"Özür dilerim anne. Bunu söylememeliydim ..."

Benim tatlı kızım, her zaman bakıcıdır. Sadece on iki yaşında olabilir ama bunu asla bilemezsiniz. Bazen tanıdığım yetişkinlerin çoğundan daha fazla büyüyor, ama bu asker çocuklarının hayatı. Çok hızlı büyüyorlar, bir ailenin kendi başına bir birim olduğunu ve herkesin biraz daha fazlasını yapması gerektiğini anlıyorlar.

Sonra babasını kaybetti ve çocukluğu yok oldu. Moda ve güzellik üzerine saatlerini harcayan kız gitti. Onun yerine yetişkin olmaya çalışıyor ve ben de bu ilerlemeyi durdurmak için elimden geleni yapıyorum.

"Üzülme, tatlım. Üzgünüm. Kendimi kaybetmemeliydim. Hatalıydım."

Normal nefes almamı bekliyor ve alt dudağını çiğniyor. "Sebastian'la beni okula bırakacağım."

"Hayır, buna gerek yok. Sadece gitmem gerekiyor. Bu hepimiz için ilk gün."

Luke'un en sevdiği söz, her şeyin bir nedeni olduğuydu. Kismetin gerçek olduğunu ve tanışmamızın sebebinin de bu olduğunu düşünüyordu. Doğru mu bilmiyorum ama ben hiç itiraz etmedim. On sekiz yaşındaydım, pilot olan bir adamla tanıştım ve çok sertleştim. Birkaç ay içinde Melanie'ye hamileydim ve evlenmiştik.

Kimse sonuncu olacağımızı düşünmüyordu - bir bakıma, sanırım olmamıştık, ama kimsenin aklındaki son bu değildi.

"Büyükanнем öğle yemeklerimizi hazırladı mı?"

Umarım öyledir. O bugün için eşyaların hazırlanmasına yardım ederken ben de bavulları açıyordum. "Dün gece yaptığını söyledi."

"Sebastian'ın sandviçini kabuksuz mu yaptı?" "Ona tüm talimatları verdim."

Büyük olasılıkla böyle bir şey olmadığını bilerek iç geçiriyor. "O da babam kadar kötü. O da sandviçleri doğru dürüst yapmıyor."

Ağzı sürçtüğünde vücudu gerilir. Luke'tan hiç bahsetmiyor. O sadece konuşlandırılmış gibi davranıyor ve

bir ailenin hissedebileceği en akıl almaz acıyı yaşadı. Melanie bunu çok kötü karşıladı. Luke onun dünyasıydı.

Onun kahramanı.

Her küçük kızın hayalini kurduğu baba. İşi nedeniyle her zaman yanında olmayabilirdi ama ne o ne de Sebastian hiçbir zaman ihmal edilmiş hissetmedi. İşi her şeyden önce gelirdi, evet, ama çocuklar bunu asla hissetmedi. Luke'un işi söz konusu olduğunda zaman konusunda sıkıntı çeken tek kişi bendim ve ben de rolümü kabullenmiştim. Evdeki her şeyle ben ilgileniyordum; çocuklar, randevular, taşınmalar ve onları oradan oraya götürüp getirmek. Evimizin iyi yağlanmış bir makine olmasını sağladım ve bir şey bozulursa tamir ettirdim.

Ancak, Hayır bir söyledi Ben için planının Ben olmak Kırık parçayı ya da uçak düştüğünde ne olduğunu. "Herkes çabalıyor," diyorum ona gülümseyerek, şükrederek kayınvalidem devreye girip yardım edebildi.

"Sebastian *tuvaletteyken* ben sandviçi kontrol edeceğim!" Mel son kısmı o kadar yüksek sesle haykırıyor ki irkiliyorum. Sonra aşağıya yöneliyor, kardeşinin ona gülüşünün yumuşak sesini kaçırıyor.

"Sebastian, beş dakikan var dostum. Orada yapman gereken tek şey saçını ve dişlerini fırçalamak. Bundan fazlası gerekmez."

"Tamam, anne!"

On bir yaşında ve bu gerçekten sadece kız kardeşini kızdırmak için. Çocuklarımı seviyorum ama bugünün sorunsuz geçmesini umuyordum.

Sugarloafta okulun ilk günü. Yıllar boyunca Sylvia ve Dennis'i ziyaret ettiğimizde birkaç çocukla tanışmışlardı ama burası onlar için hiç bilinmedik bir yer. Normalde yeni bir okula başlamak büyük bir olay değildir ama bu sefer farklıydı çünkü askeri hayatı geride bırakmıştık. Asker çocukları arasında bir dostluk vardı. Her yıl yeni çocuk olmanın ne kadar zor olduğunu anlıyorlardı ve daha misafirperver olma eğilimindeydiler.

Şimdi, bu çocukların birbirlerini hayatları boyunca tanıdıkları bir yere gidiyorlar.

Otuz saniye bile geçmeden kapımda dikildi. "Eşleşiyor muyum?"

Ona bakıyorum, tıpkı babasınıninki gibi koyu kahverengi saçları ve karşı konulması imkânsız bir sırtışı var. Sonra kıyafetlerine bakıyorum ve inliyorum. "Büyükanneyle dün gece kıyafetlerinizi hazırladığınızı sanıyordum?"

"Yaptık."

Oh, Tanrım. "İlk gününde bunu mu giymek istiyorsun?"

"Büyükanne karakterli olduğunu söylerdi."

Homurdanıyorum. Bundan daha fazlası var. "Sebastian, tatlım, bu uymuyor. Git sana aldığım yeni kotu giy."

"Gömlek ne olacak?"

Üzerinde ölmek istediğim tepe bu değil, bu yüzden "Eğer beğeniyorsanız, bence harika" diyorum.

Kayınvalidemin yüksek renklere ve hayvan desenlerine karşı bir ilgisi var. Çizgili ya da benekli bir şey varsa, onu sahiplenir ve giyer. Ben öyle biri değilim ama Sebastian'la yıllar önce bu konuda bir bağ kurmuşlar ve Sebastian'a "Dünyaya hükmedecek şekilde giyin" diye yardım etmiş. Eğer tişörtü beğenirse, onu durdurmayacağım.

Bruce ya da Troy ya da kim bilir ne adında, karpuz büyüklüğünde yumrukları olan bir çocuğun muhtemelen bu konuda söyleyecek bir şeyleri olacaktır, ancak Sebastian uzun zamandır insanların kendisini sevmesini sağlamaya çalışıyor. O bizi gülümsetmeyi seven ve sürekli şakalarla ya da müzikle eğlendiren tatlı bir çocuk. Şarkılar yazıyor, gitar çalıyor ve notları hep A. İstesem de onunla daha fazla gurur duyamazdım.

"Keşke babam burada olsaydı." "Ben de."

"Tişört hoşuna giderdi."

I kavgageri ve gözyaşları o tehdit altında için Form."Eşleşen bir tane alırdı."

Luke'un sahip olmadığı tek şey moda anlayışıydı ama Sebastian'a istediğini giymesi için güven vermeye çalışmayı seviyordu. Kendisi -kötü donanma savaş pilotu- zebra tişört giyebiliyorsa, Sebastian da giyebilirdi.

"Sence bugün cennette beni izliyor mudur?" "Tüm dolarlarıma bahse girerim."

Sebastian'ın yüzü hafifçe düşer. "Onu özliyorum."

Ona yumuşak bir gülümseme veriyorum, bu bir imza. *Anlıyorum, keşke farklı olsaydı ama bunu düzeltemem* diyor. "Biliyorum, ama bu kasabada Büyükanne ve Pawpaw ile birlikte olmamız iyi bir şey, değil mi?"

Başını sallıyor ama hayal kırıklığını görebiliyorum. "Evet."

"Yine de aynı şey değil," diye ekliyorum. Bunu hiçbirimiz için daha iyi hale getirecek hiçbir şey yok ve ona boş yere umut vermeye çalışmak durumu daha da kötüleştirmekten başka bir işe yaramayacak.

Biz yalnızız.

Artık dört kişilik bir aile olan Allen'lar değiliz. Sadece üç kişiyiz, tekerleğin asla onarılamayacak bir tekerleğiyiz.

Sevdiğim adamı ve çocuklarımın babasını mekanik bir arıza yüzünden kaybettim. Çok fazla özür diledim. Ondan üç ay önce askere gitmeseydi hayatımız nasıl olurdu diye ağlayarak geçirdiğim çok gece oldu.

Keşke beni hayal kırıklığına uğratmasaydı.

Keşke söz verdiği gibi o gün işe gitmeyecek kadar beni sevseydi.

Keşke . . .

Ama bu asla sahip olamayacağım bir hayal çünkü gerçek onu bizden aldı ve şimdi sadece birbirimize sahibiz.

"Hayır, ama sen varsın." "Her zaman."

Sebastian öne atılıyor, kollarını açıyor ve ben onu sıkıca çekiyorum. Onun sarılmaları en iyisidir. Sıcaklık ve sevgi doludurlar.

Ayak parmaklarının üzerine kalkıyor, yanağımı öpüyor ve bana daha sıkı sarılıyor. "Seni seviyorum anne."

"Ben de seni seviyorum."

Melanie geri geliyor. "Kriz önlendi."

Gülüyorum. "Teşekkürler, Mel."

Sebastian'ı omuzlarıyla geçip banyoya dalıyor. "Pislik."

Oğlum gözlerini deviriyor. "Kız kardeşler."

Onlar hazırlanırken ben de kendi banyoma gidiyor, şık ama yine de profesyonel olduğunu umduğum bir pantolon takım giyiyorum. Bölge danışmanı olarak çalışmak alışık olduğumdan çok farklı olacak. Kaliforniya'da zor bir bölgedeydim. Uğraştığım çocukların uyuşturucudan, çetelerden ve istismardan kaçmaktan SAT sınavlarını geçmeye ve üniversitelere başvurmaya kadar hayatlarının her alanında yardıma ihtiyaçları vardı. Günlerim hiç sıkıcı geçmiyordu ve ofisime giren herkese yardım etmeyi seviyordum.

Buranın müdürü Bayan Symonds gülerek bana çözecek problemler arayacağım günlere hazırlanmamı söyledi.

Hâlâ heyecanlıyım ve önüme çıkan her türlü zorluğa hazırım.

Çocuklar beni aşağıda karşılıyor, sırt çantalarını omuzlarına asmışlar ve havadaki gerginliği hissedebiliyorum. "Hazır mısınız çocuklar?"

Başlarını sallıyorlar. Evimizin okulun ilk günü için çok köklü gelenekleri var ve onlar için de tek bir şeyin aynı olmasını istiyorum. Zımnı yarışı kazanmaya çalışırken birbirlerini iterek odaya giriyorlar.

"Kımıl da, bücür." Mel'in sesi kısıldı.

"Kımıl da! Sen aptalsın."

Oh, kardeşler. "İkiniz de durun."

"Her şeyi duyuyor," diyor Sebastian merakla. "Evet, duyuyorum. Şimdi, göt kafalılığı bırakın da pasta."

Mutfak alanına gelirler ve bir tabak alırlar. Bu, Luke ve benim ilk görev yeri değişikliğimizden sonra bulduğumuz bir şeydi. O ilk gün kahvaltıda pasta yiyoruz. Bu yapmak istediğimiz dileklerin bir kutlamasıdır. Bu okulun ilk günü olmasa da Pennsylvania'da bizim için bir ilk ve bunu sayacağız. Ayrıca kekta yumurta var ve yumurta bir kahvaltı yiyeceğidir. Tabii ki şeker, yağ ve krema sağlıklı bir şey değil ama umurumda değil.

Her dilimin bir mumu vardır ve dileğin dünyaya yayılması için yüksek sesle söylenmesi gerekir.

"Melanie, sen önden git."

Pastayı kaldırıp aleve bakıyor. "Umarım bu yıl bütün notlarım A olur ve sonunda bir erkek arkadaşım olur."

Sebastian güler. "Evet, doğru. Hiçbir erkek seninle çıkmak istemeyecek. Makyaj bile yapmıyorsun."

"Sebastian!"

Omuz

silkiyor.

Bunun için yeterli gücüm yok.

Ona ters ters bakıyor ve sonra mumunu üflüyor. "Sıra sende anne."

Umarım bu yıl dağılmam.

Bunu duymalarına gerek yok. Bunun yerine pastayı gündeme getiriyorum ve gerçekten olabilecek bir şey diliyorum. "Umarım bu yıl bize yeni arkadaşlıklar, bol kahkaha ve yeni evimizi sevme fırsatı verir."

"Çok tatlısın anne," diyor Mel usulca. Sebastian'ın sesi onunkinin tam tersidir. "Ve sıkıcı." "Evet, evet, sen git, Bay Macera."

Sırıttıyor ve sonra gözlerini kapatıyor. "Umarım babamı bu kadar özlemeyi bırakabilirim, harika çocuklarla tanışırım ve Jacob Arrowood'u görür, ona ne kadar harika olduğunu söyler, sete gider ve ünlü bir oyuncu olurum."

Melanie ve ben bakışlarımızı paylaşıyoruz çünkü Sebastian bu dileğin bir parçasına sahip olabilir.

OceanofPDF.com

İKİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

JACOB

OceanofPDF.com

~Bir ay sonra~

"**I** o şeyin içinde kalmayacağım!" Elimde kutularla verandasında dururken Declan'a onuncu kez söylüyorum.

"Burada kalmıyorsun Jacob. Evliyim ve yeni doğmuş bir bebeğim var. Seni seviyorum kardeşim ama sen de burada kalmak istemiyorsun."

Bunun beni caydıracağını sanıyorsa, yanılıyor. "O kulübede kalmaktan iyidir."

"Burası bir kulübe değil. Altı ay boyunca içinde kaldım ve Sean da idare etti. Senin şımarık kığın da idare edebilir."

Aklını kaçırmış. Orada kendi isteğiyle kaldı çünkü Connor'la kalmak istemiyordu. Sean bunu yaptı çünkü Devney'i kazanmaya çalışıyordu. Benim hiçbir nedenim yok. "Buna kalkışmamayı tercih ederim."

"Connor'a git o zaman."

"Onun iki çocuğu var. Senin sadece bir tane var. Kaos söz konusu olduğunda, bu daha iyi."

Declan huffs. "Yemin ederim, seni çocukken dağdan aşağı atmalıydık."

"Evet, ama sen yapmadın. Şimdi beni içeri al."

Başını sallıyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş. Onu tanımayan biri için korkutucu görünebilir. Bana öyle gelmiyor. Ben bunu komik buluyorum.

Verandanın merdivenlerinden yukarı çıkmaya başlıyorum ama sonra bu evde korkutucu olan tek şeyin onu iterek geçtiğini görüyorum. Sydney Arrowood 1.80 boyunda, kaşları kalkık ve savaşa hazır bir şekilde orada duruyordu. "Jacob Arrowood, bunu denersen taşaklarına öyle bir diz atarım ki bir daha asla aşağı inemezler."

Çekiniyorum çünkü bunu yapacağından hiç şüphem yok. "Syd." "Hayır."

"O kutuda kalamam. Klostrofobim var."

"Sen değilsin! Kendini annenin saklanma yeri olarak kullandığı sandığa kilitlerdin ve Bayan Beackerson'ın arazisindeki kurumuş kuyuyu çok severdin. Arrowood arazisinde kalman gerektiğini biliyorsun. Anlaşma böyle."

"Evet, ama arazinizi bizimkiyle birleştirdiniz, yani aslında burası Arrowood arazisi." Biraz abartılı ama umurumda değil. Bu lanet şeyin akan suyu bile yok. Bu bir kompost tuvalet. Cidden, böyle bir şey olduğunu bilmiyordum.

İç geçiriyor ve bana doğru adım atıyor. "Seni seviyorum Jacob. Seviyorum ama seni o kadar da çok sevmiyorum. Altı ay boyunca buraya taşınmayacaksın. Bir bebeğim ve Declan varken olmaz."

"Bebekten daha kötü, değil mi?" Syd sırtarak başını sallar.

"Güzel," diye ekliyor Declan.

"İşitme duyunun çalıştığını görmek güzel, yaşlı adam."

Syd'in eli koluma dokunmadan önce Declan bana orta parmağını gösteriyor. "Ellie'nin hassas bir kalbi var. Onu denemelisin. Eğer yeterince yalvarırsan Devney ana evde kalmana izin verir. Ama birkaç gün içinde evleneceklerini ve balayından döndüklerinde muhtemelen tavşanlar gibi sevişeceklerini düşünürsek, yeterince yalvarabileceğinden emin değilim. Ayrıca, istikrara ihtiyacı olan Austin var, evsiz amcaları değil ..."

"Syd, yalvarıyorum. Beni bu eve alman için yalvarıyorum, burada olduğumu bile anlamayacaksın." Ailedeki en hayırsever kişi benim.

Gözlerini deviriyor. "Hayır."

"Gerçek dünyada önemli biri olduğumu biliyorsun, değil mi?"

"Evet, ama artık Sugarloaftasın ve ne kadar büyük bir olay haline geldiğin umurumuzda değil. Burada sen sadece Jacob'sın, bir zamanlar o korkunç sitcom'da rol alan ve benim bir meme yaptığım aptal kardeş."

"Bekle, meme'i *sen mi* yaptın?"

Sırıttıyor. "Memi kimin yaptığı önemli değil, önemli olan burada kalmaman."

Yatağına kauçuk bir yılan koyduğum için bana borcunu ödediğini ya da Declan'ı bir ayının yediğine onu ikna ettiğimi bilmeliydim. Bu eğlenceliydi.

Aynı zamanda oyunculüğün iyi olduğum bir şey olabileceğini fark ettiğim zamandı.

Şu anda tek istediğim içinde uyuyabileceğim normal bir ev. O yüzden iyi davranıyorum. "Cidden beni, en sevdiğin kayınbiraderini dışarı mı atacaksın?"

Gerçekten evsiz değilim, sadece o küçük evde kalmak istemiyorum.

Sydney özür diler gibi görünmüyor. "Gerçekten öyleyim ama bilgin olsun, favorim sen değilsin, Sean."

Ağzım açık kaldı. "Sean mı? Neden herkesin favorisi o?"
"İyi olan o."

Tamam, bu doğru, ama bu kimin umurunda? Güzel olmak abartılıyor. "Çekici olan benim," diye karşı çıkıyorum.

"Doğru." Sydney kocasına bakıp omuz silkiyor. "Ama bu senin burada kalmayacağın gerçeğini değiştirmez."

Declan başını sallar. "Bekle. Sence çekici olan o mu? Bu durumda ben ne oluyorum?"

Sydney'nin parmakları yüzüne doğru kayıyor.
"Mükemmel o l a n ."

Bu bir fiyasko ve midemi bulandırıyor. "Bir evliliğe yalanlarla başlamak iyi bir fikir değil," diye bağıriyorum arabaya doğru yürürken.

"İşte bu da burada kalmamanın bir başka nedeni," diye bağıriyor Syd.

"Eve hoş geldin!" Ben de öyle dedim.

"Evine hoş geldin, aptal!" Declan geri sesleniyor.

Eğer kollarımda bir kutu olmasaydı, suratına bir yumruk yerdi.

Belli ki o lanet şeyin içinde ya da Connor'la kalmak zorunda kalacağım. Küçük ev daha cazip bir seçenek. Kardeşimi seviyorum, o harika biri ama biz her zaman didişen taraf olduk. Kaç yaşına gelirsek gelelim, birbirimizin yanındayken içimdeki on yaşındaki çocuk ortaya çıkıyor. Birlikte yaşamamanın nasıl bir cehennem olacağını ancak Tanrı bilir.

Ayrıca yeğenlerimi de çok seviyorum ama yirmi dört yedi yaşındayken onlara sahip olmaya hazır değilim. Hadley ele avuca sığmayan biri; sevgi dolu, güzel, sevimli ve hiç susmayan bir avuç. Repliklerime çalışmalı ve döner dönmez çekimlerine başlayacağım filmime hazırlanmalıyım.

"Yarın yemeğe gel Jacob," diyor Syd kollarını evlendiği ahmağa dolamışken.

"Oh, yapacağım. Eğer o lanet şeyin içinde uyumak zorunda kalırsam, hepiniz beni besleyeceksiniz!"

Declan başını sallarken o gülüyor. Şaka yaptığımı düşünebilirler ama yapmıyorum. Son dokuz yıldır Hollywood'da yemek yapmak zorunda kalmadan yaşıyorum. Paket servis konusunda uzmanım ama burası Sugarloaf ve burada öyle bir şey yok.

Yardım olmadan nasıl hayatta kalacağımdan emin değilim. Umarım Bayan Maxwell hala karşılama komitesindedir ve güveç gibi bir şey getirir. Uğrayabildiğim kadar çok komşuyu ziyaret etmeyi aklıma not ediyorum.

Annem her zaman o ekibin bir parçasıydı. Biri gelirse, onu beslerdi. Eğer bu hala kasabanın yönteminin bir parçasıysa, ben buna varım.

Kutuyu arabaya geri koyuyorum ve kapıyı açıp çerçeveye yaslanarak duruyorum. "Senden gerçekten daha fazlasını beklerdim, Syd. En azından ahır teklif edebilirdin!"

"Bunu yaparsam kardeşinle ateşli, çılgın bir seks yapmak için nereye kaçabilirim?"

Öğürüyorum. "Tanrım, bu zihinsel resim artık beynime kazındı."

"Bir şey değil!"

Kimse başka bir şey söyleyemeden arabaya bindim. Şimdi hem onların hem de Sean ve Devney'nin balayından döndükten sonra nasıl olacaklarına dair kâbuslar göreceğim. Arrowood çiftliğine geri dönerken manzaralı yoldan gidiyorum.

İlk işimi yaptığım köşe başı dükkânı hâlâ orada. Yenileri karmaşık olduğu için değiştirmedikleri eski pompaların bulunduğu benzin istasyonu da öyle. Bir de Bayan Symonds'un kızının sahibi olduğu fırın, bir pizzacı ve bir mandıra gibi yeni şeyler var.

Pek çok açıdan aynı ama farklı hissettiriyor. Annemin ölümünden sonraki ilk gece gibiydi. Her şey her zaman olduğu gibi oradaydı ama yine de sanki ev bomboştı. En önemli şey gitmişti ve o boşluk kaldı.

Birkaç dolambaçlı yoldan sonra girişe ulaştım.

Son on sekiz ay içinde buraya birkaç kez gelmiş olmamın bir önemi yok. Kapıya geldiğimde hala midemde aynı düğümü hissediyorum.

Elli yıldır orada duran tabelaya bakıp iç geçiriyorum.

"Bir okla ilgili tek gerçek nedir?" Başımı kaldırıp soruyorum, soranın annemin sesi olmasını dileyerek. "Tüyün yarısını çıkarmak eğri oluşturacak ve rotasını değiştirecektir."

Her zaman birbirimize bağlı olmamız gerekiyormuş gibi davranırdı ama son birkaç aydır bunun böyle olmadığını fark ettim. Tüyleri çıkarmak ya da bir eğri oluşturmak bizi nasıl birbirimize bağlar? Bağlamıyor. Açıkça yön değiştirmem gerektiğini düşünüyordu, sanırım. Her zaman eğilen ben olduğum için mi? Hayatımdan bir şeyleri çıkarmam gerektiği için mi? Ya da asla doğru yolu izlemediğim için mi? Bunu hiç açıklamadı, sadece gülümsedi ve bir gün anlayacağımı söyledi.

O günün bir an önce gelmesini istiyorum çünkü ne halt ettiğimi anlamamak çok kötü.

Anlamı bile. Kardeşlerime yıldırım çarptı ve ben burada hâlâ kimsenin cevabını bilmediği bir bilmeceyi çözmeye çalışıyorum.

"Biraz yardım et anne," diyorum. "Bunca yıldan sonra çok şey istediğimi sanmıyorum. Diğer üç salak kolay olanları aldı, ama sen bana cevap anahtarı gerektiren bir tane verdin." Sanki cevap verecekmiş gibi tabelaya bakan bir aptal gibi hissediyorum. Yine de etrafımda ona dair ezici bir his var. "Şimdi hepimiz hakkında ne düşünüyorsun? En azından dördümüzden üçünün evli olmasından mutlu olur muydun? Sean henüz değil ama dört gün içinde olacak."

Güneş bulutların arasından çıkıyor ve ben gülümsüyorum. Mutlu olacağını düşünmüştüm.

Eve çıktım ve orada bir araba vardı.

Kardeşim Karayipler'de olduğu için evde kimin olacağını bilmeden yanına park ediyorum.

Kapıyı açıp indiğimde diğer arabadan bir kadın çıkıyor. Uzun kızıl saçları bahar esintisinde hafifçe dalgalanıyor, mavi gözleri benimkilere kilitleniyor ve bir an için kim olduğumu bilmiyorum. Her şey benden kaçıyor. Adım, nerede olduğum, nefes alma ve düşünme yetilerim kayboluyor.

Daha önce de güzellik görmüştüm.

Her erkeğin arzusu olan kadınlar tanıdım, ama bu kadın ... başka bir şey.

"Merhaba." Ben orada dikilip bakarken, o bana el sallıyor. "Sen . . ." Farkındalığın onu nasıl etkilediğini izliyorum. "Oh. Sen Jacob Arrowood'sun. Ben Hiç düşünmemiştim. Yani, ben sadece ... evet, ben Brenna Allen'ım. Devney'nin sahip olduğu evi satın aldım. Yolun biraz aşağısında. Sanırım daha önce kardeşi orada yaşıyordu. Eminim buralı olduğunuz için bunu biliyorsunuzdur. Saçmalıyorum. Ama her neyse, bunu getirmek için geldim." Brenna bir güveç kabını kaldırdı. "Ellie için ama evi biraz karışık olduğu için nerede olduğundan emin değilim..."

Brenna'nın sesi kısılıyor ve alt dudağını dişlerinin arasına alıyor. Burada aptal gibi durmak yerine bir şeyler söylemem gerekiyor. "Tamam."

Tamam mı?

Bulabildiğimin en iyisi bu. Tanrım, tokatlanmaya ihtiyacım var. Boğazımı temizleyip tekrar deniyorum. "Yani, teşekkür ederim, eminim bunu takdir edecektir."

"Ellie burada mı?"

"Yolun biraz aşağısında oturuyorlar. Üçüncü araba yolu."

Brenna gözlerini kapatır ve iç çeker. "Özür dilerim. Ellie ana evin önünden geçtiğini söylemişti ama ana evin hangisi olduğunu bilmiyorum."

"Burası ana ev."

"Bunu şimdi anlıyorum." Yanakları kızarıyor ve başını eğiyor. "Peki ya Devney? Merhaba demek isterdim çünkü Sanırım burası onun evi?"

"Evet, bu harika olurdu. Eminim seni görmeyi çok isterdi ama kardeşim onu St. Lucia'ya götürdü."

"Oh! Vay canına. Bu bir çırpma teli."

Gülümsüyorum ya da en azından gülümsediğimi umuyorum. "Evet, kardeşim çok romantiktir. Ona sürpriz yapıp evlenme teklif edecek ve birkaç gün içinde de onunla evlenecek."

Brenna saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Bu çok tatlı." "Ya da hayır derse ve adam hepimizin parasını öderse gerçekten aptalca olur. gerçekleşmeyecek bir düğünü kutlamak için oraya uçmak."

Derin mavi gözleri neredeyse nefesimi keserek yukarı bakıyor. "Luke her zaman bir erkeğin bu soruyu sadece cevabını bildiği zaman sorduğunu söylerdi." Gülüyor. "Kardeşinin kendinden emin olduğunu umuyorum."

Gözlerindeki acıyı hafifletmek için ona doğru bir adım atıyorum ama sonra kendimi durduruyorum. "Luke'u duyduğuma üzüldüm. Onu çok iyi tanı mıyordum. Benden birkaç yıl ilerideydi."

Bunu açıklamak nereden aklıma geldi bilmiyorum ama en azından tam cümlelerle konuşuyorum.

"Teşekkür ederim. Onu çok özleyorz. İnsanların üzgün olduklarını söylemeleri her zaman çok tuhaftır." Gülümsüyor. "Yani... Söylediğiniz için minnettarım. Sadece yeni bir normal buluyoruz ve onu özlememize rağmen elimizden gelenin en iyisini yapıyoruz. Özellikle de oğlum Sebastian'ı."

Bunu hatırlıyorum. Annem öldükten sonra insanlar hep özür diliyordu ama biz sadece ailemizin çekirdeği olmadan yaşamaya çalışıyorduk. Bu konuyu açtığım için kendimi aptal gibi hissediyorum.

"Ellie oğlunuzun *Navigator*'ın büyük bir hayranı olduğundan bahsetti."

Başını sallıyor. "Evet, seni seviyor. Filmde gündüz işi olarak savaş pilotu olan bir süper kahramanı oynuyorsun, yani . . . Eminim bu da işin bir parçasıdır. Bunu açıkça bildiğine göre neden ne iş yaptığını açıkladığımı bilmiyorum. Her neyse, senin bastığın yere tapıyor sayılır."

Gülüyorum. "O zaman zemin sallantıda olmalı."

Brenna bir adım geri çekilirken gülümsemesi yumuşak. "Eminim övgüye layıksındır. Ne de olsa hiç tanımadığın bir çocukla vakit geçirmeye gönüllüsün. Bunu ne kadar takdir ettiğimi anlatamam."

"Annemi çok genç yaşta kaybettim ve bunun ne kadar zor olduğunu çok iyi hatırlıyorum. Sanırım onun ölümü hepimizin hayatını pek çok yönden şekillendirdi, bu nedenle benzer bir durumda birine yardımcı olabileceğim bir yol varsa, bunu yapmaktan mutluluk duyarım."

"Bunu söylediğin için çok tatlısın Jacob. Yoksa Jake mi? Asla bilemiyorum ve varsayımda bulunmaktan nefret ediyorum."

"Jacob. Sadece bir kişinin bana Jake demesine izin var. Dokuz yaşında ve neredeyse tüm amcalarına sahip."

"Anlıyorum. Küçük kız sana sahip olduğu için çok şanslı gibi görünüyor." Brenna'nın gülümsemesi sıcak ama garip bir duraksamaya yol açıyor. "Şey, gitmeliyim ama geç döneceğim, bunu ona verebilir misin?" Yemek tepsisini bana doğru uzatıyor ve ben de sırtıyorum. Bir öğün yemiştim.

"İsterdim, ama görüyorsunuz, bir haftadır bu evde tek başıma yaşıyorum ve eğer bu konuyu gündeme getirirsem

açlıktan öleceğim.

Ellie."

Dudakları yukarı kalkıyor ve gözlerindeki hüznü kayboluyor. "Yani bana bu güveci sana verirsem hayatını kurtaracağını mı söylüyorsun?"

"Ben de bunu söylüyorum. Ben yemeğe ihtiyacı olan bir adamım ve Ellie kendi yemeğini pişirebilecek kapasiteye sahip."

"Bu durumda, senin say."

"Burada kahraman sensin, Brenna."

Gülümsemesi kalbime bir şeyler yapıyor. "Böyle düşündüğün için minnettarım."

"Güvec için minnettarım."

"Benim için bir zevk."

Arabasına doğru yürümeye başlıyor ve onu durdurmak, birkaç kelime daha konuşmak ya da masmavi gözlerinin parladığını görmek için içimde öyle derin bir ihtiyaç var ki, onu takip etmek istercesine öne çıkıyorum.

"Brenna," diye seslenerek onu durmaya zorluyorum. "Evet?"

"Ne zaman uygun görürseniz Sebastian'la buluşmak isterim. İki gün sonra Sean ve Devney'nin düğünü için ayrılıyorum ama sonra altı aylığına buraya döneceğim ve ne yapacağımı bilemeyeceğim kadar çok boş zamanım olacak."

Gülümsemesi büyüleyici ve boğazım düğümleniyor. "Buna bayılacak. Okuldaki ilk ayı zor geçti. Dürüst olmak gerekirse genel olarak zor bir dokuz ay geçirdi. Sebastian bir yere uyum sağlamaya çalışan ama bundan emin olmayan tatlı bir çocuk."

Onu nasıl kurtaracağıma dair alaycı bir yorum yapmayı planlıyordum ama gözlerindeki bakış bana şakayı aştığını söylüyor. Acı çekiyor, yorgun ve tabağındaki her şeyden bunalmış durumda ve bunu daha iyi hale getirmek için içimde derin bir dürtü var.

Bu saçmalığı kesmem lazım. O bir dul.

Tanıdığım ve sevdiğim birinin dul eşi. Ayrıca, buraya taşınmaya hiç niyeti olmayan Hollywood'lu bir bekarla

ilişkiye girmemeli.

Geçmiş yüzünden ya da çiftlik hayatını şehirden daha çekici bulan aptal kardeşlerim gibi olmadığım için değil, benim hayatım burada var olmadığı için.

Dünyada kalmamı sağlayacak hiçbir şey yok.

Ben de ona özel sırtışıımı yaptım. "Umarım onun için işleri tersine çeviririz."

"Ben de öyle umuyorum."

OceanofPDF.com

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

[*OceanofPDF.com*](http://OceanofPDF.com)

BRENNNA

"S Onunla tanıştınız ve *hiçbir şey* hissetmediniz mi?"
Cybil ekranda uzun sarı saçlarını yana doğru çekerek soruyor.

Tüm görüşmelerimizin görüntülü olmasını istemesinden nefret ediyorum. Yüzümü gizleyememek gerçekten rahatsız edici.

"Bu ne anlama geliyor?"

Gülüyor. "Yani, adam televizyonda olduğu kadar güzel mi hayatım? Bana bakmadığını söyleyemezsin."

"Elbette. Sanırım. Sorduğun buysa çirkin değil."

Onu düşündükçe gülümsememe engel olamıyorum. Onunla geçirdiğim birkaç dakika içinde bana uzun zamandır hissetmediğim şeyleri hissettirdi. Yanaklarım sanki yeniden on altı yaşındaymışım gibi sıcaklıkla ısınıyordu. Bana bir kadın gibi baktığı için kendimi tuhaf bir şekilde gergin ama aynı zamanda sersemlemiş buldum. Karşısında kocasını korkunç bir uçak kazasında kaybetmiş dul bir kadın değil, bir erkek olan bir kadın.

Arabaya binip kalmamak, konuşmamak, ilgiden zevk almamak için büyük bir çaba sarf ettim. Neredeyse beni boğacak kadar derin bir suçluluk dalgası olmasına rağmen. Başka bir erkeği düşünmek için çok erken, sadece derinden bir çekim olsa bile.

Luke'a ihanet ediyormuşum gibi hissediyorum, bu aptalca ama elimde değil.

O gece Luke ve benim fotoğraflarımıza bakarken, Facebook hesabında gezinirken ve onun ve arkadaşlarının gülümseyen fotoğraflarını görürken gözyaşlarım dinmedi. Başka bir adamı düşünmek beni nefret ettiriyordu.

İçimdeki psikolog, saçma olduğunu bildiğim duygulara öfke duyuyordu. Karşımda bir müşteri oturuyor olsaydı, onlara duyguların sadece böyle olduğunu ve bazen onlara ihtiyacımız olduğunu söyledim. Bu bize hayatın devam ettiğini, insanların ilerlediğini hatırlatırdı. Yine de, duygularım sırasında bunu duysaydım kendimi tokatlamak isterdim.

Kahkahası daha da yükseliyor. "Tatlım, yüzünü görmelisin. Babam olsa, 'Şekerim, arı yutmuş gibi görünüyorsun' derdi."

Cybil'in babasının söyleyeceği şeyler konusunda hiçbir eksiği yok, ama bu beni şaşırttı. "Arı mı yuttun?"

"Evet, bilirsin işte, yüzün sıkışmış gibi çünkü az önce bir böcek yememiş gibi görünmek için çok uğraşıyorsun."

Ne demek istediği hakkında hiçbir fikrim yok.

"Babanın ne dediğini kimse bilmiyor, tatlım. Bildiğini bile sanmıyorum. Kendince bir şeyler uyduruyordu," diyor Reggie, karanlık ve yakışıklı yüzü ekrana gelmeden bir saniye önce. "Merhaba, Brenna."

"Reggie! En sevdiğim kocam."

"Biliyorsun," diye şaka yapıyor. "İyi görünüyorsun, bronzlaşıyor musun?"

"Tan? Delirdin mi sen? Ben bronzlaşmam, yanarım."

"Bu benim için endişelenmeme gerek olmayan bir sorun." Gülümsüyorum ve başımı eğiyorum. "Ve kıskanıyorum."

Reggie telefonu Cybil'dan alıyor ve yatağa uzanıyor, böylece ona iyice bakabiliyorum. Saçları her zamankinden daha az tıraş edilmiş ve koyu kahverengi gözleri yaramaz görünüyor. Reggie tanıdığım en yakışıklı adamlardan biri, bunu ona söyleyemem çünkü daha sonra bunu kullanabilir. Sırıttıyor. "Bak ne kadar şanslıyım. Şu anda yatakta benimle birlikte iki güzel kadın var."

"Sen aptalsın."

"Beni seviyorsun," diye
karşı çıkıyor. "Seviyorum."

Bana hiçbir zaman çocuk gibi davranmamasını seviyorum. Luke'un en iyi arkadaşıydı. Aynı acemi birliğindeydiler, uçuş okuluna birlikte gittiler ve ilk görev yerleri de aynıydı. Cybil, Reggie, Luke ve ben kendi birimimizdik ve o ve ben asla endişelenmek zorunda kalmadık çünkü birbirimizin arkasını kolladıklarını biliyorduk.

O öldüğünde Reggie de benim kadar üzüldü. Aralarında kan bağı olmasa da kardeştiler.

Cybil başını onun omzuna yaslarken gözlerini deviriyor. "Kesin şunu, siz ikiniz. Ben öldükten sonra ilişkinizi yaşayabilirsiniz."

İkimiz de gülümsüyoruz ve ben gözlerimi deviriyorum. "O zamana kadar beklemeyeceğiz, Cyb. Biz zaten aşığız."

Sırıttıyor. "İki kadınımı da seviyorum." Bunun üzerine kadın dönüp adamın göğsünü ısırtıyor. "Lanet olsun, kadın."

Tek kaşını kaldırıyor. "Benim en iyi arkadaşım. Onu alamazsın."

İç çekiyorum ve başımı arkaya yaslıyorum. "Sizi özledim çocuklar."

"Geri dönmelisin," diyor Cybil, Kaliforniya'yı terk ettiğim için duyduğu nefreti gizleme zahmetine girmeden.

Neden kalamadığımı biliyor. "Çocuklar burada mutlu. Jet gürültüsü yok."

Reggie boğazını temizliyor, üçümüzün arasındaki tedirginlik açıkça görülüyor. "Hepimiz Luke'u özleyeceğiz. Kokpite her bindiğimde onu yanımda hissediyorum. Bunun hiçbirimiz için kolay olduğunu sanmıyorum."

"Öyle olmadığını biliyorum. Ama taşınmak bizim için en iyisiydi.

Burada ailemiz var ve burası sessiz."

Cybil usulca gülümser. "Biliyorum, düğün çiçeğim. Sadece seni özledim. Ve tabii ki Mel ve Seb'i de. Onlar çocuk sahibi olmaya en çok yaklaştığımız kişilerdi."

"Onları yetiştirmekte özgürsünüz," diye şaka yapıyorum.

"Hayır, teşekkürler şekerim. Onlara hediyeler göndermek ve onları sevmekle yetiniyoruz. Reggie'yi telefonda tutarak ne yapmaya çalıştığınızı bilmediğimi sanmayın. Bize Jacob Arrowood'la tanışmanı anlat!"

Bunun peşini bırakmayacağını biliyordum. Cybil'a yalan söylemenin hata olduğunu da biliyorum. O her şeyi anlıyor, bu yüzden hep görüntülü konuşuyoruz. Beni çok iyi tanıyor.

"Hoş ve son derece çekiciydi, ama hepsi bu."

Reggie'nin yüzü hafifçe değişir. "Ondan hoşlanıyor musun?" "Onunla beş dakika kadar görüştüm, o yüzden bilmiyorum."

"Onun kemiklerine mi atlamak istedin?" Cybil'in sesindeki canlılık beni korkutuyor. Bu konuda neredeyse çok heyecanlı. Ancak Sebastian'ın Navigator'a olan sevgisine rakip olabilecek tek kişi en iyi arkadaşım. O tam bir süper kahraman filmi delisi ve Sebastian'ı bu işe sokan da o.

"Atlamayı tanımla."

"Oh, oh, oh! Biliyordum. Çok ateşli!" Reggie'nin göğsüne tokat atar ve Reggie zıplar.

"Küfürbazsın!"

"Alabilirsin, Koca Adam." Bana geri döndü. "Şimdi bana bir ile on arasında bir ölçekte söyle... onun kişiliği nasıl?"

On bir. İçimdeki kız bayılmak ve iç geçirmek istiyor ve Reggie beni keskin bir gözle izlemeseydi, bunu yapabilirdim. Ama o izliyor ve ben izlemiyorum.

"Onu değerlendirmek için gerçekten zamanım olmadı." Omuz silkiyorum. "Bildiğimiz kadarıyla sadece görünüşünden ibaret olduğundan bahsetmiyorum bile. Kibirli ve tam bir pislik olabilir."

Cybil, "Evet, çünkü kendini beğenmiş pislikler çocuklarla vakit geçirmeye bayılır," diye alay ediyor.

"Sadece onunla çok fazla zaman geçirmediğimi söylüyorum ve bu az zaman zarfında ona potansiyel bir şeymiş gibi bakmıyordum. O bir erkekti. Sadece bir erkek."

Ben bir yalancıyım. Gerçekten büyük bir yalancıyım.

Cybil dudaklarını büzer ve Reggie telefonu ondan alıp oturur. "Brenna, hayatına devam etmeni isterdi, biliyorsun

değil mi?"

Başımı salladım. "Biliyorum."

"Bunu konuştuk -Luke ve ben konuştuk- çünkü görevdeyken ve geri dönememe ihtimaliniz olduğunu bildiğinizde, birilerinin ailenizi kollayacağını bilmeniz önemlidir," diye açıklıyor nazik gözlerle. "Birinden hoşlanıyorsanız yanlış bir şey yapıyormuş gibi hissetmenize gerek yok. Bu kişi o olmalı demiyorum, ama o her şeyden önce senin mutlu olmanı istiyor."

Cybil kolunu onun omuzlarına doluyor ve onu sıkıyor. "Hepimiz senin mutlu olmanı istiyoruz, Bren."

"Biliyorum. Biliyorum, biliyorum. Sadece... Onu özlüyorum ve bazı günler artık onu yeterince özlemediğimi hissediyorum. Onu eskisi kadar düşünmediğim ve gülüşünü artık eskisi kadar net hatırlamadığım günler oluyor. Ve şimdi, bir erkek görmek ve hatta onun tarafından öpülmenin nasıl bir şey olacağını merak etmek? Bu çok zor. Bununla mücadele ediyorum. Ama onunla tanıştığımndan beri beni rahatsız eden şey bu. Başka bir erkeği iki kez düşünerek bile yanlış bir şey yaptığım hissi."

"Yani, onu öpmeyi mi düşündün?" Cybil bunun bir kısmını anladı.

İç çektim. "Yemin ederim saçmalıyorsun."

"Belki öyle, ama sen bunu istemeye hakkı olan genç ve güzel bir kadınsın."

"Ne istiyorsun?"

Cybil gülümser. "Aranmak için."

Bizim evde her Çarşamba film gecesidir. Luke ve ben yeni evliyken dışarı çıkamıyorduk, bu yüzden randevuların bize gelmesini sağlıyorduk. Aynı geleneği o buralardayken ayda en az bir kez yapmaya çalıştık. O gittiğinden beri, çocuklar Çarşamba günlerinin artık aile için olduğuna karar verdiler.

Filmler. Kimin seçeceğini biz belirliyoruz ve bu gece Melanie'nin sırası, yani . . . romantik komedi.

Ancak bu kız filmi, hayatı itiraf etmek istediğimden daha yakından yansıtıyor. Kocasını öldükten sonra yalnız kalan kız, düşünmeden edemediği bir adamla tanışır. Ugh.

Çocuklarıma bakıyorum, Melanie'nin gözleri ekrana yapışmış, Sebastian'ın kafası ise sanki onun haftası olmadığı için nefret ediyor muş gibi yana kaymış. Neyi seçeceğini bilmediğimizden *değil-Navigator*. Jacob'ın günü kurtarmasını izlediğimiz bir gece daha. Gündüzleri bir savaş pilotu ve dünyayı kurtarıırken garip bir kıyafetle uçuyor. Luke'un film ve filmdeki boşluklar hakkında yapacağı tüm yorumları hayal edebiliyorum.

"Daha ne kadar acı çekmek zorundayız?" Sebastian inliyor. "Bu film tam bir işkence."

Bu konuda haklı. "Emin değilim."

Sebastian huffs. "Bu beni öldürüyor! Adamı seviyor, neden teslim olmuyor?"

Melanie ona ters ters bakar. "Şşşt. Eğer yapsaydı, film biterdi."

"Evet, ben de bunu istiyorum."

Dudaklarımdan küçük bir kahkaha kaçıyor.

Sonra ekranda bir ses dikkatimi çekip bakmamı sağlıyor. Son birkaç gündür düşündüğüm bir çift göz orada. Zihnimin bana oyun oynamasını engellemeye çalışarak birkaç kez göz kırpıyorum. Ama bu o. Jacob ekranda, kıza para üstünü uzatıyor.

"Hey! Bu Jacob!" Sebastian not ediyor.

"Kimsenin umurunda değil, aptal."

Melanie huffs.

Kalp atışlarım hızlanıyor ve bir kez daha kelebekler midemi dolduruyor. Çok güçlü ve kendinden emin görünüyor. Küçük bir parça, şu anda ne kadar popüler olduğu olmasa fark edilmeyecek bir şey bile değil, ama gülümsemesi . . . gülümsemesi nefes almamı zorlaştırıyor.

"Umursuyorum," diyor Sebastian. "Annem umursuyormuş gibi görünüyor.

Umurunda olmayan tek kişi sensin, *Mel*."

Melanie'nin gözleri kısıılır. "Sessiz ol. Sessiz ol."

Gözlerini deviriyor ve inliyor.

Kadın erken olup olmadığını tekrar tartışırken bunu yaklaşık dört dakika boyunca yapmayı başarır. "Cidden anne, bu hatunun terapiye ihtiyacı var."

Mel filmi durdurur ve aslında ona hırlar. "Gençken kocanı kaybetmeyi dene ve neler olduğunu gör. O korkuyor. Yalnızlık çekiyor. Başka bir erkekten hoşlanmak için çok erken olduğundan korkuyor. Tanrım, Sebastian, ne kadar aptal bir çocuksun. Hayatına devam etmenin sorun olmadığını anlaması için zamana ihtiyacı var! Kalbi ve akli savaş halinde çünkü ... kocasını sevdi ve başka bir adamdan hoşlanmanın doğru olup olmadığını bilmiyor. O bir dul ve bunun ne kadar zor olduğunu hiçbirimiz bilemeyiz."

Sözleri batarken etrafındaki her şey yavaşlıyor gibi görünüyor.

içi

nd Sebastian'ın kocaman gözleri üzerimde. "Mel . . ."

e. Dikkati bana doğru yöneldi ve bana

Oğlumun hala takındığı aynı geniş gözlü ifade. "Oh, Tanrım. Anne, çok özür dilerim."

Başımı sallayarak kendi düşüncelerimi uzaklaştırıyorum. "Hayır, sorun yok."

"Hiç düşünmemiştim..."

"Melanie, sorun yok. Ben bir dulum. Babanı kaybettim, genç olduğumu düşünsen de düşünmesen de ... çok gencim. Kesinlikle biriyle çıkmaya çalışmıyorum ama haklısın, zamana ihtiyacı var." Yüzündeki dehşet dolu ifade değişmiyor, ben de ayağa kalkıp ona doğru ilerliyorum. "Sorun yok."

"Bazen onun öldüğünü unutuyorum," diye itiraf ediyor. "Sanki sadece bir görevdeymiş ve kısa süre içinde eve dönecekmiş gibi geliyor."

Gözyaşları yanaklarından aşağı dökülüyor ve onu

kendime çekiyorum. "Anlıyorum."

"Özür dilerim anne. Seni incitmek istememiştim."

Geri çekilip yüzünü avuçlarımla arasına alıyorum. "Beni incitmedin. Kaba ya da kindar değildin. Bazen o kapıdan her an girecekmiş gibi hissediyorum." Başını sallıyor, ben de bir damla gözyaşını siliyorum. "Ağlama. Hepimiz unutacağız ve sonunda bir şeyler söyleyeceğiz. Bu da sürecin bir parçası. Tıpkı filmdeki kadın gibi yeni bir normal öğreniyoruz. Mücadele ediyor çünkü muhtemelen geçmişi unutmak ve bunun ne anlama geldiği konusunda endişeleniyor." Ellerim titriyor ve o da benim gibi burnunu çekiyor.

Neredeyse çok fazla. Geçen gün Cybil ve Reggie ile yapılan konuşma ve şimdi de bu. Luke her zaman her şeyin bir nedeni olduğunu söylerdi. Evren çoğu zaman bize duymamız gereken bir şey söyler. Seni çok iyi anlıyorum Luke.

Belki gerçekten o değildir, ama öyle olduğunu düşünmek istiyorum.

Sebastian yumuşak bir sesle, "Sanırım babam senin mutlu olmanı isterdi," diyor.

"Öyle mi?"

Başını sallıyor. "Yalnız kalmanı istemezdi."

Hayır, gerçekten istemezdi. Tıpkı ölen ben olsaydım onun yeniden aşkı bulmasını isteyeceğim gibi.

"Yalnız değilim, siz varsınız."

"Ama hayatına devam etmek istersen, anne," Melanie'nin sesi yumuşak ve endişeli, "sorun olmaz."

Her ikisini de kollarımla arasına alıp yakın tutuyorum. "Belki bir gün."

Umarım bir gün kendimi hazır hissederim ama bugün o gün değil.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

[*OceanofPDF.com*](http://OceanofPDF.com)

"**D** Bu kadını eşin olarak kabul ediyor musun?" diye soruyor rahip, gözyaşları sel olup akarken. Yüzün. Elimde bitirmek üzere olduğum bir bardak dondurma var.

Boktan bir reality şovun sezon finalini izlemek.

"Evet, biliyorum."

Bir kaşık daha alıp kokluyorum. "Aferin sana. Sonunda yalnız kalmak için kendini ömür boyu sürecektir bir hayal kırıklığına hazırlıyor olman kimin umurunda? Daha dün başka iki kızla öpüşen bir adamla evleniyorsun."

"Anne?" Melanie kanepenin yanından soruyor. "Evet?"

"Ağlıyor musun?"

"Hayır, gözlerim akıyor."

O kayalar üzerinde onu Topuklular.

"Tamam. O zaman. I bkz. işleri iyi idare ediyorsun."

Onu görmezden geliyorum ve dondurmanın duygularımı yumuşatmasına izin veriyorum. "Sana bir at alıp alamayacağımızı sormak istiyordum."

Başımı ona çeviriyorum, bu çocuğun kim olduğunu merak ediyorum. "Ne?"

"Bir at. Yani, buradaki tüm çocukların atı var."

"Doğru, ama bu yapmamız gerektiği anlamına gelmez. Sana kediye hatırlatmama gerek var mı? Ya da kedi insanı olamayacağımıza karar verdikten sonra aldığımız köpeği? Ya da gerbili? Biz

Tanrı ruhlarını şad etsin, altı hamster hakkında konuşamam bile."

Deniyoruz ama belli ki evcil hayvan beslemek için yaratılmamışız. Melanie, "Kedi bizim hatamız değildi," diye savunmaya çalışıyor.

"Kaçtı ve komşunun evinden çıkmayı reddetti. Evden çıktı, oraya koştu ve onu gitmeye zorladığımda yüzümü pençelemeye çalıştı ama sonra tekrar geri koştu."

Melanie iç geçirir. "Çünkü ona Bokkafa dedin."

"Boktan bir kafaydı! Sıçtı ve sonra kafasını içinde yuvarladı. Bunun aşağılayıcı değil, uygun olduğunu düşündüm."

Dramatik bir şekilde ofluyor. "Hamster kafeslerini temizlemek için çamaşır suyu kullanmadığınızı nereden bilebilirdim ki? Dumanların onları öldüreceğini bilmiyordum."

O gün gerçekten daha dikkatli olmalıydım ama tabii ki araba bozuldu, akşam yemeğini yaktım ve Luke kim bilir nereden arayıp ünitesinde ölen kişinin kendisi olmadığını söyledi. Ondan sonra . . . İşim bitmişti ve hamsterlar da öyle. Greg, Bobby, Peter, Marsha, Jan ve Cindy, ben kutuyu toprağa indirirken *The Brady Bunch*'ın tema şarkısı eşliğinde birlikte gömüldüler.

"Anne, ilgilenmemiz gereken bir şey var."

"Benimle başla."

Yarı şaka yapıyorum. Çoğunlukla iyiyim. Bugün sadece ... zor. Belki dün evde zorlanan iki öğrenciyle saatler geçirdiğim içindir, belki de dünya yıkılıyormuş ve yükü omuzlayacak kimsem yokmuş gibi hissettiğim içindir. Sebep ne olursa olsun, bu sabah uyandım, başımı boş yastığa koydum ve ağladım.

Tüm bunların kötü bir rüya olmasını istedim ama değil. Bu yüzden içimi döktüm ve iki harika çocuğum, harika bir işim, bir evim olduğunu ve iyi durumda olduğumu hatırladım.

Akşam yemeğinde dondurma yediğim gerçeğini kibarca görmezden geleceğim.

"Her zaman güllerimi alma onurunu bana bahşeder misin?"

Televizyondan gelen soru öncekinden daha yüksek sesle geliyor.

Başımı kaldırıp ona uzattığını gördüm.

"Her zaman." Onun gözyaşları benim kalbim gibi düşüyor.

Ağır bir nefes alıyorum ve duygularımı boğazımdan geri itiyorum. Ağlayamam. Son zamanlarda bunu yeterince yaptım ve ne için ağladığımdan bile emin değilim. Aylar oldu ve ben iyiydim. Gözyaşı dökmeden konuşabileceğimi düşünene kadar geri saydıktan sonra Mel'e bakıyorum.

"At yok."

Yan tarafa gelir ve oturur. "Neden ağlıyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Hayat."

Gerçek hayatımı ve duygularımı çocuklarımdan asla saklamadım. Üzüldüğümü, mutlu olduğumu, kızdığımı, bazen delirdiğimi ve gülebildiğimi bilmeleri onlar için sorun değil. Doğru şekilde işledikleri sürece duygulara sahip olmanın sağlıklı olduğunu görmelerini istiyorum. Luke öldüğünde gözyaşlarımı gördüler, her gün ayağa kalkıp yapmam gerekeni yaptığımı izlediler ve kederimiz boyunca birbirimize destek olduk, bu yüzden hepimizin iyi olduğunu düşünüyorum.

Çoğu gün.

"Babamı özlüyor musun?"

"Her zaman." Televizyondaki kızın az önce söylediği kelimeyi yankılıyorum. "Ben de." Melanie başını omzuma yaslıyor.

Eğiliyorum, dudaklarımı başının üstüne bastırıyorum ve dondurmayı ona uzatıyorum. Bir kaşık alıyor ve Sebastian koşarak gelip durup Mel'in elinden kabı kapıyor.

"Hey! Dondurma istiyorum. Hepsini yeme!"

"Çok kötü, ilk ben geldim." Melanie onu geri aldı.

"Ver onu bana!"

Sırıttırıyor ve ağzına bir kaşık değil, bir kepçe atıyor ve bir şekilde aynı anda gülümsemeyi başarıyor.

"Mel!" Sebastian sızlanıyor. "Senden nefret ediyorum!"

Dudakları hareket ediyor ama tek duyabildiğim "Wha ba ha ooh."

Çocuklarınız olsun derler . . .

"Lütfen, bu gece kavga etmesek olur mu?" Öfkeyle soruyorum. "Üzgünüm," diyor Sebastian ve sonra yanıma sürünerek geliyor, Kolunu benimkine doladı. "Film izleyebilir miyiz?"

"Bugün Çarşamba değil, aptal."

İşler çığırından çıkmadan araya giriyorum. "Hayır, öyle değil. Bugün Cuma, ama bazen bir haftada iki filme ihtiyaç duyarsınız."

Omuz silkiyor ve ağzına bir yığın daha atıyor.

"Yani, yapabilir miyiz?" Sebastian heyecanla soruyor.

Fikri bile başımı ağrıtıyor ama bu onları sessiz tutacaktır. "Ne filmi?"

Sanki sorduğum için aptalmışım gibi başını eğiyor. Tabii ki, yeni Jacob Arrowood filmini doksanıncı kez izlemek istiyor.

Her ne kadar istemesem de, bir yanım onun yüzünü tekrar görmek istiyor. Artık onunla tanıştığıma göre, gözlerindeki yeşilin ekrandaki kadar canlı olup olmayacağını ya da gülümsemesinin aynı olup olmayacağını merak ediyorum.

"Tak şunu." Kendimi neden böyle cevap verdiğimi daha fazla düşünmeden söylerken buluyorum.

"Evet!"

"Bu onun Çarşamba filmi seçimi sayılır!" Melanie ayağa kalkarken şöyle diyor. "Bunu birkaç gün içinde tekrar izlemeyeceğiz. Bu annemin seçimi."

"Peki," diye hemen kabul eder Sebastian.

Neden yapmasın ki? Ne olursa olsun onun filmini izliyoruz.

"Jacob Arrowood gelmiş geçmiş en iyi Navigator. Herkesi kurtarmaya hazır olduğunda öyle bir bakışı var ki kimse ona inanmadan edemiyor. Bahse girerim o iyi ve yapabildiği için insanlar için bir şeyler yapan gerçek bir kahramandır. Bahse girerim babam gibi o da gerçekten uçak uçurabiliyordur."

Bundan şüpheliyim, ama onun hayallerini yıkacak

değilim. İyi bir adam olduğu konusunda haksız değil. Jacob benim gibi değildi.

bekliyordum. Nazikti, gülünç derecede çekiciydi ve bana biraz huzur hissettirdi. Onunla bir hafta önce tanıştığımdan beri onu aklımdan çıkaramıyorum.

Ayrıca Cybil'in kafama arandığımla ilgili bu düşünceleri sokması da yardımcı olmuyor.

Muhtemelen karmaşık biridir ve bende de ömür boyu yetecek kadar var.

Film başlıyor ve Sebastian'ın neşesi hissediliyor. Keşke ben de öyle olabilsem.

Keder kimsenin zaman çizelgesine göre işlemiyor. Bazı günler o kadar zor oluyor ki boğuluyormuş gibi hissediyorum, diğer günler ise kolay. Luke'u hiç üzüntü duymadan düşündüğüm zamanlar oluyor. Onu o kadar canlı hayal ediyorum ki, market alışverişini tek seferde yapmaya çalışırken bize gülümsüyor, birden fazla sefer gereksiz olduğu için yüklenirken parmaklarımız kan dolaşımını kaybediyor. Gözlerimi kapatabiliyorum ve beni sevdiğini ve her zaman bana geri döneceğini söyleyen derin sesini duyabiliyorum.

Oh, bu nasıl bir yalandı.

Açılış sahnesi başlar ve Sebastian, Jacob'ın Oscar'a layık olmasının nedenlerini sıralamaya başlar. "Şehri yok etmeye çalışan teröristi sivillere zarar vermeden indirdiğinden emin olmak için tüm doğru dönüşleri ve açıları biliyor."

Melanie oflayıp pufluyor ve pencerenin yanındaki diğer kanepeye gidiyor. "Evet, o harika."

"Kapa çeneni, Melanie. O harika biri ve sen sadece benim filmimi izlediğimiz için kızgınsın."

"Eminim öyledir."

"İkiniz de başımı ağrıtıyorsunuz."

Birkaç dakikalığına sessizleşirler.

"Anne?" Melanie pencereden başını çevirmeden sesleniyor.

"Ne?"

"Büyükannem bugün geliyor mu?"

Gözlerimi kapatıyorum ve beşe kadar sayıyorum. Kayınvalidemi seviyorum. İnanılmaz ve cömertler ve bize gerçekten söyleyebileceğimden çok daha fazla yardımcı oldular, ama beni öldürüyorlar. Gelmeden önce hiç aramıyorlar ya da sorun olup olmadığını sormuyorlar. Hayatımın çoğunu tek başıma yaşadım. Genç yaşta evlendim ve bir yandan aile kurarken bir yandan da büyüdüm. Yardımlarını takdir ediyorum ama Cuma günü bu saatte uğramaları biraz fazla.

"Emin değilim."

"Garaj yolunda bir araba var ve onunkine benziyor."

Koltuktan kalkıp kapıya doğru yöneldim ve dağınık topuzumu düzelttim. Kapıyı açtığımda, gelenin o olmadığını fark ettim.

Hayır, ailemizden biri değil. Bir adam.

Çok ama çok çekici bir adam. Şu anda benim televizyonumda oynayan biri.

Bana gülümseyen Jacob'a bakarken gözlerim açılıyor.

"Hey."

Onu nazikçe itiyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum. "Merhaba, iyi misin? Bir sorun mu var? Yani, seni burada beklemiyordum ya da hiç beklemiyordum. Tabii ki benim için gelmedin, tahmin ediyorum. Çünkü bu garip olurdu, değil mi? Benim neyim var böyle?" Son kısmı nefesimin altında söyledim ve duymaması için dua ettim.

"Uğradığım için üzgünüm ama havaalanından eve dönüyordum ve ışıklarınızın yandığını gördüm. Sebastian'la tanışabileceğimi ve takılmak için bir zaman ayarlayabileceğimi düşündüm."

"Doğru." Ayaklarıma bakıyorum ve bir iniltiyi bastırıyorum. Lütfen, öldür beni şimdi. Taytım ve omzu açık tişörtümün üzerinde patlamış mısır ve tereyağı olayından kalma kocaman bir leke var ve sütyenim yok. Korkunç kıyafetimi gizlemek için kollarımı hızla göğsüme doluyorum.

"Şu an iyi bir zaman değil, üzgünüm."

"Hayır! Öyle değil. Lütfen üzülme." Sebastian onun burada olduğunu fark eder ve onunla buluşmazsa, bunun

sonunu asla duyamayacağım. "Kimseyi beklemiyorduk.
Sadece bir şey izliyorduk ve sen beni şaşırttın."

Bir kez gülüyor. "Ben bir aptalım. Numaran bende yoktu ya da sana ulaşmanın baldızım aracılığıyla not iletmek dışında bir yolu yoktu. Aceleci davrandım."

"Söz veriyorum, yapmadın. İçeri gelersen çok sevinirim - gördüğün dağınıklığı görmezden gelebildiğin sürece - ve Sebastian'la tanışırsan. Kızım da burada Melanie ve muhtemelen o da biraz korkacaktır."

Jacob omuz silkiyor ve sonra parmaklarını kahve rengi saçlarında gezdiriyor. "Sen hazırsan ben de hazırım."

Doğru. Jacob Arrowood cuma akşamı saat sekiz buçukta evime geliyor. Büyütülecek bir şey değil. Köşede hâlâ birkaç kutu olması ve benim bok gibi görünmem sorun değil. Beni ışıktaki gördüğünde, muhtemelen geldiği yöne doğru kaçacaktır.

İşte başlıyoruz.

Kapıyı iterek açıyorum ve Sebastian'ın dudaklarından çıkan havayı duyuyorum. "Aman Tanrım!"

"Sebastian, bu Jacob Arrowood. Sugarloafta olduğunu ve senin büyük bir ..."

Ben sözümü bitiremeden Sebastian ayağa kalkıp bize doğru koşmaya başladı. "Ben büyük bir hayranın değilim! Ben senin en büyük hayranınım! Vay be! Benim evimdesin! Vay canına! Anne! Anne! Bak!"

Yüzündeki saf neşeye gülümsüyorum. "Anlıyorum."

"Bütün filmlerini izlediğimi biliyor muydun? Boktan olanları bile."

"*Sebastian!*" Yanaklarıma ateş basarken uyarıyorum. "Özür dilerim, o ... on bir yaşında."

"Sorun değil," diyor Jacob gülerek. "Bence onlar da oldukça berbattı."

"Berbat olduğunu söylemedim anne, sadece filmi söyledim. Hani şu Mel'in bize izlettiği aptal kız filmi."

Tanrım beni erkeklerden koru.

"Sana içecek bir şey getireyim mi?" Boktan film muhabbetine devam edebileceğimizi umarak soruyorum.

"Hayır, böyle iyiyim, yine de teşekkür ederim."

Melanie mutfaktan çıkıyor, gözleri kocaman ve çenesi açık. "Bu benim kızım Melanie. O da senin filmlerini izledi çünkü Sebastian ne zaman seçme sırası ona gelse hemen hemen onları talep ediyor, şimdi görebileceğin gibi." Başımı oynatılan filme doğru sallıyorum ve o da sırtlıyor.

"Vay be." Zeki kızımın tek söylediği bu.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Melanie."

Birkaç kez başını sallıyor, ağzı hâlâ açık.

Jacob çömelir içinde ön . Sebastian. "I durdu çünkü sana bir soru sormak istiyordum."

"Gerçekten mi?"

"Evet, bakın, buradayken işimin bir parçası da kardeşlerimi kızdırmak ve dünyada onlar çok çalışırken benim eğlenmemden daha çok nefret ettikleri bir şey yok. Bu yüzden, Pazar günü arazimdeki bu harika derede balık tutmaya gitmek ister misin diye soracaktım?"

"Yapabilir miyim?" Sebastian soruyor. Sesimin çatlayacağını ve muhtemelen ağlayacağımı bilerek başımı sallıyorum. "Balık tutmayı seviyorum."

İdolü olan bu adam ondan sadece birkaç saatliğine takılmasını istiyor. Hem de Luke'la birlikte yapmayı çok sevdikleri bir şeyi yapmak için. Elbette Jacob bunu bilemezdi ama kalbim minnettarlıkla dolup taşıyor.

"Ben de." Yumruk tokuşturmak için elini uzatıyor, Sebastian da hemen karşılık veriyor. "Harika. Sabah sekiz gibi seni alırım?"

"Elbette! Hiç uyumayacağım, bu yüzden daha erken ya da yarın gelmek istersen endişelenme!"

Bu tamamen doğru. Çocuk dört enerji içeceği içmiş gibi gergin olacak.

"Pekâlâ, Pazar günü sekizde buluşmayı planlayalım. Eve gitmem, eşyalarımı yerleştirmem ve yarın biraz iş yapmam gerekiyor ama Pazar günü tamamen seninim. Seninle tanışmak güzeldi Melanie."

Melanie hâlâ bir heykel gibi duruyor ve konuşmuyor. Onu daha fazla utançtan kurtarmayı umarak, "Seni

geçireyim," diyorum.

Kapıya vardığımızda Jacob, "Bunu sana söylediğim için üzgünüm," diyor.

"Sorun değil. Tahmin ettiğinden daha çok minnettarım. Balık tutmak

. Sebastian için gerçekten önemli olan bir şey." "Gerçekten mi?"

İki elimle kapıyı tutarken başımı sallıyorum. "Evet, o ve Luke eskiden çok giderlerdi. Eminim idolüyle birlikte sevdiği bir şeyi yapmaktan gerçekten keyif alacaktır."

"Tanrım," diyor Jacob öfkeyle, "bir çocuğun idol edeceği son kişi ben olmalıyım."

"Nedenmiş o?"

Gülümsüyor ve bence bu bakış onu bir noktada pek çok beladan kurtardı. Bu onu daha da inanılmaz derecede yakışıklı yapıyor ve cazibesi ondan sızıyor. "Çünkü çok fazla hata yaptım, kalp kırdım ve ahlaki pusulam biraz bozuk."

"Kalpler kısmından şüphem yok."

"Öyle mi? Nedenmiş o?" Sorumu bana geri atıyor.

Başımı kapının kenarına yaslıyorum. "Bir psikolog olarak, olayları farklı bir şekilde görme eğilimindeyim."

"Bana psikanaliz mi yapıyorsun?"

"Eğer yapsaydım korkar mıydın?"

"Her zaman bir soruya başka bir soruyla mı cevap verirsin?" Biraz gülüyorum. "Öyle yapsam rahatsız olur musun?"

Jacob bir kahkaha patlatır ve sonra eğilir. "Olurdu."

Benimle flört mü ediyor?

Hayır. Ben deliyim. O flört etmiyor, peki ben ediyor muyum? Sanmıyorum ama biriyle flört etmeyeli on üç yıl oldu. Bunu yapıyormuşum gibi görünmemek için olduğum yerde kalıyorum ve sesimi biraz yumuşatıp psikolog tarafıma bürünüyorum.

"Anlıyorum. Demek istediğim, pusulanızın sandığınız kadar uzak olduğunu sanmıyorum. Eğer öyle olsaydı, St. Lucia'dan uçakla geldikten sonra evime gelip

on bir yaşındaki bir çocuğu Pazar günü sabah sekizde balığa götürmek."

"Sana bir şey sorabilir miyim?" "Elbette."

"Kaç yaşındasın sen?"

Konuşmanın yön değiştirmesi beni tökezletti. "Ne?"

"Bu soruya bir kez daha başka bir soruyla yanıt verdiniz."

Başımı salladım. "Hayır, kaçmaya çalışmıyordum, sadece senin hakkında konuşuyorduk . . . ve sonra ... yaşıımı sordun."

"Nasıl iki çocuk sahibi olduğunu, evlendiğini ve bir şekilde psikolog olmak için okula gittiğini anlamaya çalışıyorum. Tüm bunlara sahip olmak için kesinlikle yeterince yaşı değilsin."

Bunu düşünen ilk kişi o değil. "On sekiz yaşındayken Luke'la tanıştım, hemen hamile kaldım ve hemen evlendim." Ailelerimize bu planı anlattığımızı hatırlayınca kıkırdıyorum. "Sonra bebekleri büyütürken, o görevdeyken ve büyürken okula gitmeye başladım. Soruya cevap vermek gerekirse, otuz bir yaşındayım."

Jacob eğiliyor, sesi derin ve alçak. "Bu da benim idol olmaya değmediğimi, ama senin değdiğini kanıtlıyor. Pazar günü görüşürüz."

Ben burada şaşkın şaşkın dururken o dönüp arabasına doğru yürüyor.

BEŞİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

JACOB

I Paketlediğim soğutucuyu alıp ATV'ye atladım. Güneş henüz ağaçların üzerinden tam olarak doğmamıştı ve umarım Connor'ın evinin yanından geçerken onları uyandırırım. Onlarla kalmama izin vermedikleri için haklılar. Hadley bile

Bana ağaç evi teklif et.

Dün gece, buradaki cezamın sonuna kadar bir evde geçirdiğim son geceydi. Sean ve Devney dönene kadar, yani bu öğleden sonra, misafir odasında kalabileceğim söylendi ama sonra kompost tuvaletli küçük bok çukuruna gidecektim.

Yemin ederim Hollywood'dan biri bunu duyarsa, asla unutamam.

Connor'ın evinin etrafında fazladan bir tur atıyorum ve Declan'ı eğlencenin dışında bırakmak istemediğim için dereye inmeden önce onun evinin etrafında da birkaç tur atıyorum.

Burası benim en sevdiğim yer. Çocukken buraya gelir ve evimiz olan cehenneme geri dönmek zorunda kalmadan önce günü balık tutarak ya da etrafta su sıçratarak geçirirdik. Buraya her geldiğimde kendimi rahat hissederdim ve bu hiç değişmedi.

Güneş ağaçların üzerinden yükseliyor ve ufuk, şafağın derin mavisine bürünmeden önce parlak turuncular ve sarılarla boyanıyor. Bu sabahın sıcak tonlarının maviyle birleşmesinde beni etkileyen bir şey var

Brenna'yı düşünüyorum. Gökyüzünün onun koyu kızıl saçlarındaki renkleri yansıtması ve daha yüksek gökyüzünün onun gözlerinin gölgesi olması.

Dün gece onu düşünmekten huzursuz oldum. Taytının ve kazağının içinde ne kadar da şirin görünüyordu. Dağınık halde bile çok güzeldi. Her zaman etrafımda güzel kadınlar olmuştur ama benim yanımda asla böyle olmazlar. Makyajları ve saçları her zaman mükemmeldir. Brenna bu şekilde yaşamıyor.

Ancak bu kötü bir yol ve onu düşünmeyi bırakıp mücadele eden çocuğuna odaklanmam gerekiyor. Bunun onu tekrar görmek istememle hiçbir ilgisi yok. Yok.

Yalancı.

Saatime bakıyorum, bir saatimi burada yanlış bir şey düşünerek geçirdiğimi görüyorum, atv'ye atlıyorum ve Sebastian'ın evine doğru yola çıkıyorum.

Devney'nin evine giderken binlerce kez kullandığımız patikayı kullanıyorum. Ormanın içinden geçmek hiç zaman almıyor, sanki son sürüşümden bu yana yıllar değil de günler geçmiş gibi.

Ben kapıya ulaşmadan Sebastian dışarıda bana doğru koşmaya başladı. "Quad'ın var! Bu çok havalı. Ben de bir tane istiyorum ama annem çok tehlikeli olduğunu söylüyor."

Gülümsüyorum. "Bir tane edinmem uzun zaman aldı. Çocukken bir traktörümüz ya da atımız vardı. Hepsi bu kadardı."

"Melanie bir at istiyor."

"İyi seçim. Traktörler yavaş."

Sebastian gülüyor. "Oltam ve yemlerim hazır. Öylece atlayayım mı?"

Protokolün ne olduğundan emin değilim ama önce annesiyle konuşmam gerektiğinden eminim. "Birazdan yola çıkacağız. Sadece annene nerede olacağımızı ve bana nasıl ulaşabileceğini bildirmek istiyorum."

Bu iyi bir fikirmiş gibi bir kez başını sallıyor ki bu cesaret verici.

Kapıya vardığımızda Brenna bize doğru geliyordu. Tanrım, onunla ilgili tüm saçma düşüncelerim uçup gitti. Onu son gördüğümde daha da güzeldi. Kumral saçları omuzlarından aşağı yumuşak dalgalar halinde dökülüyor ve bana baktığında ayaklarına kapanmak istiyorum. Onu üç kez gördüm, her seferinde bambaşka bir yönü ortaya çıktı ama onu gördüğümde hissettiğim duygu hep aynı. "Günaydın," diyorum sesimi eşit tutarak.

O bir dul. O bekar bir anne ve ben çubuğumu ait olmadığı bir yere daldırmayı düşünmeyeceğim. Kendine gel Jacob.

"Günaydın Jacob. Görüyorum ki Sebastian seni bulmuş. çabuk."

Elimi saçlarımda gezdiriyorum, dengem biraz bozulmuş gibi hissediyorum. "O yaptı. Nereye gittiğimizi size bildirmek ve bize ulaşmanız gerekirse diye numaramı vermek istedim."

"Evet, bu harika olur. Muhtemelen bunu istemeliydim ama Sebastian'ın telefonu var ve Yine saçmalıyorum." Bir kahkaha atarak kendini durduruyor.

"Telefonunuzu alabilir miyim?"

Elini uzatıyor ve ben de numaramı yeni bir mesaj dizisine yazıp bir mesaj atıyorum. Gönder tuşuna basmadan önce, bunu asla paylaşmamanın ne kadar hayati olduğunu anladığından emin olmam gerekiyor. "Şimdi, bu numara benim *kişisel* cep telefonum."

Brenna şaşkınlıkla, "*Tamam*," diyor.

"Demek istediğim, dünyada sadece on kişi bu numaraya sahip. Çok gizlidir."

Gözleri büyüdüğü gibi görünüyor. "Oh, yani bu çok gizli bir şey."

"Hem de çok."

"Anlıyorum. Merak etme o zaman."

Mesajı gönderdim, böylece hem o mesajı aldı hem de ben onunkini aldım. Bu beni mutlu etmemeli ama ediyor. Telefonu ona geri veriyorum. "İşte, bir şeye ihtiyacın olursa diye numaram bu."

"Bunu takdir ediyorum. Yani, eğer bunu gazetelere satsaydım, muhtemelen ipotegimi ödeyebilirdim, değil mi?"

Doğru yanıtı düşünmeye çalışırken hiçbir şey söylemedim. Öyle biri olduğunu düşünmemiştim ama onu tanımıyorum.

"Jacob, şaka yapıyorum! Tanrım, yüzünü görmelisin. Asla yapmam. Sadece bir pislik olmadığım için değil, aynı zamanda çocuğumu dışarı çıkardıktan sonra bu inanılmaz derecede korkunç olurdu, bu da beni bir pislik olmadığımı geri götürüyor."

Sanki başından beri şaka yaptığını biliyormuşum gibi gülüyorum. "Biliyorum. Yapacağını düşünmemiştim. Şaka yaptığını biliyordum."

"Vermedin ama sorun değil. Bunu kimseyle paylaşmayacağıma söz veriyorum ama Sebastian'a vermemenizi öneririm."

"Neden olmasın?" diye soruyor yanımdan.

Tek kaşını kaldırarak ona bakıyor. "Peki, birkaç hafta önce okuldaki herkese kız kardeşinle ilgili söylememen gereken bir sırrı söylediğin zamanı düşünelim."

Sebastian elini ona doğru sallıyor. "Lütfen, bu farklıydı."

"Nasıl yani?"

"Bu *Melanie*! Kimse onu umursamıyor! Sinir bozucu ve aptalın teki ve bunu hak etti. Jacob'ı severim, ona bunu yapmazdım."

Kahkahamı bastırmak için öksürüyorum.

Brenna gözlerini deviriyor. "Doğru, durum ne olursa olsun güvenilir olduğunu kanıtlayana kadar sana güvenmiyorum, kimse de güvenmemeli."

Elimle omzunu kavriyorum. "Bunlar molalar, evlat. Tüm anneler bunun nasıl olduğunu bilmek için yaratılmışlardır. Bu berbat bir şey." "Annen doğruyu söylediğini anlıyor mu?" "Annem ben senin yaşındayken öldü, ama o

Yaşıyordu, her zaman biliyordu. Bu yüzden onun uzaylı falan olduğunu düşünüyordum çünkü hangi yalanı söylersem söyleyeyim anlıyordu. Ve eğer yanlış bir şey yaptıysam, bir şekilde annem bunu her zaman anlardı."

Eğildi, sesi sadece benim duyabileceğim kadar kısıktı. "Onlar normal değil."

"Katılıyorum," diye fısıldıyorum.

Brenna, "Bunu duydum," diye bizi bilgilendiriyor. "Gördün mü?" diye karşı çıkıyor Sebastian.

Başımı salladım. "Onlar uzaylı."

"Uzaylılar ya da her neyse, size iyi eğlenceler. Melanie'yi dükkâna götürmeyi planlıyorum ama ne çok uzakta olacağım ne de çok uzun süre kalacağım. En az bir saat balık tutacağını sanıyordum?"

"Kesinlikle. Muhtemelen bundan çok daha uzun süre kalacağız. Evde olması gereken bir şey var mı?"

Başını iki yana sallar. "Başka bir planım yok."

"Harika. Gidiyoruz ve umarım pişirecek bir şeyler getiririz."

Yüzü biraz solgunlaşıyor. "Kulağa harika geliyor."

Sebastian gülüyor. "Annem bir uzaylı olabilir ama zayıf noktası balık bağırsağı."

"Bildiğim iyi oldu. Bütün işi biz yapacağız, böylece o görmek zorunda kalmayacak," diyorum göz kırparak.

Gitmek için dönüyoruz ama Brenna boğazını temizleyerek ikimizin de durmasına neden oluyor. Kadınların boğazını temizlemesiyle ilgili ne var? Başını eğerek oğluna bakıyor ve kahve fincanını yere bırakıyor. "Bir şey mi unuttun Sebastian?"

Gülümsüyor ve ona doğru yöneliyor. Kolları kızın ortasına dolanıyor ve birbirlerine sıkıca sarılıyorlar. Onu bırakmadan önce başının üstünü karıştırıyor ve göğsüm

sıkılaştırır. Çok masum bir hareket ama annemin bana her sarılışında yaptığı bir hareket.

"Şimdi gidin eğlenin, uslu durun ve lütfen güneş kreminizi unutmayın." Brenna bana gülümsüyor ve elini sallayarak kaldırıyor.

Annesi onu utandırdığında bir çocuğun yaptığı gibi ofluyor ve ben de sırtıyorum. "Ata binmek için kask gibi bir şeye ihtiyacın var mı?"

Sebastian'ın gözleri dehşetle dolar. "Hayır!"

Gülüyorum. "Pekala, ben bunların hiçbirini bilmiyorum."

"Anneme sorsaydınız, eminim var derdi, ama benim incinmem konusunda biraz paranoyak."

"Bu kadınlara özgü bir şey. Kardeşlerimin eşleri de aynı. Hadi yola çıkalım, umarım iyi bir şeyler yakalarız."

Sydney'in arazisinden geçerek benimkine ulaştığımız için dereye dönüş yolumuz uzun sürmedi. Hava bu şekilde dışarıda olmak için mükemmel. İlkbahar ve yazın buluştuğu yerin başındayız, bu yüzden sabahları daha serin, ama gün ortası mükemmel.

Hazırlandık ve Sebastian'ın bir profesyonel olduğunu anlamam uzun sürmedi. Oltasını besliyor, yemini bağlıyor ve bir nokta belirliyor. "Sanırım şuradaki kayalıklar balığa ısırma şansı verecek."

Başımı sallayarak onaylıyorum.

"İyi karar." "Babam ve ben çok balık tuttuk."

"Annen bundan bahsetmişti. Biz çocukken babanın burada olduğunu hatırlıyorum."

Sebastian isteksiz bir gülümseme verir. "Suyu çok severdi. Balık tutmaya gidebilmek için beni herkesten önce kaldırmaya bayılırdı. Görevlendirilmeden önceki hafta, annem her sabah uyandığında bizi gitmiş bulurdu ve ... bu bizim olayımızdı."

Sesindeki acıyı duymak kalbimi kırıyor ama anlıyorum. Annemin bize yaptığı ve bir daha asla gerçekleşmeyen şeyleri kabullenmek kolay değildi. Zaman dışında bunu daha iyi hale getirecek hiçbir şey yok.

Ve o zaman bile, bazen bu bile yardımcı olmaz. Annemin mezarı başında oturup konuşmaktan başka bir şey yapmadığım günler oldu. Ona yakın olmak istiyordum. Beni duyabilseydi, mutlaka geri dönüp bize yardım etmenin bir yolunu bulurdu. Biz onun kalbiydik ve kırılıyorduk, ama yardım hiç gelmedi, en azından ihtiyacımız olan şekilde.

"Umarım bunu yapmamızda bir sakınca yoktur. Bunun senin için eğlenceli olmasını istedim."

"Öyle. Yemin ederim, her şey yolunda."

"Bunu kendini suçlu hissetmen için söylemiyorum Sebastian. Sadece seni üzmem istemiyorum."

O salları onun Kafa Çabuk. "Sen Hayır.

I Balık tutmayı özledim. Beni götürecek kimse yoktu ..."

"Hazır buradayken, isterseniz balık tutma partneriniz olmaktan mutluluk duyarım."

Gözleri büyüdü. "Benimle *tekrar* takılmak mı istiyorsun?"

"Elbette, neden istemeyeyim ki?"

"Çünkü sen Navigator'sın! Sen *Jacob Arrowood'sun*, işte bu yüzden!"

Gülüyorum. "Ben sadece Jacob'ım. Navigator sevdiğim ve oynamaktan onur duyduğum bir rol ama burada, Sugarloafta ben sadece Jacob'ım ve sen de balık tutmayı seven havalı bir çocuksun."

Sebastian heyecanını dizginlemeye çalışır. "Doğru ya. Yani, biz sadece akşam yemeği yakalamayı uman iki havalı adamız."

"Aynen öyle. Sugarloafta taşındığınızdan beri neler yaptığınızı anlatın."

Sebastian oltasının atarken iç geçiriyor. "Burayı sevmek istiyorum. Melanie de seviyor ama yapmayı sevdiğim tek şeyi iptal ettiler."

"O da ne?"

"Oyunu iptal ettiler."

"Bunu duyduğuma üzüldüm."

Omuz silkiyor ama bunu pek kabullenmediğini görebiliyorum. "Heyecanlıydım çünkü bu yıl *Grease'i* oynuyorlardı."

"Peki hangi rol için seçmelere katılmak istiyordun?"

Danny'yi oynamak istediğini kesinlikle görebiliyorum. Bu her zaman en çok istenen roldür. Benim değildi, ama . . . Ben hiçbir zaman geleneksel bir adam olmadım. Yan karakterler eğleniyor ve ana rollerin aldığı eleştirilerin hiçbirini almıyor.

Gülümsüyor. "Kenickie."

Bunu kesinlikle beklemiyordum. "Gerçekten mi?"

"Evet! Pisliğin teki olsa da en havalısı o." "Bu iyi bir rol. Aslında ben de üniversitede bunu oynamıştım."

"Vay canına. Bunu bilmiyordum. Henüz ana karakter olmama gerek yok. Ondan önce öğrenmek ve iyi olmak istiyorum."

"Çok akıllıca. Ben de aynı şeyi yaptım."

O zamanlar ne kadar rahatsız hissettiğimi hatırlayarak gülüyorum. Finans okuyor olmam gerekiyordu çünkü yapmam gereken şeyin bu olduğunu düşünüyordum ama içimde sahnede olma isteği vardı. Nefret edeceğimi düşünerek birkaç tiyatro dersine yazıldım ve asıl tutkumun finans olduğunu fark ettim.

Canlı bir seyirci önünde sahneye ilk adımımı attığımda çok korkmuştum ve bayılacağımı düşünmüştüm ama ışıklar üzerime geldiği ve rolü tamamen benimsediğim anda çok başarılı oldum.

Sahnede olmayı seviyordum.

"Her zaman aktör olmak istemiş miydin?"

Başımı salladım. "Hayır, şans ve doğru zamanda doğru yerde olmaktı. Declan gibi olacağımı ve iş hayatına atılacağımı düşünmüştüm ama ışıkları hissettiğinizde, alkışları duyduğunuzda Bilmiyorum, bazılarımız bunun için yaratılmışız. Sahneyi bulduğumda benim için gerçekten harika bir zamandı."

"Kulağa öyle geliyor ama burada olmayacak. Vazgeçmem gereken başka bir şey daha var."

"Neden iptal ettiler?" diye sordum. Hatırladığım kadarıyla Bayan Finnegan hala hem ortaokul hem de lisenin tiyatro öğretmeniydi. Kendisi tiyatro konusunda çok tutkuludur ve bu konuda hep başımızın etini yer.

ama o zamanlar çok havalı olduğum için, bunu görmezden geldim.

"Bayan Finnegan düştü ve bacağını kırdı. Ameliyat olması gerekiyordu ve onun yerini dolduracak başka bir öğretmen yok."

"Bu berbat."

Başını sallıyor ve çizgisini düzeltiyor. "Keşke yardım edebilseydiniz. Sen gerçek hayatta bir aktörsün ve muhtemelen oyunu Bayan Finnegan'dan ya da dünyadaki herhangi birinden daha iyi yönetebilirsin. Bu çok harika olurdu ve biz 'tiyatro meraklılarını' çok mutlu ederdi."

Lanet olsun. Kendimi bundan nasıl kurtarabilirim? Drama seven, babasını yeni kaybetmiş ve taşınmak zorunda kalmış harika bir çocuğum var ve bu onun için her şeyi daha iyi hale getirecek. Hayır demek için iyi bir sebebim yok. Zaten önümüzdeki birkaç ay hiçbir şey yapmayacağım.

"Yardım edip edemeyeceğimi görmeye ne dersin?" "Ciddi misin sen?" Sebastian soruyor. "Kesinlikle."

ALTINCI BÖLÜM

OceanofPDF.com

BRENNNA

"Umarım uğramamda bir sakınca yoktur," diyor Devney kapı aralığından.

"Tabii ki öyle, ama siz bugün düğününüzden yeni dönmediniz mi?"

Bu ailenin havaalanından sonra uğrama olayı nedir?

"Evet, ama . . . Evden uzaklaşmaya ihtiyacım vardı. Sean menajeriyle telefonda konuşurken bavulunu boşaltıyor. Austin kaçırdığı okul ödevleri hakkında homurdanıyor ve ben de bunu iade etmek istedim." Jacob'a verdiğim güveç kabını uzattı.

"Teşekkür ederim. İçeri gelmek ister misiniz?"

Omzumun üzerinden evin içine bakıyor ve gözlerindeki tereddütü görüyorum. Burası kardeşinin eviydi ve bunu önerdiğim için birden kendimi suçlu hissettim. Ben daha konuşmadan Devney gülümsüyor ve başını sallıyor. "Bunu çok isterim."

İçeri giriyoruz ve gülümsemesi genişliyor. "Vay canına, şimdiden çok şey yapmışsın. Harika görünüyor."

"Sadece bir parça boya."

Dönüyor, gözleri biraz sulu. "Çok güzel ve onu gördüğüme gerçekten çok sevindim."

Ağır bir iç çekiyorum. Kederi çok iyi anlıyorum. "Onları kaybedeli çok uzun zaman olmadı."

Devney başını sallar. "Bazı günler yıllar gibi geliyor."

Başımı salladım. "Ve diğerleri sanki daha dünmüş gibi."

Gözyaşlarını siliyor ve biraz gülüyor. "Özür dilerim, normalde aşırı duygusal biri değilimdir ama Biz balayındayken hamile olduğumu öğrendim ve ... şey, ağlamaya devam ediyorum."

"Oh! Tebrikler!"

"Bunu söylediğim ilk kişinin sen olduğunu biliyor musun?" Devney eğlenerek soruyor. "Bu konuda kimseye tek kelime etmedim ve işte burada ağzımdan kaçırıyorum. Neredeyse merak ediyorum, çünkü ben ... çünkü sen benim erkek kardeşim ve yengemin evindesin." Buraya gelmesinin bir güveç kabından daha fazlası olduğunu bilmek için psikolog olmama gerek yok.

Acı acı gülümsüyor. "Belki de bu yüzden, bilinçli bir sebep olmasa da."

"Bazen bilinçdışı nedenler bizi kabul etmek istediğimizden daha fazla yönlendirir."

"Bir terapist gibi konuştun." "Suçluyum."

Devney odaya bakıyor. "Sugarloaf'a nasıl yerleştiniz?"

Ne kadar yüklü bir soru. Çoğu insan bu soruya doğru bir yanıt vermek ister ama istemez. "Elimizden geleni yapıyoruz," diyorum ve Dev karşımdaki koltuğa otururken ben de koltuğa yerleşiyorum.

"Sanırım hepimizin yapabileceği tek şey bu." Luke'un resminin bulunduğu masaya bakıyor. "Onu o kadar iyi tanı mıyordum. Muhtemelen Sean onu herkes arasında en iyi tanıyan kişiydi, ama ... Gerçekten çok üzgünüm."

Hafif bir nefes alıyorum. "Bunu takdir ediyorum. Hepimiz gerçekten iyiyiz."

Çoğu zaman.

"Bana karşı cesur bir yüz takınmana gerek yok. Beni tanımadığını biliyorum, ama söz veriyorum"

Yargı burada. Son birkaç aydır cehennemi yaşadım ve
Asla eskisi gibi olamayacağım, nasıl olabiliriz ki?"

"İyi olduğum günler oluyor. Diğerleri ise berbat."

"Bugün nasılsın?"

Son yirmi dört saat içinde olanları düşünüyorum ve gülümsüyorum. "Bugün güzel bir gün."

Merakla bana bakıyor. "Sevindim."

Devney'de ne var bilmiyorum ama çok sıcak hisler yayıyor. Ellie ile tanıştığım zamanki gibi. Hemen kaynaştık ve arkadaşlığımız için minnettarım. Bir asker eşi olarak dostluklarımın çoğu kısa süreli oldu çünkü birileri oradaydı ve sonra taşıyorlardı. Ama Devney ve Ellie ile uzun vadeli arkadaşlıklar için potansiyel olduğunu biliyorum.

"Ben de öyle," diyorum ona. "Jacob geçen gece geldi. Aslında şu anda Sebastian'la birlikte."

"Kayınbiraderim gibi mi?"

"Evet."

Kaşları kalkıyor ve arkasına yaslanıyor. "Olacağım." "Onu balığa götürdüğü için endişelenmeli miyim?"

"Hayır! Hayır, öyle değil. Bu çocukları hayatım boyunca tanıdım ve Jacob harika bir adam. Gerçekten. Tatlı ve komik biri ve ben olsam hiç endişelenmezdim. Sadece uzun zamandır buradan uzaktı ve onu bu kasabada sevdiği bir şeyi yaparken görmek güzel-balık tutmak. Ve oğlunuzla birlikte olması gerçekten harika. Annesi gerçekten çok mutlu olurdu."

Oğlumun rastgele bir adamla çıkmasından ve benim çok saf olmamdan endişeleniyordum, bu yüzden onun bunu söylemesi endişelerimi hafifletti.

Bu kasabanın, insanların mantığın ötesinde nazik olduğu bir tür hikaye kitabından çıktığını düşünmek kolaydır.

"Onu gençken kaybettiğinden bahsetmişti," diyorum.

"Hepsi öyleydi. Connor, Ellie'nin kocası

En küçükleriydi ve iyi başa çıkamadılar ama sanırım içlerinde en çok Declan zorlandı. O en büyükleriydi ve

hepsiyle ilgilenmesi gerektiğini düşünüyordu. Jacob farklıydı. Bilmiyorum, sanki o öldüğünde kişiliğinin bir parçasını kaybetmiş ve onun yerine alaycılık ve sırtış koymuş gibiydi."

"Çocuklarımla da babaları olmadan kim olduklarını bilmediklerini düşünmelerinden endişe ediyorum."

Devney öne doğru eğildi ve elini benimkinin üzerine koydu. "Çocuklarınız bu süreçte onları sevecek size sahipler."

Elini sıkıyorum. "Tıpkı seninkinin sana sahip olduğu gibi." "Bu tamamen başka bir drama seviyesi, ama evet, Austin onu çok seven ben ve Sean varız."

Austin harika bir çocuk. Okulda onunla epey zaman geçirdim. Ailesinden ve yeni ailesinden hem çelişki hem de hayranlıkla bahsediyor. Devney'i seviyor ve ona sahip olduğu için mutlu, ama aynı zamanda ailesinin kaybı ve tüm bunların ne anlama geldiğiyle de biraz mücadele ediyor.

"Bence yapabileceğimiz tek şey çocuklarımızı sevmek ve kederlerini atlatmalarına yardımcı olmak."

Beni izliyor, konuşmadan önce biraz düşünüyor gibi görünüyor. "Sana kim yardım ediyor, Brenna? Kaba olmak istemem ama benim omzumda Sean var. Çocukların sana sahip. Kayınvaliden kayınpederine sahip. Çok fazla omuz var ama yükünü taşımana kimin yardım edeceği konusunda endişeliyim."

İçimdeki küstah kadın alay etmek ve Devney saçmalıyormuş gibi davranmak istiyor. Ancak, ben yalnızım. Arkadaşlarımı Kaliforniya'da bıraktım. Ailem gitti ya da hayatımızın bir parçası değiller. Buraya taşındım çünkü yardım edebilecek tek kişi Luke'un ailesiydi ama tek oğlunun yasını tutan annesine ağlayamıyorum.

"Emin değilim."

"Umarım artık senin arkadaşın olduğumu ve beni dinlemek için her zaman burada olacağımı biliyorsundur."

"Çok tatlısın."

Yumuşak bir şekilde gülüyor. "Benim de bazı anlarım oluyor ama seni önümüzdeki hafta sonu Ellie, Sydney ve

benimle yemeğe davet etmeye geldim."

"Çok nazıksınız ama yapamam." "Neden?"

Çünkü bilmiyorum. Bunu söyleyemem, bu yüzden iyi bir bahane bulmaya çalışarak etrafıma bakıyorum. "Ben ..."

"Orada olacaksın, harika!" Gülümseyerek ayağa kalkıyor. "Karşı koyamayacağını düşündüm. Benim evimde, güveçle geldiğin yerde. Çok eğlenceli olacak, çocukları da getir ki biz bir-iki şişe şarabın tadını çıkarırken onlar da kendilerini oyalasınlar." Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ama o devam ediyor. "Saat altıdan sonra herhangi bir zaman. Çoğumuz o saatlerde geliriz ve biz yemek yaparken çocukların çiftlikler arasında koşturarak enerjilerini atmalarına izin veririz." Kapıya doğru yürüyor ve hala nefes almadan kapıyı açıyor. "Bir şey getirme konusunda endişelenme! Bu hafta sonu görüşürüz!"

Kapı kapanıyor ve kendimi az önce raydan çıkmış gibi hissediyorum, ama bu acı vermiyor, sanki bir hediye gibi geliyor.

"Anne!" Sebastian kocaman bir gülümsemeyle merdivenlerden koşarak çıkıyor. "Çok eğlendik! Muhteşemdi."

"Bu harika, tatlım." "Balık gibi kokuyorum."

Bu iğrenç. "O zaman neden duşa girmiyorsun?"

"Tamam!" Bize doğru yürüyen Jacob'a dönüyor. Güneş gözlüklerini takmış, saçları rüzgârda savrulmuş ve tam bir Hollywood yıldızı gibi görünüyor. İnanılmaz derecede çekici ve bunu düşünmeyi gerçekten bırakmak istiyorum. "Tekrar teşekkürler, Jacob!"

"Ne zaman istersen, dostum." Jacob'ın derin sesi kulaklarımı dolduruyor.

Önümde durdu ve ben de ona gülümsedim. "Bu gerçekten çok tatlıydı. Teşekkür ederim."

"Eğlenceliydi. Harika bir çocuk ve onunla vakit geçirmek güzeldi. Yıllardır balık tutmadım, bu yüzden onu götürmeme izin verdiğiniz için size teşekkür etmeliyim."

Saçımı kulağımın arkasına atıp gülümsüyorum. "Bir erkeğin onunla takılması onun için çok önemli. Havalı olduğumu düşünmek hoşuma gidiyor ama sen kesinlikle benden daha üstünsün."

Kıkırdıyor. "Hiç kimse bir anneden daha üstün olamaz."

Keşke bu doğru olsaydı. "Sizi temin ederim ki her gün gördüğüm bazı gençler buna katılmazdı."

"Gençler, doğanın yetişkinleri cehennemin neye benzediğine hazırlama yoludur."

Kıkırdıyorum. Tanrım. Az önce kıkırdadım. Kendimi toparladım ve ilk kez aşık olan bir kız gibi davranmamaya çalıştım. "Cehennemin tam olarak böyle bir yer olduğunu hayal ediyorum."

"Sanırım bunu ben de öğrenmek üzereyim."

"Aniden ergenliğe mi giriyorsun yoksa cehenneme gitmeyi mi planlıyorsun?" Yaramaz bir sırıtişla soruyorum.

"Tanrım, hayır. Sebastian, Bayan Finnegan'ın kendini yaraladığından bahsetti."

Başımı salladım. "Çok üzgün ve oyun gerçekleşmeyeceği için yıkılmış durumda. Oyunculuğu gerçekten çok seviyor ve bu onun için harika bir çıkış noktası oldu."

Jacob ellerini saçlarında gezdiriyor. "Bayan Symonds'u aradım ve oyunu yönetmeme izin verecek. Yedek oyuncu olmak için bazı evrak işlerini halletmem ve Sugarloaftaki çocukları yozlaştırmadığımdan emin olmak için okul sisteminin mevcut bir üyesini bulmam şartıyla bir istisna yapmaya istekli."

Şaşırdım. "Oyunu sen mi yöneteceksin?"

"Önce bir öğretmen bulmam gerekecek, bunun için Ellie'yi kandırabileceğime eminim. Umarım."

Zaten hayranlık ve minnettarlıkla şişmiş olan kalbim daha da büyüdü.

Geldi, Sebastian'la tanıştı ve onu bir günlüğüne dışarı çıkardı. Tek başına bu bile oğlumun yılını güzelleştirdi. Daha fazla bir şey yapmasına gerek yok ama yapacak. O

yönetecek

ortaokul oyunu, ve . . . Duygularımı zapt edebileceğimi sanmıyorum.

"Ben yaparım! Denetleyeceğim," diyorum hızlıca ve sonra elimi ağzıma kapatmak istiyorum.

"Yapacak mısın?"

Sanırım bunu az önce beyan ettim ve şimdi de etmek zorundayım. "Evet, tabii ki. Okul için çalışıyorum, bu yüzden yardımcı olabilirim ve Sebastian'la vakit geçirmek harika olur."

Bu aynı zamanda sana biraz bakabileceğim anlamına geliyor.

Jacob'ın gülümsemesi içimi eritiyor. Bunu gerçekten aşmam gerek. Ünlü erkeklerden hoşlanmam. Hâlâ yas tutan bir dul olduğum için hiçbir erkeğe aşık olmam. Bu aptalca ve pervasızca. Ama sonra onun yeşil gözlerine bakıyorum ve mantık ve mantığın varlığı sona eriyor.

"Bu işleri kolaylaştırıyor. Bebek Ellie'de ve ona bunu gerçekten yaptırabileceğimden emin değildim."

"Hayır, seve seve. Ellie'ye bu hafta sonu paçayı kurtardığını söylerim."

Gülüyor. "Evet, Devney bana uğradığını ve bu hafta sonu aile yemeğine gelebileceğinizi söylediği bir mesaj attı."

Az önce *aile* yemeği mi dedi? "Orada olacak mısın?"

Gülümsüyor ve omuz silkiyor. "Ben de ailenin bir parçasıyım."

Oh, nasıl oldu da buna zorlandım? Hayır demeliydim. Sadece kızlar olsaydı, üstesinden gelebilirdim, ama tüm ailenin etrafında olmak çok fazla.

"Tabii ki. Sanki bir aile yemeği değil de kızlar gecesiymiş gibi konuştu."

"Merak etmeyin, erkekler normalde birkaç dakika sonra evden atılırlar. O zaman aile yemeğinden çok kızlar gecesine dönüşüyor. Gerçi hiçbir yerde kalmama izin vermiyorlar."

Eve doğru yürümeye başladık. "Baldızların seni çok fazla yerden atıyor mu?"

"Hayır, ama onlara bok vermeyi seviyorum." Jacob eğiliyor, sesi komplocu bir şekilde alçak. "Kim olduğumdan etkilenmedikleri için hâlâ biraz kızgınım. Beni kompost tuvaleti olan bir karavanda uyutuyorlar."

Gülüyorum. "Ciddi misin sen?" "Evet."

"Bu gençlerden çok cehenneme benziyor."

"Bu gece ilk gecem olduğu için yarın size haber veririm. Ama Declan ve Sean'ın şikâyetlerine bakılırsa, beş ay gibi uzun bir süre olacak."

"Eminim o kadar da kötü değildir."

"Jeneratörü, propanı olan ve bir gece önce dışarı çıkıp pompayı çalıştırmadığınız sürece sıcak suyu olmayan küçük bir ev. Tuvalet hakkında ne dediğimi hatırlıyor musun? Yemin ederim korkunçtur."

Gülümsüyorum, bu karavanın neye benzediğini hayal etmeye çalışıyorum. "Sözüne güveniyorum." Şimdi merdivenlerin başındayız ve ne yapacağımdan emin değilim. "Şey, sanırım sonra görüşürüz?"

Jacob yavaşça başını sallıyor. Uzanıp bileğime sadece bir saniyeliğine dokunuyor. Tek bir dokunuş, soğuk ve külle dolu olan kalbimin içindeki ateşi yakmaya yetiyor.

Hayal edip etmediğimi merak ederek elinin olduğu yere bakıyorum.

"Dört gözle bekliyorum." Bir sırtış atıyor ve sonra dörtlünün olduğu yere geri dönüyor.

Ben dokunuşla ilgili düşüncelerimi umutsuzca bir kenara iterken Jacob hiç etkilenmemiş görünüyor. O harika bir adam. Komik, etrafta olması kolay ve Sebastian için inanılmaz tatlı bir şey yaptı. Dokunuş masumdu ve ben onu olmadığı bir şeye dönüştürüyorum.

Jacob el sallıyor, ben de elimi kaldırıyorum, o giderken jestine karşılık veriyorum, keşke onu tekrar görmek için bu kadar sabırsızlanmasaydım diyorum.

Okul müdürü Bayan Symonds sıcak bir gülümsemeyle ofisime girdi. "Merhaba Bayan Allen, bugün çok güzel görünüyorsunuz."

Sandalyemden kalkıp masanın etrafına geliyorum. "Teşekkür ederim. Sen de öyle."

"Nasıl yerleştiğini görmek istedim."

"Harika gidiyorum. Sugarloaf çok misafirperver ve okul başladıktan sonra gelmemize rağmen çocuklar gayet iyi."

Başını sallıyor. "Durum böyle olduğu için mutluyum. Bu kasaba harika insanlarla dolu ama bazen yeni gelenlere karşı biraz sert davranıyoruz."

"Belki de ben bir Allen olduğum için böyle olmamıştır."

"Luke burada çok sevildi, ama eminim bu sadece bir parçası. Diğer kısmı ise sizin de çok sıcak bir insan olmanız."

Gülümsüyorum. "Buna minnettarım."

"Dinle, Orada o bir şey I aranıyor için
konuşmak için hakkında."

"Tamam." Yanlış yapmış ya da unutmuş olabileceğim bir şey düşünmeye çalışıyorum ama elim boş dönüyorum.

"Geçen gün Jacob Arrowood'dan bir telefon aldım ve ona yardım etmeyi kabul ettiğinizi doğrulamak istedim."

"Ortaokul oyunu hakkında mı?"

"Evet. Onu denetlemek için gönüllü olduğunuzu söyledi."

"Söyledim. Yine de bir şey söylemeden önce sana sormam gerekirdi. Haddimi aştıysam özür dilerim."

Elini umursamaz bir şekilde sallıyor. "Hayır, sorun o değil. Aslında sen olduğun için gerçekten minnettarım. Bu size bazı öğrencilerle bağ kurma şansı verecek."

"Anlıyorum."

"Jacob büyüdü ve harika bir adam oldu. Oyunumuza yardım etmeyi teklif etmesinin son derece hoş bir davranış olduğunu düşünüyorum."

Başımı salladım. "Evet, katılıyorum."

"O çok büyük bir yıldız ve yeni rolüne hazırlanmakla meşgul olsa da, şu anda bulunduğu yere ulaşmasına yardımcı olan topluma borcunu ödemek istediğini söyledi. En çok ihtiyaç duyduğumuz anda onun gibi birine sahip olduğumuz için çok şanslıyız."

Yaşadığım o sıcak duygu tekrar geri geldi. O, hiç de öyle olmayan bir dünyada özverili davranıyor. Kendisi için uygun olmayan bir zamanda alınan bir şeyi çocuklara veriyor.

Jacob tahmin ettiğim gibi biri değil.

Kibirli, zengin ve hak sahibi olacağını düşündüm. Sonuna kadar playboy olacağını düşündüm çünkü aktörleri böyle görür ve öyle olduğuna inanırız. Sonra kapıma geldi ve beni her yönden haksız çıkardı.

Derin bir iç çekiyorum. "İhtiyacı olan tek şey okul onaylı bir gözetmen ise seve seve yardım ederim."

Ellerini birbirine kenetliyor. "Önümüzdeki hafta başında evrakları doldurmak için gelecek, böylece tüm yükümlülükleri karşılamış olacağız. Çocuklar çok heyecanlanacak ve eminim insanlar Jacob'la tanışma fırsatı bulacaklarını düşünürlerse tüm koltukları satacağız. Tiyatro kulübü için çok para toplayacağız."

"Evet. Kesinlikle olacak."

O ayağa kalkıyor, ben de aynısını yapıyorum. "Herhangi bir sorunuz olursa bana haber verin."

"Tabii ki."

Tek sorunum sürekli onu düşünmem ve bunu gerçekten istememem.

YEDİNCİ BÖLÜM

[*OceanofPDF.com*](http://OceanofPDF.com)

BRENNNA

I Yatağımnda oturmuş, arka bahçedeki barbeküye gitmek için hazırladığım on beş kıyafete bakıyorum. Ne giyeceğimi bilmiyorum.

giymek için. Hiçbir şey doğru gelmiyor. Her şey çok çabalıyormuşum gibi görünüyor, ki öyleyim, ya da pasaklı biriymişim gibi, ki değilim. Bir erkeği etkilemek istediğinizde ama aslında onu etkilemeye çalışıyormuş gibi görünmek istemediğinizde ne giyersiniz?

Artık resmileşti, aklımı kaybettim.

Melanie içeri girer, yığınlara bakar ve kaşlarını kaldırır.

"Fare falan mı gördün?"

İç çektim. "Hayır. Neden?"

Yatağın üzerindeki dağınıklığı işaret ediyor. "Sonunda gardırobunu yeniliyor musun?"

Buna sinirleniyorum. "Kıyafetlerimin nesi var?"

"Geçen binyıldan geliyorsan bir şey yok." "Sen cezalısın."

Melanie görünüyor umursamaz. "Elbette I
am. Ne? vardır endişeleniyor

musun?"

"Yarınki barbekü." "Çünkü mü?"

"Gerçekten tanımadığım insanlar. İyi bir izlenim bırakmak istiyorum."

Yanımda oturuyor. "Seni sevecekler anne. Devney ve Ellie'yi zaten tanıyorsun, değil mi?"

Başımı salladım.

"Gördün mü, Jacob'ı tanıyorsun." "Tanıyorum."

Elinin tenimde bıraktığı hissi hâlâ hissedebiliyorum. O aptal dokunuşun ne kadar sıcak ve yoğun olduğunu. Onunla birlikte olmanın nasıl bir şey olabileceğini merak etmekten başka bir şey yapmadım ki bu çok tehlikeli bir durum.

Melanie yığının içinden eşyaları çekip çıkarmaya başlar. "Hepsini biliyorsan neden gerginsin?"

"Bilmiyorum."

"Ben de bilmiyorum çünkü Jacob seni çoktan gördü . . . etkileyici değil."

Gülüyorum. "Bu doğru."

Melanie biraz kayıyor. "Ondan hoşlanıyor musun?" "Kimden?"

"Jacob."

Dürüst olmaktan duyduğum gurur artık tamamen yok olmuştu. "Onu bu şekilde sevecek kadar tanımıyorum, eğer sorduğun buysa."

Melanie bana bakmadan kıyafetlerini çıkarmaya devam ediyor. "Oyun üzerinde birlikte çalışacağınızı biliyorum."

"Evet, öyleyiz."

"Ve?"

Önündeki eşyalarla oynamayı bırakıp bana bakmasını bekliyorum. Birkaç vuruştan sonra baktı. "Bana ne soruyorsun, Mel?"

"Bilmiyorum. Ondan hoşlanıyor musun? Onunla ya da başka biriyle çıkmak istiyor musun? Seni yargılamıyorum anne."

Kızımı tanıyorum ve bu işin nereye varacağını biliyorum. "Bunu neden soruyorsun?"

"Çünkü bilmek istiyorum."

Luke ve ben çocuklarımızın her birinin tıpatıp bizden biri gibi olduğu konusunda sürekli şakalaşırdık. Melanie benim kızıl saçlarıma ve keskin gözlerime sahip. Bir şeyleri fark eder, insanları gözlemler ve her zaman yardım etmek ister. Bu aynı zamanda biraz korkutucu çünkü eğer

O da benim gibi ne düşünüp ne söylemediğimi biliyor.

"Bence son derece nazik ve cömert biri. Sebastian'ı çok mutlu etti ve şimdi de oyuna yardım edecek." Hiç cevap vermeyen bir cevap veriyorum. "Bence Jacob, Hollywood'un olmadığını söylediği her şey."

"Belki, ama o gerçekten seksi."

Bir kahkaha patlattım. "O da var."

"Yani, ondan hoşlanıyor musun?"

"Elbette. O iyi biri ve kardeşin için bir şeyler yapıyor."

"Tamam, ama ondan hoşlanıyor musun, ondan hoşlanıyor musun?" "Melanie. . ."

Mesele şu ki, ondan hoşlanıyorum. Düşündüğümünden çok daha fazla hoşlanıyorum. Onun hakkında bu şekilde düşünmemem için milyonlarca nedenim var ama kalbim bunu umursamıyor gibi görünüyor. Ayrıca kızıma yalan söylemiyorum, yani bundan kaçmak zorundayım.

"Ondan hoşlanıyorum ama Cybil Teyze'den hoşlandığımdan farklı değil." Gülüyor. "Sana inanmıyorum."

Güzel. Ben de kendime inanmıyorum.

Eli benimkini örtüyor ve Melanie bana bakıyor. "Sadece bir çocuk olduğumu ve bu konular hakkında pek bir şey bilmediğimi biliyorum ama izlediğimiz filmi ve onun nasıl korktuğunu düşünüyorum."

"Öyleydi. Birdenbire artık bir kocanız olmaması gerçekten korkutucu. Başka birine karşı bir şeyler hissetmek ya da ona ilgi duymak bir ihanet değildir. Tüm bunlar dehşet verici."

Sürekli ikna etmeye çalıştığım, bekâr olduğuma tam olarak inanmayan yanımda bu. Elimdeki yüzük ne olursa olsun, o adam gitti. Bana asla geri dönmeyecek ve ben bunu nasıl kabulleneceğimi bilemiyorum.

Melanie kollarını annesinin ortasına doluyor. "Cybil Teyze'nin en iyi arkadaşın olduğunu biliyorum ama seni seviyorum anne. Eğer korkuyorsan, yardım edebilirim."

Dünyadaki en iyi çocuklara sahibim. "Sen çok tatlı bir kızsın."

"Gençsin ve çok güzelsin." "Teşekkür ederim."

"Rica ederim, ama kıyafetlerin berbat." "Gülüyorum. "Eminim Cybil Teyze de aynı fikirdedir."

Başını sallıyor. "Evet, öyle. Senin yaşlı bir kadın gibi giyindiğini düşünüyor. Yine de, eğer büyükanne gibi giyinmeye başlarsan, seni hastaneye yatırırım."

"Eğer derisi yüzülmüş gibi görünen bir şey giyersem, bunu yapmanıza izin veriyorum."

"Anlaştık. Her neyse, bence güzel bir şeyler giymelisin."

Jacob'dan *hoşlanmasan* bile yine de seksi görünmelisin."

Sormaya korkuyorum ama kendimi durduramıyorum.

"Neden

seksi mi görünmeliyim?"

Başını yana eğiyor ve omuz silkiyor. "Cybil Teyze'nin söyleyeceği bir şey gibi geldi."

Bunun üzerine güldüm. "Evet, gerçekten öyle." Onu kendime çekiyorum ve başının üstünden öpüyorum. "Şimdi, seni utandırmayacak bir şeyler bulmama yardım et."

Yığına bakıyor. "Bu olmayabilir."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

JACOB

DKardeşlerimle iç içe olmak bana bir kutu çikolatayla ilgili bir sözü hatırlatıyor. .. ne olacağını asla bilemeyiz ısırarak üzereyiz.

Bu gece, ağzımda kötü bir tat bırakan jöle dolgulu olanlardan olmamasını umuyorum. Pürüzsüz ve sıcak bir naneli çikolatayı tercih ederim.

Üç kardeşimin verandada durduğu yere doğru yürüyorum. "Şimdiden kovulduk mu?"

Declan iç geçiriyor ve başparmağını Connor'a doğru uzatıyor. "Bu, karısının yemek pişirme becerileri hakkında bir yorum yaptı."

İrkildim. "Kötü hareket."

"Teşekkürler, dahi."

"Yardım etmekten mutluluk duyarım," diye karşılık veriyorum ve Sean'a bakıyorum. "Sen de mi buradasın? Ne, kabul mü ettin?"

"Devney sırtışımla ilgili bir şeyler söyledi."

Gülüyorum. "Düğününüzde hepinizin bir avuç aptal olduğu hakkında ne demiştin? Kovulmadığıma dikkat et."

Connor homurdanıyor. "Çünkü henüz içeri girmedin."

"Ya da akıllı olduğum ve bir kadının beni taşaklarımdan tutmasına izin vermediğim için."

"Taşaklı olsaydın senin için endişelenirdik," diye yanıtlıyor Sean.

"Sevdiği kadın için takas edilen adam söylüyor bunu. Toplar. Gitti."

Sean gözlerini devirir ve bir içki alır. "En azından benim taşaklarıma dokunmak isteyen bir kadının var, senin kuraklık dönemin ne kadar sürdü kardeşim? Bir yıl mı? İki yıl mı?"

Onu tersledim. Kurak bir dönem geçirmiyorum. Kariyerime odaklanıyorum ve onu filme çekmek isteyen bir hatunla yattığım için bir magazin gazetesine çıkmamaya çalışıyorum. Navigator rolünü aldıktan sonra, reklamcım Catherine ile benden aniden elde edebilecekleri her şeyi isteyecek olan kadınlar hakkında uzun - yani gülünç derecede uzun - bir konuşma yaptık. Her şeyi çözdüğümü sanıyordum ve sonra yayın gerçekleşti. Yanılmamıştı.

Tabii ki bunu ona asla söylemeyeceğim.

O zamandan beri, en azından bu rolü tamamlayana kadar kimseyle çıkmama politikam var. Yani on yıl kadar. Evet, bunu tekrar düşünmeliyim.

Bu şerefsizlere bunu söyleme şansım yok. "Bu bir seçim."

Declan güler. "Sen nasıl istersen."

Sırıtarak ona dönüyorum. "Karı benim seksi olduğumu söylemedi mi?"

"Şaka yapıyordu."

"Ö y l e miydi?" Başımı yana eğiyorum. "Bana pek öyle gelmedi."

"Bekle," diye araya giriyor Sean, "Syd senin seksi olduğunu mu söyledi? Bu da ne demek oluyor?"

Declan başını sallarken fincanını kaldırıyor. "Tam olarak benim düşüncelerim."

"Hayır, demek istediğim siz aptallar arasında en seksi olan benim." Connor gülüyor. "Evet. Doğru."

"Öyle olduğunu mu sanıyorsun, Duckie?" Connor'a nefret ettiği lakabıyla seslenirken kıkırdayarak soruyorum.

"Siktir git," diye cevap veriyor. "Bana Damızlık bile derler."

Oh, işte başlıyoruz. Gözlerimi deviriyorum. "Senden başka kimse sana öyle demiyor. Hiç kimse. Tek bir lanet insan bile çünkü bu senin bir aygır olduğun anlamına gelmez, bir odun direği kadar aptal olduğun anlamına gelir."

Sırıttıyor. "Ne diyeceksen de."

Declan araya giriyor. "Hepimiz Jacob'ın seksi olmadığı konusunda hemfikir olabilir miyiz ve bu konuyu burada bırakabilir miyiz?"

"Bunu benim seksiliğimin onuruna bir kulüp kuran binlerce kadına anlat."

Üçü de kahkahalara boğuldu ve sonra Sean bana bir bira uzattı. "Hayal gören insanların mantıklı olduğunu düşünmeniz endişelenmemiz için yeterli."

Tam o sırada, günün en sevdiğim baldızı çıkıyor. "Bean, şu aptallara dördümüzden en seksi olanın kim olduğunu söyler misin?"

Sydney dramatik bir şekilde iç geçiriyor. "Jacob, ama çok değil." "Gördün mü?"

"Ciddi misin, karıcığım?" Declan homurdanıyor. "Oh, sakın ol. Çok değil dedim."

"Ama en ateşlisinin ben olduğumu söylemiştin, o yüzden diğerlerinin nerede olduğu kimin umurunda," diyorum kendini beğenmiş bir şekilde.

"Eğer bizi değerlendirmek zorunda kalsaydınız, sıradaki kim olurdu?" Connor'ın sesi muziplikle çınlıyor. Belli ki Declan'ın sinirlenmesinden hoşlanıyor.

Sydney tereddüt etmez. "Jacob, Declan, Sean ve sonra sen."

Bir kahkaha patlattım, Connor'ın hüznü yüzünü gördüğümde elimi göğsüme vurdum.

"Gerçekten mi Bean?"

"Ördek korkusu yüzünden. Seni hercai gibi gösteriyor."

"Ben lanet bir SEAL'ım!"

Ona dönmeden önce bana pis pis sırıttıyor. "Eski. Ama çok korkutucu biri değilsin."

Kardeşlerim ve ben kaybediyoruz.

O gidiyor ve dördümüz verandada yerlerimizi alıyoruz, Connor nefesinin altında bir sürü öfkeli saçmalık mırıldanırken hala kıkırdıyoruz.

Kahkahalar kesilir ve ilk olarak Sean konuşur. "Balayınız bittikten sonra her şeyin garipleşmesi normal mi?"

Bunu sormanın onun için kolay olmadığını bilerek bakıyorum.

Önce Declan konuşur. "Nasıl tuhaf?" "Sadece ... garip."

Declan ve Connor bakıştılar. Kesinlikle bu konuda konuşacak biri değilim. Ne biriyle çıkıyorum ne de evliyim.

"Tekrar soruyorum, nasıl?" Declan tekrar dener.

"Birincisi çok yorgun. İkincisi, sanki onu rahatsız eden bir şey var."

"Siz döneli bir hafta oldu," diyorum, nasıl susacağımı bilemediğim için susamıyorum.

"Bunu biliyorum."

"Öyle mi? Çünkü kızların düğünlerinden sonra depresyona girmeleri gerekmez mi? Yemin ederim Ellie bir keresinde telefonda düğün sonrası depresyonla ilgili bir şeyler söylemişti." Bu asla geri alamayacağım bir saatlik bir görüşmeydi. Beni aradığında sarhoş olup olmadığını hala bilmiyorum ama sonra üzülmeye başladı, ben de sadece dinledim.

Tabii ki doğum günümdü, bu yüzden cevap verdim ama sonra sıkıldığından ve düğün bittiği için ne yapacağını bilemediğinden bahsedip durdu. Neler olduğunu ya da benim Syd olduğumu düşünüp düşünmediğini merak ederek telefona bakmaya devam ettim.

Connor sırttı, hangi aramadan bahsettiğimi çok iyi biliyordu çünkü tabii ki karısının psikiyatrik yardıma ihtiyacı olabileceğini haber vermek için onu aramıştım. Güldü ve kız kardeşimiz olmadığı için bunu kaçırdığımızı söyledi.

O gerçekten yardımsever bir piç.

Sean omuz silkti. "Belki, ama bir düğün planlamak zorunda değildi."

"Evet, bunu ondan aldın."

Declan gülüyor. "Jacob'ın kadınlar konusunda otorite olduğunu kim bilebilirdi?"

"Oh, öyle mi? Lütfen, siz üçünüz kışınızı dirseklerinizden ayıramıyorsunuz. Evet, evet," diye kestim sözlerini, aptalca karşılıkları ağızlarından uçup gitmeden önce, "Evli olduğunuzu biliyorum, ben değilim. Bütün bunlar harika ama siz aptallar hiçbir şey bilmiyorsunuz. Siz"- Connor'ı gösteriyorum-"Declan ve Sean sizi kışınızdan tekmeleyip ihtiyacınız olan tavsiyeyi verene kadar her şeyi mahvedecektiniz." Declan'a dönüyorum. "Senin hakkında konuşmaya başlamayayım bile. Sen ilişkilerdeki kraliyet beceriksizisin ve eğer üçümüz seninle nasıl başa çıkacağımızı bilmeseydik, sen hiçbir şeyle başa çıkamazdın." Sonra bakışlarım Sean'a yöneliyor. "Ve *ben* sana Pennsylvania'da beyzbol takımları olduğunu hatırlatana kadar Devney'nin gitmesine izin verecektin." Bu küçük tirattan gurur duyduğumu hissediyorum. "Hiçbiriniz tavsiye vermemelisiniz."

"Bu, farklı hissettirdiği gerçeğini değiştirmiyor." Sean başını sallayarak söylüyor.

"Belki de farklı *olduğu içindir*, seni ahmak. Lanet olası bir yük treni gibisin. Yedi ay içinde onun en iyi arkadaşıyken kocası oldun. Artı, o şimdi bir anne mi? Kıza bir şans ver ve belki de kadınların efendisinden biraz tavsiye al."

Dahi olduğumu düşünmüyorum ama neler olduğunu anlamak için dahi olmaya da gerek yok.

Sean gözlerini devirir. "Madem kadınların efendisisin, neden yalnızsın?"

"Çünkü öyle olmayı seçiyorum."

"Öyle diyorsun," Connor'ın sesi alçak. "Sadece bunun gerçekten bir seçim mi yoksa güvenlik meselesi mi olduğunu merak ediyorum."

"Hayatım paparazziler, söylentiler, skandallar ve dramlarla dolu ve bunlar hazırlık ve çekim için harcadığım sayısız saatten önce. Buna bir kadını dahil etmek adil değil. Asla senin gibi bir kadın bulamayacağımdan bahsetmiyorum bile. Asla. Plastik diyarında böyle bir şey yok."

Bir aktris ya da model istemiyorum. Orada bulundum, bunu yaptım ve bir sürü imza aldım. Kardeşlerimin sahip olduğu şey gerçek. Her birinin annemin kızım demekten gurur duyacağı bir kadını var.

Brenna gibi bir kadın.

Kes şunu, Jacob.

Connor sırtarak, "Beş ay daha buradasın," diyor. "Zaman var."

Tam burada biriyle çıkmaya ya da aşkı bulmaya hiç niyetim olmadığını söyleyecektim ki bir araba yanaştı ve üçünün de kafası o yöne döndü.

Beyaz sedan duruyor ve dudaklarımda bir gülümseme oluşuyor çünkü ben lanet bir aptalım.

Neden gülümsüyorum? Neden onu görme fikri kalbimin biraz daha hızlı atmasına neden oluyor?

Çünkü ben lanet bir aptalım, işte bu yüzden. Tatlı, komik ve her kızardığında ellerimi ona dokunmamak için zorlamam gerekiyor. Bana aptalca sorular sormuyor ya da içeriden bilgi almaya çalışmıyor ve bu da onunla saatlerce konuşmak istememe neden oluyor.

Kendimi oraya gitmekten alıkoyuyorum, aklımı ve kalbimi onu gerçekten gördüğümde her şeyin farklı olacağını kanıtlamaya zorluyorum. Bunların hepsi gerçek olmayan aptal bir karasevda. Onu bugün gördüğümde beni etkilemeyecek ve o içgüdüsel kontrol, ağlama isteği ve ayaklarının dibine düşme saçmalığı orada olmayacak. Bir kez gerçekleştiğinde, bunun sadece kafamda olduğunu ya da hazırlıksız yakalandığımı ya da geceleri yalnızken hatırladığım tek şeyin o olmadığını kanıtlayabilirim.

"Kim o?" Declan sorar.

"Brenna," diye cevap veriyorum, gözlerimi arabasından ayırmadan. Başka tarafa bakmalı, umursamıyormuş gibi görünmeliyim ama onun ortaya çıkışını görme isteği çok güçlü.

"Oh," diyor Declan. "Onun geleceğini bilmiyordum."

Sean ayağa kalkıyor, ben de aynısını yapıyorum. "Onu Devney davet etti."

"Çok güzeldi," diyor Connor arkamdan.

Kapılar açılıyor ve ilk Sebastian çıkıyor. Heyecanla el sallıyor ve ben de elimi kaldırıyorum.

"Sebastian o çocuk, harika biri ve bana tapıyor."

"Oh, harika, tam da ihtiyacımız olan şey." Connor gülüyor. "Egonu şişirecek bir kişi daha."

Ve sonra dışarı çıkıyor. Koyu kızıl saçları sırtından aşağı akıyor, dalgalar gibi yumuşakça hareket ediyor ve lanet göğsüm ağrıyor.

Lanet olsun.

"Şey ... vay canına." Declan'ın sesi kesiliyor.

"Sana güzel olduğunu söylemiştim. O ..." Kardeşlerimden gelen bir dizi inilti yüzümü onlara dönmeme neden olmadan önce düşüncemi bitiremiyorum.

"Jacob, yapma bunu," diye uyardı Sean sessizce. Bana düğününde bunun kötü bir fikir olduğunu söylemişti.

"Ben bir şey yapmıyorum."

Homurdanıyor. "Şu anda onun ayaklarına kapanmaya hazır gibi görünüyorsun, bu yüzden bize hiçbir şey yapmadığını söyleme. Balık tutma gününüzü ve yeni girişiminizi hepimiz duyduk."

Ona ters ters baktım. "Onun yüzünden değil."

"Karım daha sonra bu konuda peşine düştüğünde ona bunu açıkla. Terk etmeyi planladığın bir kızla oynaşma."

Bir ilişki aramıyorum, özellikle de karmaşık b i r ilişki. "Ben bir pislik değilim," diyorum ona.

"Bunu biliyorum. Sen bir pislik olmaktan çok uzaksın Jacob, bu yüzden endişeleniyorum."

Ona döndüm. "Ben asla böyle bir şey yapmam. Ben sadece ..."

"Boku yemişsin, işte busun," diyor Connor. "Ben de Ellie için aynı şeyi hissettim ve nasıl gittiğini hepimiz biliyoruz. Sanki yeryüzünden havayı çalıyor ve sen sadece onu gördüğünde nefes alabiliyorsun. Anlıyorum, hepimiz anlıyoruz. Sadece dikkatli ol Jacob. Karışmak, sadece bir tane bile olsa-

bekar bir anneyle birlikte olmak bir mayın tarlasıdır ve bu çocukların şarapnel parçalarıyla vurulmasına gerek yoktur."

Aynı anda hem ukala hem de ısırmacı bir şeyle cevap vermek istiyorum. Ben karışmıyorum. Sadece onu arzuluyorum ve bunu durdurmak için biriyle yatmam gerek. Brenna'nın yanında normal bir insan gibi davranabilmem ve bacağına becermeyi istememem için bu kuru dönem enerjisini atabilecek bir kız.

"Merhaba." Brenna'nın sesi tam arkamda, beni susturmaya ve uslu durmaya zorluyor.

Dönüyorum ve karşısındaki kızla hiç ilgilenmeyen bir arkadaş rolüne bürünüyorum. "Hey, başarmışsın."

"Üzgünüm geciktim," diyor ve kardeşlerime bakıyor.

"Değilsiniz, sadece Sean'ı kızdırmak için erken geldik."

Kolunu uzatarak öne doğru bir adım attı. "Ben Sean, Devney'nin kocasıyım."

"Evet, tabii ki sizi tanıdım." Brenna'nın yanakları biraz kızarıyor ve ona uzanmamak için ellerimi ceplerime sokuyorum. "Kocam sizin büyük bir hayranınızdı."

Sean sırtlıyor. "Luke'u çok severdim ve o da harika bir oyuncuydu."

Araya girip onu Luke hakkında konuşmak zorunda kalmaktan kurtarıyorum. "Bu Connor, Ellie ile evli."

O da elini uzatıyor. "Okulda kısa bir süre tanıştık."

"Hatırlıyorum. Seni tekrar görmek çok güzel."

Declan'a dönüyor. "Sen de Declan olmalısın?"

Aynı selamlama hareketi tekrarlanır. "Ben. Bu adamların söylediklerini tekrar edeceğim, sizinle tanışmak harika. Hep iyi şeyler duydum. Eşim Sydney ile tanıştınız mı?"

"Hayır, henüz tanışmadık. Ama Ellie ve Devney onun hakkında o kadar çok konuştular ki sanki çoktan arkadaş olmuştuk gibi hissediyorum. Herkes bana onun ne kadar harika olduğunu söylüyor."

"Bunların hiçbirine inanma," diyorum hemen. "O bir şeytan. Gerçekten ve doğuştan kötü. Onu sadece etrafta tutuyoruz çünkü

Onu öldürürsek bir iblisin kaçabileceğinden endişe ediyoruz."

Brenna gülerek başını sallar. "Bunu unutmamak için elimden geleni yapacağım."

Sean alay ediyor. "Lütfen, o sadece Jacob'a en çok bok atmayı seviyor, bu yüzden onu seviyoruz."

"Tam benim tarzım insanlara benziyor. Bunlar benim çocuklarım, Melanie ve Sebastian."

Melanie kendini yerinde hissetmediği belli olan küçük bir el sallıyor ve Sebastian neredeyse yerinden sıçırıyor. "Sebastian size bahsettiğim kişi. Balık tuttuk ve benden üç balık daha fazla yakaladı."

"Beş," diye düzeltiyor Sebastian.

Declan gülüyor. "Bu çok etkileyici. Jacob tanıdığım en iyi balıkçılardan biri."

"Sebastian'ın daha iyi olduğu kesin." Çocuk ışıldıyor ve Brenna'nın gözleri parlıyor.

Tanrım, gerçekten nefes kesici.

Sean boğazını temizliyor ve benim başka tarafa bakmama neden oluyor. Siktiğimin gözlemci piçi. "Hepinizle tanışmak harika, evimize hoş geldiniz. Devney gelmeyi kabul ettiğiniz için çok heyecanlı."

Kızlar sanki isimlerini söylediğimizi duymuş gibi dışarı çıktılar.

"Brenna! Başardın! Çok sevindim." Devney onun üzerine titriyor. "Bunlar da Melanie ve Sebastian olmalı?"

"Öyle." Brenna Devney'ye bir tabak bir şey uzatır. "Bir şey getirmememi söylediğini biliyorum ama ..."

Devney güler. "Anlıyorum. Ben de öyleyim. Lütfen içeri gelin ve biraz şarap için. Biz de tam hayatımızdaki erkeklerden ve ne kadar aptal olduklarından yakınıyorduk."

Kardeşlerimin yüzüne bakıyorum ve kıkırdıyorum.

Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyor ve gülümsüyor. "Teşekkür ederim."

Sean öne çıkar. "İsterseniz çocuklar dışarıda ağaç evin yanında oynuyorlar - ya da teknik olmak istiyorsak malikane..."

"Ben alırım," diye teklif ettim.

Devney'nin gözleri benimkilerle buluşuyor ve soruların dönüp durduğunu görebiliyorum. Lanet olsun bu kadınlara ve yoktan var etme yeteneklerine. "Çok tatlısın Jacob."

"Ben tatlı bir adamım."

"Kesinlikle öylesin." Göz kırpıyor ve neden teklif ettiğimi bilip bilmediğini merak ediyorum. "Hadi Brenna, içeri girelim."

Bununla birlikte, Brenna'dan ve onu ne kadar çok istediğime dair düşüncelerimden uzaklaşarak dışarı çıkıyorum. Ağaç ev daha güvenli.

OceanofPDF.com

DOKUZUNCU BÖLÜM

[*OceanofPDF.com*](http://OceanofPDF.com)

BRENNNA

T o Arrowwood AİLE o İnanılmaz. İşte bu. hepsi
I düşünmeye devam et. Bugün var
olmuştur Yani çok Eğlenceli.Biz yediler, güldüler,
biraz şarap içtiler ve şimdi ateşin etrafındalar. hepsi
yapmak Eğlence . her biri diğer.Biri
Çocuklar vardır kovalıyor
ateş böcekleri, hepsi iyi geçiniyor ve güzel oynuyor.

Oraya vardığımda kalbim boğazıma düğümlenmişti.
Benim hakkımda ne düşünecekleri, sürekli Luke hakkında
konuşup konuşmayacakları ya da iki ünlü insanla takılmanın
ne kadar tuhaf olacağı konusunda çok endişeliydim. Jacob'ı
tekrar görmekten korktuğumdan bahsetmiyorum bile.

Ama tuhaf olmak yerine, uzun zamandır geçirdiğim en
rahatlatıcı gün oldu.

Bu insanlar bir aile. Çekişmelerle ve kendileri hedef
olmadan önce başkalarını utandırmaya çalışmakla dolu bir
aile. Büyürken istediğim her şey buydu ve beni kollarını
açarak aralarına aldılar.

"Bahse girerim bunu sol elimle senin sağ elinle
atabildiğinden daha uzağa atabilirim," diye meydan
okuyor Sean Declan'la tartıştıktan sonra. Bu sefer
anlaşmazlığın ne olduğunu unutmuştum.

Declan alay ediyor. "Sen varsın. Kendini bir şey
sanıyorsun ama değilsin, tatlı çocuk."

"Sanırım adı Stud."

Kıkırdıyorum ve şarabımı bir yudumda bitiriyorum.

"Brenna, kötü davranışları için çocukları affetmen gerekecek. Sana söz veriyorum, anneleri onları bundan daha iyi yetiştirdi," diyor Sydney kocasının göğsünü tokatlarken.

"Bayıldım."

"Sürekli saçmalamalarını seviyor musun?" Devney kaşlarını kaldırarak soruyor.

Omuz silkiyorum. "Ben tek çocuktum, bu yüzden evimiz çok sessizdi. Sürekli kahkaha atmazdık ve aile yemeklerimizde sadece üçümüz olurduk. Bu çok eğlenceli."

Jacob gülüyor. "Sanırım dördümüz çocukken seninle yer değiştirirdik."

"Çünkü yalnız çocukluğun nasıl bir şey olduğunu bilmiyordunuz."

Ellerini kaldırıyor. "Sakin ol, Doktor."

Gözlerimi deviriyorum. "Bu bir psikolog olarak ben değildim, bir insan olarak bendim."

Sean Jacob'ı dürtüyor. "Dikkatli ol, bir sonraki test hastası sen olabilirsin."

"Ben mi?"

Declan kıkırdayarak, "Terapiye en çok ihtiyacı olan sensin," diyor.

Sydney homurdanıyor. "Bu tartışılır."

Jacob parlıyorat onu. "Ben zaten aydınlatılmış Siz ahmaklar benim ne kadar üstün düşüncelere sahip olduğumu görüyorsunuz."

"Gerçekten mi?" Kendime engel olamayarak söylüyorum. Üç kardeş gülüyor.

Sean ellerini birbirine sürterken, "İşte başlıyoruz," der.

Jacob bana döndü. "Sence yardıma ihtiyacım var mı?"

"Hepimizin yardıma ihtiyacı var ama acaba sizin daha çok ihtiyacınız olabilir mi?"

Connor etrafta dolaşır ve Devney'ninki hariç tüm kızların bardaklarını tekrar doldurur, Devney başını sallar. "Buna herkesten çok ihtiyacı var. Evim üzerine bahse girerim."

Jacob onu tersler. "Bunu ördeklerden korkan dangalak kano söylüyor. Ve eğer bu senin küçük evde olduğun anlamına geliyorsa bahse girerim."

"Ördekten korktuğumda altı yaşındaydım." Evle ilgili ikinci yorumumu görmezden geliyor.

Sydney boğazını temizliyor. "On *altı*."

"Sen bir yalancısın Sydney Arrowood," diyor Connor öfkeyle.

"Burada bir hikâye var," diyorum, bu işin nereye varacağını merak ederek.

Connor başını sallar. "Bana daha sonra gelebiliriz, konumuzdan sapmayalım doktor. Kardeşim Jacob'ın bazı sorunları var. Derin sorunları. Öyle şeyler ki... Zavallı piçin bunları aşmasına kimse yardım edebilir mi bilmiyorum."

Jacob dişlerinin arasından, "Tek sorun şu ki, üç kardeşimi de ağlayana kadar dövmek istiyorum," diyor.

Kardeşlerin hepsi gülüyor. "Öfke kontrolü başlamak için iyi bir yer olabilir."

Devney gruba, "Onları küçüklüklerinden beri tanıyorum, inanın bana, burada sorun sıkıntısı yok," diye bilgi veriyor. "Ancak Jacob bu çocuklar arasında en çok umuda sahip olanı."

"Nedenmiş o?" diye sordum.

Devney gülümsüyor. "En derini seviyor ve en büyük kalbe sahip."

Gözlerim ona kayıyor ve o da bakışlarını ateşe doğru çeviriyor, kimseye bakmak istemiyor. Jacob kalbinin kesinlikle büyük olduğunu gösterdi. Bir Hollywood süperstariyken gençlerle çalışmayı teklif etmek bunu gösteriyor.

"Bunu görebiliyorum," diyorum ve gözleri bana kayıyor ama başı dönmüyor. "Yani, hiç tanımadığı on bir yaşındaki bir çocukla vakit geçirdi ve şimdi onların oyununu yönetecek."

Bira ateşe doğru uçar ve Sydney kocasının sırtını sıvazlar. "İyi misin?"

Declan başını sallıyor. "Affedersiniz, Jacob'ın bir oyun yönettiğini mi söylediniz?"

"Ortaokul ve lise çocukları için."

Jacob'a döner. "Önümüzdeki beş ay boyunca buradayken mutlaka bir şeyler yapmanı söylediğimizde bunu beklemiyordum."

"Sebastian bahsetti ve ... şey, çocuğa hayır diyemedim. Benim de başka sebeplerim var."

Bana bakıyor ve gözlerinde bir şey var. Nasıl yorumlayacağımı bilmediğim bir şey. Endişe ile karışık bir özlem duygusu. Karnımdaki kelekler uçuşuyor, içimde gergin bir telaşa neden oluyor.

Bu adamda ne var? Tüm içgüdülerim bana böyle hissetmemem gerektiğini söylerken neden ona bu kadar çekiliyorum?

Kocamdan başka birine karşı böyle hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu ama Jacob Arrowood bana kendimi bir kadın gibi hissettiriyor. Arzulanan, değer verilen ve önemsenen biri. Bunun farkına vardığımda göğsüm biraz daha sert inip kalkıyor.

Ellie gülümsüyor ve elini ona doğru uzatarak benim ve onun anını bozuyor. "Bence bu harika Jacob," diyor. "Bayan Finnegan o kadar üzgündü ki iptal etmek zorunda kaldı. Bu beni bir Arrowood olmaktan gururlandırıyor. Sadece ateşli olan değil, aynı zamanda nazik olan da sensin artık."

Sydney gülerek, "O kadar ileri gitmeyelim," diyor.

Connor boğazını temizler. "Bunu yapıyor olman harika. Sıkıldığın için endişeleniyordun."

"Sıkılmaktan endişe etmiyordum. Hazırlanmam gereken bir film var."

"Şey," diye söze girdi Declan, "bence zamanınızı iyi değerlendirin."

Jacob gözlerini deviriyor. "Zamanımı nasıl harcadığım konusunda hepinizin onayını aldığım için çok mutluyum."

"Kimsenin yaptığın şeyle bir sorunu yok Jacob. Aslında, seninle gurur duyuyoruz." Sean uzanıp kolunu yumrukladı. "Çocuklarla paylaşacağın bir yeteneğin var. Eğer koçları bacağına kırsaydı, elimden geldiğince yardım etmeyi teklif ederdim. Sadece gittiğinde içinden çıkamayacağın bir işe bulaştığını görmekten nefret ediyorum."

Buradaki gerginliği hissedebiliyorum ve sanki bilmediğim başka bir konuşma yapıyormuş gibi hissediyorum. Telefonuma bakıyorum ve içimden inliyorum. Geç oldu ve yarın aptal gibi erken kalkmam gerekiyor. "Gerçekten eve gitmem gerek. Yarın kayınvalidem kahvaltıya gitmek için erkenden yola çıkmak istiyor."

Devney ayağa kalkarken, "Bu çok kötü," diyor.

Ayağa kalktığımda şarap ya da ... bir şey bana çarpıyor. Biraz tökezliyorum ama Jacob hemen uzanıp beni tutuyor.

Ben göğsüne yapışırken elleri belimde. Duman ve kolonya kokusu burnuma doluyor ve güvenlik hissi beni sarıyor.

"Özür dilerim," diyorum
usulca. "Sen iyi misin?"
Başımı salladım. "Ben
iyiyim." Gerçi ben
değilim.

Beni serbest bırakıyor ve nefes almak biraz zorlaşıyor. Biraz başım dönüyor, ama bunun sallanmama neden olan şey mi yoksa onun beni bırakmasını istemediğim için mi olduğundan emin değilim.

Devney bir saniye sonra yanımdaydı.

"Aman Tanrım, düşeceksin sandım."

Yanağımı ovuşturuyorum ve gülümsemeye çalışıyorum. "Sanırım birkaç kadeh fazla içtim."

Gerçek şu ki, çok uzun zamandır bir kadehten fazla şarap içmemiştim. Yangından önce Ellie, Sydney ve ben iki şişe bitirdik.

"Seni eve bırakayım. Sean benim arabamla gelebilir," diye teklif ediyor Devney.

"Buna gerek yok," diyorum hemen.

Jacob'ın sesi araya girer. "Onları ben götüreceğim. Sean'dan önce içmeyi bıraktım."

"Tamamen ayıgım," diyor Devney.

"Ben de öyleyim ve yatağa gitme konusunda endişelenmem gereken bir çocuğum yok."

Devney'nin gözleri bana kayıyor ve ben başımı sallıyorum. "Hayır, lütfen. Kayınvalidemi arayabilirim." Hiçbirinin benim için zahmete girmesini istemiyorum.

"Israr ediyorum." Jacob tartışmaya yer bırakmıyor.

Devney başını arabaya doğru sallayınca Jacob da o tarafa yönelir. "Brenna, geç oldu ve burada gereğinden fazla insan var, lütfen bizimle bu konuda tartışmaya girme. Ayrıca, bu ailedeki kadınlar Arrowoods olarak doğmamış olabilirler ama biz de aynı derecede inatçıyız. Jacob seni eve bırakabilir, o kadar."

Hafif çakırkeyifken Jacob'la gezmektense Dennis'i aramayı tercih ederim.

"Boşuna tartıştığımı biliyorum."

Kolunu benimkine doladı ve beni götürmeye başladı.

"Çocuklar içki içmeme ve araç kullanmama konusunda çok tutkulular. Başkalarının iyiliğini pek umursamayan aşırı alkolik bir babaları olduğu için acı çektiler."

"Ben sürmeliyim demiyordum."

"Oh, biliyorum," diyor çabucak. "Demek istediğim, evimizde içki içiyor olmanı kendi sorumlulukları olarak görüyorlar. Hepsi bu. Lütfen Jacob'ın sizi götürmesine izin verin, bu onun içini rahatlatacaktır."

"Tamam. Ben sadece . . . Kendimi bir pislik gibi hissediyorum."

"Neden?"

"Çok fazla içtim sanırım."

Gülümsüyor. "Arkadaşların arasında dinleniyordun. Umarım eğlenmişsinizdir?"

"Çok e ğ l e n d i m . Buna ne kadar ihtiyacım olduğunu tahmin bile edemezsin."

"Güzel."

Ellie ve Sydney arkamızdan geldiler. "Biz de toparlanıyoruz."

Ellie iç geçiriyor. "BethAnne dış çıkarıyor, bu da neredeyse hiç uyuyamadığım anlamına geliyor ve Hadley'nin sabah binicilik dersleri var."

"Deacon da aynı evrede. Bu gerçekten berbat bir durum," diyor Syd.

Devney başka tarafa bakar ve her birinin kolunu kavrar. "Size söylemek zorundayım. Sean'a henüz söylemedim ama hamileyim." İkisi de bağırarak ister ama Devney araya girer ve fısıltıyla bağırır. "*Sessiz olun!*"

"Doğru. Özür dilerim. Oh, Dev, bu harika," diye fısıldıyor Syd. "Çok mutluyum."

"Ona ne zaman söyleyeceksin?" Ellie soruyor.

"Yakında. Önce doktoru görüp iyi olduğundan emin olmak istiyorum. Sean'ın nasıl biri olduğunu biliyorsun ve bu yüzden kafasının patlamasını izlemek istemiyorum. Ayrıca, kendime biraz zaman tanımak istiyorum.

- " Bana döndü. "Karanlıkta kalmanı istemediğim için söylüyorum, Austin benim biyolojik oğlum. Doğduğunda onu kardeşime verdim. Gençtim ve bu hayatımda yaptığım en zor şeydi. Bu kadar çabuk hamile kalmayı planlamamıştım ve Sean'ın da planlamadığını biliyorum. Biz ... şey, bu bir şok olacak ve Austin'in de zorlanacağından endişeleniyorum."

"Ben evlat edinildim ve bence çocuğuna daha iyi bir hayat veren ve yine de onu seven birinin güzel bir yanı var. Austin'in bunu kabulleneceğinden eminim. Biraz zamana ihtiyacı olabilir ama alışacaktır. O harika bir çocuk."

"Birkaç saat içinde burada pek çok aile dramının ortaya çıktığını biliyorum, ama söz veriyorum hepimiz oldukça normaliz. Belki değiliz ama deniyoruz."

"Bence normal abartılıyor."

"Anne! Anne!" Sebastian uçarak yanıma geldi.

"Ne?"

"Jacob bizi eve bırakacak. Ki bu harika." Biraz güldüm. "Biliyorum."

"Buraya taşındığımız için gerçekten çok mutluyum."

Jacob'ın bize doğru yürüdüğünü görmek için ona bakıyorum. Koyu kahverengi saçları mükemmel bir şekilde dağılmış görünüyor ve yeşil gözleri biraz temkinli görünüyor.

"Hazır mısın?"

Kızlara gülümsüyorum ve ben arabaya doğru yola çıkmadan önce her biri beni kucaklıyor, kendimi yeniden gergin hissediyorum.

Yolculuk çok uzak değil ve neyse ki Sebastian ve Jacob yolculuk boyunca konuşuyorlar. Melanie birkaç kez araya giriyor ama ikisi de durmadan filmlerden bahsediyor.

"Olmaz öyle şey! Böyle bir rolü bırakıp gidemezsin."

Jacob başını sallar. "Menajerime de böyle söyledim."

"Yani, Navigator en iyi süper kahraman."

"Öyle."

"Uçağı nasıl uçuracağını biliyor ve sonra geceleri kimse onun aynı adam olduğunu fark etmeden dünyayı kurtarabiliyor. Bu onun ne kadar üstün olduğunu gösteriyor." Sebastian'ın animasyonu büyür.

Onlar yola devam ederken başımı arkaya yaslayıp camdan dışarı bakıyorum. Bir yere gitmemiz gerektiğinde araba kullanmak zorunda kalmamayı özledim. Bir anda bu kadar çok şeyin değişmesi ve daha önce bir saniye bile düşünmediğiniz şeyleri aniden özlemeye başlamanız çok komik.

Her şeyi kendi başıma yapmaya alışkın olsam da bu çok farklıydı. Tüm zaman boyunca yalnız hissettim.

Arabanın önüne çekiyoruz ve çocuklar arabadan inip kapıya ilk ulaşan olmak için yarışıyorlar. Jacob kapıma gelip gerçek bir centilmen gibi kapıyı açarken, "Bizi eve bıraktığın için teşekkür ederim," diyorum.

"Tabii ki."

Arabanın dışında durup kapıya bakıyoruz ve onun bu kadar zahmete girmiş olmasından dolayı kendimi çok kötü hissediyorum. "Şimdi nasıl geri döneceksin?"

Bir kez gülüyor. "Yürüyeceğim. İnanın bana, o küçük eve tıkılıp kalmadığım için minnettar olduğum kadar egzersiz yaptığım için de minnettarım."

"Sebastian bunun şimdiye kadarki en havalı şey olduğunu düşünüyor."

"Bok çukuru gibi. Muhtemelen tonlarca para edeceği için pek sayılmaz ama ideal değil."

Hayal bile edemiyorum. "Gerçekten minnettarım. Gerçekten her şey için. Ailen çok tatlı ve onlara sahip olduğun için çok şanslısın."

"Bizim için her zaman böyle değildi," diyor ve sonra gözlerini kaçırıyor.

"Ne demek istiyorsun?"

Devney bana babasından bahsetti ama bunu bilmemin onu rahatlatacağından emin değilim.

"Sadece babam sarhoş ve küfürbaz bir pislikti, bu yüzden evden ayrıldıktan sonra kardeşlerim ve ben birbirimizi sadece rastgele gördük. Sadece son on dokuz aydır bu şekilde birlikte vakit geçiriyoruz."

"Bu biraz üzücü."

Yürürken omuz silkiyor. "Öyle ama artık herkesin ailesi olduğu için farklı olacağını düşünüyorum. Ancak içki içip araba kullanmak asla izin vermeyeceğimiz bir şey, umarım anlayışla karşılırsınız."

Uzanıp elimi koluna koyuyorum. "Tabii ki. Asla sarhoş araba kullanmazdım."

"Bu, etrafımda birinin yapmasına asla izin veremeyeceğim bir şey.

Birisi iyi olduğunu söylese bile, riske atmayacağım."

Korumacılıktan öte bir şeye benziyor. "Öyle mi?"

Başını sallıyor. "Babam, alkollü araba kullandığı bir kazada iki kişiyi öldürdü."

Dudaklarım ayrılıyor ve yumuşak bir nefes kaçıyor. "Oh, Jacob."

"Korkunçtu ve kardeşlerim ve ben bununla ancak son iki yıldır gerçekten yüzleşebildik. Öldürdüğü insanlar Ellie'nin ebeveynleriydi ve ... şey, geçmişimizi ortaya çıkarmak çok zor oldu."

Başparmağımı ön koluna doğru hareket ettiriyorum.

"Hayal edebiliyorum.

Pervasız olacağımı düşündüyseniz özür dilerim."

"Ben yapmadım. Sadece güvende olduğundan emin olmak istedim, Brenna."

Şaraptan mı bilmiyorum ama etrafımızdaki hava çok yoğun. Elini kaldırıyor ve parmaklarının ucuyla yanağımı hafifçe okşuyor. "Neden?"

"Neden, ne?"

Neden böyle hissediyorum?

Dokunuşun neden bu kadar doğru hissettiriyor? Neden bunu durdurmuyorum?

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum.

Jacob'ın yeşil gözleri ay ışığında yumuşacık. Başparmağı çenemde gezinirken nefesim ağırlaşıyor. "İyi olacak mısın?"

Ona hayır demek istiyorum çünkü bu, tam burada, başımı döndürüyor. Beni hazır olup olmadığımı bilmediğim bir yere geri sürüklüyor.

Geri adım atıyorum, onu öpmek gibi aptalca bir şey yapmadan önce kendimi kontrol etmem gerekiyor. Ona yumuşak bir gülümseme veriyorum, bunun garipliği azaltacağını umuyorum. "Ben iyiyim. Bizi eve getirdiğin için teşekkür ederim."

"İyi misin?"

"Ben iyiyim."

Öyle de yapıyorum. En azından oraya doğru gittiğimi düşünüyorum. Kalbimde huzursuzluk hisseden şeyler olsa da, bunun sürecin bir parçası olduğunu biliyorum.

Filmdeki bacaklarını bulan kız gibi, henüz koşamıyor olabilirim ama artık sürünmüyorum.

ONUNCU BÖLÜM

[*OceanofPDF.com*](http://OceanofPDF.com)

BRENNA

"Brenna?" Arabama doğru giderken arkamdan derin bir ses sesleniyor. Çok düşünmeme gerek yok. Kim olduğunu. Sesini neredeyse haftada bir kez televizyonumda duyuyorum. Ve yalan söyleyemem. Neredeyse bir hafta olduğu için onu göreceğim için biraz heyecanlıyım.

Derin bir nefes alıyorum ve dönerken içimdeki hafif sevinci maskeliyorum. "Jacob, merhaba."

"Selam." Gülümsüyor ve yemin ederim kalbim küt küt atıyor. "Bayan Symonds'la bazı evrak işlerini hallediyordum ve sen olduğunu düşündüm."

"Evet, benim," diyorum utanarak. "Öğle yemeğine gidiyordum ve sonra çocukları okuldan almadan önce biraz ara vereceğim."

Başını sallıyor. "Mola mı?"

"Evet. Bu benim israf etmediğim bir lüks. Haftada bir kez iki saatlik muhteşem bir mola veriyorum."

"Seni suçlamıyorum. Ben de bir şeyler atıştırmaya gidiyordum." "Öyle mi?"

Bu kasabada yenilebilir bir şeyler sunan tek bir restoran var. Ne diyeceğimi bilemiyorum. Şu anda, biraz garip.

"Öğle yemeğini birlikte yesek nasıl olur?" Jacob öneriyor. "Birlikte mi? Biz mi?"

"Bu kötü bir şey mi?"

"Hayır, tabii ki hayır!" Çabucak söylüyorum ve sonra boğazımı temizliyorum. "Ben sadece Bir şey okuyacaktım ve biraz ... neyse, ben sadece Uzun zamandır bir öğle yemeği randevum olmamıştı."

"Randevuya mı çıkıyoruz?"

"Hayır! Randevuya çıkacağımızı ima etmek istememiştim." Lütfen bir meteor falan düşsün ve beni kendimden kurtarsın.

Jacob gülümsüyor ama sonra hemen üstünü örtüyor. "Benimle çıkmak o kadar kötü mü olurdu?"

"Eminim harika bir flörtçüsündür," diyorum ve sonra başımı sallıyorum. "Yani, şimdi kendimi bir arabayla ezeceğim."

Daha yüksek sesle gülüyor ve göbeğim düşüyor. "Şaka yapıyorum. Oyun planı hakkında konuşmak istiyordum. Bayan Symonds evrak işlerinin birkaç gün daha süreceğini söyledi ve sen de benim asistanım olduğun için-"

Gözlerim açıldı. "Asistan mı?"

"Bunun yerine yardımcı yönetmen olmak ister miydin?"

"*Grease*'i uzaylıların olduğu çılgın bir filme dönüştürmediğinizden emin olmak için orada oturan sessiz öğretmen olmak istiyorum."

"İşte bu ilginç olurdu." Çenesini kavırıyor ve uzaklara bakıyor.

Tanrım, bu bakıştan iyi bir şey çıkmaz. "Hadi gidip yemek yiyelim ve senin şeytani planlarını tartışalım."

"Bir randevuya benziyor."

Gülüyorum ve sonra Jacob arabamın önünden dolaşıp yolcu tarafını açıyor. "Ne yapıyorsun?"

"Arabaya binmek . . ."

"Benim arabam mı?"

"Randevumuzda arabayı benim

kullanmamı mı istiyorsun?" "Hayır, bu bir randevu değil, unuttun mu?"

"Elbette." Sesi muziplikle dans ediyor. "Nasıl olsa ikimiz de buraya geri dönmek zorundayız ve bu

iki araba."

Prensip meselesi olarak tartışmak istiyorum ama iyi bir noktaya değindi. "Tamam o zaman."

Kafeye kadar altı dakika boyunca sessizce yol aldık ve bir koltuk kaptık.

"Vay, vay, bu tüm ihtişamıyla Navigator değil mi?"

Garsona gülümsüyor. Orada, üstünü zar zor saran kocaman göğüsleri ve 1980'lerde olduğu gibi çok büyük sarı saçları olan bir kız duruyor. Aqua Net'i tek başına ayakta tutup tutmadığını merak ediyorum. "Magnolia Knightingale, biz çocukken nasılsan şimdi de aynısın."

Gözlerini deviriyor. "Ve sen hiç değişmemişsin. Bu kasabaya döneli bir ay oldu ve beni görmeye gelmedin mi? Utan, Jacob Arrowood."

"Özür dilerim, bazı projeler üzerinde çalışıyordum. Bu Brenna Allen, birbirinizi tanıyor musunuz emin değilim."

Gülümseyip çoğu kişinin yapacağı şeyi yapmak yerine yanımdaki koltuğa oturdu ve elimi tuttu. "Ah, seni zavallı şey. Kayınvaliden en sevdiğim insanlardan biridir. Buraya haftada bir gelir ve o öldüğünde kalbi çok kırıldı. Hepimiz, özellikle de ben. Bunu biliyor muydun bilmiyorum," Magnolia'nın sesi sessiz ve üzgün, "ama Luke ve ben lisede çıktık. Bir noktada birbirimize aşıktık."

"Şey ..." Yardım için Jacob'a bakıyorum ama o sadece sırıtıyor. "Bu çok hoş."

"Pek çok kişi başaracağımızı düşündü ama olmadı. Bu kasabadan gitmek için çok acelesi vardı ve ben asla gitmeyecektim." Dramatik bir şekilde iç geçiriyor. "Ve şimdi o gitti. O gitti ve biz de kırık kalplerimizin parçalarını toplamak zorunda kaldık."

Masadan bir peçete alıp ona uzattım. "Her şey yolunda."

Magnolia gözlerini siliyor ve ben gülmek istiyorum. Onu hiç duymadım. Hem de hiç. Onunla birlikte olduğum onca yıl boyunca bir kez bile.

evdeki eski kız arkadaşından bahsetti mi? Ama Magnolia bu konuda oldukça üzgün görünüyor.

"Teşekkür ederim tatlım. Ölümünü duyduğumda çok üzüldüm. Kasaba onun için yas tuttu. Sanırım bir yanım hep olabilecekler için üzülecek. Hepiniz taşındığınızda uğrayacaktım ama bunun garip olacağını düşündüm."

Jacob kahkahasını bastırmak için öksürüyor. Ona bakıyorum ve kendi kahkaha patlamamı engellemeye çalışıyorum. Bu onun ölümünden bu yana olan en tuhaf ve en komik şey. Ağladım, arkadaşlarımı ağlarken tuttum ve pek çok şeyle başa çıktım ama bu delilik.

Sonunda Jacob kontrolü ele aldı ve bana acıdı. "Magnolia, neden ikimize de biraz limonata ve tereyağlı ekmek getirmiyorsun?"

Başını sallıyor ve ayağa kalkıyor. "Elbette. Luke'un dul eşi için her şeyi yaparım."

O gittikten sonra elimle ağzımı kapatıyorum ve kıkırdıyorum.

"Oh, bu paha biçilemezdi."

Elim düştü. "Bu çılgıncaydı."

"*Arayan* Magnolia'ydı. Tam bir baş belası. Bence Luke onun lakabının Hell-no-lia olduğunu anlamadan önce onunla bir gün boyunca çıkmış olabilirler çünkü sana çıkma teklif ettiğinde böyle demiştin ... hayır."

Bir kahkahayı daha bastırıyorum. "Bu çok kabaydı, gülmemeliydim."

"Eğer daha zeki olmasaydı bu onun bebeğinin annesi olabilirdi. Magnolia sırf o adamı elinde tutmak için hamile kalırdı."

Luke'u onunla hayal edemiyorum, ama yine de kimse onunla beni birlikte hayal etmemiştii.

Magnolia'ya bakıyorum ve biraz gülümsüyorum. "O zaman yaptığı hatanın farkına varmasına sevindim."

Jacob sinsi bir sırıtişla arkasına yaslanıyor. "Bu senin profesyonel görüşün mü?"

"Belki de sonunda ben kazandım. Adamı, çocukları, hayatı ve ... şey, katlanmış bayrağı aldım."

Söylediğim anda geri almak istiyorum.

"Brenna . . ."

Onu durdurmak için elimi kaldırdım. "Kastettiğim bu değildi. Bunu bir tepki vermek için söylemedim ve özür dilerim."

"Hayır, üzgün olan hepimiziz."

"İnsanların benim kaybım için neden özür dilediklerini hiç anlamadım. Bu onların suçu değil. Kimse sırf ne olacağını görmek için Luke'un uçağına girip bir parçasını kırmadı. Bu mekanik bir arızaydı ve kimse gerçekten suçlu değil. Neden üzgün olduğumuzu söylüyoruz?"

Jacob kollarını önümüzdeki masaya dayayacak şekilde hareket ediyor. "Çünkü sevdiğimiz ya da değer verdiğimiz biri acı çektiği için üzgünüz. Sevdikleri biri öldüğü için aileler acı çektiği için üzgünüz. Annem öldükten sonra insanlar bunu söylediğinde nefret ederdim ama bir yetişkin olarak neden üzgün olduklarını ve özrün nereden geldiğini anlıyorum."

Alt dudağımı dişlerimin arasına alıp ileri geri kaydırıyorum. "Peki onu kaybettiğinde baban için nasıl oldu?"

Ağır bir hava üflüyor. "Diyelim ki sen onun tam tersini yapıyorsun."

"O kadar iyi, ha?"

"Hiçbirimiz için kolay olmadı ve bu en hafif tabiriyle zordu."

Bu konuya gireceğimizi kesinlikle düşünmemiştim ve dürüst olmak gerekirse şu anda Luke hakkında konuşmak istemiyorum. Bunun gerçek bir randevu falan olmadığını biliyorum ama on sekiz yaşımdan beri ilk kez Luke olmayan bir erkekle çıkıyorum.

Jacob hiçbir zaman çocuğuma iyi davranan ünlü bir aktörden başka bir şey olamayacak ama belki de bu, hazır olduğum zaman için bir tür alıştırma olabilir.

Ondan etkileniyorum ve bazen benimle flört ettiğini ya da en azından güzel olduğumu düşündüğünü hissediyorum.

Magnolia limonata bardaklarını getiriyor ve sonra siparişimizi alıyor. Menümün üzerinde onun bakışlarını aramamaya çalışıyorum ama başaramıyorum. Ona bir kez daha bakmak istiyorum. Koyu kahverengi saçları yana yatırılmış, uçları hafifçe kıvrılmış, ama gözleri? Tanrım, muhteşemler. Yeşilin ortası çok açık ve dışarı çıktıkça koyulaşarak şeklini koruyan kalın siyah bir banda dönüşüyor.

Jacob başını kaldırıyor ve yanaklarımdaki sıcaklığın arttığını hissediyorum.

Lanet olsun. Beni yakaladı.

Boğazımı temizliyorum ve Magnolia'ya siparişimi veriyorum. "Izgara peynir ve turşu alayım lütfen."

"Izgara peynirimiz en iyilerden biridir." Gülümsüyorum. "Benim favorimdir."

Jacob'ın gözleri beni bırakmıyor. "Ben de aynısından alacağım." Menüü ona uzatıyor.

"Onu hemen çıkaracağım. Tanıştığımıza çok memnun olduğumu söylemeliyim," diye beni bilgilendiriyor. "Luke'un gençliği hakkında bilgi edinmek istersen, hikâyelerimi paylaşmaktan mutluluk duyarım."

Magnolia'ya kaba davranmak istemediğim için bakışmamızı kesiyorum ama bir yandan da hızla atan kalbimi sakinleştirmem gerekiyor. "Gerçekten çok nazıksın."

"Önemli bir şey değil. Kızıl saçlılara ilgi duyduğunu hiç bilmiyordum. Bunu bilseydim saçımı boyatırdım."

Bir şey içiyor olsaydım, boğulurdum.

Jacob usulca devreye girer. "Magnolia, burada zaman sıkıntımız var, bu yüzden yemeklerimizi çıkarabilirsen harika olur."

"Elbette, *Navigator*." Hırıltı gibi çıkıyor.

Bir kahkaha atıyorum ve benden almadığı menümler yüzümü kapatıyorum.

"Hiç komik değil."

Hafifçe indiriyorum. "Öyle ama. Dikkatli olmazsan kendi bebeğinin annesine sahip olabilirsin."

"Berbat durumda. Bu kasabadaki insanların yarısı öyle ama dokuz yıldır buradan uzakta olmak bir hediye oldu."

"Neden hiç dönmedin?"

"Burada çok fazla sinema kariyeri fırsatı yok. Ayrıca bu kasabada unutmaya çalıştığım pek çok anım var."

Bunu çok iyi anlıyorum. "Görünüşe göre harika kardeşlerin var."

İçkisinden bir yudum alıyor. "Biz yakın bir grubuz ve birlikte çok şey yaşadık."

"Her zaman büyük bir ailem olsun istedim. Bunu diledim."

"Faydaları var ama tek çocuk olmanın da faydaları var."

Pipetle oynarken başımı sallıyorum. "En az iki çocuk sahibi olmak istediğimi hep biliyordum."

"Onları gençken doğurdun."

"Bu planımın bir parçası değildi," diye itiraf ediyorum. "*Çok* gençtim ve hazır değildim ama işe yaradı. Luke yaptığım en iyi hataydı, bunu ona da söyledim."

Gülümsüyor. "Garip bir şekilde kulağa hoş geliyor."

"Tuhaf. Ben üniversitedeki ilk yılımdan sonra bir gece eğlenmek için yanıp tutuşan çirkin bir kıızıldım. Daha önce hiç erkek arkadaşım olmamıştı ama biraz gevşemek istiyordum."

"Böyle mi tanıştınız? Bir partide mi?"

Hatırlayarak başımı sallıyorum. "Birbirimize rastlamamız tamamen şanstı. Oda arkadaşım beni göğüslerim varmış gibi gösteren kıyafetlerinden biriyle giydirdi. Saçımı ve makyajımı o yaptı. İkimiz de orada duruyorduk, konuşmaya başladık ve sonra öpüşmeye başladık."

"Ahh, ve bir şey diğerine mi yol açtı?"

Kıkırdıyorum. "Ben birileriyle takılıp hamile kalmanın yürüyen reklam panosuyum. Belki üç kez birlikte olduk

Melanie'ye hamile kalmadan önce. Luke'la birbirimize çok uyduk ve bana hemen evlenme teklif etti."

"Ve sen de evet dedin," diye düşünüyor Jacob.

"Söyledim. Luke bana güzel olduğumu söyleyen tek erkekti. O gece oda arkadaşım sihirden fazlasını yaptı. Tanrı biliyor ya, kendimi en azından biraz çekici bulduğum tek andı."

Birkaç kez göz kırpmıyor. "Güzel olduğunu düşünmedin mi? Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Güzel değilim. Fena değilim."

Jacob'ın yeşil gözleri benimkilere kilitleniyor. "Fena değilsin, Brenna. Söz veriyorum, geçilebilir olmaktan çok daha fazlasısın."

Kalbim biraz daha sert atmaya başlıyor. Yine flört edip etmediğini merak ediyorum. Her zaman açıkça söylemiyor ama bir şeyler söylüyor ve sonra bana bakıyor, gerçekten bakıyor. Jacob aşırı derecede muhteşem, bu yüzden aklımı kaçırıyor olmam gerektiğini biliyorum. Dünyadaki herhangi bir kadına sahip olabilir ve Pennsylvania'da yaşayan bekâr bir anneyle ilgilenmesine imkân yok.

"Yapmak zorunda değilsin-"

"Sana söylüyorum, etrafım güzel olduğunu düşünen, fena olmamak için çok çalışan kadınlarla dolu ve sen onların her birini gölgede bırakıyorsun. Sen fena değilsin, muhteşemsin. Bunu da öylesine söylemiyorum. Seninle tanıştığım an, "Vay anasını, bu kadın nefes kesici" diye düşündüm.

Ne diyeceğimi bilemiyorum. İçimdeki her çirkin ördek yavrusu onun deli olduğunu ve yalan söylediğini haykırıyor ama bana bakışı öyle olmadığını söylüyor. Gerçekten güzel olduğumu düşünüyor.

Bir kez yutkunuyorum ve yanaklarıma bulaştığından emin olduğum kızarıklığı gizlemek için saçlarımı kulağımın arkasına atıyorum. "Teşekkür ederim."

"Luke bunu sana hiç söylemedi mi?"

Yukarı baktım. "Söyledi. Bana hep ne kadar güzel olduğumu söylerdi ama Bilmiyorum."

"Buna inanmadın."

Nasıl yok Bu adam Biliyorum benim düşünceler

Yani Kolayca mı? "Ben yapmadım."

"O zaman inan bana, çok güzelsin ve eğer bir erkek aksini söylüyorsa, o lanet olası bir aptaldır."

Benden gergin bir kahkaha kaçıyor. "Beni kızartıyorsun."

"Güzel."

"İyi mi?"

Omuz silkiyor. "Bu, kelimelerin seni etkilediği anlamına geliyor."

Beni kesinlikle etkiliyor. Kalbim, nefes alışım, vücudumda dolaşan yoğun karıncalanma. Hepsi etkileniyor.

"Bunu söylediğin için

minnettarım." "Ciddiyim."

"Sana inanıyorum," diyorum.

"Sen de buna inanmalısın, Brenna. Güzel olduğunu ve erkeklerin sana baktığını bilmekte yanlış bir şey yok."

Şimdi bu benim biraz geri çekilmeme neden oldu. "Erkekler bana mı bakıyor?"

Kıkırdıyor. "Burada öyle değilmiş gibi davranmaya çalışan en az iki adam var ama gözlerini senden alamıyorlar."

Kimden bahsettiğini bulmaya çalışırken başım dönüyor. Koca mekanda sadece on beş kişi var.

Öne eğiliyor, sesi alçalıyor. "Biri karısıyla birlikte sağ tarafta."

"Diğeri mi?" Ben

soruyorum. "Ben."

Ve şimdi kesinlikle flört ettiğini biliyorum ve bu hoşuma gidiyor. Çok hoşuma gitti.

Bir an için bakışlarımı kaçırıyorum. "Bu da bir şeydir."

Gülüyor ve sonra içkisini alıyor.

Yutkunurken adem elmasının sallanışını izliyorum. Bu tek hareket inanılmaz seksi. Yaptığı her şey öyle. Biraz gülünç.

Bardağı yere bıraktığında, içindeki değişimi neredeyse hissedebiliyorum. Sanki soğuk sıvı da sakinleşmesine yardımcı olmuş gibi.

"Bu yüzden," diyor Jacob, "birbirimizi tanırsak ortak yönetmenlik daha kolay olur diye düşündüm."

"Ortak yönetmenlik yapmıyoruz." Omuz silkiyor. "Anlambilim."

"Bunu yapmak zorunda değilsin, biliyorsun değil mi?" "Neyi yapmak zorunda değilim?"

"Bu, istemiyorsan arkadaşım ol."

"Dönüştüğümüz şey bu mu?" Jacob soruyor.

"Öyle değil mi?"

"Yine yapıyorsun."

"Neyi yapıyorum?"

Gülüyor, ben de aklını mı kaçırdı acaba diye gözlerimi kısıyorum. "Soruya soruyla cevap vermek."

Kahretsin. Yapıyorum. "Bunu yaptığının farkında bile değilim."

"Bu sorulardan birine cevap vereceğim . Evet, bunu yapmak zorunda olmadığımı biliyorum. Mesele şu ki Brenna, yapmak istiyorum. Bu kasabaya geri dönmek benim için dünyadaki cehennemin bir versiyonuydu ve seninle tanıştığımdan beri . . . err . . . Sebastian, her şey katlanılabilir hale geldi. O komik biri ve onunla takılmak çok eğlenceliydi."

Gülümsüyorum, oğlumu bu şekilde görmesi hoşuma gidiyor. "O da bundan keyif aldı. Bunları yaptığın için sana minnettarım."

"Birbirimizin yanında daha çok zaman geçireceğimize göre, önemli şeylere gelelim, tamam mı?"

"Tamam."

"Soruları ben soracağım. En sevdiğiniz müzik türü?" "Bunlar önemli sorular mı?"

Kaşlarını kaldırarak başını yana eğiyor. "Şimdi, bu yine bir soruydu."

"Lanet olsun. Tamam. Müzik. Her şeyden biraz severim. Annem sayesinde Elvis dinleyerek büyüdüm, sonra babam hard rock severdi. En iyi arkadaşım Cybil rap müzikten hoşlanıyor, onunla tanışsaydınız asla inanmazdınız ama o kız rap şarkı sözlerini sanki mesleği buymuş gibi söyleyebiliyor."

"Bu harika, ama bunların hepsi diğerlerinin seçimleri, seninki ne?"

"Sanırım popu gerçekten sevdiğimi söyleyebilirim. Herkesin mutlu olabileceği, gülümseyebileceği ve etrafta aptallar gibi dans edebileceği aptalca, hafif ve tatlı şarkıları seviyorum. Peki ya siz?"

Sırıtıyor. "Ben daha çok klasik rock adamıyım." "Bunu görebiliyorum."

Tam o sırada Magnolia geri döner, bir tabak ücretsiz patates kızartması koyar ve sonra gider.

"Pekala, en sevdiğin film?"

Bu çok kolay. "*Sweet Home Alabama*."

Gözlerini deviriyor. "Bir adamla evli olduğu için eve geri döndüğü ve diğerinin ona Tiffany'den bir yüzük verdiği hani?"

"İşte o." "Bütün kızlar deli midir?"

Gülüyorum ve bir kızartma alıyorum. "Olabilir.

Seninki ne?" Jacob arkasına yaslandı. "Sen tahmin et."

İlk içgüdüm onun filmlerinden birini seçmek, ama bu biraz aptalca ve çok kolay görünüyor. Yaratıcı insanların çoğunun kendi işlerini beğenmediğinden bahsetmiyorum bile. Onu didik didik eder, olmayan kusurlarını bulurlar. Kimsenin onlara berbat olduklarını söylemesine gerek yoktur çünkü onlar kendilerine yeterince söylerler.

"*Jurassic Park*?"

Gülüyor. "Hayır, ama en azından benimkilerden biriyle gitmiyorsun. Bunlardan hiçbirini asla seçmezdim."

"Peki neden?" "Çünkü onlar boktan."

Kendini küçümsemesi karşısında gözlerimi deviriyorum. "Aynı fikirde olmayan pek çok insan tanıyorum."

Jacob omuz silkiyor ve yorumun hiçbir şey olmamış gibi geçip gitmesine izin veriyor. "Seçime geri dönelim."

Luke'unkinin ne olduğu konusunda bir sürpriz yok. *Top Gun*, ama bunun Jacob'ınki olduğunu sanmıyorum. Onu gerçekten tanımıyorum, bu yüzden daha ciddi mi yoksa *Fast Times at Ridgemont High* gibi bir şey mi sevdiğinden emin değilim.

"Bana bazı ipuçları vermelisiniz. En azından ruh halini bilmem gerekiyor."

"Tamam, bu bir klasik."

"*Casablanca* gibi mi?"

Jacob'ın alnı yükselirken başı öne eğilir. "Herhangi bir adam

Casablanca gibi erkeklik kartına hâlâ sahip olan biri var mı?"

"Erkek olmadığım için hiçbir fikrim yok."

"Cevabım hayır."

"Tamam, klasik derken Fred Astaire gibi mi yoksa *Hızlı ve Öfkeli* gibi klasik erkek filmlerini mi kastediyorsun?"

Başını sallıyor.

"Ne?" Biraz gülerek soruyorum. "Burada çabalıyorum ve sen hiç yardımcı olmuyorsun."

"Senin burada psikanalist olman gerekiyordu."

"Hayır, aslında sizsiniz," diye hatırlatıyorum ona.

"Bu doğru. Pekala, bu klasik bir erkek filmi."

Jacob'a uyacak bir film düşünmek için beynimi zorluyorum. İzlemiş olabileceği, hayatındaki değişimi tanımlayan ve onu oyuncululuğa yöneltten bir şey. "*The Godfather*?"

"Çok yakın."

"*Scarface*?"

Sonunda bana acıdı. "*Goodfellas*." Bunu görünce başımı salladım. "Tüm büyükler."

Jacob sepetten bir kızartma daha alır. "Gerçekten de yapılmış en iyi filmlerden biri. Declan'la birlikte izlediğimizi ve şöyle düşündüğümüzü hatırlıyorum. Bir gün ben de böyle olmalıyım."

"Bir gangster mi?" Şaka yapıyorum.

Gülüyor. "Hayır, film kesinlikle ilham verici değil. Daha çok bir filmin birileri için bir şeyler yapabileceği idi. Bir çocuğun hayatında bir fark yaratabilir. Ben de öyle olmak istedim. Birinin sanattan ilham almasını sağlamak istedim."

Öne doğru eğildim, elim onun kiyle buluştu ve sıktım. "Ve sen de bunu yapıyorsun Jacob. Burada olman, bu çocuklara yardım etmen, onlara hayran oldukları bir aktörden bir oyun vermen ... bir fark yaratıyorsun. Bunu Sebastian için zaten yaptın."

Başparmağı elimin arkasına doğru kayıyor ve etrafımızdaki her şey kayboluyor gibi görünüyor. Jacob ve ben burada oturmuş, sanki dünyadaki en doğal şeymiş gibi el ele tutuşuyoruz. Kalbimin atışı o kadar yüksek ki Magnolia'nın öğle yemeğimizle yaklaştığını zar zor duyabiliyorum. Ellerimi hızla geri çekip ikisini de kucağıma koyuyorum ve kalp atışlarımı kontrol altına almaya çalışıyorum.

Magnolia gittikten sonra Jacob, "Bunun için teşekkür ederim Brenna," diyor.

Birkaç nefes geçiyor ve sanki az önce aramızda çılgınca bir şey olmamış gibi sahte bir gülümseme takınıyorum. "Tabii ki."

Sonra kendimi yemek yemeye zorluyorum ve her şey yolundaymış gibi davranıyorum.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

[*OceanofPDF.com*](http://OceanofPDF.com)

JACOB

Mrs. Finnegan hatırladığım her şey ve daha fazlası, bir manyak. Söyleyebileceğim tek kelime bu. ile. Kadın kafayı yemiş.

Bu çocuklarla çalışmayı kabul eden herkesin sertifikalı olması gerekir.

Şimdi de öyleyim.

"Pekâlâ millet, dinleyin, oyun bitene kadar imza vermeyeceğim, fotoğraf çekmeyeceğim ya da bu tür bir şey yapmayacağım." Telefonu havada olan bir çocuk görüyorum ve onu işaret ediyorum. "Snapchat'inizde paylaşım yapmayı falan bırakın. Eğer bu şehirde olduğum duyulursa, cezaya kalırım, bu da oyun yok demektir." Seçmeler için burada bulunan ve muhtemelen çoğu okul oyunuyla zerre kadar ilgilenmeyen öğrencilere bakmaya geri dönüyorum. "Ben bir öğretmen olarak ve okul oyununun gerçekleşmesini sağlamak için buradayım. Eğer seçmeler için gelmediyseniz, lütfen gidin ama oyun için biletlerinizi aldığınızdan emin olun; biletlerinizi hatıra olarak memnuniyetle imzalayacağım ve oyun sonrası fotoğraf çektirebileceğimiz bir parti düzenleyeceğim."

Öğrencilerin en az yarısının kalkıp oditoryumun kapısından çıkışını izliyorum.

Gözlerim kahkahalarla dans eden Brenna'nıninkileri buluyor ve o da kucağındaki kâğıtlara bakmaya devam ediyor. En azından benim rahatsızlığımdan keyif alıyor.

"Pekala, şimdi bunu aradan ıkardığımıza göre. Ben Jacob Arrowood, ve bu yıl *Grease*'in yönetmeni olacağım. Bayan Finnegan bana her biriniz hakkında okumam için altı yıllık kağıtlar verdi ve bizim o kadar vaktimiz yok. Yani, bu oldukça hızlı olacak çünkü oyun üç ay içinde, ki bu ... bilirsiniz, çılgınca, ama elimizdeki bu. Seçmeler bir hafta içinde yapılacak. Sorusu olan var mı?"

Eller yarım saniye içinde havaya kalkıyor. "Var, var!" "Evet, mavi gömlekli kişi."

O duruyor. "Is o Doğru o sen var kovuldu gelen

Navigator?"

Başım biraz geriye gitti. "Ne?"

"Annem muhtemelen uyurucu ya da her ne yapıyorsan başının belaya girdiğini ve bunun senin kamu hizmetin olduğunu söyledi."

şımarık ocuk oturuyor ve ben annesinin muhtemelen son on yıldır seks yapmadığını ve bu yüzden sinirli olduğunu söylemek istiyorum. Bu muhtemelen Bayan Symonds'un ileden çıkmasına ve başımın belaya girmesine neden olur. Birinin bu saçmalığı kaydettiğinden bahsetmiyorum bile.

Brenna ayağa kalkar. "Clarissa, hepimiz bunun doğru olmadığını biliyoruz ve dedikodu yapmak hiç de kibar bir davranış değil. Bay Arrowood, yıllık oyunumuzu kaırmamamız için gönüllü olarak zamanını ayıran ünlü bir aktör. Nazik olmalıyız." Sanki az önce çocuğa sözlü bir tokat atmamış gibi yerine oturur.

Bu kızın yeteneği ne olursa olsun, koroda ya da yedek oyuncu olduğunu aklıma not ediyorum.

Bir el daha kalkıyor. "Evet."

"Bay Arrowood, oynadığınız oyunda gerçekten kötü olduğunuzu ve iyi bir oyuncu olmadığınızı duydum, nasıl yönetmen olunacağını biliyor musunuz?"

Yemin ederim, birini ldreeğim. Konuşmak istiyorum ama Brenna ben daha ağzımı aamadan ayağa kalkıyor.

"Bay Yates, sadece müdüre hakaret etmediğinizi biliyorum, doğru mu?"

Başını sallıyor. "Hayır, Bayan Allen. Sadece bir soru soruyordum."

İç çekiyor. "Açık konuşayım, hiçbir saygısızlığa müsamaha göstermeyeceğim. Bunu unutanlar Cumartesi cezasına ya da daha kötü sonuçlara maruz kalacaktır. Şimdi, oyunla ilgili sorusu olan varsa sorabilir, aksi takdirde kaba ya da minnettarlıktan başka bir şey yapmayacağız, anlaşıldı mı?"

Küçük kıza ve diğer çocuğa vermek istediğim sırtıta karşı koyuyorum. Olgun olmadığımı biliyorum ve bu konuda kendimi kötü hissetmiyorum. Az önce Brenna'dan sözlü dayak yediler ve ben kendimi muzaffer hissediyorum.

Ancak ben on beş yaşında değilim ve içimdeki Noah Frazier'ı yönlendiriyorum. O bu saçmalığa asla izin vermezdi, ben de vermeyeceğim.

"Ben halledebilirim." Göz kırpyorum ve sonra çocuklara dönüyorum. "Set tasarımı, kostümler, oyuncu seçimi, tonlama, müzikalite veya bir sahneyi bir araya getirme konusunda daha bilgili olmadığınız sürece beni sorgulamamanızı öneririm. Çok sayıda film ve oyun üzerinde çalıştım. Benim yeteneğimi sorgulayan siz değil, sizinkini değerlendiren ben olmalıyım. Başka bir şey sormadan önce kendiniz, rolleriniz ve beni etkilemek için endişelenin. Açık olmak gerekirse, beni ben yapan topluluğa yardım etmek için bir şeyler yapmak istediğimden başka bir nedenle burada değilim. Sizleri daha iyi aktörler ve aktrisler olmanız için zorlayacağım. Bunun bu şehrin gördüğü en iyi oyun olmasını istiyorum. Eğer buna hazır değilseniz, denemeyin. Seçmelere katıldığınız rol olmasa bile, size en uygun rolü vereceğim. Kim olarak seçilmek istediğinize bağlı olarak bölümdeki replikleri çalışmak için dört gününüz var. Bu süreyi iyi değerlendirmenizi ve sıkı çalışmanızı öneririm. Saat dörtte görüşürüz."

Paketimi aldım ve odadan çıktım. Gösteri dünyasında dramatik bir çıkış gibisi yoktur.

Tek sorun şu ki, nerede olduğuma dair hiçbir fikrim yok. Burada okula gittiğimden beri, ortaokul ve liseyi tek bir binada birleştirdiler ve

kocaman bir kanat. Kayboldum ve çocukları tekrar geçmek zorunda kalırsam amaçladığım dramatik havayı boşa harcamış olurum.

Sağ taraftaki bir ofise giriyorum ve umarım burası yasak bölge ya da öğrenci salonu değildir. Ben çocukken böyle bir şey yoktu, ama bu nesil her türlü saçmalığa maruz kalıyor gibi görünüyor.

Birkaç dakika sonra, sahilin temiz olması gerektiğini düşündüm ve kapı koluna uzandım, ancak diğer tarafta biri çevirdiğinde donup kaldım.

Kahretsın.

Geri çekiliyorum ve Brenna içeri giriyor. Beni orada görünce nefesi kesildi. "Jacob." Elini göğsüne götürdü. "Ofisimde ne yapıyorsun?"

"Özür dilerim. Buraya saklanmak için girdim." Buraya saklanmak için geldiğimi söylemek beni korkak biri gibi gösteriyor, o yüzden bunu kabul etmiyorum.

"Anlıyorum. Senin adına sinirlenmişim. Son zamanlarda bazı çocukların nesi var anlamıyorum. Sanırım sadece havalı görünmek istiyorlar."

Güzel, deli olduğumu düşünüyor. Bunu kabul etmeliydim. "Sorun değil. Onların yaşındayken ben de aynı şeyi yapardım."

Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Ben olsam koltuğun altına saklanırdım."

"Çünkü mü?"

"Çok utanırdım. Muhtemelen en başta o salonda bulunmazdım."

O zamanlar hangi grupta olabileceğini hayal etmeye çalışıyorum. Eğer ilgiden hoşlanmıyorsa, bu spor ya da tiyatro değildir. Acaba yalnız mıydı yoksa güzel ama pek de popüler olmayan Devney gibi miydi? Herhangi bir gruba uyum sağlamaya çalışmaktansa oturup Sean'ı izlemeyi tercih ederdi.

Ama Brenna beni şaşırttı. "Grupta mıydın?"

Başını sallıyor. "Şarkı söyleyemem ya da bir enstrüman çalamam."

"Hmm, yani koro yok. Spor mu?" Soruyorum çünkü varsayımım yanlış olabilir.

"Kros yaptım."

Yalnız olma konusuna geri dönelim. Bunu asla yapamazdım. Kilometrelerce koşmak kulağa eğlenceli gelmiyor, ama bundan daha fazlası, lanet olası izole edici. Sadece ben ve düşüncelerim, ne kadar sürerse sürsün, hayır teşekkürler.

"Yani, müzik kliklerine hayır, kros gerçekten bir sporcu olayı değil, o zaman bize ne kalıyor?"

"Beni gruplamaya mı çalışıyorsun?" diye soruyor kaşlarını kaldırarak. Sesi şakacı ve ben sırtıtıyorum.

"Çocuklar sürü halinde koşarlar." "Hepsi değil."

"Yani sen yalnız bir kurt muydun?"

Brenna sırtıtıyor ve sonra poposunu masaya yaslıyor. "Psikanalizi yine senin yapmana izin vereceğim."

Rahat görünüyor ve gülümsemesi çok kolay. O kadar çekici ki kollarımı masanın iki yanına koyup onu oraya hapsedme ve dudaklarının dudaklarıma değip değmeyeceğini görmek için eğilme isteğime karşı koymam gerekiyor. Birlikte yediğimiz öğle yemeğinden beri onu öpmeyi hayal ediyorum.

Dün gece, o boktan kutuda bir sonraki senaryomu okurken, onu karakterimin aşık olabileceği kadın olarak hayal ettim, bir aşkı olmasa bile. Repliklerimi yüksek sesle söylerken onun masmavi gözlerini ve uzun kızıl saçlarını gördüm.

Kendimi tokatladıktan sonra senaryoyu odanın bir metre ötesine fırlattım ve zihinsel olarak kendimi hırpaladım çünkü karakterim de benim gibi bekârdı.

O planda yok. O düşünmem gereken bir kadın değil. gibi
Bu. Brenna o a tek Anne kim
Hollywood'dan bir pisliğin gelip işleri berbat etmesine kesinlikle ihtiyacı yok. Sağlayacağım şey istikrar değil. Hata yapmamak ya da aletimin düşünmesine izin vermemek için yıllar boyunca geliştirdiğim tüm becerilerimi kullanarak kendime kayıyorum. "Anlıyorum. Sanırım

akademisyendiniz. Sen

Ders çalışmayı, okumayı seviyordunuz ama inek gibi görünmemek için spor yapıyordunuz. Hatta belki de sınıf birincisiydiniz?"

"Kesinlikle değil, ama biraz yakınsın." Başını yana eğiyor ve bakışları benimkine sabitleniyor.

"Hmmm." Dudaklarımı büzüyorum.

"Hangi kısmı?" "Akademik kısmı."

"Düşündüm de. Öğrenmeyi sevmeyen hiç kimse psikolog olmak için okula gitmek istemez."

Hafifçe gülüyor, yanakları çok sevimli bir şekilde kızarıyor. "İki çocuk büyütürken ve asla evde olmayan bir adamla evliyken olmaz."

Bu çılgınca. Bu başarının ne kadar inanılmaz olduğunu anladığını sanmıyorum. "Üniversiteyi bile bitirmedim."

Brenna masadan kalkıp bana doğru ilerliyor. "Ve şu yaptıklarına bak Jacob."

"Film çekiyorum ve bütün gün rol yapıyorum." Önemli değilmiş gibi konuşmalıyım. Onun ne düşündüğünün önemli olmamasını istiyorum.

Bu babamın bana söylediği son şeylerden biriydi. Bana değersiz ve aptal olduğumu söylemesinin yanı sıra, oyunculuğa devam etmek için okulu bırakırsam annemin yüz karası olacağımı söyledi.

Bunu hiç unutmadım. Bu sözleri defalarca duydum. Onları kalbimde bir dövme gibi taşıdım, bana aptal olduğumu düşüneceğini hatırlattılar.

Ancak Brenna'nın sesi yumuşak ve rahatlatıcı. "Küçük çocukları, hayatta kendilerine dağıtılan tüm boktan ellerden daha fazlası olduğuna inandırıyorsunuz. Bunun b i r anlamı var. Bu kahramanca bir şey."

"Ben bir kahraman değilim, Brenna."

"Belki de değil." Omuz silkiyor. "Ama onlara göre öylesin." "Benim karakterim öyle."

Ben kimsenin kahramanı değilim. Sugarloaftan gelen bir beceriksizim. Hayatımın rolünü almaktan başka bir şey yapmadım. İyi bir ağabey, amca ya da arkadaş olamadım ve kesinlikle boktan bir evlattım. Ben dumanım, aynayım ve camım

her zaman kırılır. Ben, bu muhteşem kadını kollarının arasına alma ve ona etrafındaki insanlar için ne kadar yıkıcı olabileceğini gösterme dürtüsüne karşı çok büyük bir mücadele veren bir adamım.

"Eğer bugün burada bulunmanızın salondaki her çocuk için destansı olmadığını düşünüyorsanız, o zaman ne olduğunu bilmiyorum."

Ben yaparım. Elimi saçlarımda gezdiriyorum ve ona sırtımı dönüyorum. "Luke bir kahramandı. Bu ülke için savaştı ve öldü. Ben hiçbir şey vermedim. İnan bana, babam hakkındaki o hikâye? O sadece bir kısmıydı."

"Hepimizin geçmişİ var Jacob. Her birimiz hatalar yaptık ama önemli olan şimdi ne yaptığımız. Luke bir Aziz değildi. İnan bana."

Luke iyi bir adamdı. Her şeyini kaybetmiş bir dula şehvet duyacak bir adam değildi.

"Belki öyle, ama cehennem çukurlarından gelmediği kesin."

"Elbette, belki Luke kendi çapında bir kahramandı. Bu ülke için savaştı ve rutin bir uçuşta öldü. Mekanik bir arıza ona her şeye mal oldu. Yaptığımız şeyin önemli olmadığını düşünmek bizim için kolay, ama önemli."

"Yurtdışında öldüğünü sanıyordum?" Soruyorum.

"Hayır, buraya geldiğimden beri bunu birkaç kez duydum. Evdeydi. O gün evde olması gerekiyordu ve işe gitti. Bunda kahramanca bir şey yoktu. Bana bak, ben bir okul psikoloğuyum. Beni özel yapan ne? Hiçbir şey. En kötü anında ofisime gelen ve ona tutunacak bir şey verdiğim o çocuk dışında, ben her şey olabilirim. Kahramanlar pelerin giymez ya da dünyayı kurtarmaz, doğru olanı yaparlar. Kahramanlar kendi anlarını belirleyemezler, kurtardıkları insanlar belirler."

Onu arkamda hissediyorum, yakınımda, sözleri içime ulaşıyor, gömdüğüm kırık adamı tekrar yukarı çekiyor. Kelimeleri kafamdan atana kadar geri dönemem.

Ama sonra . . . Onun elini hissediyorum.

Yumuşak dokunuşu sırtımda, omzuma doğru ilerliyor. Kaslarımı kilitliyorum, hislerin bir tepki ortaya çıkarmasına izin vermiyorum.

"Jacob," yumuşak sesi dönmem için beni işaret ediyor, "ne yapıyorsun ..."

Kendime engel olamıyorum. Onunla yüzleşiyorum. Gözleri yumuşak, uzun kirpikleri şimdiye kadar gördüğüm en mavi gözleri çerçeveleyiyor. İkimiz de konuşmuyoruz.

İkimiz de hareket etmiyoruz.

Sanki senaryosu yazılmış bir sahneyi canlandırıyor muyuz gibi duruyoruz.

Ve Tanrım, dürtülerim var.

Dudakları ayrılıyor, küçük nefesler alıyor ve ben gerginliği hissedebiliyorum. Onu öpebilirim. Gözlerinde arzunun yüzdüğünü görüyorum. Brenna'nın göğsü yükselip alçalıyor ve sonra derin derin yutkunuyor.

Daha önce hiçbir şeyi onu şu anda istediğim kadar çok istediğimi bilmiyorum ama öylece hareket edemiyorum. Ağabeyimin uyarılarını kafamın içinde, onun tereddütlerini görebildiğim kadar net duyuyorum.

Geçen gece benden geri çekilişini hatırlıyorum, her şeyimle bunu yapmasını istediğimde içimde kalan endişeyi.

"Seni öpmek istiyorum," di ye itiraf ediyorum, hiçbir şeyi yanlış anlamadığını bilmesini istiyorum.

Nefes alış verişi hızlanıyor.

"Dudaklarımı seninkilere bastırmayı o kadar çok istiyorum ki." "İstiyorum . . ."

"Ne istiyorsun, Brenna?"

Biraz daha yaklaşıyor. Göğüslerinin göğsümü sıyırdığını hissedebiliyorum. "Beni öpmeni istiyorum, ama ..."

Çaresiz bir yanım ona uzanmak, onu yakalamak ve anlamsızca öpmek istiyor ama bunun yanlış olacağını biliyorum.

Yavaşça elimi kaldırıyorum, parmaklarımı bileğinin etrafında hafifçe kıvrıyorum. Nabızı hızlı atıyor ve bir gülümsemeye karşı koyuyorum. Kolundaki deriyi sıyırp geçiyorum, öyle bir hızla hareket ediyorum ki

beni azizlik mertebesine aday göstermeli. Boynuna ulaştığında, başparmağım yanağını okşuyor ve o da dokunuşuma doğru eğiliyor.

"Ama ne?"

Cevap vermiyor, ben de diğer kolumu sırtına doğru kaydırıyorum ve elleri göğsümde duruyor.

O hazır değil. Bunu yapamaz. Çok şey kaybetti ve ben bencil bir pislik oluyorum.

"Bunu hissediyor musun?" Avuç ii kalp atışlarımın üzerine yerleşirken soruyorum.

Başını sallıyor.

"Bana böyle hissettiriyorsun. Sadece senin yanında olmak bile. . . çok güzelsin. Çok zekisin. Çok cesursun. Seni öpmeyi düşündüğüm için bile bir piç olduğumu biliyorum ama istemediğimi söylersem yalan söylemiş olurum."

Çenesi biraz eğiliyor ve ben de şansımı deneyip dudaklarımı hafifçe alnına bastırıyorum. "Ve sen bana hissetmeye hazır olduğumdan çok daha fazlasını hissettiriyorsun. Yapamam..."

Arkama yaslanıyorum ve elimle çenesini yukarı kaldırıp bana bakmasını sağlıyorum. Kirpikleri kalkıp mavi gözleri benimkilerle buluştuğunda, bunun doğru zaman olmadığını anlıyorum. "Seni zorlamamalıyım."

"Sen değilsin."

Öyleyim.

Ellerimi indiriyorum çünkü ona bu şekilde dokunmaya devam edersem onu öpeceğim ve bu çok yanlış olur.

O da benimle aynı anda bir adım geri atıyor. "Gitmeliyim."

Brenna'nın eli boğazında ve başı sallanıyor. "Tamam."

"Gelecek hafta seçmeler için döneceğim."

Ve gerçekten aptalca bir şey yapmadan önce odadan ıkıyorum.

ON İKİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

BRENNNA

"B Çünkü ben lanet bir aptalım!" Cybil onu neden öpmediğimi *tekrar* sorduğunda ona cevap veriyorum.

"Bakalım doğru anlamış mıyım, sen ondan hoşlanıyorsun, o da sana nasıl Muhteşemsiniz, size sizi *öpmek* istediğini *söylüyor* ve siz de ... diyorsunuz."

"İstiyorum ama yapamam."

Gözlerini deviriyor ve inliyor. "Sen, dostum, tam bir aptalsın."

"Evet, biliyorum."

"Öyle mi?"

Ona ters ters baktım. "Evet Cyb, biliyorum."

"Çünkü Jacob Arrowood dünyanın en seksi erkeği. Özür dilerim, evli olsam bile, o hatasını anlamadan önce onu öperdim."

Cybil olmak güzel olmalı. "Öyle mi? Reggie gitmiş olsa bile mi? Tüm hayatın bir anda ayaklarının altından çekilse bile mi? Çünkü tüm o kendinden emin saçmalıkların artık orada olmayacağını söyleyebilirim."

Mesele şu ki, Luke hayatta olsaydı ve bunun bir olasılık olduğu konusunda gerçekten endişelenmem gerekmeseydi, ben de aynı şeyi söylerdim.

Cybil'in sesi yumuşuyor ama yine de sertliğini koruyor. "Belki değil, ama hayatını bu şekilde mi yaşayacaksın? Kendini ortaya koymaktan hep korkacak mısın? Bu

Luke'tan sonra dürüstçe mükemmel bir ilk ilişki ya da her neyse."

Gözlerim büyüyor ve çenem açılıyor.

"Hayır, beni dinle," diyor Cybil çabucak. "Ne için orada? Dört buçuk ay daha. O kadar. Ayaklarını ıslatmak için iyi bir süre. Gideceğini biliyorsun. Orada kalmaya niyeti olmadığını biliyorsun ve tekrar taşınmayacağın da kesin. Yani, bu mükemmel."

Ağır bir iç çekiyorum. "Sonra ne olacak?"

"O gider ve tüm o güzel seks ve eğlence doğru adam için yol açmanızı sağlar. Bak, bir noktada biriyle çıkmak isteyeceksin ama o küçük kasaba erkeklerle dolu değil, değil mi?"

"Doğru ve buradan biriyle çıkmak isteyeceğimi hiç sanmıyorum."

Cybil gülümser. "Aynen öyle! Yani bu sorunlarınızı çözüyor. O ata tekrar binebilir, iyi biner ve sonra yeni bir binek bulabilirsin. Babamın her zaman dediği gibi, denemeyi öğrenebilir ya da denerken ölebilirsin."

Gözlerimi deviriyorum. "Ne oluyor be? Bu hiç mantıklı değil!"

Omuz silkiyor. "Bundan ben de emin değilim ama demek istediğim şu ki bu senaryo mükemmel olabilir."

Ben olsam mükemmel kelimesini kullanmazdım. "Cybil, hamile kaldığım için on sekiz yaşında evlendim. Hiç kimseyle çıkmadım ve sıradanlığın nasıl görüldüğünü bile bilmiyorum. Hayatımın aşkından dört buçuk ay sonra ayrılacak bir adama geçebileceğimi sanmıyorum."

"Az önce söyledin. Sıradanlığı nasıl yapacağını bilmiyorsun ve bunun böyle olmaktan başka bir seçeneği yok."

Belki haklıdır, belki de delidir. "Tek söylediği beni öpmek istediğiydi. Başka bir şey söylemedi. Kendimizi fazla kaptırmayalım."

Gülüyor. "Evet, Adonis seni öpmek istiyor ama başka bir şey istemiyor, elbette, bununla devam edeceğiz."

"Kim o Adonis?" Sebastian'ın ses sesler gelen Kapı aralığında.

Kahretsin. Ne kadarını duydu bilmiyorum.

"O sadece Yunan hikâyelerindeki bir adam," diye cevap veriyorum. "Ve seni öpmek mi istiyor?"

Gülümsüyorum ve başımı sallıyorum. "Hayır, teyzen dağınık ve aptal olmayı seviyor."

Telefona bakıyor, yatağa doğru koşarken dudakları geniş bir sırıtış içinde. "Cybil Teyze!"

"Sebastian!"

İkisi sohbet ediyor ve ben onun söylediği her şeyi düşünerek tırnağımı kemiriyorum. Böyle bir şey yapabilir miyim? Bunu bir olasılık olarak göremiyorum. Kalıcı olduğumu haykırmayan hiçbir yanımla yok. Çocuklarıma ne diyeceğimden bahsetmiyorum bile. Hiç mantıklı olmadığı halde Jacob'la çıkıyor ve onunla birlikte oluyorum. Elbette, mutlu olmamı istediklerini zaten ifade ettiler, ancak gerçek olduğunda çocuklar için durum farklı.

Sonra ben küçük bir kasabada terapistim ve bunun belli bir saygınlığı var. Özel hayatım onları ilgilendirse de ilgilendirmese de, insanlar kendilerini istedikleri yere sokma eğilimindedir.

Jacob ve Arrowood kardeşler hakkında konuşmaya bayılırlar.

"Anne! Cybil Teyze ziyarete gelmek istiyor."

Oh, hayır. Asla olmaz. Onu tanıyorum ve neden gelmek istediğini çok iyi biliyorum. "Keşke gelebilsek ama oyunda rol alırsan yapman gereken çok şey var."

"Ama Cybil Teyze'yi görmek istiyorum. Eğer iyi bir rol alırsam onunla pratik yapmak harika olur."

Cybil gülümsüyor, oğlumun ona olan sevgisini utanmadan bana karşı kullandığı için hiç pişmanlık duymuyor. "Yapardım, tatlım. Kesinlikle yapardım. Mükemmel bir Sandy olabilirim."

Bunun üzerine homurdandım. "Evet, çok safsın." "Babam her zaman saflığın nadir bulunan bir şey olduğunu söylerdi."

"Vay canına." I kesilmiş içinde Çabuk, "a
baba-izm o Biz gerçekten anlayabilir."

"Çenenı kapa," diye karşılık verir Cybil. "Dinle, işten izin
aldım ve Reggie daha fazla uçuş saati almak için çalışıyor, bu
yüzden

. . . Bir kuş kadar özgürüm. Gelip küçük şehrinizi görmeyi
ve yeni arkadaşlarınızla tanışmayı *çok* isterim!"

Hayır desem bile, Cybil uçağa atlayıp gelecektir.
Deli ve müdahaleci biri ama onu anlatamayacağım kadar
çok seviyorum. Bazen asker eşi olduğunuzda arkadaşlarınız
eşiniz gibi olur. İyi ve kötü zamanlarda yanınızda olurlar,
dağıldığınızda sizi bir arada tutarlar ve bu benim için Cybil
oldu. Belki buraya gelmesi iyi bir şey olur.

Ve sonra muhtemelen bu ziyarete neyin sebep olduğunu
hatırladım.

"Hayır desem, fark eder mi?"

Sırıtarak başını sallıyor. "Biraz bile değil, sevgilim."

"Sanırım haftaya görüşürüz."

Sebastian odadan koşarak çıkar ve Mel'in adını
söyleyerek ona haberi verir.

"Yemin ederim Cyb, eğer bir şey yaparsan ..."

"Hiçbir şey yapmayacağım, ama bu sana iyi bir bahane
bulman için birkaç gün veriyor." Telefonu kapattı ve
başımın büyük bir belada olduğunu anladım.

Ellie Arrowood var olan en şanslı kadın. Kocasını bulaşıkları
yıkarken onun güzel evinde otururken tek düşünebildiğim
bu.

Evet, lanet bulaşıkları yıkıyor. Sorulmadan.

"Kocalar konusunda lüks bir modelin olduğunu
biliyorsun, değil mi?"

Arkasına bakar, gülümser ve başını sallar. "Öyle yapıyorum. Çamaşırları da o yıkıyor."

"Bu hiç adil değil."

"Belki öyle, ama bu taşımak istediğim bir yük."

Hafifçe gülüyorum. Hadley Sebastian'a oyunda yardım ederken Melanie de bebeğe bakıyor. Bu gerçekten çok sevimli ve aynı yaşta olmamalarına rağmen iyi anlaşıyor gibi görünmelerine bayılıyorum.

Biraz sohbet ettikten sonra Connor onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Bir proje üzerinde çalışmak için dışarı çıkıyorum."

"Ağaç evde mi demek istiyorsun?"

"Hayır, ofisimde çalışmayı kastediyorum." Gülüyor. "Tamam. Seni seviyorum."

Odadan çıkarken "Seni seviyorum," diye cevap verir.

O gittikten sonra Ellie bana, "Bunun için üzgünüm," dedi. "Yeni şirketi için çok çalışıyor ve kızlarla bir şeyler yapıyordu."

O günleri hatırlıyorum. "Anlıyorum. Hepsini bir arada yürütmek zor."

Başını sallıyor. "Ama hepimizin yapması gereken bu, değil mi?" "Doğru. Peki, tartışmak istediğiniz çocuk hakkında ..."

"Evet, hatırlattığın için teşekkür ederim." Yığınınından bir kâğıt aldı ve bana uzattı. "Onlardan kendilerinden bir parçaya dayanan kurgusal bir hikaye yazmalarını istedim. Kurgu ve kurgu olmayan arasındaki çizgileri bulanıklaştırmalarını, okuyucuyu yazarın gerçeğinin hayal gücüyle nerede karıştığını çözmeye zorlamalarını istedim. Bu, bilmiyorum, sadece . . ." Bir süre duraklıyor. "Çok az kurgu olduğunu hissediyorum."

Okumaya başladım ve Ellie'nin neden endişelendiğini anladım. Babası ona dokunan, onu rahatsız eden ama ne yapacağını bilemeyen bir kız hakkında bir hikâye. Okuyorum, ilerledikçe midemdeki düğümün sıkılaştığını hissediyorum.

"Bence bunu bana getirmekte haklıydın," diyorum ona.

"Mesele şu ki, yazım açısından bu harika. Bir şey
söyleyemem.
Bu bir yardım çağırısı ya da o harika bir yazar.

beni kurguya inandırma yeteneği. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?"

Başımı salladım. "Görev buydu."

"Evet, kurgusu küçük bir süt kasabasında yaşıyor olması, ki öyle de. Aynı saç rengine, yapıya ve bazı kişilik özelliklerine sahip. Bu ödev için yeterli bir kurgu. Bilmiyorum Brenna, bu beni rahatsız etti ve bunu sana getirip ne düşündüğünü görmek istedim. Ayrıca, yarın Bayan Symonds'a gidip bunu rapor edeceğim. Elimde fazla bir şey yok ama senin de orada olmanı isterim."

"Kızlar böyle şeyler hakkında yazdıklarında, bu genellikle bir yardım çağrısı oluyor. En azından bir telefon açmak istiyorum. Doğru olanı yapıyorsunuz."

Ellie uzun bir iç çeker. "Şimdi ne yapacağız?"

"Bilmem gereken başka bir şey olup olmadığını öğrenmek için birkaç öğretmeniyle konuşacağım. Geçmişte bir şey yaşadıysa, dosyasında olacak ve sonra Bayan Symonds ve ben onunla konuşacağız ve bize söylediklerine dayanarak bir rapor hazırlayacağız."

"Eğer sonuncusuna ulaşırsanız, lütfen bana söyleyin. Ona da yardım etmek isterim, ayrıca Sydney buradaki yargı sistemindeki herkesi tanıyor ve ihtiyacımız olursa bize yardımcı olabilir."

Alabileceğimiz her türlü yardıma ihtiyacımız olabilir. Büyük bir şehirde çocuk istismarıyla uğraşmak zordur, ancak herkesin herkesi tanıdığı bir kasabada bunun daha da zor olduğunu hayal ediyorum. Daha önce çalıştığım bölgede, kanıtlayamadığımız sadece bir istismar vakası vardı ve bu beni yıkmıştı.

Sebastian koşarak odaya girdi. "Hadley'nin ağaç evine gidebilir miyiz?"

"Bayan Arrowood için sorun değilse."

Ellie sıcak bir şekilde gülümsüyor. "Elbette Hadley, dikkatli ol ve patronluk taslama."

Güzel yeşil gözlü küçük kız uzun kirpiklerini kırıştırıyor. "Ben otoriter değilim."

Arkasından yüksek sesli bir alay geliyor. "Bu duyduğum en büyük yalan."

"Jake Amca!" Hadley ona doğru koşuyor ve kollarını ortasına doluyor.

"Merhaba, benim tatlı küçük Hadleybutt'ım."

"Ağaç eve gidiyoruz!" Hadley haykırıyor. "Bu harika. Dinle Sebastian, bu kızın bir inç ya da bir mil alacaktır. İnanın bana, bu tüm kadınlar için geçerli."

Gözlerimi deviriyorum. "Bu doğru değil, onu dinleme."

O ağız kavgası içinde ön . ve iki . onları. "Are Repliklerini mi çalışıyorsun?"

Sebastian başını sallar. "Her gün."

"Güzel. Yarın için hazır mısınız?"

"Umarım rolü alırım."

Yakup ona boş yere umut vermez. Yalan söylemez ya da vaatlerde bulunmaz. "Kim en iyisini yaparsa rol ona verilecek. Rolü istediğini biliyorum ve hangi rolü alırsan al, elinden gelenin en iyisini yapacağını biliyorum, tamam mı?"

"Yani seçmelere katılmazsam mı?"

"Her oyuncu istediği rol için yaratılmamıştır. Bazen gelişmek ve büyümek için bizden ne istenirse yapmak zorundayız. İzlediğiniz o berbat filmde aldığım rol gibi."

Sebastian'ın gözleri büyür. "Bunu öğrenmek için mi yaptın? Belki de beş parasızsındır diye düşünmüştüm."

Jacob bir kez gülüyor. "Ben de öyleydim ama hayal kırıklığı hakkında çok şey öğrendim çünkü başrol için seçmelere katıldım ve alamadım. Kızıp boş ver diyebilirdim ama demedim ve tahmin edin ne oldu?"

"Ne?" Hadley de en az Sebastian kadar ilgili bir şekilde soruyor.

"O boktan filmin yönetmeni Noah Frazier'dı."

Sebastian'ın gözleri büyür. "Aynı Noah'ı mı kastediyorsun?"

Frazier, *Navigator'ı* kim yaptı?"

"Aynısı ve muhtemelen o rolü neden aldığımı biliyor musun?"

Başını sallıyor.

Jacob sırtıyor. "Çünkü bir kez bile şikayet etmedim. Setteki tüm oyuncuların daha çok çalıştım. Daha fazla şey öğrenebilmek için çekim günüm olmadığında bile oradaydım ve Noah da bunu fark etti. Kimse bakmıyorken çok çalışmanın değerini asla küçümsemeyin."

Hadley derin bir iç çeker. "Hadi ama Sebastian, Jake Amca mantıklı konuşmuyor. Kimse bakmıyorken kimse çalışmak istemez."

Ellie inliyor ve gökyüzüne bakıyor. "Ben bunu söylememişsin gibi davranırken siz gidip Sebastian'ın replikleri üzerinde çalışın."

Az önce söylediği şey beni ağlattı. Sebastian'a umarım yanında götüreceği bir ders verdi. Daha on bir yaşında olduğunu biliyorum ama bu tavsiye kaç yaşında olursanız olun altın değerindedir. Oğlum asla bir aktör olamayabilir ama hayatta yapmak istediği her şey için çalışması gerekecek.

İki çocuk koşarak uzaklaşır, kapı arkalarından çarparak kapanır.

Ellie onun yanağını öpebilmek için ayağa kalkarken sandalyenin sürtünme sesini duyuyorum. "Bugün geleceğini bilmiyordum."

"Beni besleme gecesi
senin." "Yemek yapmayı
öğrenmelisin."

"Akan suyum yok ve bu şeyin içinde yemek yapmamı mı istiyorsunuz?"

Sesindeki bıkkınlık ifadesi karşısında küçük bir kıkırdama çıkardım.

Jacob'ın bakışları benimkileri buluyor ve içimi bir ürperti kaplıyor. Onu öpmenin, onu her gördüğümde artan arzuma teslim olmanın nasıl bir şey olacağını merak ederken nefesim biraz daha kesiliyor. Ellerin vücutumda nasıl hissettireceğini, o duygulu yeşil gözlerin ona dokunuşumu nasıl izlediğini hayal ediyorum.

Yemin ederim her şeyi görebiliyor. Sanki aklımdan geçen her düşünceyi, arzuyu ve ihtiyacı okuyabiliyor.

Bu düşünceler için Cybil'i suçluyorum.

Ellie dolaba doğru yürürken, "Jacob, bir yolunu bulman gerekecek çünkü önümüzdeki dört buçuk ay boyunca sana yemek vermeyeceğiz," diyor.

Jacob kaşlarından birini kaldırıyor ve baldızına dönüyor. "Rotasyondayım, o lanet şeyin içinde uyumak zorunda kalmamın nedeni buydu."

Ellie kaşlarını kaldırarak, "Burada birkaç gece kalabileceğini söyledim," diyor.

"Ama bunu yapsaydım, şikayet edecek ya da başının üstünde tutacak bir şeyim olmazdı. Yemek yemeyi ve kaçmayı tercih ederim."

"Önümüzdeki hafta sonu kasabaya festivale gidip kendi yemeğinizi alabilirsiniz."

İnliyor. "Cehenneme kadar yolum var. Festivale gitmeyeceğim." "Hepimiz bir aile olarak gidiyoruz ve bu sen anlamına da geliyor Jacob. Seninle geçireceğimiz tek zaman

bu ve eğer gitmezsen Hadley yıkılır," diye onu bilgilendiriyor ve sonra bana dönüyor. "Brenna, sen ve çocuklar gidiyorsunuz, değil mi? Gidiyor musunuz? bizimle gelmek ister misin?"

"Geleceğiz ama Sylvia ve Dennis'in de bizimle gelmek isteyeceklerinden eminim. Çocukları hafta sonu için götürmekle ilgili bir şeyler söylediler."

"O zaman hepimiz orada buluşabiliriz ve ayrıldığımızda onları evlerine geri götürebilirler. Çocuklar için harika olur. Melanie ve Sebastian, Hadley ve Austin ile takılabilirler. Ayrıca, eminim sen de kayınvalidenden başka insanlarla vakit geçirmek istersin."

Ellie, Sylvia'nın beni ne kadar delirttiğini çok iyi biliyor. Fuara katılmamızdan bahsettiğinde, çok sinirlendim. Ben çocuk değilim ve birine annelik yapması gerektiğini biliyorum ama bunu kaldıramıyorum.

Deniyorum ama sabrım tükeniyor.

Bu sabah okuldan önce Melanie'ye daha "uygun" kıyafetler bırakmak için geldi. Bana izin verdi.

Kıyafetleri konusunda ona biraz fazla özgürlük tanıdığımı biliyordu ve biraz daha mütevazı şeyler buldu.

Çıglık atmak istedim ama gülümsedim, kıyafetleri aldım ve hala poşetlerin içinde bodruma attım.

Bunu tekrar söyleyebilir, ama sonra Jacob'a bakıyorum. "Emin değilim..."

"Jacob, oraya gidip onları alman gerekecek, o zaman bizi reddedemezler."

"Ben mi?"

Başını sallar. "Elbette, sen. Sebastian karşı koyamayacaktır."

"Ellie, buna gerçekten gerek yok."

"Hayır, ama çocuklar planın bu olduğunu bilirse, ikiniz de bizi ekemezsiniz, o yüzden bu kısmın halledildiğinden emin olacağım. Jacob kasabayı daha iyi bildiği için sen ve Jacob bizimle buluşabilirsiniz. Ayrıca yaşlılarınızla vakit geçirmeniz için de mükemmel bir bahane olur."

"Bilmiyorum..."

Jacob biraz daha yaklaşır. "Benim için sorun değil." Şaşırmış bir şekilde baktım. "Ne?"

"Gelirken sizi de alırım. Birlikte dışlanmış olabiliriz."

"Burada dışlanmış biri *değilsin*."

İsa'nın ikinci gelişi gibi.

Gülüyor. "Sizi temin ederim ki, kardeşlerimin arasında öyleyim."

Ellie alay ediyor. "Siz aklınızı kaçırmışsınız. Bu kasaba hepinizi seviyor."

"Gittiğimizde çok sevindiler."

"Bu doğru olabilir, ama hepinizi kollarını açarak karşılıyorlar." Ellie dönüp yemek pişirmeye devam ediyor. "Yani, bir buçuk aydır buradasınız ve hala basın yok. Bu ya sizden etkilenmediklerini ya da size yardım etmeye istekli olduklarını gösteriyor."

Jacob gözlerini deviriyor. "Neyse, ben Brenna ve çocukları alayım, herkesle festivalde buluşuruz."

"Bu konuda söz sahibi olduğum için memnunum," diyorum içimden.

Sırıttıyor ve sonra daha da yaklaşarak fısıldıyor, "Benimle yalnız kalmaktan korkuyorsan ..."

"Hiç korkmuyorum." Dehşete düştüm. "Güzel. Bu bir randevu."

OceanofPDF.com

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

OceanofPDF.com

JACOB

M Telefonum onuncu kez çalıyor ve biliyorum ki yine duymazdan gelirsem, reklamcım aramaya devam edecek. I

Catherine Cole'u seviyorum. İşinde harika ama tam bir baş belası.

"Merhaba, Cat."

"Bakın telefonuna kim cevap vermiş. Merhaba Jacob. Kardeşinin düğünü için bana haber vermeden ortadan kaybolduğunda olduğu gibi yine ülke dışına kaçtığından endişelenmeye başlamıştım."

"Ve senin gazabınla tekrar yüzleşmek mi? Asla."

Bir kez gülüyor. "Komik. Şimdi kendinizi hazırlamak için on beş dakikanız var."

Küçücük bok çukurumdaki pencere duvarından dışarı bakıyorum, acaba birdenbire ortaya çıkacak mı diye merak ediyorum.

Catherine bıkkınlıkla iç çeker. "Ben orada değilim, aptal. Noah'yla yeniden çekmek istediği sahneleri planlamak için bir konferans görüşmen var, telefonlara, mesajlara ya da e-postalara cevap vermiş olsaydın bunu zaten biliyor olurdun."

"Siktir."

"Evet, siktir. Sikmek iyi bir kelime çünkü e-postalara geri dönmediğin için kışını korumamış olsaydım sikilmiş olacaktın."

"E-postayı unuttum."

"Evet, bunu daha fazla zamanımız olduğunda konuşuruz."

Biri Catherine'le tanışacak olsa, onun erimiş çikolata gibi görünen koyu kahverengi gözleri olan tatlı, nazik bir kadın olduğunu düşünür. Çoğu kişinin asla farkına varmadığı şey ise dişleri olduğu ve ısırıldığıdır.

Şanslı ki kocası Jackson da benim ödümü koparıyor, bu yüzden onu kızdırmamaya çalışıyorum. Dişlerini uzakta tutuyor, böylece ısırılmayacağım ... ve muhtemelen vurulmayacağım.

"Bu yüzden sana büyük paralar ödüyorum. Beni tetikte tutman için."

"Evet, bunu kendime her gün hatırlatıyorum. Uzun bir görüşme olmayacak ama devam filmi için birkaç endişesi var. Önemli bir şey olmayabilir ama *Navigator* bu kadar iyi iş yaptığına göre *Flight Plan*'ın daha iyisini yapmasına ihtiyacımız var ve fragman yakında yayınlanacak."

Başarılı olmanın hikayesi. Bu filmde, kardeşim olan ama benim bilmediğim düşmanımla karşı karşıya geliyorum. Tabii ki, bu filmi bir sonraki adımda ne olacağını öğrenmek için nefes nefese bırakacak epik bir uçamda bırakıyoruz.

Ben döner dönmez üçüncü filmin çekimlerine başlamamız gerekiyor.

"Yeni senaryoyu okudun mu?" Catherine sorar.

"Okudum. Sen okudun mu?"

Boğazını temizliyor. "Deniyorum, ama bu ... şey ...
.. korkunç."

"Oh, Tanrıya şükür. Bundan nefret ediyorum." "Ben de!"

İkimiz bu yeni yazar ekibinin üçüncü senaryo *Forced Landing*'de ne kadar boktan bir iş çıkardığı hakkında konuşmaya başladık.

"Bu konuyu Noah'ya açacağım," diyorum ona. "Eğer bunu atlatamazsam, bir sorun var demektir."

"Bunu yapmak istediğine emin misin?"

Bu bir risk ama Noah'ın da büyük olasılıkla endişeleri var. Onu diğerlerinden ayıran tek şey, bir senaryoyu görüp bilme yeteneğidir. Şimdi, hepimiz bu film serisine sözleşmeyle bağlıyız ama bu onun bir senaryoyu yazım odasına geri gönderemeyeceği anlamına gelmiyor.

"Bence doğru olan bu."

"Katılıyorum." Catherine bir süre duraklar.
"Sugarloafta işler nasıl?"

"Tamam."

"İyi misin?"

Ondan bir şeyler saklamam gerektiğini çok iyi biliyorum. Düşündüğüm aptalca şeyleri bilmezse beni onlardan koruyamayacağından bahsetmiyorum bile. Bu, tüm müşterilerine aşıladığı bir ders.

"Biriyle tanıştım. Gerçekten hoşlanmamam gereken ama kendimi durduramadığım biriyle. İki çocuğu var ve ben de onlardan hoşlanıyorum - o kadar ki ortaokul oyununu yönetiyorum."

Bir sessizlik oluyor ve hala orada olup olmadığını görmek için telefona bakıyorum.

"Alo?"

"Buradayım," diyor usulca. "Nasıl biri?"

Brenna'nın yüzü gözümün önüne geliyor, o kadar mükemmel, o kadar net ki karşımda olduğuna yemin edebilirim. Uzun kızıl saçları omuzlarına dökülüyor, sadece göğüslerinin üst kısımlarını sıyrıyor. Sarı benekli mavi gözleri bana bakıyor, onu öpmem için yalvarıyor ama aynı zamanda öpmüyor. Gülümsemesini görebiliyorum, gerçekten mutlu olduğunda yüzünün aldığı şekli.

Lanet olsun. Başım çok büyük belada.

"Çok güzel bir kız. Muhteşem kızıl saçları var, yüzündeki çiller o kadar hafif ki onları görmek için gerçekten yakın olmanız gerekiyor ve gözlerinde kayboluyorsunuz. Ama en iyi yanları bunlar bile değil. Komik, çok zeki ve çok şey yaşamış ama yılgın değil."

"Şey, bu açıklayıcı oldu. Ben daha çok ... deli mi demek istemiştım?"

Gölüyorum. "Hayır, o deli değil. O aslında bir terapist."

"Lütfen bana senin olmadığını söyle."

"Siktir git."

"Sadece soruyorum. Her neyse, senin zaman çizelgen ne olacak?" "Ne olmuş ona?" Ben soruyorum.

"Sadece... kimseyle ilişkiye giremeyeceğini biliyorsun Jacob. Kaba olmak için söylemiyorum ama bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun. Sen Hollywood'un en gözde yeni aktörüsün ve sana bu mühletin verilmesinin tek nedeni, *Zoraki İniş'e* hazırlanmak için Kanada'ya gittiğini düşünmeleri. Amerika'da olduğunu ve biriyle görüşüğünü öğrenirlerse? Basın onun ve çocukların peşini bırakmaz."

"Biliyorum."

"İstediğini biliyorum ama gerçek bu."

"Peki ya benim hayatım ne olacak, Cat? Artık hiçbir şeye iznim yok mu?"

"Elbette, bir yaşama hakkın var." İç çekiyor. "Ben sadece senin incindiğini görmek istemiyorum. Benim işim seni korumak. Bununla birlikte, ondan gerçekten hoşlanıyormuşsun gibi görünüyor."

Bu bir soru değil. Catherine beni bunu duyacak kadar uzun zamandır tanıyor. "Tanıyorum."

"O zaman benim ne dediğim kimin umurunda? Yap hadi. Sadece bir hayatın var Jacob. Sonuç ne olursa olsun hafifletmek için burada olacağım."

"*Benim* serpintim umurumda değil. Ben onunkini önemsiyorum. O bir dul. İki çocuğı var ve ben buraya geri taşınmayacağım. Asla. Sugarloaf'tan ayrılmadan önce dört buçuk ayım var ve ben de kardeşlerim gibi bu Allah'ın belası kasabaya kök salmayacağım. Kırılan o olacak, yani hiçbir şey için gitmek yok."

"Ünlü son sözler."

Gözlerimi deviriyorum. "Bak, neden tartıştığımı bile bilmiyorum çünkü bunun bir önemi yok. Ben kariyerime odaklanacağım."

ve hiçbir şekilde bu işe
karışmam." "Öyle
demiştin."

"Neden benimle alay ediyormuşsun gibi hissediyorum?"

Catherine güler. "Çünkü öyleyim. Biliyor musun, son birkaç yıldır hiçbir kadından böyle bahsetmedin. Evet, tabii, rastgele ilişkilerin oldu ve bir aktris -adı her neyse- biraz hoşuna gitti, ama ben bir fark duyabiliyorum."

Eğer karşımda olsaydı, onu terslerdim. "Biz arkadaşız, onun çocuklarını seviyorum ve oyun üzerinde birlikte çalışıyoruz."

"Tamam. Sen ne dersin." Konuyu kapatacağını düşündüm ama sonra "Eğer düşündüğün bir şey olmasaydı, bu konuyu açmazdın" dedi.

"Hiçbir şey olmayacak."

"Biliyorum. Sana inanıyorum Jacob. Gerçekten. Yani, hiç inanmıyorum ama-"

"Ama başımın belasısın."

Homurdanıyor. "Evet, sen de parkta yürümek gibisin. Neyse, bu kadar yeter, az önce Noah'ın hatta olduğuna dair bir e-posta aldım. Görüntülü görüşmeyi başlatıyorum."

Birkaç saniye sonra Noah Frazier ve Catherine'in yüzleri ekranda beliriyor.

"Jacob, seni tekrar görmek çok güzel."

"Noah, ben de."

Sıcak bir şekilde gülümsüyor. "Nasıl gidiyor?" "İyi. Sen?"

Arkasından küçük bir kızın kafası çıkar, yaramazca gülümser. Dönüyor. "Aubrey! Telefon görüşmesi yapıyorum, kapıyı kapat." Sesi sertti ama kız hiç etkilenmemiş görünüyordu.

İçeri girer ve adamın dediğini yapar. "Bugün çalışmayacağına ve beni markete götüreceğine söz vermiştin."

"Ve yapacağım, ama bana biraz zaman vermeniz gerekiyor."

Başını eğiyor ve sonra gözleri ekranı görüyor. "Bu Catherine mi?"

"Hey, tatlım," diyor Cat. "Annen nerede?"

"Nicole Teyze'yle dışarıda. Noah, annemin alamayacağımı söylediği bir şeyi alabilmem için beni markete götüreceğine söz verdi." Aubrey dirseklerini masaya dayıyor ve başını yumruklarının üzerine koyarak ekranın tamamını kaplıyor.

Catherine kıkırdar. "Ne kadar mutlu olacağına eminim." Omuz silkiyor.

Telefonuma bir mesaj geldi.

Catherine: Noah'ın kız arkadaşı benim kuzenim. Aubrey beni böyle tanıyor. Noah'ı ben temsil ediyordum ama çıkmaya başladıklarında başka bir reklamcıya gitti.

Ben: Yani, Noah başka bir şirket için sizin şirketinizden ayrıldı ve şimdi beni temsil ettiğiniz için onunla tekrar çalışmak zorunda mısınız? Bu senin işine nasıl geliyor?

Catherine: Bu yıllar önce oldu, o yüzden sakın ol. Ayrıca, çıkar çatışması yüzünden onunla olan sözleşmeyi her halükarda bozacaktım.

Aubrey tekrar konuşur. "Bekle! Sen Navigator'sun, değil mi?"

Gülümsüyorum. "Öyleyim."

"Bu harika." Noah'a dönüyor. "Annem gelmeden gidebilir miyiz lütfen?"

"Bunun için üzgünüm çocuklar," diyor Noah ve sonra onunla konuşurken telefonu sessize alıyor.

Catherine gülüyor. "Çocuklar."

"Aubrey'nin yaşlarında bir yeğenim var, anlıyorum." Connor çok sık gitse Hadley de aynı şekilde davranırdı. O da

Ona tapıyor, ona ihtiyaç duyuyor ve olabildiğince kalçasına bağlı.

Aubrey kollarını kavuşturmuş bir şekilde arkasındaki sandalyeye otururken Noah sesini keser. "Geri döndüm. Eve döndüğünü unutmuşum. Nasıl gidiyor?"

Catherine benim yerime cevap veriyor. "Kasabanın okul oyununu yönetiyor."

Noah'nın kaşları havaya kalkıyor ve bir kahkaha atıyor. "Gerçekten mi? Evet. Vay be. Aferin sana. Nasıl gidiyor?"

Sinir bozucu olmanın işten çıkarılma sebebi olup olmadığından emin değilim. "Sorun değil. Bugün daha sonra seçmelerimiz var."

"Eğlenceli kısmı ... hiçbir yönetmen söylemedi."

"Tavsiyen var mı?" Olabildiğince tavsiye almalıyım.

"İçgüdülerinizi takip edin. Başrolde çok çalışacak birini oynatın. Yetenek harikadır ama çok çalışmak daha iyidir." Aubrey kayar ve kulağına fısıldar. Noah iç çeker ve sonra telefon görüşmesinin konusuna döner. "Dinle, ortalığı dağıtmayı çok isterdim ama böyle bir şey olmayacak. Bazı yeniden çekim seçeneklerini gözden geçirmemizi ve bir sonraki filmin hazırlıkları hakkında konuşmamızı istiyorum. Pennsylvania'da zaman geçirdiğini biliyorum, bu yüzden stüdyoya gelmek baş belası olur ve dürüst olmak gerekirse, biraz evde olmam gerekiyor. Gelecek ay bir ara bir program yapsak nasıl olur?"

Başımı salladım. "Sorun değil."

"Güzel. Bunu takdir ediyorum. Ayrıca *Zorunlu İniş'in* senaryosuyla ilgili sorularınız olup olmadığını da öğrenmek istedim."

"Evet. Aslında . . . Sorunlarım var."

"Öyle mi?"

"Noah, birbirimize karşı her zaman dürüst olduk. Sana ve çalışmalarına sadece bir yönetmen olarak değil bir oyuncu olarak da saygı duyuyorum."

"Bunu takdir ediyorum," diyor Noah içtenlikle. "Ama bu senaryo ..."

"Tamamen boktan mı?" diye bitiriyor.

Rahat bir nefes aldım. "Evet, teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etmeyin. Son üç haftayı yazarları memnun olduğum şekilde yeniden düzenlemekle geçirdim. Bu hafta bitecek ve sonra göndereceğiz. Gecikme olmayacak, bu yüzden yenisini hazırlamak için çok çalışmanız gerekecek. Her şeyin birbirine bağlı olduğundan emin olur olmaz, aradığımda *Uçuş Planı'nın* yeniden çekimleri için Los Angeles'a gitmeye hazır olmanı istiyorum."

Yeni ve daha iyi bir senaryo için ne gerekiyorsa yaparım. "Tabii ki."

"Güzel."

"Noah? *Artık* alışverişe gidebilir miyiz?" Aubrey soruyor.

"Bir dakika, tatlım." Onu yatıştırıyor ve sonra geri dönüyor. "Gitmem gerekiyor ama serideki en büyük değişiklik, bir aşk ilginizin olacak olması. Geçici olmayan ve filmin geri kalanında da devam edecek bir aşk."

"Gerçekten mi?" Bu, Noah'ın ilk film yazılırken dışarıda bırakmak istediği en büyük şeylerden biriydi.

"Evet, düşündükçe daha çok istiyorum. Senaryoyu aldığınızda göreceksiniz. Seni yere serecek kızıl saçlı bir süper kahraman kadın ekliyoruz. Gitmem gerek. Yakında konuşuruz ve okuduktan sonra bana bir e-posta gönderirsin."

Bağlantıyı kesiyor ve ben de sanki kurgusal hayatımla gerçek hayatım birbirini biraz fazla yansıtıyormuş gibi hissediyorum.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

[*OceanofPDF.com*](http://OceanofPDF.com)

JACOB

"**A** Pekâlâ millet." Tüm çocuklar yerlerine yerleşirken ben de ellerimi çırpıyorum. "Çalışmalardan çok etkilendim

bugün yaptığınız gibi. Bu grupta çok yetenekli insanlar var ve yarın oyuncu kadrosunu açıklamayı dört gözle bekliyorum."

Hepsi kocaman gülümsemelerle etrafa bakar. Bir el havaya kalkıyor. "Evet, Clarissa?"

"Başrolleri kimin oynayacağını biliyorsanız bize şimdi söyleyebilir misiniz?"

"Yapabilirim," diyorum ve sonra duraklıyorum. Çocuklar yine koltuklarında kıpırdanıyorlar. "Ama yapmayacağım."

Salondan bir inilti yükseliyor ve ben gülme isteğime karşı koyuyorum. Noah'nın neden daha az oyunculuk ve daha çok yönetmenlik yapmaya başladığını şimdi anlıyorum. Bu çok eğlenceli.

"Şimdi herkes evine gitsin ve isterseniz senaryonun üzerinden geçsin, seçmelere katıldığınız rolden başka bir rol için seçilmeniz durumunda hazırlanmanıza yardımcı olacaktır. Unutmayın, sadece çok fazla başrol var. Başka bir rol için seçilmeniz hakaret sayılmaz. Ne kadar küçük olursa olsun her rol önemlidir. Sonuçta, yardımcı oyuncular olmadan bir oyun sıkıcı olurdu."

Sebastian'la her zaman istemediğiniz rolleri almakla ilgili konuştuktan sonra, kariyerimin ilk dönemlerine geri

döndüm. İşlerin hep kasvetli olduğu zamanlara.
Hollywood'da,

aktörler bir düzine. Bu gerçeğe hazırlıksızdım. Oraya çok iyi olduğumu ve istediğim her rolü alabileceğimi düşünerek gittim.

Aptalın tekiydim.

Çocuklar kalkıyor, eşyalarını alıyor ve biri hariç dışarı çıkıyorlar.

"Hey, Jacob?"

"Sebastian, bugün iyi iş çıkardın. Etkilendim."

"Etkilendin mi?"

Başımı sallıyorum. İçinden yetenek fışkırıyor. Tiyatroya olan tutkusunun iyi olamayacağı anlamına gelmesinden endişe ediyordum ama neyse ki durum böyle değildi. Rol için ne kadar çok çalıştığını görebiliyordum ve ona rol vermemek aptallık olurdu.

"Öyleydim. İyi iş çıkardın. Kendini nasıl hissediyorsun?"

İç geçiriyor ve beni görmezden gelmek için elinden geleni yapan ama başarısız olan annesine bakıyor. "Sanırım iyiydim. Eğlendim, ki annem en önemli şeyin bu olduğunu söylüyor."

"Annen çok akıllı."

Gülümsüyor. "Bunu ona söyleme."

Gülüyorum. "Bana bir şey mi soracaktın?"

Ağırlığını kaydırıyor ve aklında her ne varsa, gerçekten sormak istemediğini söyleyebilirim. "Bu bir soru değil."

"Tamam."

"Daha çok Okul çevresinde bir şeyler duydum."

Sahneye yaslanıyorum. "Aklında ne varsa söyleyebilirsin."

"P e k â l â . A l b a k a l ı m . Annemle çıkt ı ğ ı n ı duydum."

Tamam, bu kesinlikle beklediğim şey değildi. "Randevu değildi, oyunu konuşmak için öğle yemeği yedik."

"Herkes onunla çıktığını söylüyor."

Derin bir nefes aldım. "Sana zor anlar yaşattıkları için üzgünüm. Biz çıkmıyoruz."

Başını sallar. "Ben de onun konuştuğunu duydum."

Şimdi ilgimi çekti. "Öyle mi?"

"Cybil Teyze'ye seni öpmek istediğini söylüyordu." Şu anda zil takıp oynayabilirdim ama kendimi tuttum.

"Birçok kadın beni öpmek istiyor," diyorum şaka olsun diye. "Ona çıkma teklif etmelisin."

"Sebastian . . ."

"Hayır, ben ciddiym. Önceden pek gülmezdi. Hep üzgündü ve hiç makyaj yapmaz ya da saçını toplamazdı. Şimdi gülüyor. Sanırım senden hoşlanıyor."

Bunun onun için ne kadar zor olduğunu düşünerek gülümsüyorum. "Ben de anneni seviyorum."

"Ona çıkma teklif etmek için iznini aldın." "Bunu takdir ediyorum."

Elini uzatıyor. "Konuşma için teşekkürler."

Elimi onun elinin içine koydum ve sıktım. "Bunu bir beyefendi gibi halledebildiğimiz için minnettarım."

"Eğer ona zarar verirsen ..."

"Kendimi inciteceğim," diye söz veriyorum. "Şimdi, Cumartesi günü hepimiz kasabadaki festivale gidiyoruz ve üçünüzü de ben alacağım. Festivalden önce balığa çıkmaya ne dersiniz?"

Sebastian ışınlanıyor. "Bu hoşuma giderdi." "Ben de, konuşma için teşekkürler."

Sesi on bir yaşından çok daha yaşlı çıkan Sebastian gülümsüyor. "Her zaman."

Gerginim.

Ben hiç gergin değilim.

Ve işte buradayım, Brenna'nın kapısının önünde durmuş, kendisi için fazla güzel olan kızı almak üzere olan on altı yaşında bir çocuk gibi hissediyorum. Ama ben randevuya gitmiyorum. On altı yaşında değilim. Ve bu gecenin sonunda bir öpücük olmayacak.

Gerçi bunun doğru olmaması için sol taşağımı bile vermezdim.

Yıllarca aldığım oyunculuk dersleri ve başka biri olmak zorunda kaldığım roller için Tanrı'ya şükrediyorum çünkü bu gece hayatımın gösterisi olacak.

Brenna ve ben asla birlikte olamayacağız, bu yüzden ona sınıfta söylediklerimin yalan olduğunu ve onunla bu şekilde hiç ilgilenmediğimi varsaymak zorundayım. Bu sadece bir festivalde bir sürü ucube insanın o l d u ğ u b i r gece.

Kapıyı çalmak için elimi kaldırdım ama kapı uçararak açıldı. Melanie kocaman bir gülümsemeye karşımdaydı. "Selam Jacob."

"Hey, Mel."

Kapıyı daha geniş açıyor ve içeri girmesi için elini sallıyor. "Annem ve Sebastian birazdan aşağıda olurlar. Saatlerdir telefonda California'daki tüm arkadaşlarına rolü kaptığını söylüyordu."

"O doğru Kenickie'ydi." Ve gerçekten öyleydi.

"Gerçekten çok heyecanlı." "Ben de öyle."

"Ee," diyor Melanie kanepeye uzanırken, "bu festival nasıl bir şey?"

Sorduğu sorunun bu olmasına gerçekten sevindim. Annesiyle ilgili bir şey olsaydı nasıl davranırdım Tanrı bilir.

"Küçük bir yer, müzik grubu, yiyecekler ve gezintiler olacak. En azından biz çocukken böyleydi. Oh, ve tabii ki traktör çekecekler."

Dudaklarını büzüyor. "Bir ne?"

"Traktör çekme. Traktörlerin güçlendirildiği ve ağır bir kızıağı çekebildikleri kadar uzağa çekmeye çalıştıkları yerdir."

"Kulağa geliyor."

"Taşra mı?" Onun yerine ben bitiriyorum.

Gülüyor. "Sadece daha önce hiç duymadığım bir şey."

"Gerçekten mi? Baban yapmıştı."

Melanie'nin çenesi düştü. "Öyle mi yaptı?"

"Evet, mekanik konusunda harikaydı ve traktörü için tonlarca emek harcadı. Bu konuda konuşmamasına şaşırdım."

"Babam Sugarloaf hakkında pek konuşmazdı. Çok sık giderdi ve evde olduğu zamanlarda da biz onun odak noktasıydık."

"Kulağa olması gerektiği gibi geliyor,"
diyorum. Melanie omuz silkiyor. "Sanırım."

"Sesin o kadar da emin gelmiyor."

"Onun gençliğine dair anlatılan tüm bu hikayeler bana pek mantıklı gelmiyor. Benim tanıdığım adama hiç benzemiyor. O bir pilottu, disiplinliydi ve çok sıkıcıydı. Beni ve Sebastian'ı severdi ama en çok uçmayı severdi. Uçmadığı zamanlarda, uçmaya hazırlanırdı. Bilmiyorum..."

"Onu o kadar iyi tanıımıyormuşsun gibi mi hissediyorsun?" Sanırım. Kızıl saçlarını yana doğru çekip örmeye başladı.

"Benden ne istediğini biliyordum."

"Annenle de böyle mi?"

Melanie usulca güler. "Hayır, kesinlikle değil. Annem açık bir kitaptır. Bize çocukluğunu ve Minnesota'da büyümenin nasıl bir şey olduğunu anlatır."

Luke'un neden çocukluğundan bahsetmediğini merak ediyorum. O da benim gibi büyümedi. Ailesi sevgi dolu olmaktan çok daha fazlasıydı ve hatırladığım kadarıyla fazla bir şey istemiyordu. Elbette, büyük olasılıkla çiftlikte yardım etmesi gerekiyordu, ama çoğumuz yardım ederdik.

"Eğer bilmek istediğin bir şey varsa, seni bilgilendirmek için elimden geleni yaparım, ama onun hakkında büyükannen ve büyükbabanla konuşmak isteyebilirsin," diye öneride bulundum.

"Eminim hoşlarına giderdi."

Gülümsüyorum. "Eminim öyledir. Annem öldüğünde kardeşlerimle oturup onun hakkında hikayeler anlattığımızı biliyorum. Gerçekten ölmemiş gibi hissetmemize yardımcı olurdu."

Birkaç saniye sonra Sebastian koşarak geldi. Oyun hakkında konuşuyoruz ve ona istediği rolü verdiğim için ne kadar heyecanlı ve minnettar olduğunu anlatıyor.

"Seni hayal kırıklığına uğratmayacağıma söz veriyorum,"
diye söz veriyor.

"Yapmayacağını biliyorum."

Büyük rolleri alan birkaç çocuğun hepsi bunu hak etti. Belli ki bu işi ciddiye almışlar ve beni etkilemek için gerçekten çok çalışmışlar. Noah'nın içgüdülerime güvenme tavsiyesine uydum ve her seçmenin ilk iki dakikasında çocuğun en iyi hangi karakteri canlandıracağını biliyordum.

Brenna odaya girdiğinde "Hazırım," diye anons ediyor ve ağzım kuruyor.

Lanet olsun.

Beyaz bir üst ve jean etek giyiyor. Çok sade. Uzaktan yakından seksi olmaya çalışan bir şey değil, ama onun üzerinde ... milyon dolarlık bir elbise gibi. Kumaş doğru yerlerden ona yapışıyor. Yana yatırılmış saçlarının dipleri hafifçe kıvrılmış ve gözleri, Tanrım, ışıpta parlayan safirler gibi.

"Harika," diye mırıldanıyorum ve ayağa kalkıyorum. Yumuşakça gülümsüyor. "Selam."

"Hey."

"Beklettiğim için özür dilerim."

Başımı salladım. "Yapmadın. Daha yeni geldim."

Onu görebilmek için bir saat bekleyebilirdim. Ona bakmadan duramıyorum. Çocuklarıyla birlikte onun oturma odasında olduğumuzu biliyorum ama kendime ne kadar bakmayı kesmemi söylesem de gözlerim buna itaat etmiyor.

Brenna aşağı bakıyor, alt dudağı dişlerinin arasında.

Birlikte olacağımızı bildiği için mi böyle giyiniyor? Onun da benim gibi hissettiğini biliyorum. Birlikte olduğumuzda bunu hissedebiliyorum ve inkar etmek giderek zorlaşıyor. Acaba bu gece benim için olduğu kadar onun için de bir randevu gibi mi hissediyor?

Melanie boğazını temizliyor. "Çok güzel görünüyorsun anne." "Teşekkürler." Hâlâ başını kaldırmıyor.

Bunu daha önce söylemediğim için kendimi aptal gibi hissediyorum.

"Hadi Sebastian, çantalarımızı arabaya koyalım da büyükannenle büyükbabanı görmeye hazır olalım."

Kapının kapandığını duyuyorum ve gözlerinin benimkilerle buluşmasını bekliyorum. Karşılaştıklarında, içlerinde yüzen endişeyi görüyorum. Ondan uzak duracağıma dair verdiğim tüm sözler uçup gitmişti. Bunu yapamam. Onu susamış bir adamın suya ihtiyaç duyduğundan daha çok istiyorum. "Güzelden de öte görünüyorsun," diyorum ona.

"Çok yakışıklı görünüyorsun."

Gülümsüyorum ve ona doğru ilerliyorum. Elini tutup dudaklarıma götürüyorum ve parmak eklemlerine yumuşak bir öpücük konduruyorum. Sesim alçak ve arzu dolu. "Seni öpmeye daha ne kadar direnebileceğimi bilmiyorum Brenna. Seni her gördüğümde göğsüm sıkışıyor ve seni kollarıma alıp bu acıyı hafifletmek istiyorum."

"Jacob . . ."

"İsmimin dudaklarındaki sesini seviyorum. Tadının nasıl olduğunu bilmek istiyorum." Nefesi kesiliyor ve yapabileceğim kadar zorladığımı anlıyorum. Elini bırakıyorum ve geri çekiliyorum. "Sadece bunu bilmeni istedim. Hadi, festivale gidelim."

Gözlerini kocaman açıyor ve birkaç kez kırpıştırıyor.

"Doğru.

Festival." Brenna merdivenlere doğru bir adım atıyor. "Brenna?"

"Ha?"

"Nereye gidiyorsun?"

Etrafına bakınıyor ve sonra dudaklarına dokunuyor.

"Emin değilim."

Kıkırdıyorum. "Hadi, kapı şu tarafta."

Onu dışarı çıkarıyorum ve umarım bütün gece ellerimi kendime saklamayı başarabilirim.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

BRENNNA

NBeynim Jacob'ın bıraktığı karmakarışık halden geri döndüğü için harika vakit geçiriyorum. Çocuklar çok eğleniyorlar, etrafta koşturuyorlar, oyuncaklara biniyorlar ve arkadaşlarını görüyorlar.

Florida'da yaşadığımızdan beri onları en mutlu gördüğüm an bu.

Kaliforniya onlar için zor bir dönemdi. Luke biz geldikten iki gün sonra görevlendirildi ve hiçbir zaman tam anlamıyla uyum sağladıklarını hissetmediler. Özel okul yüzünden mi yoksa Pensacola'yı özledikleri için mi bilmiyorum ama bu onlar için çok zordu.

Ve sonra Luke öldü.

Burada geniş açık alanları, arkadaşları var ve uyum sağlıyorlar. Bunu görmek güzel.

Melanie koşarak yanıma geldi ve kolumu tuttu. "Gidip traktör çekilişini izleyebilir miyim?"

"Umm . . ."

"Lütfen anne! Chrissy ve Carrie Ann'in kardeşi biraz para kazanıyor ve biz de gidip kazanıp kazanmadığını görmek istiyoruz."

Neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yok ama çok hevesli görünüyor. "Sanırım, sadece telefonunun yanında olduğundan emin ol."

Gözlerini deviriyor. "Tabii ki anne!"

Jacob eğiliyor, sıcak nefesi kulağıma değıyor. "O iyi olacak. Neredeyse hiçbir zaman birinin yaralandığı bir kazayla sonuçlanmazlar."

Ona döndüm. "Ne?"

Gülüyor. "Şaka yapıyorum. Bu konuda hiçbir şey bilmemenize cidden şaşırdım. Luke bir yıl şampiyon olmuştu."

"Oh, duymuştum. Bana o yıllla ilgili her şeyi ve bu kasabadaki kızların kutlamasına ne kadar yardımcı olduğunu anlattı."

Jacob sırtıyor. "Kızlar her zaman en iyi kısımdır."

"Bu harika ama *benim* kızım en iyi kısım olmayacak."

"Anlaşıldı. Yine de iyi olacağına eminim."

Biraz rahatlıyorum ve başımı sallıyorum. Melanie akıllı bir kız ve ben de onun yaşındayken erkek delisiydim, o yüzden onun da öyle olmasına şaşıramıyorum. Jacob ve ben Sebastian ve Austin'i aramak için karnaval bölümüne doğru yürüyoruz.

Onları çok sayıdaki kusana kadar döndürme araçlarından birinde görüyoruz, her ikisi de sırtıyor ve araç onları oradan oraya savururken gülüyorlar.

"Declan dördümüzü kusana kadar gezdirirdi."

"Ve sen bunun eğlenceli olduğunu mu düşündün?"

"Bu bir geçiş töreniydi. Kim önce fırlatırsa sabah bütün işleri o yapmak zorundaydı. O kadar doyuncaya kadar yemek yedik ki yolculuğa çıkamayacağımızı düşünürdük ve sonra ... sonra erkekleşirdik."

"Y kromozomunun nesi var bilmiyorum."

Şakacı bir şekilde beni dürtüyor. "O kadar da kötü değiliz. Avantajlarımız var."

"Birini söyle."

"Sizin açamadığınız kavanozları biz açabiliriz."

"Sanırım bu bir. O zaman bana beş tane ver," diye meydan okuyorum. "Kavanozlar bir tane sayılır.

Yukarıdakilere ulaşabiliriz
raf, ağır şeyler taşımak-"

"Ağır şeyler taşıyabilirim."

İç çekiyor. "Tamam, iyi, *çok* ağır şeyler taşıyabiliriz. Bu üç eder. Hmm . . ." Jacob gözlerini yana diker. "Orgazmlar."

Bir kahkaha patlattım. "Sizi temin ederim ki biz kadınlar bunu kendi başımıza da halledebiliriz."

"Oh, yapabilir misin? Lütfen beni aydınlatın." Gülümsüyorum ve başka tarafa bakıyorum. "Sıradaki."

"Bebekler."

Bunu ona vereceğim. "Biliyorsun, modern tıp sayesinde, bunun için de sana ihtiyacımız yok. Ancak, spermlere ihtiyacımız var, bu yüzden sanırım sana ihtiyacımız var."

Jacob çitlere dönüp kalabalığa bakarken ben de arabaya bakıyorum. "Beni oldukça önemsiz hissettiriyorsun."

"Bu daha önce hiç oldu mu?" "Hayır."

"Ölümlü erkekler kulübüne hoş geldiniz." "Bu kulübe katılmak istediğimden emin değilim."

Gülümsüyorum. "Eminim istemezsin."

"Anne! Jacob! Bu şimdiye kadarki en iyi sürüştü!" Sebastian metal çiti kavırıyor ve yaptığımız eğlenceli sohbeti bozuyor.

"Sevindim."

"Tekrar gidebilir miyiz?"

"Yeterince biletiniz var mı?" Ben soruyorum.

Austin bir kitap tutuyor. "Sean kusana kadar ata binebilmemiz için ikimize de birer kitap aldı."

Jacob güler. "Arrowood tarzı budur. Düşene kadar süreriz. Kardeşimin geleceğe bu küçük kasaba festivallerinin nasıl yapıldığını öğrettiğini görmek güzel."

Çocuklar ışınlanır. "Devam edebilir miyiz?"

"Elbette. Sadece kusmamaya çalış Sebastian."

Austin'e dirsek atar. "Bahse girerim senden daha uzun süre dayanırım."

Austin homurdanıyor. "Sıra sende."

Ve  m r boyu sürecek bir dostluk doğdu. Çocuklar.

 kisi tekrar bineğe binmek için koŗtururken Jacob'ın eli kolumu sıyırıyor. " ocuklar yine ata binecek, biraz eğlenmeye ne dersiniz?"

Onun eğlence anlayışının ne olduğunu merak ettiğimde midem bulanıyor. " ok uzağa gitmeli miyiz bilmiyorum..."

"Hadi ama Brenna. Kayınpederin çoktan eve gitti, sen ise çok yakışıklı bir film yıldızıyla dıŗarıdasın. Düşünme, sadece bir dakikalığına kendini bırak." Elini uzatmış, karar vermemi bekliyor. Bunun bir dönüm noktası olduğunu bilen bir yanımdır.

Beni öpmek istediğini açıkça söyledi, ama  pmedi ve beni korumak için her geri  ekiliŗinde bunu biraz daha fazla istiyorum.

Bugün dudaklarımda onun adından bahsettiğinde eriyip yere d ŗeceęimi sandım.

Eğer onunla gidersem, kalbimin onun liderlik etmesine izin vermemi söylediğini ona g stermiŗ olurum.

Belki Cybil haklıdır. Asla ciddi bir Şey olmayacağını bilerek tekrar hissetmemeye izin verebilirim.  ekimin olduğu gibi kalmasına izin verebilir ve kalbimin karışmasına izin vermeden ayaklarımı ıslatabilirim. Jacob beni istiyor, ben de onu istiyorum.  kimiz de yetiŗkiniz ve ...

Ve ben daha ne yapacağını bilemeden, elim onun elinin içindeydi.

Beni dönme dolaba götürüyor ve adama bir bilet kitabı uzatıyor. "Baŗka biletimiz kalmayana kadar gitmek istiyoruz ve önümdeki ve arkamdaki iki araba boŗ kalsın, tamam mı?"

Adam Jacob'a bakar. "Elbette, Bay Arrowood. Büyük bir hayranınızım. Son filminize bayıldım. Yenisi için sabırsızlanıyorum."

Jacob nazik davranır ve bilet defterini imzalamayı teklif eder. "Bu olur mu?"

Operatör baŗını sallar. "Evet, bütün gece binebilirsiniz."

Jacob'ın sıcak eli beni araca bindirirken ellerimi sarıyor. Yerimize oturduk ve tırmanmaya başladık. "Yüksekten korkuyor olsaydım ne yapardın?" Yükseldikçe soruyorum.

"Sıraya girmeden önce bundan bahsetmiş olabileceğini düşündüm."

"Haklısın."

"Artık hakkımızda dedikoduların havada uçuşacağını biliyorsun." Jacob arkasına yaslanıyor, kolu arkamdan geçiyor.

"Zaten öyleler."

"Küçük bir kasabanın avantajları."

Kendimi ona yaslamamak için önümdeki çubuğu kavriyorum. Yapmak istiyorum. Ah, ne kadar çok istiyorum ama herhangi bir yola girmeden önce bunun ne olduğunu bilmem gerekiyor.

"Ne yapıyoruz Jacob?" "Dönme dolaba biniyoruz."

Yumuşakça gülüyorum. "Sorduğum şeyin bu olmadığını biliyorsun." "Emin değilim," diye itiraf ediyor ve sonra eğilip

bakışlarını benimkilere kilitlemeden önce ellerini onunkilerin içinde birleştirdi. "Böyle hissetmeyeceğime dair kendime söz verdim. Kardeşlerimle ve reklamcımın sana karşı hissettiklerimin haksız olduğunu bildiğimi konuştum. Birkaç ay içinde ayrılıyorum. Bir kontratım ve saçma bir çekim programım var. Basın. Hayatımda ne kadar söz sahibi olduklarını sanan çılgın hayranlarım. Bunların hiçbirisi senin için adil değil. Sugarloafta çok sakın bir yaşam sürebiliyorum çünkü bu kasaba benden etkilenmiyor. Dünyanın geri kalanı Kanada'da saklandığımı düşünüyor. Sahip olduğum hayata geri döndüğümde, tüm boktan şeyler de beraberinde geliyor. Ne yaptığımızdan emin değilim ama senden hoşlanıyorum. Seni öpmek, sana dokunmak, etrafında olmak ve sesini duymak istiyorum. Sırf seni ve çocuğunu mutlu etmek için bir oyun yönetmek istedim. Her ne yapıyorsak sana kalmış."

Kalbim göğsümden çıkacakmış gibi çarparken öne doğru eğilip dudaklarımı onunkilere bastırıyorum.

OceanofPDF.com

ON ALTINCI BÖLÜM

OceanofPDF.com

JACOB

T Dudakları dudaklarıma değdiği an, sanki başka biri oluyorum. Elim yüzünü kavırıyor, eğiyorum ki Daha iyi bir açı yakalamak için. Onu güneşi görmeden yaşamış ve ışığı ilk kez gören bir adam gibi öpüyorum. Elleri göğsümde duruyor ve nefes nefese bir inilti çıkarıyor. Biraz daha yükseldiğimizi hissediyorum ve umarım görüşümüz tüm kasabanın onu öptüğümü göremeyeceği kadar engellenmiştir.

Yapabilseler de umurumda olur muydu emin değilim, çünkü bu öpücüğün asla bitmesini istemiyorum.

Etrafımızda süzülürken alçalmaya başladığımızı hissediyorum ve geri çekiliyorum. "Brenna."

Dudakları biraz şişmiş ve göğsü kabarmış. "Ben ..."

"Özür dileme. Sadece bir gezintide olduğumuz ve çok fazla insanın görebileceği bir yere geri dönmek üzere olduğumuz için üzgünüm. Çocukların da dahil."

Bu onun daha da geriye gitmesine neden oldu, eli az önce öptüğüm dudakların üzerindeydi. "Aman Tanrım."

Etrafıma bakıyorum, hâlâ dibe o kadar da yakın olmadığımızı görüyorum. Kimse bakmıyor gibi görünüyor, bu ya çok iyi ya da görmüş gibi görünmemeye çalışıyorlar. Tekrar geri dönüyoruz, tekerlek hızlı bir şekilde

beş koltuk satın aldığım için yükleme ve boşaltma rampası.

I İzle ve insanlar ve bkz. ve Çocuklar
aşağıda, çılgınca el sallıyorlar. Elimi onlara doğru
kaldırıyorum ve gülümsüyorum.

"Bence iyiyiz," diyorum ona.

"Seni öptüm."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Öyle yaptın,
güzelim." "Seni öptüm. Yani, seni öptüm."

"Brenna ..."

Arkasına yaslanıyor, gözleri kocaman açılmış bir
şekilde önüne bakıyor. "Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"İlk kez birinin bu şekilde tepki verdiğini görüyorum,"
diye itiraf ediyorum. "Öpücüğümün seni darmadağın
etmesinden gurur mu duymalıyım yoksa endişelenmeli
miyim emin değilim."

"Güzel bir öpücüktü," diye
itiraf ediyor. "Evet, öyleydi."

"Bunu yaptığım için şok oldum."

Sözlerimdeki dürüstlüğü hissedebilmesi için ona
yaklaşıyorum. "Hoşuma gitti ve seni tekrar öpmeyi çok
isterim."

Onu her yerinden öpmek isterdim. Bundan çok daha
fazlasını yapmak isterdim. Belki bunu sistemimden
çıkarabilirim. Düşüncelerimin o kadar çoğunu kaplıyor ki
bu acınası bir durum, ama gerçek çok daha iyi.

Brenna ellerini yüzünde gezdiriyor. "Senden
hoşlanıyorum Jacob. Senden hoşlanıyorum ve bu beni
korkutuyor çünkü çok uzun zamandır kocamdan başka
kimseden hoşlanmadım. Başka bir erkeği öpmeyeli on üç
yıldan fazla oldu. Mesele şu ki, ben de seni öpmekten
hoşlandım ..."

"Başka bir şey söyleme," diye onu durduruyorum.
"Söylemene gerek yok. Anlıyorum." O, garip bir ilişkiye ya
da bu her neyse ona girecek türden bir kız değil. Bunu
biliyordum ama yine de aptalın tekiydim. Suçlu hissetmesini
ya da özür dilemesini istemiyorum. "Sadece hoşuma gittiğini
bil."

"Yine de bir şey söylemek zorundayım. Benim de
hoşuma gitti ve bunu tekrar yapmayı ne kadar istediğimi

tahmin bile edemezsin. Ama bu ne anlama geliyor?"

"Ne sorduğunuzdan pek emin değilim."

"Yani, biz ne olacağız? Öpüşme arkadaşı mı? Takılıp sonra da hiçbir şey olmamış gibi mi davranacağız? O kız olabileceğimden emin değilim. İki çocuğum var, biri sana tapıyor, diğeri de çok fazla şey gören genç bir kadın. Kendim bile anlamazken çocuklarıma ne yapacağımızı nasıl açıklayacağım?"

Ve işte Connor'ın bahsettiği şey. "Hiçbir şey istemiyorum."

Bana dönüyor ve ellerimi ellerinin arasına alıyor. "Olmadığını biliyorum. Sorun bende. Yaşamak için yaptığım iş, her şeye tek tek bakmama neden oluyor. Analiz ediyorum, aşırı analiz ediyorum ve sonra kendi kendime konuşuyorum. Yine de soruyorum. Bu ne olabilir?"

Ona, kabul etmesini sağlayacak bildiğim şeyleri söylemekten daha çok istediğim bir şey olmasa da, bunu yapmayacağım. İstedikini elde etmek için kadınları kullanan bir erkek asla olmayacağım.

"Burada kalamam, Brenna. O yüzden ne yaparsak yapalım bir bitiş tarihi olacak."

Gülümsemeye çalışıyor ama gözlerine ulaşmıyor. "Anlamıştım."

"Sana asla yalan söylemeyeceğim. Eğer yoksa, daha fazlası olduğunu düşündürtmeyeceğim. Seni istiyorum. Başka bir kadını hiç böyle istememiştim. Düşüncelerimi tüketiyorsun, ama sana burada yaşadığım sürece paylaşacağımızdan daha fazlasını vaat edemem."

"Ve bunu takdir ediyorum. Sadece düşünmem gerekiyor. Bunu yapabilir miyim bilmiyorum."

"Anlıyorum ama elimden gelen bu."

Brenna ve ben arkamıza yaslanıp bir kez daha dolaşıyoruz.

Birkaç tur daha attıktan sonra yumuşak bir sesle konuşur. "Ne zaman bir dönme dolaba baksam, hep bu geceyi ve seni hatırlayacağım."

"Bu da bir şeydir. Keşke daha fazlası olabilseydi."

Elimi tutuyor ve sıkıyor. "Öyle deme. Her şeyim Jacob. Her şeyim."

OceanofPDF.com

ON YEDİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

I Yüzüncü kez yuvarlanıyorum. Uyuyamıyorum. Jacob'ı düşünmeden duramıyorum. Dudaklarını hissediyorum, dilindeki naneli kalıntıları ve derin toprak kokusunu tadıyorum.

Kolonya. Bu çok fazla. Çok sıcakladım.

Doğruluyorum, battaniyeyi bacaklarımın üzerinden atıyorum ve iç çekiyorum. "Ne yapacağım ben?"

Hayatım bir dizi ciddi kararlar geçti. Hiçbir zaman genç ve kaygısız olmadım. Luke'la tanıştığım gece, yürüdüğüm yolun yörüngesini değiştirdi. Pişman değilim ama ya biraz daha farklı olsaydı?

Hayatımı tanımlamak zorunda olmayan bir şeyden zevk almak için kendime bir şans verebilirim. Jacob'la çıkmak -ya da adına ne dersek diyelim- bana kökler vermezdi ama bir süreliğine kanatlanmamı sağlayabilirdi.

Saate bakıyorum ve sabahın beşi olduğunu görüyorum. Tekrar uyuma şansım yok, bu yüzden yürüyüşe çıkmaya karar veriyorum. Çocuklar bu gece kayınvalidemlerde ve geç saatlere kadar eve gelmeyecekler, bu da evin çok sessiz olduğu anlamına geliyor.

Yazın başındayız ve uzun zamandır gün doğumunu görememiştik. Devney, arazinin arka tarafında Sugarloaf Dağı'nın en iyi manzaralarından bazılarını sahip bir yer olduğunu söyledi. Burada oturup beklemek yerine gidip görsem iyi olacak.

Kazağımın üzerime sıkıca sarıldığından emin olduktan sonra bir battaniye de alıp dışarı çıkıyorum.

Yürürken gökyüzü aydınlanmaya başlıyor ve ben sadece nefes alıyorum.

Devney'nin arazinin içinden geçtiğini söylediği dereye doğru ilerlerken aklım başka yerlerde dolaşıyor. Burada yaşadığımız süre boyunca bu yoldan sadece iki kez çıktım. Muhtemelen evde kimse yokken bunu yapmak akıllıca bir fikir değil, eğer geri dönemezsem fark edecekler, ama artık çok geç.

Her adımda zihnim dün gecenin başka bir anını parçalara ayırıyor.

Jacob'ı öptüm.

Tereddüt etmedim, sadece eğildim ve yaptım. Bu benim ilk öpücüğümdü, on üç yıl sonra ilk.

"Seni istiyorum. Başka bir kadını hiç böyle istememiştim. Düşüncelerimi tüketiyorsun ama sana burada yaşadığım sürece paylaşacağımızdan daha fazlasını vaat edemem."

O beni istiyor.

O beni istiyor, ben de onu istiyorum ve ikimiz de bekar yetişkinleriz.

Dönüp dolaşıp geldiğim nokta, sadece bir hayatım olduğu. Ölümün birini erken aldığını gördüm. Eminim Luke'un pişmanlıkları vardı. Yapmak istediği şeyler vardı, bizim de yapmak istediğimiz ama ertelediğimiz. Her yıl başka bir şey öncelik kazandıkça bu istek elimizden kayıp gitti.

Hayatıma dönüp baktığımda keşke korku yerine cesareti seçseydim demek istemiyorum.

Jacob'a bir şans vermek, en büyük ödülü alabilecek risktir.

Derenin sesi netleşmeye başlıyor ve sonra bir şey duyduğumda donup kalıyorum.

"Lanet olsun!"

Kalbim hızla çarpmaya başladı. Bu kadar erken saatte kimin burada olabileceğine dair hiçbir fikrim yok, üstelik benim arazimde. Ya da en azından kendi arazimde olduğumu düşünüyorum.

Bunu iyice düşünmeliydim.

Her kimse beni görmesini istemediğim için dönmeye başlıyorum. "Brenna?"

O ses. Tanrım, lütfen bana sabahın beşi olduğu, saçımı taramadığım ve üzerimde eski püskü bir eşofman altı ve Amerikan Donanması tişörtü olduğu için zihnimin bunu uydurduğunu söyle.

Bana doğru gelen ezici ayak sesleri duyuyorum.

Arkanı dönme. Yapma. Yürü git.

"Burada ne yapıyorsun?" Jacob'ın sesi halüsinasyon değildi ve tam arkamdaydı. Harika.

Yüzüme bir gülümseme yerleştirerek dönüyorum. "Oh, bilirsin, sadece . . . sabah yürüyüşümü yapıyorum."

"Her gün burada mısın?" diye soruyor şüpheli bir ifadeyle.

"Elbette! Dünya uyanmadan önce biraz temiz hava almayı seviyorum. Ayrıca, sabahları ilk iş olarak buradaki dağın manzarası gerçekten muhteşem."

Yavaşça başını sallıyor. "Öyle."

"Ne yapıyorsun?" Sesimdeki hafif panik tonunu duymamasını umarak karşılık veriyorum.

"Her sabah buraya gelir ve balık tutarım."

Ve lütfen kendimi o dağdan aşağı atmak istiyorum. "Her gün mü?"

Gülümsüyor. "Her. Gün."

Tabii ki özliyor. "Birbirimizi özlemiş olmalıyız." "Evet, öyle olmalı. Merak etme, planlarımı bir daha kaçırmayacağımızdan emin olalım."

"Doğru. Çünkü ben her zaman buradayım. Senin gibi."

Jacob bana seslenmeden önce iki saniye bekliyor. "Çok kötü bir yalancısın, Brenna. Oyunculuk yapma."

Uzun bir iç çekiyorum. "İyiyim. Uyuyamadım. Devney dağın üzerinde güneşin doğuşundan bahsetti ve ben-bekle, senin topraklarında mıyım?"

Gülüyor. "Arrowood arazisindesin, evet, ama benim değil. Sydney ve Declan'ın arazilerinin sizinkine bitişik olduğu bir bölüm."

En iyi balık avı orada, o yüzden sormadan kullanıyorum." "Ne kadar nazıksın."

"O lanet olası karavanda uyuduğum için en azından bunu yapabilirler."

"Yerine mi?"

Omuz silkiyor. "Mobil olmayan herhangi bir yer." "Daha kötüsü de olabilirdi."

Jacob bana yan gözle bakıyor. "Hiçbir fikrin yok. Hiç balık tutuyor musun?"

Başımı hızlıca sallıyorum. "Balık bağırsağından nefret ettiğimi hatırlıyor musun? Bu konuda berbat olurdum."

"Bahse girerim yapmazsın. Bahse girerim düşündüğünden daha iyi balık tutabilirsin. Tabii korkmuyorsan."

Ses tonunda beni anında rahatlatan eğlenceli bir yan var. Onun yanında olmanın en sevdiğim yanı da bu. Beni gülümsetiyor ve bir dahaki sefere yollarımız kesiştiğinde beni görmesini umduğum kıyafetimin bu olmadığını unutturuyor. Ya elimden gelenin en iyisini yaparım ya da kuyruğumu bacaklarımın arasına kıştırıp kaçır ve bu hiç olmamış gibi davranırım.

Ben kaçan kızlardan olmadığım için, ilkinı seçtim.

"Bana meydan mı okuyorsun?"

"Kabul ediyor musunuz?"

I gülümseme Çünkü o yapıyor o için

Ben Şimdi. "Soruya soruyla cevap veriyorsun."

"Bu sinir bozucu alışkanlığı nereden edinmiş olabileceğimi merak ediyorum."

Dudaklarımdan kahkahalar dökölüyor ve başımı sallıyorum. "Her kimse, akıllı bir insan olmalı."

"Kız olduğunu düşündüren ne?"

"Bütün kadınlar kaçamak yapmakta iyidir."

"Bunu bilmiyor muyum?" diye cevap verir Jacob. "Ve sen de burada kendini kanıtlıyorsun. Sabah erkenden balık tutmaya var mısın?"

Bir kez başımı salladım. "Elbette. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok ama öğrenebilirim."

Birkaç battaniye, bir olta takımı kutusu, bir termos ve bir kitabın bulunduğu alana doğru yan yana yürüyoruz.

"Ne okuyorsun?" Ben soruyorum.

"Nasıl yönetmen olunur üzerine bir kitap." "Gerçekten mi?" diye sordum.

"Bunu hiç yapmadım ve çocukları hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum."

Daha tatlı olabilir miydi? Hiç sanmıyorum. "Bu gerçekten inanılmaz."

"Neymiş o?"

"Önemsediğin."

Jacob omuz silkiyor ve oltasını almak için eğiliyor.

"Gel, oltayı at."

"Sadece bir direğiniz mi var?"

"Sabahın beşinde misafirim olmasını planlamıyordum."

Evet, bu mantıklı. Ben de kimseyi görmeyi planlamıyordum. Tanrıya şükür dişlerimi fırçaladım.

"Tabii ki. Sadece sabahını mahvetmek istemedim."

"Brenna, senin buraya gelmen sabahımı mahvediyor."

Nefesim dudaklarımdan telaşla kaçıyor ve yanaklarımda saçlarımla eşleştiğinden eminim. Ne söyleyeceğimi bilemeden direği alıyorum ve yapmam gerektiğini düşündüğüm şeyi taklit ediyorum.

"Ne yapıyorsun sen?" Jacob gülerek soruyor.

"Balık tutmaya gidiyorum."

"Öyle değilsin." Arkamdan yaklaşıp elimi kendi eliyle kapatıyor. Dokunuşundan gelen sıcaklık her yerimi ısıtıyor. "İşte, sağ elinle böyle tutuyorsun. İşaret parmağını tam buradaki çizgiye geçir." İsteddiği yere yerleştiriyor. "Güzel. Sakın bırakma yoksa tüm ipini kaybedebilirsin."

Bir şey kaybediyorum.

"Şimdi diğer elinle kefaleti çevir." "Neyi çevireceğim?"

Sıcak kıkırdaması boynumda titreşiyor ve parmakları bileğimi sararak beni çevirmeye çalıştığı yere getiriyor. "Kefalet bu."

Şu anda birinin beni bu durumdan kurtarması için neler vermezdim. Bok deresinde küreksiz yüzüyorum. Kolları beni sarmış, göğsüne yaslamış ve bu çok iyi hissettiriyor.

"Sen öyle diyorsan," diye sesimi yarı yarıya normal çıkarmayı başarıyorum.

"Ben yaparım. Tamam, çubuğu geri çekeceğiz ve ileri doğru sallandığımızda ipi gevşetip bırakacaksın, tamam mı?"

Başımı sallıyorum ve oltayı, misinayı ve kendi kontrolümü elimde tutabilmek için dua ediyorum.

Bu hareketi yaptığında sırtım göğsüne yaslanıyor ve gözlerimi kapatıp içine gömülmek istiyorum. O kadar sıcak, o kadar güzel kokuyor ve o kadar inanılmaz derecede yakışıklı görünüyor ki, bana dokunmayı bırakmazsa üzerine çıkmaktan kendimi alıkoyabileceğimden emin değilim.

Geriye doğru uzandığımızda Jacob kollarımızı öne doğru uzatıyor ve kancanın dereye doğru uçmasını izliyorum.

"Ben yaptım!"

Konuştığında sesi alçak ve sıcaklıkla doludur. "Yaptın." Dudaklarının kulağımın kabuğunu sıyırdığını ve sonra boynuma doğru ilerlediğini hissediyorum.

"Jacob," adını söyledim ve ürperdim. "Hmm?"

"Boynumu öpüyorsun."

Derin bir gümbürtü evet gibi geliyor ve hareket etmeye devam ediyor, kolları beni ona tutarken dudakları oradaki tene dokunuyor.

Ağzını yeterince uzun kaldırıyor. "Bana durmamı söyle, Brenna."

Yapmalıyım. Tanrım, yapmam gerektiğini biliyorum ama yapmak istemiyorum. "Yapamam."

Jacob'ın burnu tenimde gezinerek kulağıma kadar geliyor. "Yapamaz mısın yoksa yapmamı istemiyor musun?"

Arkama yaslanıyorum, damarlarıma sıcaklık doluyor. "Bir önemi var mı?" "Evet. Önemli."

Başım dönüyor ve bileğimi çekip kurtarıyorum, boynuna dolamak için arkama doğru kaydırıyorum. "Durmanı istemiyorum."

Elini sırtıma götürüyor, ben onu tutarken o da beni tutuyor. "Uyuyamadım," diye itiraf ediyor. "O öpücükten başka bir şey düşünemiyordum." Şu anda nefes almak çok zor. Dudakları kulağımın arkasındaki hassas deriye dokunurken düşünemiyorum. "Seni öpmek istiyorum."

"Ben de."

Direği diğer elimden alıp yere fırlatıyor. Ne yaptığını anlayamadan, arkamı döndüm ve kollarına atıldım.

Jacob bir süre bekler. Gözlerindeki isteksizliği görüyorum. Bu sefer sürpriz ya da anlık bir şey olmayacak. Bu öpücük amaçlı olacak ve ben buna hazırım.

"Öp beni, Jacob."

Elleri yanaklarımı kavırıyor ve yavaşça hareket ediyor. Geçen her saniye beklentim artıyor. İçimde bu öpücüğün beni sonsuza dek değiştireceğini bilen bir şey var. Bir çizgiyi geçiyoruz, ilişkimizin tanımlarını değiştiriyoruz ve onu istemediğime dair tüm iddialardan vazgeçiyorum.

Onun her şeyini istiyorum.

Gözlerim titreyerek kapanıyor ve sonra baskı başlıyor. Sert ya da istekli değil, yavaş ve tatlı bir öpücük. Sadece kendi isteğinden daha fazlasını düşündüğünü gösteren bir öpücük.

Başlarımızı eğerek öpüşmeyi derinleştiriyor ve kollarım önce ortasına, sonra da sırtına dolanıyor. Aramızda mesafe olmasını istemediğim için sıkıca sarılıyorum. Dili, adımlarını öğrenebileceğimi sanmadığım bir dansla benimkine doğru kayıyor ama Jacob beni yönlendiriyor.

Bu Endişeler I vardı hakkında hissetmek
suçluluk duygusu değil Burada.

Bunun yerine, kabullenme ve huzur etrafıma yerleşiyor.

Aramızdaki bu şey asla küçük bir zaman diliminden
daha fazla olmayacak.

Asla sevemeyeceğiz ve asla bir geleceğimiz
olmayacak, ama şimdi olabilir.

Onu alabilirim.

İçin ne olursa olsun zaman Biz İzin verildi, I
olabilir izin ver Kendim istediğim kişi
olurum, gerisini sonra çözerim.

Geri çekilip beni bir kez daha usulca öpüyor. "Ve bu
bizim ilk öpücüğümüz olmalıydı."

"Ne derler? Birincisi en kötü, ikincisi en iyi?" Alay
ediyorum.

"Peki ya üçüncüsü?"

Ayak parmaklarımın üzerinde yükseliyorum. "Üçüncüsü,
dünyada kimsenin haberi olmadan dışarı çıkmış yetişkinler
gibi öpüştüğümüz yer."

"Bu ne anlama geliyor?"

Sahip olduğum tüm cesareti topluyorum ve her şeyi
ortaya döküyorum. "Bu daha fazlasını istediğim anlamına
geliyor Jacob. Sahip olduğumuz her şeyi istiyorum. Söz
vermek yok. Soru yok."

Yeşil gözleri benimkilere bakıyor, bir şeyler arıyor. "Seni
kullanamayacak kadar sana saygı duyuyorum."

"Eğer soruyorsam kullanıyor musunuz?"

"Ne istediğinizi anlıyor musunuz?" Başımı
salladım.

"Bunu söylemene ihtiyacım var, Brenna. Gitmek
zorunda kaldığımda iyi olacağını bilmem gerek. Seni ve
çocukları önemsiyorum. Kimsenin ..."

Ağzımı onunkine yaklaştırarak söyleyeceği her türlü
saçmalığı susturuyorum. Bunun ne olacağını ve
olmayacağını çok farkındayım. İçimde umursayacak hiçbir
şey kalmadı. İçimdeki mantıklı kadın, birkaç ay içinde
yıkılacağımı biliyor ama onu çok uzun zamandır dinliyorum.

Beni daha derinden öpüyor, aramızdaki tutku dün
geceden yüz kat daha güçlü. Bu her şeyi tüketiyor ve ben

yanıyorum.

Onu öpmek inanılmaz. Sanki dudakları benimkilerden kopacak olsa hayatta kalamayabilirmişim gibi. Tadını çıkardığım dinginliği yok etmekle tehdit eden duyguları geri itiyorum. Hayatıma devam etmek kolay değil ama kesinlikle iyi hissettiriyor. Bu yeni bir şey ve kalbim ikiye ayrılmıyor, sadece ona yer açmak için büyüyor.

Öpüşmeyi kesiyor ama dudaklarını boynumda gezdiriyor ve sonra tekrar kulağıma götürüyor. "Seni istiyorum."

"Seni ne kadar istediğimi bilemezsin."

"Ne istiyorsan al, Brenna."

Bana verdiği kontrolü ele geçirerek ellerimi aşağıya indiriyorum. Ellerim gömleğinin eteklerini kavırıyor ve göğsünü ortaya çıkaracak şekilde yukarı çekiyorum.

Oh. Aman Tanrım. Kutsal. Tanrım.

Bu adam gerçek olamaz. Ve eğer öyleyse, beni çekici bulamayacağı da kesin. Ama sonra gözlerini gördüm. Yeşilin etrafındaki kalın siyahın yoğunlaşması. Beni istediğini inkâr etmek mümkün değil ve ben kendimi aşmış durumdayım.

Tek bir adamla birlikte oldum. Bir kişiyle. Tüm hayatım boyunca.

Luke'la tanıştım, bekaretimi ona kaybettim. Hayatım baştan çıkarıcı ve çekici olmakla ilgili değildi. Düğünümde rimel sürebildiğim için şanslıydım. İşte bu kadar beceriksizdim.

Son on üç yılda gerçekten nasıl kadın olunacağını öğrendim.

Ama şu anda onun gözlerine bakarken nefes kesici hissediyorum. "Bana ne düşündüğünü söyle," diye yalvarıyor.

"Bunun gerçek olmadığını."

Dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. "Bu gerçek gibi mi?" "Evet."

"Başka ne var?"

Ne kadar dürüst olacağım konusunda kararsızım ama bu noktada kelimeleri durdurabileceğimden emin değilim.

"Olmayacağımı ..."

"Ne olmak?" diye sorar birkaç saniyelik sessizlikten sonra. "Beklediğin şey ol."

OceanofPDF.com

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

JACOB

I Aklını mı kaçırdı? İstedğim ve hak etmediğim her şey onda var. Brenna çok güzel, nazik ve güven dolu. Her zerrem bunu yaptığım için lanet bir piç olduğumu biliyor ama onu vicdanımın istediğinden daha çok istiyorum. Durmam için.

Yüzünü ellerimin arasına alıyorum, o mavi gözler benimkilere kilitlenene kadar bekliyorum. "Ne beklediğimi sanıyorsun bilmiyorum ama tek istediğim sensin."

Elleri göğsüme gidiyor, kalbimin üzerinde duruyor. "Sadece bir erkekle birlikte oldum. Ben ... Bu konuda çok iyi olduğumdan emin değilim."

Gülmek istiyorum ama bunu yapacak kadar aptal değilim. "Brenna, biriyle birlikte olmayalı çok uzun zaman oldu. Beklentiler hakkında konuşmak istiyorsan, seninle birlikte olmaktan ne kadar endişelendiğim hakkında hiçbir fikrin yok. Benim bir fantezi olduğumu düşünmenden ve sadece lanet bir erkek olduğumu fark ettiğinde hayal kırıklığına uğrayacağından endişeleniyorum."

Ayak parmaklarının üzerine kalkıyor, dudakları dudaklarıma değiyor. "Sanırım gerçekliği ve gerçek erkekleri tercih etmem iyi bir şey."

Sırıtıyorum. "Ben de."

Ve sonra onu öptüm. Başını eğip kendime en iyi açıyı veriyorum ve göğsümde eriyor. Bizi geri çekiyorum ve onu battaniyeye doğru çekiyorum. Öpüşmeyi kesiyor ve gülümsüyor. "Battaniyen olduğuna sevindim."

"Ben de öyleyim."

"Bunu sen mi planladın?"

Gülüyorum. "Hayır, ama hazırlıklı olduğum için mutluyum."

Brenna'nın gülümsemesi büyür. "Bu bir rüya gibi. Sen ve ben gün doğumunda yürüyoruz ve birbirimizi buluyoruz."

Ben dirseğime yaslanırken o dizlerinin üzerinde oturuyor. "Gülümsemeni seviyorum."

"Beni çok gülümsetiyorsun."

"Güzel. Sana başka şeyler de yaptırmak istiyorum." "Oh? Ne gibi?"

Yüz yüze gelecek şekilde eğildim. "Seni inletmek istiyorum."

"Bundan hoşlanacağıma eminim."

"Oh, yapacağımı biliyorum. Bakalım ne kadar zamanımı alacak."

Son seferinde inlemesine neden olan kulağına doğru yavaşça ilerlemek amacıyla dudaklarımı boynunun çukuruna bastırıyorum. Onu öpüyorum. "Bir." Onu tekrar öpüyorum, biraz daha yukarıdan. "İki." Tekrar yukarı çıkıyorum. "Üç." Ellerimi omuzlarından göğsüne doğru indirdiğimde nefesi artık daha hızlı geliyor. Ellerim meme uçlarını sıyırdığında çıkardığı yumuşak inilti beni teşvik ediyor. "Dört," diyorum kulağına karşı. "Eminim daha iyisini yapabilirim."

"Jacob . . ."

"Ne? Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle."

Sesindeki alçak homurtu, zaten orada olmasaydım beni yere s e r e r d i . "Sen. Lütfen . . ."

Aman Tanrım. O kadar boku yedim ki komik bile değil. Yaptığım şeyin aptalca olduğunu biliyorum. Ne olursa olsun buradan ayrılacağım ve o çoktan kalbimin bir parçasını deldi. Sürekli onu düşünüyorum ve onunla vakit geçirmenin yollarını arıyorum.

Beni gülümsetiyor. Belki de hayatımı babam gibi yalnız yaşamaya mahkum olmadığım konusunda bana umut veriyor. Brenna beni, kendimi olmaya zorladığım adam yerine olmak istediğim adam olarak görüyor.

Bana ihtiyacı olabilir, ama kadın bana *sahip*.

"Bana sahipsin, Brenna. Lanet olsun, bana sahipsin," diye itiraf ediyorum, tenine dokunma ve onun içinde kaybolma ihtiyacı çok büyük olmadan önce. "Durmamı istiyorsan söyle," diyorum, bunu yapmaması için dua ederek.

"Yapma."

"Tanrı'ya şükür." Daha yükseğe tırmanıyorum ve tişörtün altında gizlenmiş olan ipeksi, sıcak tene dokunuyorum. "Seni görmek istiyorum." Brenna'nın gözleri benimkilerle buluşuyor, aramızdaki sıcaklık daha da alevleniyor ve sonra koyu kirpikleri düşüyor. Dudaklarım boynunun sütunu boyunca kayıyor. "Sana dokunmak ve her yerini öpmek istiyorum."

"Jacob . . ." Sesi yumuşak, çekici ve ben onun içinde boğulmak istiyorum.

Ağzım kulağının kabuğuna ulaşırken parmakları saçlarımın arasına kayıyor. "Söyle bana Brenna, ne istiyorsun?"

Elleri göğsümden yukarı kaymadan önce nasıl gerildiğini hissediyorum. "Bu. Biz. Sen."

"Oh, güzelim, beni merhametine aldın."

Ve yapıyor. Şu anda ben onunum ve tüm benliğimi geri alabilecek miyim b i l m i y o r u m .

Parmaklarım gömleğinin eteklerini kavırıyor, telaşsızca kaldırıyor, yukarı kaldırmaya başladığımda gözlerimiz birbirini buluyor. Başını sallayarak bana izin veriyor.

Yavaşça, şimdiye kadar gördüğüm en mükemmel göğüsleri ortaya çıkarıyorum. Gömleği benimkilerin olduğu yere doğru fırlatıyorum. "Çok güzelsin. O kadar mükemmelsin ki. Bana ne istediğini söyle, tatlı kız."

Bana izin vermeye devam etmesini istiyorum. "Dokun bana."

Ellerimi tekrar göğüslerine götürüyorum, başparmağım ve işaret parmağım arasında göğüs ucunu sıkarken yüzünü izliyorum.

"Evet." Baş omzuma düşerken kelimeyi soluyor.

Onu gerçekten keşfetmek için istediğim zaman ve istediğim yerde hareket etmekte özgür olmam gerektiğini bilerek yere doğru yönlendiriyorum. Güneş henüz tam olarak doğmadı ama etrafımıza yaydığı ışık onu ruhani bir görünüme büründürüyor. Koyu kızıl saçları parlıyor ve yemin ederim, eğer resim yapabilseydim, duvarımda ölümsüzleştireceğim şey bu olurdu.

Eğiliyorum, onu öpmek istiyorum, hiç durmak zorunda kalmamayı diliyorum. Elim vücudunda aşağı doğru hareket ediyor, göğüslerini yoğuruyor ve sonra aşağı kayıyorum, dudaklarım ellerimin olduğu yere doğru bir yol izliyor. Parmakları saçlarımın arasından süzülürken meme ucunun etrafını yalıyorum.

Tadı cennet ve güneş ışığı gibi. Bunu asla unutmayacağım. Hayatıma ne ya da kim girerse girsin, Brenna Allen kafamda yer etti. İşte bu yüzden erkekler şarkı ve şiir yazıyor. Böyle şeyler için. Dokunmamamız gereken ama bize bir dakikalığına izin veren kızlar. Bize bir kalbe sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlatan kadınlar.

"Beni mahvedeceksin," diyorum ona. "İnan bana, beni mahvedeceksin."

"Seni başka bir adam için mahvedersem umurumda olur mu bilmiyorum."

Ondan daha fazlasına ihtiyacım var.

Her şeye ihtiyacım var. "O zaman en kötüsünü yap," diye meydan okuyor.

Bunu asla söylememeliydi çünkü en kötüsü ikimizi de mahvedecek.

Pantolonunu ve iç çamaşırını indirecek kadar geriye yaslanıyorum. Onları çıkardıktan sonra dizlerini ayırıyorum, uyarıldığını açıkça görüyorum. Parmaklarım bacaklarının içine doğru hareket ediyor ve titremesi beni sırtıttırıyor.

Gözlerimiz buluşuyor, her şeyi değiştireceğini bildiğim sözleri söylerken kalbim duracak gibi oluyor. "Seni benim yapacağım, tatlı kız."

Dudaklarım dizinin iç kısmına doğru ilerliyor ve teninde ıslak öpücükler bırakıyor. Daha yukarı çıkıyorum, dilim

uyluğundan yukarı kayıyor, tam olmak istediğim yere gelene kadar daha yukarı çıkıyorum.

Nefes alış veriş daha da zorlaşırken parmaklarıyla battaniyeyi kavlıyor. "Lütfen Jacob. Lütfen beni bekletme."

Ben klitorisini yalarken nefesi kesiliyor ve inliyor. O kadar duyarlı ki, onun her parçasını öğrenmek ve onu uçurumun kenarına götürmek, onu geri getirmek ve tekrar yapmak istiyorum. Onunla ziyafet çekiyorum, tadını ve onu iyi hissettiren yeni bir nokta veya hareket bulduğumda kalçalarının hareket etme şeklini seviyorum.

Kasları geriliyor ve dilimi daha hızlı hareket ettiriyorum, klitorisine doğru daha sert kayıyor, adım fısıldarken baskı uyguluyorum. Daha önce hiç bu kadar tahrik olduğumu hissetmiş miydim bilmiyorum. Onu boşaltdıktan sonra içinde olma fikri bile beni boşaltmaya yetiyor. Çok sertleştım.

"Oh, Tanrım. Jacob. I-I! Oh!" Klitorisine daha hızlı vuruyorum, dilimi hareket ettiriyorum ve basıncı değiştiriyorum, kendimi utandırmadan önce boşalmasını istiyorum. "Evet!" diye bağıyor ve ben devam ediyorum, dudaklarından gelen tutarsız sesleri seviyorum.

Bacakları gevşediğinde, ona doğru tırmanarak hareket ediyorum ve meme ucunu tekrar yalamaktan kendimi alamıyorum. "İkide iki yaptım."

Nefes alışını sakinleştirmeye çalışırken göğsü kabarıyor. "Bu kesinlikle kazanmana izin vereceğim bir oyun."

Onun içinde olmak için daha ne kadar bekleyebileceğimi bilmiyorum. "Brenna," diyorum usulca. "İhtiyacım var. Durmak isteyip istemediğini bilmem gerek."

Eli yanağıma uzanıyor, dünden kalan ve uzamış olan kirli sakalımı fırçalıyor. "Hayır, durmanı istemiyorum." Elini aramızda gezdiriyor ve sikimi okşuyor. "Bunun ne olduğunu biliyorum. Buna gözlerim kapalı girmeyeceğim Jacob. Bunu istiyorum... ne kadar uzun sürecekt olursa olsun."

Şimdi hava almak için ciğerlerim çekiyor. "Asla yalan söylemeyeceğim." "Biliyorum."

"Ve insanlara söyleyemeyiz."

Gülümsemesi anlayış ve hayal kırıklığının bir karışımı.
"Bunu ben de biliyorum."

"Çünkü..."

"Anlıyorum. Beni güzel hissettiriyorsun ve her şeyin acıtmamasını sağlıyorsun. Sana söyledim, ne olduğumuzu ve kuralların ne olduğunu göremeyecek kadar kör değilim. Şimdi güneş doğuyor ve benimle sevişirsen gerçekten çok sevinirim."

Ben gelmiş geçmiş en şanslı orospu çocuğuyum. Eğilip dudaklarını öpüyorum ve o da pantolonumu aşağıya itiyor. Pantolonumu tekmeleyerek çıkarıyorum ve onun nemli sıcaklığını sikimde hissettiğimde, kendimi kaybetmemek için zihinsel olarak bir tekerleme söylemek zorunda kalıyorum.

Sonra aklıma geldi. Prezervatifim yoktu. "Brenna, korunmuyorum."

Dudakları ayrılıyor ve hayal kırıklığı içinde inliyor.
"Temiz misin?"

Başımı salladım. "Her altı ayda bir test yaptırıyorum ama birkaç yıldır kimseyle birlikte olmadım."

"Sadece Luke ile birlikte oldum ve yaklaşık dört yıl önce bir RİA taktırdım."

Aramızda geçen bir güven seviyesi var. İşlemeye hazır olduğumdan emin olmadığım bir güven. "Bu senin için sorun olur mu?"

Başını sallıyor. "Sanırım otuz saniye içinde beni almazsan patlayacağım."

"Tanrıya şükür," diyorum ileriye doğru iterken.

Ve sonra, onun içindeyken, cennetin gerçek olduğunu ve onu kaybettiğimde kesinlikle cehenneme gideceğimi fark ediyorum.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

OceanofPDF.com

H Güneş ağaçların üzerinden yeni yeni görünmeye başlamışken suyun kenarındaki battaniyeye uzandığımızda parmakları omurgam boyunca desenler çiziyor. Başım o n u n göğsünde ve kazağı üzerimize örtülü. Sayısız duygu dönüyor

İçimde birlikte, her biri görüldüğü kadar çabuk geçiyor.

Jacob'la gerçekten harika seks yaptım.

Sadece bu bile adını koyamadığım yüzlerce duyguyu beraberinde getiriyor.

Çok endişeliydim ama bana ne kadar güzel olduğumu söyleyerek, karnımdaki çatlakları öperek ve bunların beni sadece onun için daha nefes kesici yaptığını söyleyerek tüm bunları yatıştırdı.

Jacob dünyadaki herhangi bir kadına sahip olabilirdi ama yine de beni seçti.

Biraz daha sokuluyorum, ona nasıl sığdığımı severken aynı zamanda kendime mesafe koymam gerektiğini de biliyorum.

"Geri dönmeliyim," diyorum ama beni daha sıkı çekiyor. "Sadece birkaç dakika daha."

Gülümsüyorum ve iç çekiyorum. "Çok daha uzun kalmak isterdim ama çocuklar birazdan eve gelecek ve duş almam gerekiyor."

Jacob başımın üstünü öpüyor. "Pekâlâ, bu iyi bir sebep."

Kendimi zorlayarak tişörtü çekip göğsüme bastırıyorum. Sonra giysilerimi alıp tekrar üzerime geçiriyorum. Jacob yerde yatıyor, elleri başının arkasında, tamamen çıplak.

O kadar güzel ki günah olmalı.

"Gördüklerini beğendin mi?" diye soruyor alaycı bir tonda. "Belki."

Kıkırdıyor. "Ne zaman buluşmak istersen bana haber ver."

Sırıtıyorum ve sonra ona doğru sürünüyorum. "Yapacağım." "Ne yapacaksın? Beni isteyecek misin yoksa haber mi vereceksin?"

Ona şehvetli bir öpücük veriyorum ve sonra geri çekiliyorum. "Sanırım öğrenmek için beklemen gerekecek."

Jacob beni kendine çekiyor ve sonra üstte olacak şekilde bizi yuvarlıyor. "Seni her zaman tekrar alabilirim. Bunun sadece bir kez olmadığından emin ol."

Bunu çok isterdim ama çocuklarımı bırakırken yanlarında olmazsam çıldırırlar. Ayrıca, bir sürü soru soracaklar ve yalan söylemek istemiyorum - çünkü bu konuda berbatım. "Keşke yapabilsem ama gerçekten geri dönmem gerek."

İç geçiriyor, beni tekrar öpüyor ve sonra kalkmama yardım ediyor. Ayağa kalktığımda pantolonunu kapıp giyiyor. "Hadi, seni geri götüreyim."

"Bunu yapmak zorunda değilsin ..."

"Evin hangi yönde olduğunu biliyor musun?"

Dudaklarımı büzüyorum. "Pek sayılmaz."

"O zaman bence bu iyi bir fikir. Ayrıca, ben de istiyorum."

Bu çok hoş. Gülümsüyorum ve o kendini hazırlarken başımı sallıyorum. Tamamen çıplak olması mükemmele yakın değil, sadece beni geri götürmek için değil. Tanrı biliyor ya, kayınvalidem bana rastgele kahvaltı sürprizi yapmaktan hoşlanıyor ve bu evde oldukça güzel bir manzara olurdu.

Giyindikten sonra bir kolunu omuzlarıma atıyor ve beni göğsüne güvenli bir şekilde yaslıyor. Bunu gerçekten özlemiştim. El üstünde tutulma ve kucaklanma hissini. Bu kadar basit bir şeyin kaybının beni ne kadar etkileyeceğini fark etmemiştim.

Bu benim kederimde bir dönüm noktasıydı, buna ihtiyacım olduğunu bile düşünmemiştim. Tüm zaman

boyunca, onunla birlikte o anın içindeydim. I

sadece Jacob'ı düşünebiliyor, görebiliyor ve hissedebiliyordum. Evet, seks inanılmazdı ama bana gösterdiği ilgi de öyleydi.

Bir kez bile kendimi rahatsız ya da güvensiz hissetmedim. Yaptığımız şeyle ilgili tamamen iyi olduğumdan emin olmak için zaman ayırdı. Bu kadar harika olması benim için çok şey ifade ediyor.

Yürürken başımı kaldırıp ona bakıyorum.

"Teşekkür ederim Jacob." Kaşları birbirine çatıldı ve durduk. "Ne için?"

"Her şeyi benim için kolaylaştırıyorsun. Seninle birlikte tahmin etmek ya da merak etmek zorunda değilim ve bana inanıp inanmaman önemli değil. Son on bir ay bizim için kolay geçmedi. Bunu yapmak isteyip istemediğim ya da ne zaman yapmak istediğim konusunda çok zorlandım. Yani, herhangi birini. Luke'u düşünmeden başka bir erkeğin içeri girmesine izin verebilir miyim diye."

Boğazını temizliyor. "Doğru. I . . . Ne söyleyeceğimden pek emin değilim."

"Merak ettiğin buysa, düşünmedim. Tek düşündüğüm sen ve ben ve bunun ne kadar mükemmel olduğuydu. Bunun seksten başka bir şey ifade etmediğini biliyorum ama yine de her şeyi harika yaptın."

"Brenna . . ."

"Hayır, lütfen. Bir şey söylemek zorunda değilsin. Aslında, söylememeni tercih ederim. Bırak ne olduysa o olsun ve ... dediğim gibi, söz vermek yok."

Eğer benimle aynı fikirde olacak bir şey söylerse, bu muhtemelen beni rahatsız edecektir. Kendime söylediklerimle çelişen bir şey söylerse, o zaman bu bir felaket olur. Her iki seçeneği de es geçeceğim ve güvenli bir yerde kalacağım.

"Seni tekrar ne zaman görebileceğimi sorabilir miyim?" Beni kollarına çekiyor ve gülümsüyor.

"Yarın provalarda görüşürüz." Başını salladı. "Öyle olacak."

"Ormanda çıplak bir sabah geçirmemiştik gibi davranacağımız yer."

Jacob gülüyor. "Rol yapmakta çok

iyiyimdir." "Bunu hatırlamam gerekecek."

Tekrar yürümeye başladık ve evin dış hatlarını seçebildiğimde durdum, ona veda etmem gerektiğini biliyordum ve onu içeri getirmekten başka bir şey istemiyordum. Eve bir adım daha yaklaşıyorum ama bileğimi tutuyor ve kendimi ona daha da yaklaştırıyorum.

"Bir şey söylememi istemediğini biliyorum ama bugün paylaştığımız şeyin sadece sıradan bir seks olmadığını söylemem gerekiyor. Seni önemsiyorum ve çocuklarını önemsiyorum. Daha fazlasını yaşayabileceğimizi söylemiyorum ama sen sadece isimsiz bir kız değilsin, tamam mı?"

Sormak istediğim o kadar çok soru var ki ama kalbimin bu ağa dolanmasına izin veremem. Bu kimse için iyi değil, özellikle de benim için.

"Tamam."

"Ciddiyim."

Ona inanıyorum ama burada tehlikeli bir zemindeyim. "İstediğini biliyorum ama gitmem gerek."

Beni orada tutarken gözleri yine ateşle doluyor, beni öperken ellerini sırtıma dayıyor. "Yarın görüşürüz."

Gülümsüyorum ve midem küçük bir takla atıyor. "Yarın görüşürüz."

Ve sonra arkama bakmayı reddederek dönüp uzaklaşıyorum. Geriye bakmaktan başka bir şey istemediğim zamanlarda bile gözlerimi hep ileride tutmalıyım.

"Şekerim, sana geri döndüm!" Cybil'in sesi diğer odadan yankılanıyor ve ben saç fırçamı bırakıp dışarı fırlıyorum.

"Cyb? Ne? Nasıl? Sen buradasın!"

Dergi çekiminden yeni çıkmış gibi görünüyor ve kocaman sırıtıyor. "Hemen buraya gelebilmek için kırmızı gözle geldim! Sadece iki gece kalabilirim ama geldim!"

En iyi arkadaşım ile iki gece. Umutsuzca ihtiyacım olan iki gece.

"Kesinlikle yaptın! Ve sen aramadın!" Ona sarılmak için öne atılırken söyledim.

Kolları bana sarılır sarılmaz, gözyaşları oluşuyor. Son üç saat içinde çok şey oldu. Bu çok fazla. Cybil bana sarılırken ağlamaya başlıyorum, amansız ve çirkin gözyaşları. "Tanrım, tatlım, beni gördüğüne sevineceğini biliyordum ama böyle ağlayacağını değil."

"Cyb." Hıçkırdım. "Çok aptalım."

Omuzlarımı geriye itiyor ve beni kanepeye doğru yönlendiriyor. "Dışarı çıkmam iyi oldu. Aptallığı ve nasıl düzeltileceğini biliyorum. Söyle bana ..." Kafamı kaldırdığımda nefesi kesildi. "Seks yaptın!"

"Ne?"

"Jacob'la seks yaptın! Bunu gözlerinde görebiliyorum."

Yüksek sesle bir of çektim ve sonra gözyaşlarımı sildim. "Birinin gözlerinde seksi göremezsin."

"Belki değil, ama doğru olduğunu kesinlikle biliyorum." "Biliyordum."

Cybil gıcırıyor. "Ne zaman? Nasıl? Nerede? En önemlisi, asılmış mıydı? Yani bir at gibi mi yoksa daha çok küçük bir köpek gibi mi? At olmasını umuyorum çünkü küçük bir aleti olsaydı çok yazık olurdu. Beğendiğimiz modeli hatırlıyor musun? Hepimiz tam önden görmüştük ve *küçüktü*. Hayal kırıklığı. Onun yerinde olsaydım, o şeyi çok daha büyük olacak şekilde fotoşoplatırdım. CGI falan. İyi miydi peki? En azından orgazm oldun mu yoksa numara yapmak zorunda mı kaldın?"

Bu küçük tiratta açığa çıkarılacak çok şey var. "Bugün, kelimenin tam anlamıyla iki saat önce. Ormanda bana balık tutmayı öğrettikten sonra -bir nevi- ve sorularınızın geri kalanına gelince.

.. kapa çeneni."

Hızla göz kırpmıyor. "Yani, bu yeni. Tamam. Biraz ham olmana şaşmamalı - birden fazla şekilde." Cybil sırtıyor.

"Gerçekten mi?"

"Ben Üzgünüm, Ben a küçük Şok oldum, hangi o ne Sanırım seni krep gibi büktüm."

"Pretzel," diye düzeltiyorum.

"Aynı bok. Dinle, seks yaptın ve tabii ki biraz ağlaman gerekecek. Sorun değil. Tüm aptalca sorulara cevap verdin. "Peki ya pipi?"

İnliyorum, başım kanepeye yaslanıyor. "*Cybil*."

"Küçüktü. Çok üzücü."

"Küçük değildi," diye düzeltiyorum onu. "Oh, yani asılmış mıydı?"

"İnanılmazdı. O mükemmeldi ve ben bir aptalım."

Yanımda oturmuş beni izliyor. "Sen aptal değilsin, Bren. Boktan bir yıl geçirmiş bir kadınsın. Ayrıca, şu anda buradayım ve babam her zaman ihtiyacı olan bir arkadaşın eylemleri olan bir arkadaşla ihtiyacı olduğunu söylerdi, yoksa ... eylemleri olan bir arkadaş mıydı? Hatırlayamıyorum."

"Sana yetişemiyorum."

"Bunun bir önemi yok. Ben buradayım ve seni kendinden kurtaracağım."

"Hiç umudum yok."

Elini önümde sallıyor. "Lütfen, başkalarını düzeltebiliyor olabilirsin ama iş kendi sorunlarına gelince berbat durumdasın."

"Bunu onunla yapmamı söyleyen sendin! Bir de bana bak."

"Evet, şu haline bak!" Cybil ayağa kalkar. "Yaşıyorsun. Parlıyorsun. Orgazm oldun! Ne boktan bir arkadaşım ben."

"Sorunun ne olduğunu kaçırıyorsun." Cybil iki kaşını da kaldırıyor. "Neyi?"

Konuşmak için ağzımı açıyorum ama kelimeler dilimde ölüyor. Sorun nedir? Emin değilim. Kafam karışık ve bunun kötü biteceğinden endişeliyim ama sonra nasıl biteceğini biliyorum. Bana çoktan söyledi ve ben de bunun farkındayım. Ben

Kendimi bir tepside sunan kişi. Sözü vermiyorum dedim, tam olarak neden endişeleniyorum?

"Biliyor musun, bilmiyorum."

"Bak sana ne diyeceğim. Kendini çok iyi tanıyorsun. Her durumdaki tüm karmaşıklıkları biliyorsun ve zihnini asla rahat olamıyor. Sorun arıyorsun çünkü her zaman bir şeyi, birini ya da kendini düzeltmek zorundasın."

İnkâr edebilmeyi dileyerek ona bakıyorum.

"Kesinlikle!" Cybil neşeyle söylüyor. "Bana yanıldığımı söyleyemezsin. Jacob'la seks yaptın, tadını çıkar! Hayatının tadını çıkar, Brenna. Bir sonraki Bay Mükemmel'i bulmadan ve bunu yapmadığın için nefret etmeden önce biraz eğlen."

Nefesim ciğerlerimi gürültülü bir patlamayla terk ediyor. "Peki ya ona aşık olursam?"

"Yapabilir
misin?"

"Evet."

Tekrar yanıma oturuyor ve elimi avuçlarının içine alıyor. "O zaman bundan kaçınmak için elinden geleni yap ve eğer böyle bir şey olursa, buraya gelip sen ağlarken sana sarılmama ve her şeyin yoluna gireceğini söylememe hazır ol, çünkü Brenna?"

Ona baktım. "Evet?"

"Her şey yoluna girecek. Sonunda her şey yoluna girer." Umarım haklıdır.

YİRMİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

JACOB

A SONRA a az derin nefes alır, I vurmak
üzerinde ve kapı Brenna'nın
Ev. Ne zaman o sinekler Açık, Bu değil Orada
duran o ya da çocuklarından biri değil, muhteşem bir
sarışındı.

kocaman bir
gülümsemeyle.
"Şey, merhaba."
"Merhaba mı?"

"Sanırım Brenna'yı arıyorsunuz? Şanslı bir adamsın
Jacob Arrowood. Dünyadaki en muhteşem adamla evli
olmasaydım, senin için onunla dövüşmek isteyebilirdim."

Bu kişinin kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama o
kesinlikle benim kim olduğumu biliyor.

"Özür dilerim, ama öyle misin?"

Gülüyor. "Ben Cybil, onun çok meraklı ve senin tarafında
olan en iyi arkadaşıyım, ama bu son kısmı aramızda
tutacağız, tamam mı?"

"Elbette."

Sebastian koşarak kapıya geliyor. "Sen de mi
geliyorsun?"

"Siz dışarı mı çıkıyorsunuz?"

Cybil başının üstünü okşar. "Sen git annene kapıda
birinin olduğunu ve gelmesi gerektiğini söyle." Eğilir ve
fısıldar. "Ama ona kim olduğunu söyleme. Sürpriz olsun!"

Adam kaçar ve kadın kapıyı daha geniş açar. "İçeri gelsene. Sabah ilk iş California'ya dönmek üzere yola çıkacağım için biraz eğlenmeye gidiyorduk."

Başımı salladım. "Kaliforniya'da nerede yaşıyorsun?"

Umarım Hollywood değildir. Eğer öyleyse, başım büyük belada ve buradaki tüm varlığım mahvolmak üzere. Zaten her gün ip üstünde yürümediğimden değil. Birkaç hafta oldu ve neyse ki henüz ifşa olmadım ama kim bilir bu daha ne kadar sürecek.

"Lemoore'da görev yapıyoruz. Luke ve eşim Reggie çok iyi arkadaşlardı ve aslında tüm kariyerlerini birbirlerinin yanında geçirdiler."

Hafif bir rahatlama var. "Anlıyorum."

Cybil kanepeye oturur ve gülümser. "Söylesene, Hollywood yerine burada olmak ne kadar zor?"

"Bu bir alışma süreci."

Gülüyor. "Şöyle derdim. Yemek siparişi vermeyi önerdim ve Brenna bana sadece güldü çünkü yiyecek bir şey yoktu."

Bu kısım kesinlikle berbat. "Mahremiyet için güzel."

"Evet, bir sürü orman falan var. Muhtemelen yakınlarda bir dere ya da çay da vardır?"

Ensemdeki tüyler diken diken oluyor. O biliyor. Tabii ki biliyor, o onun en iyi arkadaşı.

"Evet, bir sürü orman ve bir dere var." Cybil

başını sallıyor. "Çok balık tutuyor musunuz?"

Bir kere güldüm. "Evet, balık tutmak buralarda pek çok insanın yaptığı bir şey."

"Eminim sık sık gerçekten güzel balıklar yakalıyorlardır. Umarım siz iyi balıkları geri atanlardan değilsinizdir."

Sözlerindeki anlamı duymamak için aptal olmak gerekirdi. "Balık ve balıkçı arasında genellikle bir anlayış olduğunu düşünüyorum, sence de öyle değil mi?"

Cybil'in dudakları yukarı kalkıyor. "Haklısın ve babam her zaman başkalarının işinde iş olmadığını söylerdi."

Ne? Ona bakıyorum, cevap verebilmek için ifadeyi parçalara ayırmaya çalışıyorum ama neyse ki Brenna içeri dalıyor. Üzerinde bir çift yoga pantolonu ve atlet vardı. Saçlarının yarısı ıslak ve başının tepesinde toplanmış, diğer kısmı ise aşağıda ve kuru. "Kim o? Jacob. Jacob." Klipsi çekip çıkarıyor ve saçlarının aşağıya düşmesine izin veriyor. "Ben Seni beklemiyordum."

Ayağa kalktım ve gülümsedim. "Araya girdiğim için özür dilerim."

"Hayır, hiç sorun değil. Hazırlanıyordum ve sen olduğunu bilmiyordum." Cybil'a ters ters bakar.

"Buradan geçiyordum ve Sebastian'ı dışarı çıkarıp çıkaramayacağımı sormak istedim ama görüyorum ki meşgulsünüz."

Brenna saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Çok tatlısın ama Cybil yarın gidiyor, biz de birkaç kasaba ötedeki yeni arabalı sinemaya gideceğiz. Belki bu hafta içinde bir şeyler yaparsınız?"

"Elbette. Bu harika olur."

Cybil'in gözleri aramızda gidip geliyor ve sonra boğazını temizliyor. "Bren, tatlım, bu jet lag'in gerçekten çok fazla olduğunu düşünüyorum."

"Ne?"

"Evet, biliyorsun, çok yorgunum ve bir filmle başa çıkabileceğimi sanmıyorum. Evde çocuklarla kalmayı tercih ederim."

Brenna birkaç kez göz kırpmıyor. "Elbette. Burada kalsak da olur."

Bana doğru yürüyor ve elini koluma koyuyor. "Jacob, Brenna'yı filmi izlemeye götürür müsün? Bu konuda çok heyecanlıydı ve kaçırırsa kalbim kırılır. Çocuklar gerçekten görmek istemedi ama ben de meşhur suçluluk duygumu kullanıyordum." Gülüyor. "Brenna, yeğenlerimle baş başa biraz kaliteli zaman geçirmemin sakıncası yok, değil mi?"

Çenesini o kadar sıkmış ki dişlerinin gıcırdağını duyabiliyorum ama dudaklarında bir gülümseme var. "Cybil. . ."

Ellerini önünde kavuşturuyor. "Oh, şekerim, sen en iyisisin. Sen Jacob'la gidip bahsettiğin filmi izleyebilirsin, ben ve çocuklar da burada takılıp senin hakkında konuşuruz." Bir şey söylemek istiyorum ama ben söyleyemeden Cybil büyük bir sepet kapıyor ve kollarıma sıkıştırıyor. "İşte tüm yiyecekler ve biletler bana bir servete mal oldu, bu yüzden gitmeli ve bu şansı boşa harcamamalıyım. Brenna'yı götürmenin bir sakıncası yok, değil mi?"

"Hayır, ama emin değilim-"

"Evet, öyleyim." Cybil Brenna'nın yanına gidip onu bana doğru itiyor. "Siz gidin. Çocuklar ve ben iyi olacağız."

Brenna arkadaşını öldürmeye hazır gibi görünüyor. "Hazır bile değilim!"

"Jacob, birkaç dakika bekleyebilir misin?"

Buraya gelme amacım hiç de bu değildi, ama bir yanımda bu şekilde sonuçlanmasından memnun. Bu sabah deredeyken onu bekledim. Belki gelir de birlikte biraz daha zaman geçiririz diye düşünüp durdum.

Bu da tüm günümü onu görmek ve olanlar hakkında konuşmak için bir neden bulmaya harcamama yol açtı.

Brenna bana döndü. "Çok özür dilerim. Bunların hiçbirini yapmak zorunda değilsin."

"Ya istersem?"

Başını geriye atıyor. "Beni sinemaya mı götürmek istiyorsun?"

Bu gece mi?"

Sebastian'la yaptığım konuşmayı ve annesine çıkma teklif etmemin iyi olacağını düşündüğünü düşünüyorum. "Evet. Bu hoşuma gider. İkimizin de beklediği bu değildi ama eğer filmi görmek istersen seni götürmek isterim."

En iyi arkadaşına pis bir bakış atıyor ve sonra gözlerini bana çeviriyor. "Emin misin? Tanrım, benimle çıkman için sana zorbalık yapılmış gibi hissediyorum."

Parmaklarımın altında tenini hissetmek, çok emin olduğumu göstermek için dudaklarını öpmek ve mümkün olan her şeyi içine çekmek istiyorum.

onunla geçirdiğim dakikalar. Zamanımız sınırlı ve hiçbirini boşa harcamak istemiyorum.

"Eminim, Brenna. Git hazırlan, ben beklerim."

Derin bir iç çeker ve sonra gülümser. "Pekâlâ."

Göz kırpıyorum. "Git, geç kalmak istemeyiz. Ön gösterimler en iyi kısmı."

Arabaya bineceğimiz yer yaklaşık bir saat uzaklıkta ve yolculuk sessiz ama rahatsız edici derecede değil. Radyo dinliyoruz, biraz havadan sudan konuşuyoruz, hepsi bu.

Oraya vardığımızda güneş tam olarak batmak üzereydi ve filmin başlamasına muhtemelen on dakika daha vardı. Biletleri görevliye veriyorum, neyse ki kapüşonumla beni tanımıyor. İçeri girdiğimizde, arka tarafta tamamen تنها bir yer buluyorum.

"Torpido gözünde dürbününüz var mı?" Brenna etrafına bakınarak sorar.

"Ne? Tabii ki hayır."

"Filmi buradan görmeleri için onlara ihtiyacımız olacak."

Gülümsüyorum ama bu normalde takındığım rahat gülümseme değil. "Sugarloafa yakın değiliz. Eğer fark edilirse ..."

"Doğru."

"Film başlar başlamaz daha yakına çekebiliriz."

Üzerindeki hayal kırıklığını hissedebiliyorum. Başka bir seçenek daha var. Koltuğun arkasına uzanıp Sean'ın beyzbol şapkasını ve güneş gözlüklerimi alıyorum. Kapüşonumu şapkanın üzerine çekip gözlüğü takıyorum.

Brenna kahkahayı patlatır. "Bunun daha az dikkat çekici olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Artık yukarı çıkabiliriz."

"Ve buradaki herkes güneş yokken hangi salağın güneş gözlüğü taktığını merak ediyor mu?"

"Burada deniyorum."

Başını iki yana sallar. "Sorun değil Jacob. Burada kalabiliriz ya da üstünü kapatabilirsin, böylece kolay kolay görünmeyiz."

Evet, muhtemelen bu daha iyi bir seçenektir. "Ama üstü açık bir arabada açık hava sineması her zaman daha iyidir."

Brenna koltuğun arkasına yasladığı başını çeviriyor. "Bunun için senin sözüne güvenmek zorundayım."

Otoparkın etrafındaki spot ışıkları söner ve ekran beyaz renkte parlar. Sikerim böyle işi. Eğer filmi görmek istiyorsa, o zaman olacak olan budur. Arabanın ışıklarını kapalı tutarak ve dikkat çekmemesini umarak arabayı hareket ettiriyorum ve bulabildiğim en iyi boş yeri kapıyorum.

Brenna'nın eli benimkini buluyor ve sıkıyor. "Bunu yapmana gerek yoktu."

"Evet yaptım."

Başını omzuma yaslıyor ve kalbim güm güm atıyor. Onun içimde uyandırdığı bu his her geçen gün daha da güçleniyor. Brenna, her şeyden vazgeçmeyi bu kadar kolay hale getirebilecek bir kız.

Ön gösterimler başlıyor ve işte benim yüzüm.

Başını kaldırıyor ve ben onu ekrana bakarken izliyorum. Bu sahneyi ezberliyorum çünkü karakterim için her şeyin değiştiği yer burası. Gözlerimi kapatıp hepsini görebilirim. Bu bölümü farklı açılardan yüzlerce kez yeniden çekmiş olmalıyız. Bu bölümle gurur duyuyorum. Derinlere indim, küçük bir çocukken yaşadığım tüm korkuları ve beni kurtaracak birinin olmasını dilediğimi hatırladım. Bunu Brenna'nın gözlerinden görmek beni koltuğumun kenarına oturttu.

Sesim arabanın hoparlörlerinden gelirken dudaklarında hafif bir kıpırdanma oluyor.

"Ölmene izin vermeyeceğim!" Giysimdeki kanatları çalıştıramadığım için bağıriyorum. *"Beni duyuyor musun, evlat? Hiçbir şeyin olmasına izin vermeyeceğim. Bana güveniyor musun?"*

Çocuk başını sallar.

"Bana elini ver, seni yukarı çekeyim."

Bırakmaya çalışır ama kayar. *"Yapamıyorum!"* Giysiyi başlatmak için düğmeye basmayı bir kez daha deniyorum ama yine başarısız oluyor.

"Yapabilirsin. Yeterince güçlü olduğuna inanmalısın. Kendinden başka hiç kimsenin sana yapamayacağını söyleyemeyeceğini hatırlamalısın. Ben buradayım ve düşmene izin vermeyeceğim, ama bana ulaşmalısın."

İzlerken Brenna'nın nefesinin kesildiğini duyuyorum.

*"Söz veriyor
musun?" "Söz
veriyorum."*

Çocuk da benimle aynı anda kendini korumaya alıyor.
Ben de

Binanın yan tarafına geçip ona elimi uzattım.

"Güven bana."

Elini bir kez daha uzatıyor ve parmaklarımız birbirine değdiğinde onu kaybediyorum.

"Hayır!" Brenna sessizce soluyor.

Bu, filmin tüm konusunu değiştiren ezici bir sahnedir. Ön gösterimin geri kalanı sadece birkaç saniyedir, küçük bir tabutu ve Navigator'ın cenazeyi kenardan izlediğini, yüzünü gösteremediğini gösterir. Gözlerini üzerimde hissediyorum.

"Ölüyor mu?"

*"Kurgusal
olarak." "Ne
kadar korkunç."*

"Öyle. Bunu pek iyi karşılamıyor."

"Kim?" diye sorar.

"Benim karakterim."

Brenna başını sallar. *"Sanmıyorum. Ona iyi olacağına dair söz verdin ve sonra ölümünü izledin. Tanrım, yıkılmış olmalısın. Çok üzüldüm."*

Ne kadar duygusallaştığına gülüyorum. *"Bunun bir film olduğunu ve Uçuş Planı'nın Navigator'ın hikayesinin sadece başlangıcı olduğunu biliyor musun?"*

"Elbette, sadece söylüyorum."

Eğilip yüzünü ona yaklaştırıyorum. "Karakterim için hissettiklerin hoşuma gidiyor."

Parmakları kalkıp yanağıma dokunuyor. "Sanırım kalbim senin bile sahte bir şekilde incindiğini görmekten hoşlanmıyor."

"Onu öpebilir ve daha iyi yapabilirsin." Biraz gülüyor.

"Yapabilirim."

"Benim için sakıncası yok."

Brenna dudakları benimkinden bir nefes uzakta olana kadar yaklaşıyor. "Ya biri görürse?"

Umurumda bile değil. Bırakın herkes görsün. Bırak insanlar istedikleri varsayımı yapsınlar. Bu kadın olmadan saatler geçirdim ve cehennem gibiydi. Aklımı kaybediyorum ve bana yardım edecek tek şey o. Sonra hatırlıyorum ki insanlar görürse bir şeyler kaybetme riskiyle karşı karşıya olan sadece ben değilim.

Kapüşonumu yukarı çektim ve sıcaklığını ağzıma yakın hissettim. "Daha iyi misin?"

"Bunu daha iyi yapabilecek bir şey var mı bilmiyorum," diye mırıldanıyor ve sonra eğilip ona tatlı bir öpücük veriyorum.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

[*OceanofPDF.com*](http://OceanofPDF.com)

BRENNNA

Jacob'un parmakları benimkilere dolanmış, ben de onun omzuna yaslanmışım. Arka koltuğa geçtik, bu da kendimi sevişme mekanında bir gece geçirmeye hazırlanan bir ergen gibi hissetmeme neden oluyor. Ancak, bu

Sarılmak için çok daha iyi.

Ve Jacob harika bir sarılıcı.

Filmin ne hakkında olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Çoğunlukla odaklanamıyorum çünkü her dandik repliğe yorum yapıyor.

Jacob, "Hiçbir erkek öyle demiyor," diye açıklıyor.

"Biliyor musun, bir aktör için birlikte film izlenecek en kötü kişi sensin. En azından sessiz ve dikkatli olursun diye düşünmüştüm."

Homurdanıyor. "Bu oyunculuk değil, güzelim. Bu saçmalık. Bir sürü ve bir sürü saçmalık. İşin üzücü yanı, *Navigator'dan* önce, bu da dahil olmak üzere herhangi bir rol için sağ ya da sol taşağımı verebilirdim."

"O zaman fındık kaybetmemiş olman iyi bir şey." "Fındıklarımı seviyor musun?"

Gözlerimi deviriyorum. "Bütün erkekler aynıdır." "Öyleyiz."

"Şimdi sus da filmi izleyebileyim."

Beni göğsüne daha sıkı çekiyor ve bunu yapıyor. Biraz daha içine girmeye başlıyorum ama sonra arabalar gitmeye başlıyor.

Jacob da bunu fark ederek etrafına bakınır. "Gördün mü, diğerleri de bunun için kalmaya değmeyeceğini düşünüyor."

"Buraya bir saat yol geldik, filmi görmek için para ödedik ve hala pastayı yiyemedik."

Gözlerimin içine bakabilmek için çenemi kaldırıyor. "Ayrılacağımızı söylemedim. Seninle birkaç saatim var ve her dakikasının tadını çıkarmaya niyetliyim."

Keşke bu kadar tatlı olmasaydı. Ona aşık olmakla ilgili korkularım, onun yanında olduğum her an daha da gerçek oluyor. Eğer bir pislik olsaydı, sadece harika bir seks yapmak ve bir gün aramak kolay olurdu, ama o değil.

Oğlumu mutlu etmek için lanet bir oyun yönetiyor.

"Güzel. Bunu sevdim."

"Artık bizi görmeleri konusunda endişelenmemiz gereken daha az insan var gibi görünüyor." Jacob'ın eli sırtımdan aşağı inerek beni göğsüne daha sıkı bastırıyor.

"Peki bizi ne yaparken görecekler?"

Sırıttıyor, eli bacağıma gidiyor. "Öncelikle, elimi eteğinin altına sokmaya çalıştığımı görebilirler."

Başparmağı uyluğumun üstünü sıyrıyor.

"Biri görürse bu utanç verici olur."

"Yine de tamamen dibe battığımı görmelerini istemeyiz."

O bunu yaparken ben de başımı sallayarak onaylıyorum. "Jacob," diye soluyorum iç çamaşırlarımı sıyırdığını hissettiğimde.

Neyse ki Cybil bizi bu randevuya zorladığında gardırobumu ayarladım.

Yan tarafa doğru hareket ettirip klitorisimle oynamaya başladığında nefesim sığlaşıyor. "Bu hoşuna gitti mi? Birinin beni sana bunu yaparken görmesi fikri hoşuna gidiyor mu?"

Bu tam olarak benim fantezim değil, ama beni heyecanlandıran bir tehlike unsuru var. Çoğunlukla, yine de, o. Jacob'ın beni yakalanma riskini göze alacak kadar çok istemesi.

"Bunu yapman hoşuma gidiyor çünkü bu sensin."

Ağzından çıkan ses bana bu cevabı sevdiğini söylüyor. "Bunu yapmak istediğim tek kadın sensin."

ile." Jacob etrafına bakınıyor ve sırtıyor. "Geriye kalan iki arabadan biriyiz. Buraya gel." Beni bacaklarının arasına oturmam için çekti. "Filmi izle." Dönmeye başlıyorum ve sonra ağzını boynumda hissediyorum. Öpüyor, dudaklarını aşağıya doğru gezdiriyor ve sonra eli göğsümü kavlıyor. "Bana ne gördüğünü söyle."

Oh, Tanrım. Bunu konuşamam. "Ne?"

"Bana ekranda neler olduğunu anlat."

Kimin umurunda? Odaklanabildiğim tek şey Jacob'ın vücuduma ne yaptığı. Bir eli göğsümde, diğeri bacağımda geziniyor. Böyle devam ederse yanacağım.

"I . . . Ben ..."

Hareket etmeyi bırakıyor. "Dikkatini vermekte zorlanıyor musun güzelim?"

"Evet," diye itiraf ediyorum.

Alçak sesle kıkırdaması sırtımda titreşiyor. "Durmamı ister misin?"

Evet demeliyim. Ben bir anneyim, doktorum, bunu yapsa öldüreceğim bir ergenlik öncesi çocuğu yetiştiren bir kadını, ama işte buradayım, bir arabalı sinemanın ortasında, geçen gün yattığım sözümde durmayan adamımla sevişiyorum. Terapide olsaydım, buradaki sorunlar üzerine koca bir seans doldururduk.

"Hayır," dedim ona.

Beni öpebilmek için başımı çeviriyor ve bacağımdaki eli tekrar yukarı kalkmaya başlıyor. Öpüşüyoruz, artık film ya da başka bir şey umurumuzda değil. Jacob'ı öpmek daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor. Birbirimize o kadar mükemmel uyuyoruz ki.

Bir damla su alnıma sıçrayana kadar öpüşüyoruz ve ben gözlerimi gökyüzüne çevirerek ayrılıyorum.

O da yukarı bakıp "Yağmur mu yağıyor?" diye soruyor.

Sanki Tanrı'nın kendisi soruyu yanıtlıyormuş gibi, gökyüzü açılır ve bizi vuran yağmur değil, musondur.

"Kahretsin!" Jacob bağılıyor ve arkadaki battaniyeyi kapıp üzerime atıyor.

Üstü açık bir araba, fırtınaya yakalanmadığınız sürece oldukça havalıdır.

Arabanın içine su dolup her şeyi ıslatırken ön tarafa atlıyor. Koltuklardaki suyu itmeye çalışıyorum ama nafile. Sağanak yağmura yetişemiyorum. Üstünü açmak için arabayı çalıştırmaya çalışıyor ama anahtarlarla boğuşuyor.

"Üstü açmanın başka bir yolu var mı?" diye sordum.

İnliyor ve arabayı çalıştırır çalıştırmaz gösterge panelindeki bir düğmeye basıyor. Üst kısım yükselmeye başlıyor, indiğine yemin ettiğimden daha yavaş.

Başını sallıyor. "Hadi ama!"

Yağmur daha sert yağmaya başladığında gülmeye başlıyorum. Her tarafım sıırılsıklam. Hiçbir yerim kuru değil. Battaniyenin yardımı olmadı ve içeride her yer su içinde.

Sonunda üst kısmı yukarı çıkıyor ve iki taraftan kilitliyor. Jacob da sıırılsıklam olmuş bir halde bana dönüyor ve kahkahayı basıyor.

Tamamen doymuş arabanın etrafına ve birbirimize bakarken ikimiz de histeri krizleri geçiriyoruz.

"İyi misin?" diye sorar.

"Sadece yağmur."

"İlk randevumuz için aklımdan geçen bu değildi. Planladığımız gibi gitmediğini biliyorum ama belki en iyisini yapabiliriz" diye öneride bulunur.

"Nasıl?"

Arabanın radyosunu açıyor ve sonra atlayıp yanıma geliyor, bana elini uzatmadan önce kapımı açıyor.

"Benimle dans eder misin?"

Aklını mı kaçırdı diye merak ederek ona bakıyorum. "Yağmur yağıyor."

O kadar geniş gülümsüyor ki nefesim kesiliyor. "Islanmaktan mı korkuyorsun? Hadi ama Brenna, her kadın hayatında en az bir kez yağmurda dans etmeli."

Elimi onun elinin içine koyuyorum ve sağanak yağmura doğru adım atıyorum. Beni göğsüne çekiyor ve arka planda müzik çalarken ve yağmur her yüzeyde davul çalarken, kalbinin sesinden başka bir şey duymuyorum. Çılgın bir fırtınanın ortasında Jacob benimle dans ediyor ve ben ördüğüm tuğla duvarın yıkılmaya başladığını hissediyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI İKİ

OceanofPDF.com

T Bu hafta çok boktan geçti. Her şey birbiri ardına ters gitti. Ellie'nin dikkatime sunduğu kız gözyaşları içindeydi. Bunu kurgu olarak yazdığını söyledi ama öyle bir şey değildi. Her kırmızı bayrak atılıyor ve tehlike ışığı yanıp sönüyordu. Verdiği cevaplarda çok pratik bir şeyler vardı. içine işlemiş bir rutinin dışına çıktı.

Raporları doldurduk ama onun işbirliği olmadan ihtiyacı olan yardımı alabileceğini sanmıyorum.

Sonra Cybil, Reggie'nin tekrar görevlendirildiğini öğrendi. Oğlum beni delirtiyor çünkü bütün gün repliklerini prova ediyor. Yemin ederim, bu oyun bittiğinde, onun yedeği olabileceğim.

En kötüsü de yağmurlu o büyümlü geceden beri Jacob'ı hiç görmemiş olmam. Provalarda neredeyse hiç konuşmadık. O çocukları bir araya getirmekle ve oyunu başarılı kılmakla o kadar meşgul ki, benim tek yaptığım kimsenin sosyal medyada bir şeyler paylaşmadığından emin olmak. Bir telefon kovamız var ve onu kullanıyoruz. Jacob çocuklara bunun ortaya çıkması ve kendisinin deşifre olması halinde oyunun devam edemeyeceğini açıkladı. Hepsi tutkulu ve onunla çalışmaktan heyecan duyuyor, bu yüzden çevrimdışı kalmayı kabul ettiler.

Hepimiz bunun olacağını biliyoruz ama umarım en azından oyundan sonra olur.

Telefonum çalıyor ve ismi gördüğümde gülümsüyorum.
Şeytandan bahset.

Jacob: Oyunu iptal etmek için çok mu
geç? Ben: Evet diyebilirim.

Jacob: Bu ocuklar deli. Yarısı çoktan bıraktı çünkü
gerçekten eğlenceli olmayacağımı anladılar.

Senin eğlenceli olman gerekmiyor. Sen yönetmensin.

Bunun için seni suçluyorum.

Ben mi? Gönüllü olan sendin!

Cevabı hemen gelir.

Jacob: Sebastian'ı doğuran sensin.

Ben: Evet, bu da küçük bir kasabada ortaokul/lise oyunu
yönetmeniz gerektiği anlamına mı geliyor?

Bana yemek borcun var demek.

Bu hiç mantıklı değil ama Jacob'ın en büyük sorunu da bu
gibi görünüyor: yemek.

Ben: Baldızlarından hiçbirini seni beslemiyor

mu? Jacob: Hayır. Listede sırada sen varsın.

Ben: Peşimde kimin olduğunu merak

etmekten nefret ediyorum. Jacob: O

konuya hiç girmeyelim.

Ne yapacağımdan emin olamadan tırnağımı çiğniyorum. Onu buraya davet edebilirim. Sebastian'la vakit geçirmesine izin veririm ve yemek yediğinden emin olurum. Bu benim sorunum değil ama biz arkadaşız. Birbirleriyle yatmış olan arkadaşlar. Yine de Jacob istemediğim hiçbir şeyi yapmadı.

Ve onu görmediğim için üzgündüm. Bu bir taşla üç kuş vurmak gibi olacak. Sebastian mutlu olacaktı. Ben mutlu olurum. Jacob da bir şeyler yer. Tamam, dört, eğer hırslı olmak istersem ve Jacob'ın da beni görmek isteyebileceğini düşünürsem, ama bunu resmi olarak listeye koymayacağım. O zaman belki bu hafta sonu için de bir plan yapabiliriz çünkü Sebastian Austin'in evinde kalacak ve Melanie de bir arkadaşının evinde kalacak.

Ugh. Gerçekten kendime terapi uygulamam gerek.

Vereceğim en iyi tavsiye kendinize güvenmenizdir. Ben akıllı bir kadıyım. Ne yapmak istediğimi biliyorum - içgüdülerim bana ne yapmam gerektiğini söylüyor ve bu da beni mutlu eden şeyi yapmak.

Ben: O zaman gel de bir sonraki basamağa indiğini görmeyelim.

Yoldayım.

Etrafıma bakıyorum, evim yavaş yavaş toparlanıyor ama dağınıklık giderek artıyor. Çocukları çağırıyorum. Melanie ve Sebastian birkaç saniye sonra merdivenlerin dibindeydi.

"Jacob akşam yemeğine geliyor. Müdürünüz olarak değil, arkadaşımız olarak" diyorum ve Sebastian'ın sorularını kesiyorum. "O gelmeden önce ortalığı toparlamamız gerekiyor, yaklaşık on dakika sonra, yani herkes güverteye... hadi!"

Üçümüz etrafa dağılır, ortalıkta duran her şeyi toplar ve ait olmadıkları ama görülmeyecekleri yerlere atarız. Annem ölmeden önce ziyarete gelmeden önce de böyle yapardık. Sadece uğramayı severdi çünkü sanki üç saat uzakta yaşıyordu ve uğramak gerçekten uğramak değildi, ama onun olayı buydu.

Çocukken evim bir müzeydi. Her şeyin bir yeri vardı ve o yer asla değiştirilmezdi. Bu düşünceyi hiçbir zaman benimsemedim. Evimiz her zaman temizdi ama tertemiz değildi. Evlerimizde yaşırdık. Dağınıklık yaşamamanın bir parçasıdır çünkü hayat düzenli olmak için yaratılmamıştır.

Bu, Jacob'ın bunu uzun süre bu şekilde görmesini istediğim anlamına gelmiyor.

Kapı çalınıyor ve bir ses duyan çayır köpekleri gibi kafalarımız hep birlikte yukarı kalkıyor.

"Kahretsin. Tamam, Mel, sen bulaşıklar için elinden geleni yap ve Seb, sen de gidip banyonun iyi olduğundan emin ol. Ben oyalanırım."

Sebastian bana bir selam veriyor ve Melanie üzerine düşeni yapmak için mutfaka koşuyor. Kapı bir kez daha çalınırken saçlarımı düzeltiyorum.

Temiz bir nefes alıyorum ve geniş bir sırtışla kapıyı açıyorum. "Selam."

"Hey." Bir avuç kır çiçeği uzatıyor. "Bana acıdığın için teşekkür ederim."

"Bunlar çok güzel. Teşekkür ederiz, acımak yok, size sahip olduğumuz için mutluyuz."

Eğiliyor. "Bir sonraki basamağım Magnolia'ydı."

Bir kahkaha patlattım. "O zaman, eğer Magnolia'nın sadece bir üstüysem, bana çiçeklerden çok daha fazlasını borçlusun gibi görünüyor."

"Adını sen koy, senin olsun."

"Bunu düşüneceğim ve size geri döneceğim."

Sırıttıyor. "Güzel. Ve sabah erkenden ödemekten mutluluk duyarım."

Yüzüm kızardı ve bu yorumu bıraktım.

Jacob eve girer ve bir saniye sonra Sebastian köşeyi döner. "Jacob!"

"Hey, dostum."

"Annem bizimle yiyeceğini söyledi. Lazanyasına bayılacaksın."

Tanrı'ya şükürler olsun ki akşam yemeği planladığım tek gün bu geceydi. Dün gece sinema gecesi idi, her zaman pizza yerim ve sonra çocuklarımın hak ettiği kadar yemek yapmadığım gerçeğini telafi etmeye çalışırım ve ertesi gece büyük bir yemek yaparım.

Lazanya bu evde çok sevilen bir yemektir. İtalyan komşumun bana verdiği bir tarifti ve inanılmaz.

"Denemek için sabırsızlanıyorum,"

diyor Jacob. "Sence provalar nasıl geçti?"

Elimi kaldırıyorum. "Hayır, efendim. Oyun hakkında konuşmuyorsunuz. Jacob bunun için burada değil, o bizim arkadaşımız ve biz de ona öyle davranacağız."

Sebastian burnundan uzun bir nefes veriyor. "Arkadaşlarımıza günlerini soracağımızı söylememiş miydin?"

"İyi denemeydi evlat."

"Düşünceli davranıyorum," diye tekrar deniyor Sebastian.

"Dürtüyorsun ve bu hoşuma gitmiyor. Oyun, onaylanmış konular listesinin dışında."

Jacob'ın şu anda hissettiğinden daha fazla baskıya ihtiyacı yok.

"İyi," diye homurdanıyor Sebastian. "*Diğeri* günün nasıldı?

oyundan daha mı önemli?"

Kıkırdıyor. "İyiydi." Jacob alçak sesle fısıldıyor. "Oyun kısmı da harikaydı ama annene söyleme."

Gözlerimi deviriyorum. "Beni hayatımdaki tüm erkeklerden kurtar."

Sebastian ve Jacob beşlik çakıyor ve Sebastian akşam yemeğinden önce oyununu bitirmek üzere odasına gidiyor.

"Muhtemelen Kaliforniya'daki arkadaşlarıyla birlikte dir," diye açıklıyorum.

"Hey, anlıyorum. Ne kadar havalı olsam da hâlâ yaşıyım."

Gülüyorum. "Sizi temin ederim ki hepimizden üstünsünüz."

Etrafına bakınıyor ve sonra kalçalarım dan tutup beni kendine doğru çekiyor. Nefes alıyorum ve sonra dudakları dudaklarımda. Uzun bir öpücük değil ama yine de ayak parmakları mın kıvrılmasına neden oluyor. "Seni özledim."

Ellerim göğsünde ve filmlerdeki kızlar gibi iç çekiyorum. "Bugün seni gördüm."

"Ama seni öpemezdim."

"Hayır, öpemezdin."

"Ve bunu gerçekten istedim."

Her zaman istiyorum. "Yaptığına sevindim."

Tekrar eğiliyor, bana daha az çılgınca ve biraz daha tatlı bir öpücük daha veriyor. Yemin ederim ki beni çok kolay bir şekilde dizlerimin üzerine çökerte biliyor. Çocukları m her an içeri girebilir ama benim tek umursadığım onun dudaklarının bende bıraktığı his.

Mutfaktan bir ses geliyor ve Jacob beni bırakıyor. Bir adım geri atıyorum ve kalp atışları mı normale döndürmeye çalışıyorum.

Melanie çıkar, Jacob'a merhaba der ve sonra odasına gider.

Jacob etrafta dolaşıp her şeyi inceliyor. "Ev harika görünüyor, Brenna."

"Teşekkürler. Ben denendi için tutmak ile ve bütünlük . Özellikle de Devney'nin kardeşine ait olduğu için."

"Jasper iyi bir adamdı. Onun ve Hazel'in ölmesi çok yazık oldu."

"Evet, Austin ve Sebastian arkadaş oldukları için bu süreçte onu incitmemeye dikkat etmek istiyorum."

Jacob etrafına bakmaya devam ederken, "Eminim hepsi bunu takdir ediyordur," diyor.

"Jasper ile arkadaş mıydınız?"

"Pek sayılmaz. Benden büyüktü ve onu Devney'nin ağabeyi olması dışında pek tanı mıyordum."

Bu dünyada aslında hepimizin kaç derecelik bir ayrılığı paylaştığımız bana çılgınca geliyor. "Luke'u tanıyor muydun?" Neden ondan bahsettiğimi merak ederek soruyorum. "Soruyorum çünkü çocukluğundan ya da Sugarloaftan pek bahsetmedi."

"Bunu anlayabiliyorum," diye itiraf ediyor Jacob. "Burayı düşünmekten ve mümkün olduğunca geri dönmekten kaçınmaya çalışıyorum. Ama Luke'u sıradan bir şekilde tanı mıyordum. Arkadaş değildik ve ben de beyzbolculardan oluşan o çemberin içinde değildim. Kardeşlerimle takılırdım, hepsi bu. İnsanları evimin etrafına toplamak istemedim."

"Umarım bu sefer geri dönmek daha iyidir."

Jacob sırtlıyor, gözleri hararetle parlıyor. "Oh, bu sefer bu kasabada her şeyi sonsuz derecede daha iyi yapan bir şey var."

"Gerçekten mi?"

Sadece belirli bir gülümseme yaptığında ortaya çıkan küçük bir gamze belirliyor. "Kesinlikle."

"Peki bu bir şey mi yoksa biri mi?"

Önümde durup alnımdaki saçları geriye doğru tarıyor. "Sensin, Brenna. Burada olmayı daha iyi hale getiriyorsun."

Sıcaklık yanaklarımı doldururken alt dudağımı ısıırıyorum. "Uslu durmayı gerçekten zorlaştırıyorsun."

Parmakları saçlarımı kavırıyor, nazikçe tellerinden aşağı kayıyor. "Bana mı söylüyorsun?"

Bir adım geri çekiliyorum, birimizin bunu yapması gerektiğini ve biri içeri girerse en çok kaybedecek olanın ben olduğumu biliyorum. Boğazımı temizliyorum ve sonra Jacob tekrar odanın içinde dolaşıyor.

Kayınvalidemin bir araya getirmemizi istediği küçük anıtın önünde durdu. Ben istememiştim. Aslında, bu muhtemelen Sylvia ve benim ilk kavgamızdı. Sonunda, bir yıl boyunca dışarıda kalmasını kabul ettim, ondan sonra oturma odamızda Luke için bir tapınak olmayacaktı.

Cenazesinden kalan katlanmış bayrak küçük masanın üzerindeki tahta kutuda duruyor. Onun, ailesinin ve Jacob'ın bakıyor gibi görüldüğü fotoğrafın olduğu birkaç fotoğraf var. "Bu onun son eve dönüşüydü."

"Çok sık gider miydi?" "Evet."

Fotoğrafta dördümüz varız ve hepimizin yüzünde farklı derecelerde duygular var. Luke gülümsüyor ve Melanie'yi yan tarafına doğru sıkıca tutuyor. Sebastian önümüzde dururken ben de onun diğer tarafındayım. Yüzümde belirgin bir rahatlama hissi var ama gülümsememdeki gerginliği de görebiliyorum. Sebastian Luke'a bakıyor, sanki onun yeniden orada olduğuna inanamıyormuş gibi. Melanie her zamanki tatlı haliyle babasının evde olmasından mutlu. En çarpıcı olanı ise Luke'un bana bakışı. Beni sevdiğini biliyorum -bu asla bir soru değildi- ama ben ona bakamadan ileriye bakarken o bana bakarken yüz ifadesinde huşu ve büyük bir sevgi karışımı var.

"Mutlu görünmüyorsun," diyor Jacob başparmağı yanağına okşarken.

O günü hatırlayarak çerçeveyi kaldırıyorum. "Şimdiye kadar yaptığımız en uzun görevdi. Gitmek için giyindiğimi ve *işimi bitirmekten* başka hiçbir şeyi umursamadığımı hatırlıyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

Bu görevden nefret ettim. Her şeyden nefret ettim. "Eve dönüşler duyguların bir karışımıdır. Çok fazla belirsizlik, hayal kırıklığı, rahatlama ve endişe vardır."

"Büyük bir parti olduklarını düşünmüştüm. Connor döndüğünde de öyle olmuştu."

Başımı sallıyorum ve ona küçük bir gülümseme veriyorum. "Bekâr erkekler için öyle. Evli erkekler için, onlar yokken o kadar çok şey değişiyor ki, sevinçleri geçince herkes için bir alışma süreci oluyor. O eve dönmeye ve her şeyin yeniden normale dönmesine o kadar hazırdı ki, ben buna sevinecek enerjiyi kendimde bulamadım. Luke her gittiğinde, hepimiz bununla başa çıkmayı öğrenmek zorunda kaldık. Günlük rutinlerimiz altüst oldu ve bunu atlatmanın bir yolunu bulmamız gerekti. Yerleşiyorduk, evimizi düzene sokuyorduk ve sonra o geri geliyordu, bir kez daha her şey altüst oluyordu. Bu konuşlandırmanın altı ay olması gerekiyordu, ancak daha sonra diğer filolarla ilgili sorunlar nedeniyle iki kez durduruldu ve on sekiz ay oldu. Çocuklar babalarını görmek için koltuklarında zıplarken, ben bundan korkuyordum."

Eli benimkini buluyor ve parmaklarımızı birleştiriyoruz. Bunu atlatmak için ihtiyacım olan desteği sunan basit bir jest. O günkü duygularım kendime itiraf etmekte zorlandığım duygulardı. Jacob'ın yanıdayken kendimi suçlu hissetmiyorum. Sanki beni yargılamayacağını ve hatta belki de anlayacağını biliyorum.

"Çünkü yorgundun."

Başımı kaldırıyorum, sarı benekli delici yeşil gözleri bana bakıyor. "Evet."

"Ve bunun için kendini suçlu mu hissettin?" "Bildiğinden daha fazla."

"Neden başka?" diye zorluyor ve beni kendimi tuttuğumu bilecek kadar iyi tanımasından nefret ediyorum.

"Çünkü bunu tekrar yaşamak istemedim. Sadece gitmesini ya da geri dönmesini ve gitmeyi bırakmasını diledim. Çok yalnızdım ve yalnızlıktan yorulmuştum, anlıyor musunuz? Kocamı istiyordum. Çocuklarım

yanlarında olan bir babayı hak ediyordu. Ve ben

tüm bunların Luke'a haksızlık olduğunu biliyordum. Sadece böyle hissediyordum ve bunun için kendimden nefret ediyordum."

Jacob'ın bakışları kıpırdamıyor ve aramızdaki çekim sürekli artıyor. "Herhangi bir erkek senin nasıl hissettiğini anlayabilirdi, Brenna. Yaptığın fedakârlıkları görürdü. Nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemem ama Connor evliliğin ve askerliğin zorluklarından bahsetmişti. Eminim, sen ne düşünürsen düşün, eğer o da senin nasıl hissettiğini bilseydi, o da seni anlardı."

Ağlama isteğime karşı koyuyorum. Böyle bir şeyi duymaya ne kadar ihtiyacım olduğunu bilemez. Bunca yıl bunu içimde tuttum. Luke'a nasıl hissettiğimi hiç söylemedim ve bu bana ihanet gibi geldi. O orada ailemiz için savaşıyor, kendi stresıyla uğraşıyor ve ben huysuzluk yapıyordum.

Elini bırakıyorum ve geri çekiliyorum. "Umarım öyledir ve eminim ki o da bir ya da iki kez aynı şeyi hissetmiştir."

"O zaman neden suçluluk duygusuna tutunuyorsun?"

Gözlerimden akan yaşlar Jacob'ın yüzünü bulanıklaştırıyor. "Çünkü artık o gitti ve bir daha asla geri gelmeyecek. Bizim için başka bir eve dönüş olmayacak."

"Hayır ve tekrar yalnız kaldığın için üzgünüm."

Bir damla gözyaşı düşüyor ve onu siliyorum. "Saçmalıyorum. Neredeyse bir yıl oldu ve ben ilerlemeye çalıştım ama bu çok zor. Ölmeden bir gün önce kavga ettik. Sanırım üzerimde hala bu kadar ağır bir yük var."

Sanki bir baraj açıldı ve kalbimin gerçekleri ortaya dökülüyor. Ne yazık ki Jacob tüm bunların ortasında.

"Ne hakkında kavga ettiniz?"

Bir damla daha gözyaşı. "Ertesi gün çocuklara bakması gerekiyordu. Bana evde olacağına dair söz verdi ve komutanı ile görüştü. Çocuk istismarı suçundan mahkemem vardı ve orada olmam gerekiyordu. Sonra, saat dokuzda, çocukları yatırdıktan hemen sonra, uçması gerektiğine dair bir telefon aldı.

Bir saat eksiki vardı ve öğleden önce havada olması gerekiyordu, bu da çalışması gerektiği anlamına geliyordu."

Söylediğim şeyleri hatırlamıyorum. Kızgın olduğumu biliyorum, o da kızgındı. Onun kariyerinin neden benimkinden daha önemli olduğunu hep sorguladım. Bu her zaman böyleydi ve çoğu zaman bunu kabullendim. Onun için fedakârlıklar yaptım çünkü toplum bana bunu yapmam gerektiğini söylüyordu. Bir parçam, bulunduğum yere gelmek için benim de aynı derecede çok çalışmamın önemli olmamasına içerliyordu. Ben bir anneydim ve gelirim ne olursa olsun ya da işim ne kadar önemli olursa olsun, her zaman çalışan bir anne ve eş olacaktım.

Ben de boşalttım.

"Dinleyin, suçluluk duygusunu anlıyorum. İnan bana, yıllar boyunca neredeyse içinde boğuldum ama Ellie bize kendimizi affetmenin bunu aşmanın en iyi yolu olduğunu göstermeye yardımcı oldu."

"O gün dışarı çıkıp beni nasıl bu kadar kolay reddedebildiğini hep merak etmişimdir. Sanki o kapı kapandığı anda evliliğimiz değişmiş gibiydi."

Parmağını çenemin altına yerleştiriyor ve birbirimize bakana kadar kaldırıyor. "Nasıl hissettiğini biliyordu. İnan bana, hiçbir erkek savaşmadan gitmene izin vermez."

Nefes alışım hızlanmaya başlıyor ve aramıza biraz mesafe koymak için geri çekiliyorum. Çok ham, çok savunmasız, çok duygusal ve geçmişte çok kaybolmuş durumdayım. Zihnim çalışmıyor ve biraz boşluğa ihtiyacım var. "Yemeği kontrol etmem gerek."

Jacob anlamış görünüyor ve başını sallıyor. Ama eğilip bana yumuşak bir öpücük daha veriyor. "Tabii ki. Gidip Sebastian'ı kontrol edeceğim."

"Mükemmel. Sağdan ikinci kapı."

Mutfığa giriyorum ve tezgâha yaslanıyorum. Ona aşık oluyorum ve bunu durdurmak için hiçbir şansım yok.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

OceanofPDF.com

BRENNNA

"Y "Haklıymışsın," diyor Jacob ağzını silerken. "Bu lazanya şimdiye kadar yediklerimin en iyisi."

"Yalan söylemek zorunda değilsin."

"Söylemiyorum!

Harikaydı."

Sebastian da aynı fikirde. "Şimdiye kadarkilerin en iyisiydi anne." "Gerçekten öyleydi anne," diye ekliyor Melanie.

Tatlı çocuklarıma gülümsüyorum. "Teşekkür ederim. Şimdi siz temizlenin, ben de birazdan bulaşıkları yıkamak için geleceğim."

Önce Melanie ayağa kalkıyor ve Sebastian geri kalanları almadan önce tabakları kapıyor.

"Bunun için tekrar teşekkürler," diyor Jacob. "Yemin ederim seni bir üst basamağa çıkaracağım."

"Oh? Kimi geçeceğim?"

"Sydney. Tanrı kadını sevsin ama bok gibi yemek yapıyor."

Bir k a h k a h a patlattım. "Eminim bunu söylediğin i ç i n sana minnettar olacaktır."

Ellerini kaldırıyor. "Hey, Declan için üzölmeye başlıyorum."

Berbat durumda. "Bunu hiç onun yüzüne söyler miydin?"

"Hiç şansın yok." Jacob koltuğunda geriye yaslanıyor, kollarını açmış ve genişçe sırtıyor. Tekrar dik oturduğunda derin bir iç çekiyor. "Buna imreniyorum."

Neye baktığını görmek için etrafıma bakıyorum.
"Dağınıklık mı?"

"Çocuklarla birlikte oturup akşam yemeği yediğiniz gerçeği. Annem hayattayken akşam yemeği kutsaldı. Dördümüz de bundan nefret ederdik elbette ama geriye dönüp baktığımda ... Keşke daha çok olsaydı."

"Annenle yakın mıydınız?"

Başını sallıyor, uzak bir zamana sürükleniyor gibi görünüyor. "Muhtemelen ona en yakın olan bendim. Connor bunun Sean olduğunu düşünmek istiyor ama annem ve ben birbirimizi anlıyorduk. Odanın diğer ucunda oturuyor olabilirdim, ona bakardım ve yemin ederim aklımdan geçenleri okuyabilirdi." Bana dönüp bakıyor. "Bu her zaman iyi bir şey değildi."

İkimiz de gülüyoruz. "Ama o yapıştırıcıydı..."

"Evet, o öldüğünde sanki her şey çözülmüş gibiydi. Babam, ailemiz, sahip olduğumuz hayat, ama kardeşlerim ve ben, aşılamaz hale geldik."

Bunun olduğunu daha önce de görmüştüm. Dördü de bir şekilde anneleri gibi olmak zorundaydı. "Tüm bunlara katlanmak zorunda kaldığınız için hiç memnun değilim ama fırtınayı atlatmak için birbirinize sahip olmanız iyi bir şey."

Jacob gülümsemeye çalışıyor ama bunun sahte olduğunu biliyorum. "Birbirimize pek çok söz verdik, bunlardan biri de asla babamız gibi olmayacağımızdı. Sekiz yıl boyunca kendimize bu yemini bozma fırsatı vermeden yaşadık."

"Ne demek istiyorsun?"

"Kazadan sonra kardeşlerim ve ben asla onun gibi olma riskini almayacağımıza söz verdik. Çocuk yok, evlilik yok, öfkemizi kontrol edeceğiz.

... hepsi bu."

"Kulağa çok asilce geliyor."

Gülüyor. "Aptalcaydı. Ayrıca çok yalnızdım." "Sana evliliğin her zaman yalnızlık anlamına gelmediğini söyledim. yalnız olmamak."

"Doğru. Bu sadece bir cezaydı."

Bir hastaya söyleyeceğim şeyi ona da söyleme isteğime karşı koyuyorum. Jacob'ın buna ihtiyacı yok. Bu yüzden uzanıp elini tutuyorum. "Kardeşlerinin hepsi evlendi ve

şimdi çocukları var."

"Öyleler."

"Ama sen yapmayacaksın?"

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve başparmağı elimin üstünü okşadığında ürperiyorum. "Yapamam. İstiyorum. Doğru kız için isterdim ama Hollywood'un çiftlere neler yaptığını gördüm. Bunu birine yapamam. İsteyerek değil."

Cevabının ne olacağını biliyordum ama bu onu daha az düşünceli ya da cesur yapmaz. Kendi istek ve ihtiyaçlarını bir kenara bırakıp başkalarını korumaya istekli, bunun yerine hemen atlayıp başka bir insanı magazin kurtlarının önüne atıyor. Tatlı, nazik ve bundan nefret ediyorum. Jacob'la birlikte olmak onun tüm gerekçelerini bana tamamen saçmalık gibi gösterdi. Magazin kimin umurunda? Hollywood'un, medyanın ya da dünyanın hakkımızda ne düşündüğü kimin umurunda? Benim umurumda değil. Ben onu istiyorum. Ona aşık oluyorum ve bu da onun için bu hayatı kabullenmek anlamına geliyor. Onu da elde edeceksem her şeyi kabul ederim.

Bu sorunumuzun sadece bir parçası çünkü Jacob kalmayacak. Ben de gitmeyeceğim. Bir parçam en azından bir belki umuyordu. Kalbimi kaptırırsam, bunun kalp kırıklığıyla sonuçlanmayacağına dair bir şans. Aptal bir kadın gibi davranıyordum.

"Anlıyorum."

Jacob öne doğru eğilip diğer elini uzatıyor. Duraksamadan benimkini onunkine koyuyorum. "Seninle daha önce tanışmış olmak için her şeyimi verirdim."

"Bunu söylemek zorunda değilsin."

"Bilmediğimi biliyorum. Bunu söylüyorum çünkü keşke farklı olabilseydi. Keşke çocuklar yattıktan sonra seninle vakit geçirmeden önce gelebilseydim, yemek yiyebilseydim ve film izleyebilseydim. Birini seçebilseydim bu sen olurdun."

Boğazımı temizliyorum. "Farklı bir seçim yapabilirsin Jacob.

Deneyebilirsin."

Başını sallar. "Ne amaçla? Gitmek zorundayım." "Ve ben kalmak zorundayım, bu yüzden sanırım dürüst olmak

doğru
şey."

Başka tarafa bakıyor. "Bunun doğru bir şey olduğunu sanmıyorum. Sadece tek seçenek bu. Dışarıda olmak, evliliklerin başarılı olmaktan çok başarısız olduğunu görmek, çiftlerin medya tarafından nasıl parçalandığını görmek ... bu size ya da çocuklarınıza nasıl adil olabilir? Bir aileye zarar verdiğimi bilerek kendimle nasıl yaşayabilirim? *Ondan* daha iyi olamazdım."

Babası gibi olmamak için elinden gelen her şeyi yapıyor, bu da kalbini özgür tutmak anlamına geliyor. Üzücü olan ise başarısız olması. Eğer bunu gerçekten yapmaya çalışıyor olsaydı, bu gece burada benimle olmaz ya da Sebastian'ın oyununu yönetmezdi. Jacob'ın argümanlarının hepsi geçersiz. Evlilikleri Hollywood değil, içindeki insanlar yıkıyor. Ona, eğer isterse bizim için her şeyin farklı olabileceğini söylemek istiyorum ama ne için savaşmış olacağım? Jacob ve ben bir anlaşma yaptık. Söz vermek yok, soru sormak yok.

Elbette, geceleri uyumamı zorlaştırıyor. Evet, onun yanındayken kollarına koşmak ve sunduğu gücü ve rahatlığı içime çekmek istiyorum. Ve onu her gördüğümde, onu benim için mükemmel yapan başka bir şey bulmam kimin umurunda? İkimiz de her şeyin farklı olmasını ne kadar istersek isteyelim, her şey olduğu gibi.

Bu yüzden çenemi kapalı tutuyorum.

Sebastian mutfaktan çıkıyor ve Jacob'la ben birbirimizden hızla uzaklaşıyoruz. Sırtarak bana baktı. "Bulaşıkları senin için yıkadık."

Gözlerim açılıyor ve el ele tutuştüğümüzü görmemesini umarak yüzüme bir sırtıma yerleştiriyorum. "Gördün mü?"

"Evet."

Melanie bize katıldığında gömleği sırlıslıkladı.

"Bulaşıkları yıkadım. Sebastian su fırlattı."

"İkinize de teşekkür ederim. Yerlerin muhtemelen paspaslanması gerekiyordu."

"Jacob gittikten sonra yeni aynamı asabilir miyiz *acaba*?" Mel sorar.

Bir haftadır soruyordu ama düşünecek bir dakikam bile olmadı. "Tabii ki."

Sebastian bu fırsatı kaçırmak istemez ve atlar. "Babamın astığı rafı tamir edebilir miyiz? Kitaplar ucundan kayıyor."

"Elimden geleni yapacağım."

Kayınpederim sormayı bırakmamız için bazı şeyleri yanlış yapmaya başladı - en azından benim teorim bu.

"Yardım edebilirim," diye

teklif ediyor Jacob. "Ne?"

"Bir ayna asabilir ve rafı tamir

edebilirim." "Jacob, bu çok hoş ama-"

Elini kaldırıyor. "Uсталık becerilerim sınırlı ama bunu yapabilirim. Bana yemek pişirdin, bunu bir teşekkür olarak kabul et."

Melanie ciyaklamak üzereymiş gibi görünüyor çünkü yapabildiğim onca şeye rağmen resim asmak bunlardan biri değil. Deniyorum ama bir noktada, astığım her şey aşağı iniyor.

O atlıyor. "Bu harika olur. Cidden, büyükbabamdan rica ettim ama o her şeyi askıya aldı çünkü annem-"

"Annem meşguldü," diye bir açıklama getirmeye

çalışıyorum. Dudaklarını büzüyor. "Burada bir

hikâye seziyorum."

"Hikaye yok."

Mel güler. "Hayır, hikaye değil, sadece kırık cam."

"Melanie!" Tıslıyorum.

"Annem bir şeyleri tamir etmekte harikadır ama asmakta değil."

İnledim. "Çocuklar bu dünyaya yetişkinleri kızdırmak için geldi."

"Babam onunla dalga geçerdi çünkü bazen gecenin bir yarısı bir şey düşerdi. Her zaman astığı bir şey olurdu."

"Ve sırf bunun için, şimdi aynayı asacağım."

Jacob kıkırdar. "Yani, iyi olmadığın bir şey mi var?"

"Pek çok şeyde harika değilim."

Yakınına eğiliyor. "Neyse ki yemek yapmak senin berbat olduğun şeylerden biri değil."

Gözlerimi deviriyorum. "Böyle devam edersen Magnolia arkadaşlık kategorisinde senden bir basamak daha y u k a r ı çıkacak."

"Beni yaraladın." Bunu söylerken elleri kalbini kapatıyor.

"Ve şimdi senin oyunculuk yeteneklerinden şüphe ediyorum."

Melanie kolumu tuttu. "Anne, lütfen Jacob'ın benim için asmasına izin ver. Söz veriyorum bir daha kıyafetlerinle ya da asma yeteneğinle dalga geçmeyeceğim."

Bu bir yalan. Daha bugün ayakkabılarım hakkında bir yorum yaptı ve onları kayıinvalidemden ödünç alıp almadığımı sordu. Ayakkabılarımın rüküş olduğunu ve bacaklarımı daha zayıf gösterdikleri için daha fazla topuklu ayakkabı giymem gerektiğini söyledi. Bacaklarımın şişman göründüğünü fark etmemiştim. Kızım sağ olsun, on dakika boyunca aynanın karşısında durup ayak parmaklarımın üzerinde yükseldim.

"Jacob bunu gerçekten yapmak istiyorsa."

Göğsünü şişiriyor. "Elbette, erkeklik becerilerimi sergilemek için bir şans istiyorum."

"Ayna asıyorsun," diye kestirip atıyorum.

"Bu da senin yapamayacağın bir şey."

Mel kıkırdıyor. "Hadi Jacob, sana büyükbabanın burada tuttuğu aletlerin yerini göstereyim."

İkisi gitti ve ben de çocuklarımın bulaşıklara ne yaptığını incelemek için mutfığa gittim. Tahmin ettiğim gibi, dört tabak ve çatalı bulaşık makinesine koydular. Hepsi bu kadar.

Tezgahın ve ocağın üzerinde hala çeşitli kaseler ve tencereler var ve odanın her yerinde un tozları var. Bu yemeği yapmayı seviyorum ama arkasını temizlemekten kesinlikle nefret ediyorum.

Lazanyayı yapmayı planlamadan iki gün önce sosumu yapıyorum ve bir gün önce de kendi eriştelerimi yapıyorum ki bu da bir süreç. Sonra montaj başlıyor ve mutfakta kaos yaşanıyor.

Etrafta dolaşırken telefonumun çaldığını duyuyorum ve ekranda Cybil'in yüzü beliriyor. Onu görmezden gelebilirim, ki yapmak istediğim de bu, ama yine arayacaktır. Açmazsam Melanie ya da Sebastian'ı arayacaktır. Onu sesli mesaja yönlendirmem bile bir şeyler sakladığımı düşünmesi için yeterli. O yüzden hızlı olma zamanı.

"Hey, Cyb."

"Hey, sen. Neyin peşindesin?" Şarabından bir yudum alırken sarı saçlarını yana doğru çekiyor.

"Yok bir şey. Sadece akşam yemeğini temizlemeye hazırlanıyorum." "Babam hep çocuk sahibi olmanın daha az dağınıklık demek olduğunu söylerdi. yetişkinler."

Normalde, bunun bir kez daha anlamsız olduğunu, çünkü çocuk sahibi olmanın kesinlikle hiçbir zaman daha az karmaşa anlamına gelmediğini belirtmek isterdim, ancak bu umursadığımdan çok daha uzun bir konuya girecek.

"Sadece birkaç dakikam var, ne oldu?"

"Bu acele niye, şekerim?"

Çünkü evimde Jacob Arrowood var ve bilmeni istemiyorum.

"Yarın yoğun bir gün olacak. Biraz vakit geçirmek istiyorum.

Sebastian ve Melanie hafta sonu gitmeden önce onlarla vakit geçireceğim."

Başını sallarken gülümsemesi genişliyor. "Çocuklar hafta sonu için gittiler mi? Bekle bir dakika." Telefonu yere bırakıyor. "Reggie! Dizüstü bilgisayarını buraya getirebilir misin lütfen?" Bir duraksama ve oflama. "Nerede olduğunu sormadım. Mutfakta olduğunu biliyorum. Senden onu bana getirmeni istiyorum." Tekrar kameraya bakıyor. "Yemin ederim. Adamı hiçbir kadının sevemeyeceği kadar çok seviyorum ama bazı günler çıldırıyor."

"Ve sen parkta bir yürüyüşsün."

Başını sallıyor. "Aynen öyle. Neredeyse melek gibiyim."

"Bunu tartışmayı ne kadar istesem de, gitmem gerekiyor." "Brenna Allen, aramalarımı aceleye getirme. Yapacak çok işimiz var.

tartışmak. Yağmurda randevun olduğunu biliyorum ama

Onu gördünüz mü? Siz çocuklar ... bilirsiniz ... bunu tekrar yaptınız mı?"

"Cybil Daniels, seni seviyorum ama şimdi kapatıyorum."

Çenesi düşüyor ve bana bakıyor. "Şaka mı yapıyorsun?"

"Azıcık bile değil. Mutfağımı temizleyeceğim ve sonra çocuklarımın yanına gideceğim." Ve dua edin ki kimse size burada bir erkek olduğunu söylemesin.

"Tamam. Seni yarın ararım, konuşuruz-"

Jacob'ın derin sesi Cybil'in sözünü kesiyor ve onun burada olduğunu gizleme planım suya düşüyor. "Brenna? Matkabını buldum ama bazı parçaları eksik."

Kahretsin. Lanet olsun. Lanet olsun.

"Sorun değil, şu aramayı kapatıp hemen geliyorum."

"Harika."

Cybil'in ağzından çıkacak bir sonraki cümleyi duymamasını umarak ona gülümsüyorum.

"Kutsal yalancı sürtük! Mutfağını temizlemeye çalışmıyordun, Jacob'ın orada olduğu gerçeğini saklamaya çalışıyordun!" Sesi o kadar yüksek ki, sessize almış olsam da fark etmez, Jacob duyardı.

"Yalan söylemiyorum. Evet, Jacob burada. Hepimiz arkadaş olarak akşam yemeği yedik. Melanie'nin odasına bir ayna asarak ona yardım ediyor."

"Eminim yatak odanızda bundan çok daha fazlasına yardım ediyordur."

Onu susturuyorum ve mutfağın diğer tarafına doğru yürüyorum. "Cybil, kes şunu. Her ne olursa olsun tartışacağım bir konu değil."

İnce bir kaşını kaldırıyor. "Peki, o zaman bana ona karşı şehvetten başka bir şey hissetmediğini söyle."

Bir kez daha, yalan söylemekten nefret ediyorum. Parmak uçlarımda kapıya doğru ilerliyorum ve alttaki çatlağın altında herhangi bir gölge görmüyorum. "Bunu söyleyemem."

Bana kendi fısıltı versiyonunu söylüyor. "Biliyordum! Ben söylemiştim, Reggie."

Dizüstü bilgisayar yatağın üzerinde zıplarken bir şeyler homurdanıyor. "Lütfen, buraya gelip onu alman için sana para vereceğim."

Gülümsüyorum. "Tabii ki hayır, o tamamen senin."

Cybil ikimize de bir bakış attı. "İkiniz de beni elinizde tutmak için savaşıyormuşsunuz gibi davranacağım."

"Seni seviyorum ama bu işe burnunu sokmamalısın. Burada her ne o l u y o r s a , bu seni ilgilendirmez."

"Hayır, değil, ama ona karşı bir şeyler hissetmeye başlıyorsun. Bunu gözlerinde görebiliyorum. Şimdi de akşam yemeğine gelip aynalarla mı takılıyor? Kendine karşı dürüst olmalısın yoksa sonunda incineceksin. Ona aşık oluyorsun."

Tırnağımı ısırıyorum ve iç çekiyorum. "Belki, ama Jacob Arrowood gibi adamlar benim gibi kızlara aşık olmazlar."

Ve hatırlamam gereken gerçek de bu.

OceanofPDF.com

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

OceanofPDF.com

JACOB

"W senin sorunun ne?" Sydney masada yanıma otururken soruyor.

"Ha?"

"Bu gece kendinde değilsin."

Brenna'yı düşünerek tabağımdaki yemeği itiyorum. Çocuklarının uzakta olduğu hafta sonundan sonra birbirimize neredeyse hiç zaman ayıramadık. İki gece önce yine dere kenarında buluştuk. Çok fazla zamanı yoktu, bu yüzden oturup konuştuk, güldük ve şakalaştık.

Ona olan ihtiyacımdan dolayı ağrıyorum. Bu normal değil ve nasıl hissettiğim konusunda çıldırmaya başlıyorum.

Ama onu geri götürdüğümde sanki bir şeyler değişmişti. Neden çalışamayacağımıza dair bahaneler ortadan kalkmaya başladı. Hiç sahip olamayacağımı düşündüğüm bir şans gördüm ve bu beni çok etkiledi.

Burada sadece üç ayım kaldı ve kalbimi ondan uzak tutabilir miyim bilmiyorum.

"Aklımda çok şey var."

Öne doğru eğilir ve mırıldanır. "Anlıyorum. Demek öldürücü bir gülümsemesi olan kızıl saçlı birini düşünüyorsun."

"Bazen Declan'a sana geri dönmesini söyleyerek ona kötülük edip etmediğimi merak ediyorum."

Gülümsemesi şeytani. "Eğer acı çekiyorsa, bunu hak ediyordur."

Bu konuda onunla tartışamam. "Sorun yok, Syd. Her şey yolunda. Sadece yorgunum, bu çocuklar için doğru olanı yapmaya çalışıyorum ve bu akşam Noah ile bir görüşmem var."

Sydney elini koluma koyarak uzandı. "Jacob, kör olmadığımı ve bu kasabanın bir kuşun ayaklarını yere basması kadar sır tutma yeteneğine sahip olduğunu biliyorsun. İnsanlar konuşuyor. Döneli üç ay oldu ve bunun çoğunu Brenna'yla geçirdin."

"Tabii ki öyleler! Brenna ve ben ..." "Ne?"

"Biz arkadaşız."

Yavaşça başını sallıyor, beni izliyor. "Seni tüm hayatım boyunca tanıdım Jacob."

"Bunun farkındayım."

"Doğru, ama seni *tanıyorum*. Belki Declan'ı tanıdığım gibi değil ama tüm kardeşlerin arasında sana en yakın arkadaşın ben olduğumu düşünmek istiyorum. Sean her zaman iyi kalpli olan olmuştur. Declan koruyucuydu ve Connor da bebektir. Ama sen, sen farklı bir koruyucuydun. Declan sorumluluk sahibi biri olmanın yollarını ararken, sen sürünün güvenliğini sağlayan çoban köpeğıydin. Onların bunu yapmak zorunda kalmaması için her şeyi göze alırdın."

Geriye yaslanıyorum, hafıza şeridinde bir yolculuk yapmak istemiyorum ama Sydney'i durduracak kadar da aptal değilim. Beni biraz korkutuyor. "Bununla nereye varmaya çalışıyorsun?"

"Bu hala senin özünde olan bir şey. Şu anda bunu farkında bile olmadan yapıyorsun. Mutsuz olman anlamına gelse bile herkesi güvende tutuyorsun."

Ona ters ters baktım. "Syd, seni seviyorum ama bu konuda çok ileri gidiyorsun."

"Öyle miyim? Hiç sanmıyorum. Hiç ciddi bir ilişkin olmadı ve bunun tek nedeni kaza da değil. Şimdi de Brenna'yı ve kendini korumak için duyguların ve hayatında en çok istediğin şey hakkında yalan söylüyorsun."

"Yalan söylemiyorum. Aslında o kadar dürüst davranıyorum ki gülünç oluyor."

Brenna'ya bir kez bile yalan söylemedim. Kendime yalan söylemek ve daha fazlası olabileceğine inanmak istediğimde bile ona her şeyi olduğu gibi anlattım. Onun evindeki yemek aramızdaki dinamiği değiştirdi. Filmler ve aptalca şeyler hakkında konuşmuyorduk. Beklediğimden çok daha fazla bir şekilde açıldı. Birbiriyle takılan iki insan olmaktan çıkıp daha fazlası olmuştuk. Olmasını istesek de istemesek de.

"Belki de böyle düşünüyorsun. Belki Brenna'yı gerçekten sevmiyorsun. Belki de seviyorsun. Kimsenin seni izlemediğini düşündüğün zamanlarda ona nasıl baktığını görüyorum. İkinizin başının büyük dertte olduğunu biliyorum çünkü onun da seni sevdiğinden eminim."

Onu azarlamak için ağzımı açtım ama elini kaldırdı.

"Benimle tartışmayın. Kadınları tanırım ve birinin yalan söylediğini anlarım. Bunu sen de biliyorsun, tıpkı onun senin gibi davranmaya çalıştığın rastgele bir kız olmadığını bildiğin gibi. Ne olursa olsun, senin için endişeleniyorum Jacob."

Syd'e yıllardır işime yarayan o gülümsemeyi veriyorum. "Endişelenmen gereken tek şey, arazimin bir kısmından nihayet ne zaman para kazanabileceğin."

İç geçiriyor, mutfak kapısına bakıyor ve sonra bana dönüyor. "Hâlâ parçanı satacak mısın?"

Oh, o da değil. "Neden yapmayayım ki?"

"Çünkü annen bunu yapmanı istemezdi."

Darbe, karnına inen bir yumruk gibi geldi. Sydney hiçbir zaman kendini tutmazdı ama bu onun için bile çok alçakçaydı. Beni satmaktan alıkoyacak tek şey annem ve sanırım o da bunu biliyor.

"Sizin de açıkça belirttiğiniz gibi annem öldü."

"Evet, öyle." Eli bileğimi kavırıyor. "O öldü ama toprak ve çiftlik yaşamaya devam ediyor. Hepinizin orayı babanızın çiftliği olarak gördüğünüzü biliyorum, ama belki de her şeyin yanlış gittiği yer orasıdır. Orası annenizin çiftliğiydi. Onun kalbi ve

ruhu bu yere girdi. Dört harika oğlunu burada büyüttü. Elbette, baban elinden geldiğince lekeledi, ama o hala burada, Jacob. Biliyor musun, annenin her zaman dünyanın en zeki kadını olduğunu düşünmüşümdür. Size bu yaşam anahtarını o verdi."

"Sen neden bahsediyorsun?"

Sydney iç çeker. "Bir ok hakkındaki gerçek. Elbette, sizi bunu söylemeye zorladığında hepiniz sızlandınız, ama sözlerinizin ne kadar inanılmaz olduğuna bir bakın. Kusurlarınızı görüp size hayatta kalmanız için gereken tüm sözleri ve tavsiyeleri verdiğinde çocuktunuz."

"Benimkinin ne anlama geldiğini bile bilmiyorum!"

Sandalyesinde arkasına yaslanır ve bir soluk alır. "Tüyün yarısını çıkarmak eğriyi yaratır. Cevap tam burada Jacob."

"Kadınlar bu işi karmaşık hale getiriyor. Ne eğrisi? Ne tüyü? Neyi çıkarmak? Annemin erkek çocuklarına işkence etme ve sonra da bunu bilgelik gibi gösterme yöntemi. Bende hangi eğri var biliyor musun? Evlendiği adamdan bir sağ kroşe ya da üstten bir kesik. Ya da belki de öldüğünde ve bizi onun yerine ölmemizi tercih edecek bir adamın ellerine bıraktığında."

"Seni üzmemek istememiştim." Sydney'nin dudağı titriyor ve kendimi aptal gibi hissediyorum.

"Hayır, lütfen özür dileme. Bunu sana söylemesi gereken benim. Sadece çok kızgınım ve sen benim bir pislik gibi davranmamı hak etmiyorsun. Aklımda çok şey var ve ... Yürüyüşe çıkmam gerek."

Gülümsemesi yumuşak ve anlayışlı. "Olabileceğini düşündüm."

Eğildim ve yanağından öptüm. "Özür dilerim, Syd. Seni sevdiğimi biliyorsun."

Ayağa kalkıyor ve göz kırpmıyor. "Biliyorum. Ben de seni seviyorum. Git anneni gör."

Mezarlığa doğru yürürken Sydney'in söylediklerini düşündüm. Annem de böyle hisseder miydi? O da

Burada kalmamı mı yoksa hiç geri dönmesem bile araziyi almamı mı isterdi? Kalbinin beni mutlu eden her şeyi isteyeceğini düşünmek isterdim ama ne bilebilirim ki? Onu kaybettiğimde çocuktum. Hayatımın çoğunu onsuz geçirdim.

Mezar taşını çevreleyen küçük çite geldiğimde kardeşimin ayağa kalktığını görüyorum.

"Selam Jacob," diyor Sean bana doğru yürürken.

"Burada olduğunu bilmiyordum."

Yerde yatan çiçeklere bakıyor. "Arada sırada gelirim. Genellikle aklımda bir şey olduğunda."

"Bugün seni buraya getiren nedir?"

Sean gülümseyerek omzuma vuruyor. "Devney hamile."

Ekşi ruh halim buharlaşıyor ve sırtıyorum. "Gerçekten mi? Bu inanılmaz."

"Evet. Öyle, ama çok korkuyorum."

Gülüyorum ve gözlerimi deviriyorum. "Sen zaten Austin için harika bir babasın. Ayrıca, aramızda çocuk sahibi olması gereken biri varsa, o da sensin."

"Bu farklı. Sanki bu benim yarım."

"Bu işler böyle yürür. Kaç aylık hamile?" "Düğünde hamileydi."

"Onun parladığını sanıyordum," diye yorum yapıyorum.

Sean iç çeker ve sonra arkasına bakar. "Annemin tüm bunlar hakkında ne düşüneceğini merak etmekten kendimi alamıyorum. Üçümüzün çocuk sahibi olması, yuva kurmamız ve çiftlikte yaşamamız."

"Sydney ile bundan önce konuştunuz mu?"

"Ne?" Yüzündeki şaşkınlık, öyle bir şey yapmadıklarını anlamamı sağladı.

"Hiçbir şey. Bir şey söylediğimi unut." "Tamam, genelde öyle yaparım zaten."

Onu itiyorum, o da kıkırdıyor. "Sadece ona söylemek için buraya geldiğimi söylüyorum ve sonra Bilmiyorum. Onu düşünmeden edemiyorum."

"Ne demek istediğini anlıyorum. Syd annemin toprağını elimde tutmamı istediğine dair bir şeyler söyledi."

Kaşları kalkıyor. "Gerçekten mi?"

Ve?" "Ve ne?"

"Onu saklamayı mı düşünüyorsun?"

Mesele şu ki, o söyleyene kadar böyle bir niyetim yoktu. Burada yaşamak istemiyordum ama birden kendimi bunu yaparken gördüm. Birden fazla evi olan ve Hollywood'un koşuşturmasından uzak bir hayat yaşayan aktörler tanıyorum ama ben henüz o noktada mıyım bilmiyorum.

Hâlâ öğreniyorum ve kariyerimi geliştiriyorum. Almak istediğim daha farklı roller var. Eğer seçmelere gidemezsem, bunun nasıl olacağından emin değilim.

Öfkelendim ve mezarlığa doğru baktım. "Hayır. Eğer ona yakın hissetmek istersem, sizi ziyarete gelebilirim."

Başını sallar. "Evet, ama senin değil. Ondan bir parça istemiyor musun? Satıştan gelecek paraya ihtiyacın yok ki."

Ondan kurtulmak istememin nedeni bu değil. Çünkü burayla bir bağım kalmadı. Sugarloaf'un benim için bir geleceği yok.

"Baş ağrısına ihtiyacım yok."

"Seni satın almaya hazırım Jacob."

Böyle olacağını tahmin etmiştim. Sean evin sahibi ve arazinin son kısmını satın alması mantıklı. Connor, inşa ettiği ağaç evin bulunduğu arka taraftaki harika bir parçayı aldı ve Declan da Sydney'inkine bitişik olan araziye satın aldı. Declan'ın arkadaşı Milo buradayken biraz araştırma yapmış ve benim payıma düşen kısmın avantajlı olduğunu, yani üzerine inşaat yapabileceklerini ve böylece daha değerli hale geleceğini öğrenmiş.

Ancak, kardeşlerimden para almayacağım. "Bunu istemiyorum."

"Burayı ev inşa edecek birine satmayı mı tercih edersiniz?"

Başımı salladım. "Hayır, kendi payımı bölüşmeyi ve hepimize hediye etmeyi tercih ederim. Haklısın, paraya ihtiyacım yok."

"Bana bir iyilik yap, bundan kimseye bahsetme. Biraz zaman tanı, bakalım altı aylık görev sürenin geri kalanı seni nereye götürecektir."

"Benim uçağa binmemle birlikte gidecek," diyorum ona.

"Tamam, eğer durum buysa, o zaman seni satın almayı ya da senin devretmeni tartışırız. Nasıl istersen."

Ağır bir iç çekiyorum. "Yeğenlerim için en azından bunu yapabileceğimi düşündüm. Amca olma şansım yokken, birçoğunun amcası oldum."

Sean gülüyor. "Evet, bunun bizim hayatımız olacağını düşünmemiştim." "Belki de değil, ama herkes için mutluyum, özellikle de senin için."

Sen ve Devney harika ebeveynler olacaksınız."

"Sen de harika bir baba olurdun Jacob."

Bunu düşünmek istemiyorum. "Bunu uzun zaman önce arkamda bıraktım."

"Hepimiz öyle düşündük." Kardeşim gülümsüyor ve başını sallıyor. "Teşekkürler. Git annemle konuş. Ben de akşamki barbeküden önce Connor ve Declan'a haber vereceğim."

O dışarı çıkıyor ve ben mezara doğru dönüyorum. Çömeliyorum ve avucumu mezar taşının tepesine bastırıyorum. "Selam anne." Ne zaman buraya gelip konuşsam, ilk başta kendimi gülünç hissediyorum. Rasyonel olarak, burada olmadığını biliyorum. Burası gerçekten onu barındırmıyor, ama adını görmek burada olabileceğini hissettiriyor.

"Görünüşe göre burada muhtaç oğullarınızla yoğun bir gün geçiriyorsunuz. Keşke size iyi haberler vermek için burada olsaydım ama benden bebek ya da evlilik gibi bir şey yok. Bunun yerine, buraya gerçekten ne için geldiğimden emin değilim. Belki de sadece konuşmaya ve kimsenin bana tavsiye vermemesine ihtiyacım vardı."

Büyük ihtimalle gerçek sebep budur. "Bir kızla tanıştım. Benim için isteyeceğin her şeye sahip anne. Ayrıca iki çocuğu var ve onlar da harika." Brenna'yı düşündüğümde sesimdeki değişimi duyarak ağır bir iç çekiyorum. "Benim duygularımın bir önemi yok çünkü onu kendi dünyama alamam. Ona ihtiyacı olan hayatı veremem. Ona ihtiyacı

olan

İstikrar, mahremiyet ya da istediği gibi gerçek bir mutluluk şansı. Connor gibi birinin ona verebileceği bir hayatı yaşamak istiyor. Sevdieği adamın güvenilir ve yanında olduğu bir hayat."

Brenna'nın evli olmasına rağmen kendini yalnız hissettiğini söylemesi tabuta çakılan iviydi. Bir film çekerken aylarca yokum. şu anda anlaşmalı olduğum film programında da büyük bir ara yok.

"Mesele şu ki, tüm bunları bilmeme rağmen onun yanında olmak istiyorum," diye itiraf ediyorum. "Kendime hissettiklerimin geçeceğini söyleyip duruyorum, ama sonra onu görüyorum ve onu öpmek, kollarıma almak istiyorum ve ..." İsmi tekrar bakıyorum ve annemin muhtemelen bu son kısmı itiraf etmek için doğru kişi olmadığını hatırlıyorum. "Ondan hoşlanıyorum. Ondan çok hoşlanıyorum. Anne, onu sevebilirim ve bu en büyük şaka olmaz mı?"

Annemin ne diyeceğini hayal etmeye çalışıyorum. Onun sonsuz bilgeliğinin yetişkinlikte de devam edip etmeyeceği hakkında hiçbir fikrim yok. Belki de çocukken sadece bizim için doğru kelimeleri biliyordu ya da biz onun her zaman ne söyleyeceğini bilmesini yceltiyorduk. Son kısmın doğru olduğunu sanmıyorum çünkü gerçekten de yleydi. Eğer zgnsek, bizi mutlu edebilirdi. Kaybolduğumuzda bize nereye gideceğimizi gösteren bir pusulaydı.

"Yardımaınıza gerçekten ihtiyaım var çünkü her şeyi berbat etmekten, ona nasıl hissettiğimi söylemekten ve bunu dzeltememekten korkuyorum. Kendimi ona aşık olmaktan nasıl alıkoyabilirim? Ya da zaten orada değilmişim gibi nasıl davranabilirim?"

Bir aktör olabilirim ama kendimi kandıramam.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

OceanofPDF.com

T Çocuklar arkadaşlarında kalıyor ve ben de oturma odasında oturmuş bir kadeh şarap içip cips yiyorum. Göz alıcı bir akşam değil ama tam da ihtiyacım olan şey. Son birkaç gün zor geçti. Jacob'a karşı hislerim artıyor ve kendime ne kadar söylesem de Durmak için, bunu imkansız buluyorum.

Jacob'a aşığım. Baştan aşağı, onun adını defterime yüzlerce kez yazmak istiyorum, Bir ağaca baş harflerini kazımak gibi bir aşk.

Bu yüzden dehşet verici bir kalp kırıklığı için hazırlanmaya başlamalıyım. Herhangi biriyle sadece seks yapabileceğimi söylediğimde kendime yalan söyledim. Ben bir bağıllık kızıyım ve görünüşe göre, ona ne söylediğimi umursamayan bir kalbim var.

O gittiğinde, kırılacağım ve bu berbat olacak, ama Cybil'in dediği gibi, hayatta kalacağım. Bu arada, kendimi olabildiğince korumam gerekiyor.

Bu yüzden onu arayıp kapısını benim için açık bırakmasını söylemek isterken, yapacağım şey berbat bir televizyon izlemek ve hiçbir şey düşünmemek olacak.

Ancak, kığım sandalyede güzel ve rahat bir şekilde oturur oturmaz kapı çalınıyor. Gece uykumu kimin böldüğünü merak ederek kalkarken inliyorum ve burada olmasından hiç de mutsuz olmadığım birini görüyorum.

"Jacob."

Bu plan için çok fazla.

"Sebastian bana mesaj attı," diyor sırtarak. "Öyle mi?"

"Mel'le birlikte arkadaşlarının evinde olduklarını, bu yüzden bu gece oyun oynayamayacağını söyledi."

Kapıya yaslanıyorum, Jacob'a buraya gelme fikrini oğlum verdiği için gülümsüyorum. Gülümsediğim için de nefret ediyorum çünkü bu az önce uygulamaya koyduğum plana aykırı. "Yani, annesini baştan çıkarmak için mükemmel bir zaman olduğunu mu düşündün?"

Bir adım öne çıkıp beni kollarına çekti. "Baştan çıkarılabilir mi?"

Jerry Maguire'daki Renee Zellweger gibi hissediyorum. Kapıyı çaldığında beni yakalamıştı. Hiç şansım yoktu. "Oh, eminim yapabilir."

Eğilip dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. "O zaman işe koyulsam iyi olur."

İkimiz de aynı anda hareket ediyoruz ve ondan ayrılmak istemediğim için kapıyı ayağımla tekmeleyerek kapatıyorum. Tadı günah ve zevkin küçük bir pakette toplanmış hali gibi.

Jacob'ın birkaç ayı daha varken kim uzak durmak ister ki?

Dili benimkine doğru kayıyor ve ben inliyorum. Bu adam bana bir şey yapıyor ve bunu açıklayamıyorum. Sanki içime uzanıyor, kırık parçalarımı alıyor ve onları onarıyor. Sugarloaftan ayrıldığında kalbim paramparça olacak ama bunu durdurmak istemiyorum.

Elleri saçlarımda, at kuyruğundan kurtarıyor, sonra sırtımdan aşağı inip beni vücuduna daha sıkı sarıyor.

"Jacob," diyorum usulca.

"Yatak mı, kanepesi mi güzelim?" "İkisi de."

Hafifçe kıkırdıyor ve sonra beni kollarına alıp kanepeye taşıyor. Oturduğunda kucağına oturmuş, onu öpebildiğim kadar şiddetle öpüyorum.

Dudaklarımı boğazına götürüyorum ve ileri geri sallanırken ereksiyonunu hissedebiliyorum. "Tanrım, bugün seni özledim."

"Öyle mi?"

Başını sallıyor. "Bütün gün seni düşündüm, cumartesi günü sırf seni görebilmek için bir prova yapabilmeyi diledim." Sözlerinden bir anlam çıkarmak, duygularının bana karşı seksten daha derin olduğu için böyle söylediğini düşünmek çok kolay olurdu. Bazı açılardan öyle olduğunu düşünüyorum ama Jacob sadece bu olduğumuz açık.

"Artık benimle görüşüyorsun." Sesim kısık ve boğuk.

İyice bakabilmek için beni itiyor. "Yeterince değilsin. Her yerini görmek istiyorum. Seni çıplak istiyorum."

Gömleğimi başımın üzerine çekiyorum ve gözlerinin şehvetle parlayışını izliyorum. "Çok güzel bir vücudun var, Brenna."

"Bence bu kategoride sen kazandın."

"Yakınından bile geçmiyor." Yaklaşıyor, dili dışarı fırlıyor ve meme ucumu yalıyor. "Harikasın." Dili aynı hareketi diğer tarafta da yapıyor. "Beni çok sertleştiriyorsun." Demek istediğini anlatmak için kalçalarını yukarı kaldırıyor ve bana hissettiriyor. "Yemin ederim ... dün o etekle içeri girdiğinde, tek düşünebildiğim seni karanlık bir köşeye çekip ben seni becerirken sessiz kalıp kalamayacağının görmek istediğimdi."

Ofisimde ya da bir dolapta ellerimi duvara dayadığım, Jacob'ın eteğini yukarı çektiği ve bağarmamak için ısırduğım sırada bana çarptığı görüntüsü sıcaklığın birikmesine neden oluyor.

"İşte bu ilginç olurdu."

Meme ucumu ağzına alıyor, dilini bir daire içinde hareket ettiriyor. "İlginç mi? Bence bundan çok daha fazlası olabilirdi."

O yalamaya ve emmeye devam ederken parmaklarım saçlarına dolanıyor. Kalçalarını tekrar hareket ettiriyor,

sert boyu kayıyor

Onu en çok istediğim yerde. Sonra eli aramıza giriyor, ince pamuklu şortu iterek parmağının klitorisimi sıyrmasını sağlıyor.

Hiç böyle olmamıştım. Seks hiç kötü değildi ama hiç bu kadar tüketilmemiştim.

Onu istiyorum. Göğsümdeki ağrıyı hafifletmesi için ona ihtiyacım var.

Her şey çok yoğun ve onunla geçireceğim bu zamanın da aynı olacağını biliyorum.

"Jacob . . ." Soruyorum, yalvarıyorum ve belki de daha fazlası için yalvarıyorum.

"Ne, güzelim?"

"Lütfen, ihtiyacım var

..." "Söyle bana."

Ona bakıyorum ve yeşil gözleri o kadar büyük bir arzuyla dolu ki içinde boğulabilirim. "Sana içimde ihtiyacım var."

Başı geriye düşüyor ve beni kolayca yukarı kaldırıyor. Pantolonunu indirirken, "Bu sefer seni reddetmeyeceğim," diyor. "Çok uzun zaman oldu, Brenna. Seni çok arzuladım."

Ayağa kalkıp soyunuyorum ve onun soyunmasını izliyorum.

Sanki ikimiz aynı dili konuşuyormuşuz gibi. Bu şekilde birlikte olduğumuzdan beri bir hafta geçti. Anıları tekrarlamaktan, duş alırken onun ellerini tenimde hayal etmekten başka bir şey yapmadığım yedi gün. Sırf ona rastlamak için yürüyüşe çıkmayı düşündüğüm yedi sabah.

Rüyalarım ikimizin fantezileriyle doluydu.

Biz.

Onu provalarda görmek ve dikkatimi toplamak zorunda kalmak

ondan uzaklaşmak işkence gibiydi. Sanki kendime ona bakma izni verirsem aptalca bir şey yapacaktım gibi geliyordu.

İkimiz de çıplak ve nefes nefese olduğumuzda, odanın sınırlarında bir şeyler değişiyor ve ben ona giderken o da bana doğru hareket ediyor. Çarpışıyoruz ve bunu yaparken gök gürlediğine yemin edebilirim.

Ağızlarımız en çılgın ve çaresiz öpüşmede birbirine kaynaşıyor. Yeterince derine inemiyorum, onu yeterince güçlü hissedemiyorum ve onun her şeyini istiyorum. Duygular yoğun ve bu oturma odasının her köşesini dolduruyor.

Sırt üstü yatıyorum, Jacob üzerime abanmış. İki saniye önce ayaktaydık ve öpüşürken kanepeye nasıl düştüğümüzü bilmiyorum ama vücudunun sıcaklığı her yerimi yakıyor.

"Seni istiyorum," diyor bana. "Sana ihtiyacım var ve ... siktir et . . . Sadece sana ihtiyacım var, Brenna. Her zaman."

Ben de aynı şeyi hissediyorum ama bunu itiraf etmeyeceğim. "Bu çılgınlık."

Boynumu öpüyor, saçlarımdan bir avuç tutuyor ve boğazımı daha fazla ortaya çıkarmak için geri çekiyor. "Bunu bana sen yapıyorsun. Sen ve başka hiç kimse."

Kendime çelme takıp bunu kastettiği fikrine kapılmak istiyorum ama onun böyle hissettiğini biliyorum çünkü ikimiz de yeniden paylaştığımız şey için açıkça çaresiziz. Bu duygular değil, şehvet.

Bacaklarım daha da açılıyor, içimde ona ihtiyaç duyuyorum. "Lütfen Jacob. Lütfen."

Hareket ediyor, öne doğru kayıyor. İçime girdiğinde, zevkle çılgılık atıyorum. Çok iyi hissettiriyor. Sanki yüzen tüm parçalar yerine oturmuş ve ben yeniden bir bütün olmuşum gibi.

Dünyada bana böyle hissettiren onca erkek varken, keşke o olmasaydı. Yanlış olduğu için değil, haklı olduğu için. Birkaç hafta içinde Jacob bana hayatıma devam etmeye hazır olduğumu gösterdi. Onunla olamaması çok kötü.

Jacob son kaşık dolusu naneli çikolatalı dondurmayı tutarken, "Taş, kâğıt, makas." diyor.

"O benim
dondurmam!" "O
benim kaşığım."

Gözlerimi deviriyorum. "Kaşık benim."

"Evet, ama bulundurmak kanunun onda dokuzu falan değil mi?" diye karşı çıkıyor. "Açıkça görülüyor ki ben sahip oldum."

Mutfak masasında oturuyoruz, tamamen çıplağız ve bana dondurma yediriyor. Bunun benim hayatım olacağını hiç düşünmemiştim. Sadece Jacob olduğu için değil, bu eğlenceli olduğu için. Gülümsüyorum, mutluyum, tamamen doymuşum ve rahatım, ki bu garip çünkü mutfakta çırılçıplığım.

"Tamam, iyi ama bu hiç adil değil."

"Sen kazansaydın haksızlık olmazdı."

Sırıtıyorum. "Bu doğru."

"Tamam, bu işi adil bir şekilde halledelim. Kazanan hepsini alır."

İkimiz de yumruklarımızı kaldırdık. "Düşüyorsun, Arrowood."

"O kadar emin olma Allen."

Bunu düşünmeye ve stratejik olmaya çalışıyorum. Jacob oldukça sağlam bir adam. Ne istediğini bilir ve asla taviz vermez. Neyi seçeceğini düşündüğümde, sanırım bir taş. Kesinlikle kazanacağım. Eğer kâğıdı seçersem, taşı kapatıp kazanacağım, dondurmamı alacağım ve sonra belki Jacob tepedeki kirazım olabilir.

Ona çekici bir gülümseme veriyorum.

"Hazır mısın?" "Her zaman."

İkimiz de elimizi vuruyoruz. "Taş, kâğıt, makas, vur."

Ben kâğıtları seriyorum, sonra Jacob makasla beni şok ediyor.

Geniş sırıtışı ve gözlerindeki parıltı, galibiyetine verdiği tek tepkiydi. "Görünüşe göre yenildin." Kaşığı alıp dudaklarına götürüyor.

"Bekle!"

"Ne?"

"Paylaşmak istemiyor musun?" diye sordum. "İkimizin sayılır."

"Evet, ama ben kazandım ve ... Bilmiyorum. Yani, senin için değeri ne kadar?"

Arkama yaslanıyorum, saçlarımla oynarken ona göğüslerimi gösteriyorum. "Emin değilim."

Jacob sırtlıyor, gözleri aşağı yukarı hareket ediyor. "Başlangıç olarak sadece bir yalamaya ne dersin?" Yaklaşıyor, kaşığı alt dudağıma değene kadar kaldırıyor. "Bunu yapabilir misin?"

"Karşı koyup koyamayacağımı mı soruyorsun?" "Yapabilir misin?"

"Neye karşı direnmem gerektiğinin söylenmesine bağlı."

"Tercih ettiğin başka bir şey var mı?" Jacob kaşığı geri çekerek soruyor.

"Merak ediyorum..." Biraz daha yaklaşıyorum, dudaklarım onunkilere yaklaşıyor. "Dondurmanın bir parçasını başka bir yerde tadabilseydim." Jacob'ın gözleri parlıyor ve ağzım tam orada. Onu çok kolay öpebilirim.

"Başka neresi olabilir?"

Sesinde bir aksaklık duyduğumda gülümsememe engel oluyorum.

Sonra dudaklarımı kaşığın etrafına kapatıp hepsini alıyorum.

Jacob öne atılarak beni belimden yakaladı. "Seni küçük sinsi!"

Dondurmayı yutarken gülüyorum ve soğuk zemine düşüyoruz. "Hey!"

"Hey, sen! Dondurmamı çaldın." Jacob yan tarafımı gıdıklarken üstüme uzanıyor.

"Mülkiyetle ilgili olan neydi?"

"Dondurma hırsız!"

Hem onun saldırısından hem de altımdaki soğuk fayanslardan kıkırdıyor ve kıvranıyorum. "Jacob! Dur! Özür dilerim!"

Büyük kolları beni içine alıyor ve biraz yukarı itiyor. "Öyle m i s i n ?"

"Belki."

Bana bakarken tek kaşını kaldırıyor. "Belki mi?"

"Yani, o dondurmayı ben istedim."

"Yaptın mı?"

Başımı sallıyorum ve ellerimi omuzlarına götürmeden önce güçlü göğsüne bastırıyorum. "Ben yaptım."

"Peki ya benim ne istediğim? O dondurma benim kaşığımdaydı. Onu benden aldığın için bana bir şey borçlusun."

Sözleri içimi ısıtıyor ve hâlâ çıplak olduğumuza çok seviniyorum çünkü bu gecenin ikinci raundunu çok daha kolay hale getirecek.

"Öyle mi?"

"Evet."

Sırıtiyorum, parmaklarımı çenesinde gezdiriyorum. "Ne istiyorsun?"

Derin sesi alçak ve sıcak. "Son zamanlarda istediğim tek bir şey var."

"Öyle mi?"

Başını sallıyor. "Evet, seni istiyorum."

OceanofPDF.com

BÖLÜM YİRMİ ALTI

OceanofPDF.com

JACOB

I Brenna'ya özgü o sıcak elma kokusunu içine çekerek yuvarlanıyor. Uykusunda kayıyor, daha derine sokuluyor Kollarımda ve saçlarını okşuyorum.

Bu şekilde uyanmak, asla istemeyeceğime yemin ettiğim her şeydi. Ben bir yalancı ve aptaldım. Bundan nasıl vazgeçeceğimi bilmiyorum.

Biraz daha hareket ediyor, yukarı bakmak için biraz dönüyor. "Merhaba."

"Merhaba."

Yumuşakça gülümsüyor. "Nasıl uyudun?"

Döndüğümünden beri geçirdiğim en güzel gecelerden biriydi. Dalların camlara çarpmasına neden olan bir rüzgar ya da benzini bittiği için devreye girerek yapış yapış ter içinde uyanmama neden olan bir jeneratör yoktu.

"Güzel. Sen?"

Arkasına uzanıyor ve tırnaklarını yanağımdaki tüylerin üzerinde hafifçe gezdiriyor. "Çenen beni tırmalarken bile harika uyudum."

Eğilip yüzümü sırtına sürüyorum, o da gülerek uzaklaşıyor. "Böyle mi?"

"Evet, kes şunu!" Omzuma şakacı bir tokat attı. "Biliyor musun, seni ilk kez görüyorum. sabah uyandığında."

Parmağını çeneme sürtüyor. "Hoşuma gitti."

"Ben de."

Gözlerinde asla unutmak istemediğim bir sıcaklık var. Bana baktığında, sanki dağları yerinden oynatabilirmişim gibi hissediyorum. Ve onun için bunu istiyorum.

"Dün gece gerçekten harikaydı," diye mırıldanıyor Brenna. "Çocukları ne sıklıkla dışarıda uyutabiliyorsun?" "Yeterince sık değil."

Ona bizim hakkımızdaki ifşaatlarımı ve duygularımı anlatmak istiyorum. Sanırım o da aynı şeyleri hissediyor ama emin değilim. Derin mavi gözleri beni izliyor, değerlendiriyor ve düşüncelerimi okuyup okuyamadığını merak ediyorum. Birkaç saniye sessiz kaldıktan ve birbirimize baktıktan sonra midesi gurulduyor.

"Aç mısın?"

Başını sallıyor ve birkaç dakika önce paylaştığımız bağlantı kopup gidiyor. "Her sabah erkenden açlıktan ölmek üzere uyanıyorum. Özür dilerim."

Saate baktım. "Bu erken mi?"

"Sanırım bazıları için öyle. Yedi çok erken değil ama hafta sonu için öyle."

Güldüm ve telefonumu aldım. "Saat 10:30."

Brenna çarşafı da yanına çekerek hızla doğruldu. "Ne? Saat on buçuk mu?" Neredeyse çığlık atacaktı. "Yediden sonra hiç uyumam ben! Kalk!"

"Neyin var?" Sesindeki paniği duyunca sordum.

"Gitmek zorundasın!"

"Ne? Nereye gideceksin?"

Brenna yataktan kalkıyor, üzerine bir bornoz geçiriyor ve saçlarını at kuyruğu yapıyor. "Çocuklar her an eve gelebilir! Giyinmek zorundasın! Çabuk ol!"

Belli ki sinir krizinin eşiğinde olduğu için tartışmıyorum. Etrafıma bakınıyorum, dün gece onu omzumda taşıırken odaya fırlattığımız kıyafetleri alıyorum, dondurmamı aldığı için kışını tokatlıyorum.

"Aman Tanrım. Bizi bu şekilde bulmalarına izin veremeyiz. Bir de kayınvalidem var! Bunu asla unutamayacağım. Bu benim sessiz varlığımın sonu. Ben de

evlenmeden seks hakkında dersler dinlemeyeceğim. Bunu Melanie'ye hamile kaldığımda da yapmışlardı. Oh Tanrım, oh Tanrım, oh Tanrım, buna inanamıyorum!"

"Sakin ol," diyorum ona. "Zaten çoğunlukla giyinik durumdayım ve en kötü ihtimalle dolaba saklanırım."

Ellerini sınav çeker gibi yukarı aşağı hareket ettiriyor ve birkaç nefes üflüyor. "Tamam. Sakin ol. Yanlış bir şey yapmıyorum. Sadece bir erkekle seks yapıyorum. Ben bir yetişkinim ve bunu yapabilirim. Değil mi?"

"Seks yaptığın kişinin ben olduğumu düşünürsek evet demek isterim." Yanına gidip onu kollarıma çektim.

"Çekici olma. Giyin ve onlar gelmeden git."

Moral konuşması onu pek sakinleştirmede. Bir kez güldüm, başının üstünü öptüm ve gömleğimi giydim. "Ben artık giyindim. Belki sen de aynısını yapmalısın."

Brenna yere bakar. "Kahretsin! Üzerimde kıyafet yok. Ne düşünüyorum ben? Düşünmüyorum. Hayret verici bir seks gecesi sonrası sersemliği içindeyim."

Çok sevimli.

Bir saniye daha derin nefes aldıktan sonra dolaptan bir elbise alıp üzerine geçiriyor. "Çok güzel görünüyorsun," diyorum ona.

"Yıpranmış ve sevgilimin kollarında uyanmış gibi görünüyorum. Belki anarlar. Belki üzerimdeki seksi hissedebilirler. Kokuyor muyum?"

Eğildim ve kokladım. "Elma gibi kokuyorsun. Seni ısıırırdım." Brenna şakamdan benim kadar eğlenmiş görünmüyor.

"Jacob, yaptığımız şey sadece bizim için ve çocuklarımla ya da bir başkasının bizim ne olduğumuz hakkında yanlış bir fikre kapılmasını istemiyorum. Sadece takılıyoruz ve ben bundan zevk alıyorum ama çocuklarım bunu anlamayacak. Sebastian seni seviyor. Melanie senin harika olduğunu düşünüyor ve daha fazlası olabileceğimize dair en ufak bir şansı bile ..." Yatağı işaret ediyor.

Anlıyormuşum ve onunla birlikte olmayı istemekten başka bir şey düşünmüyormuşum gibi davranmaya çalışarak başımı sallıyorum. "Biz bundan daha fazlasıyız."

Bunu söylediğime anında pişman oluyorum çünkü gözlerinde bir umut ışığı var. "O zaman biz neyiz?"

Başka bir adam o l s a y d ı m , ş ö y l e derdim: *Biz istediğim her şeyiz ve sana aşık oluyorum. Benimle gelmeni istiyorum çünkü çekip gidebileceğimi bilmiyorum.*

Ama ben o adam değilim. Üç ay içinde ayrılıyorum ve onun kalbini kıracak bir şey yapmayacağım. "Biz arkadaşız."

Ben Brenna'nın birlikte bir hayat kurmak isteyeceği bir adam değilim. Daha önce evlendiği adam gibi asıl ya da herhangi bir şey değilim. Bağlılık sorunları ve Peter Pan kompleksi olan bir pisliğim. Hiçbir kadın benimle bir hayat kurmak istemez.

Başını sallıyor. "Doğru. Tabii ki öyleyiz." Yanıtında bir acı var. "Demek istediğim, onlar aptal değil ve bu kasabadaki hiç kimse de değil. Bunu yapmaya devam etmek istiyorum ama pervasız olamayız."

Sanki kafamın içinde Catherine'in onunla aynı fikirde olduğunu duyabiliyorum. Brenna'yı ve çocuklarını en az onun kadar korumak istiyorum. Basından biri bunu öğrenirse, Brenna'nın güzel, sessiz, taşra hayatı yok olur. Her manşetin başrolünde o olacak ve ben bu konuda hiçbir şey yapamayacağım.

Yanına gidip alnından öpmeden önce ayakkabılarımı alıyorum. "Haklısın. Daha dikkatli olacağız."

Başını kaldırdığında gözleri yumuşacıktı ve çok güzel görünüyordu. "Teşekkür ederim. Şimdi git."

Gülüyorum ve onu yatağa geri y a t ı r ı p bana gerçekten teşekkür etmesini sağlayacak bir şey verme isteğimle savaşıyorum. "Yarın görüşürüz."

"Yarın."

O zaman I adım Geri, hissetmek onu kayıp her yerde ve uzaklaşırken kalabilmeyi her şeyden çok diliyorum.

Sebastian misinayı çekiyor, olabildiğince hızlı sarıyor. Bu çocuk şimdiden dört balık yakaladı ve ben bir ısırık bile almadım. Bana uğursuzluk getirdiğini düşünmeye başlıyorum.

"Yavaşça," diye teşvik ediyorum o balıkla boğuşurken.

Balığın serbest olduğunu düşünmesine izin vererek gevşiyor ve sonra ellerini hızla hareket ettirerek hızla yukarı çekiyor. Misina yukarı çıkıyor ve ucunda kocaman bir levrek görünüyor.

"Bak, Jacob!"

Onu sırtından alkışlıyorum ve balığı kıyıya çekmesine yardım ediyorum. "Bu muhteşem bir balık."

"Kesinlikle öyle. Annem bunu gördüğünde ağlayacak." "Ağlamak mı?"

Sırıttıyor. "Ya da kus."

Gülüyorum çünkü ikisinin de olma olasılığı aynı. "Geri dönmeye hazır mısın?"

Başını salladı ve toparlandık.

Yürürken, kendi kafasının içindeymiş gibi görünüyor. Sebastian teçhizatını ayarlarken "Bugünkü antrenman berbattı," diyor.

"Evet, öyle oldu."

Provalar çok acımasızdı. Çocuklar aynı şarkıda tekrar tekrar takılıp kalıyorlardı ve sanırım on altıncı provada hepimiz çılglık atmaya hazırдық. Kimse bir kez daha üzerinden geçmek istemedi ama geçtik ve yine de doğru değildi.

"Bu şarkı neden bu kadar zor?"

Çünkü hepiniz bir grup çocuksunuz ve yönetmeniniz de bir aptal.

"Çok fazla karakterin hareket ettiği zor bir sayı etrafta. Bunu başaracağız. Sizler çok çalışıyorsunuz." Çalışıyorlar da. Berbatlar ama çabalıyorlar.

"Evet, ama oyun üç hafta sonra."

Eğer bu oyun ve benim katılımım ortaya çıkarsa, alay konusu olacağım. Açılış gecesine kadar bu çocukları bu kadar iyileştirme şansımız çok az, ama dünyanın en kötü oyunu olsa bile, bunu yaparken eğlendim. Brenna'yı neredeyse her gün görüyorum. Sebastian'la çalışmak çok eğlenceliydi ve insanları bu kadar heyecanlı görmek harika.

"İyi olacağız."

"Umarım öyle olur."

Yaşlı bir adam gibi konuşuyor. "Bilirsiniz, en kötü performanslardan bile iyi bir şey çıkar."

Sebastian bana gülümseyerek bakıyor. "Sanırım bu kötü şeyler için de geçerli."

"Ne gibi?"

"Babamın ölmesi gibi."

Midem bulanıyor ve boğazımı temizliyorum. "Bundan ne hayır geldi?"

Hiçbirimizin annemizi kaybetmekle ilgili olumlu bir şey bulabileceğini düşünemiyorum. Tacizci bir babayla baş başa kalmıştık ve kimsenin bize yardım etmemesinden nefret ediyorduk.

Yaşadığımız cehennem hakkında açıkça konuştuğumuzdan değil. Declan ve Sean her zaman kuralları bildiğimizden emin olurlardı. Eğer konuşursak, ayrılabilirdik ve bu hiçbirimizin asla kabul edemeyeceği bir gerçektir.

"Seninle tanıştım."

Dengemi kaybetmiş ve ne diyeceğimi bilemez halde yürümeyi bırakıyorum. "Ben de seninle tanıştığıma memnun oldum."

"Sanki tüm bunlardan çıkan tek iyi şey bu. Annem iyi olanı bulmamız gerektiğini söylüyor ve benim de sahip olduğum tek şey bu."

"Belki, ama ..."

Sebastian devam ediyor. "O zaman annem seninle tanışmazdı ve bu kadar çok gülümsemezdi."

Kahretsin. Bu değil gerçekten yer I
istiyorum için olmak üzerinde.

"Sebastian."

Gülümsemesi hüzünlü. "Yeniden mutlu olması hoşuma
g i d i y o r . Artık banyoda ağlamıyor ya da etrafta

nereye gideceğini bilmiyor. Sanırım senden gerçekten hoşlanıyor." "Ondan gerçekten hoşlanıyorum."

"O zaman ona tekrar çıkma teklif etmelisin."

Sebeup ve sonuçlarının basitliği göğsümü ağrıtıyor ve neden kalamayacağımı ve Brenna'yı her zaman mutlu edemeyeceğimi anlamasına imkân yok. "Yakında Sugarloaftan ayrılmam gerektiğini biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum. Berbat olacak ve keşke kalabilseydin."

Göz göze gelelim diye eğildim. Bu kısmı yüksek sesle söylemek hayatımın hatası olabilir, ama aynı zamanda dile getireceğim en doğru şey. "Eğer bunu istemem için bir neden olsaydı, bu annen, sen ve Melanie için olurdu."

"Jacob?"

"Öyle mi?"

"O zaman sen neden yapamıyorsun?"

İç çekiyorum. "Çünkü benim işim ve hayatım Kaliforniya'da. Çok fazla uzakta olurum ve bu hiçbiriniz için adil olmaz."

"Anladım."

İyi ki de öyle diyor çünkü bu büyük bir saçmalık. "Keşke farklı olsaydı."

"Ben de öyle. Harika bir üvey baba olurdun."

Duygularım boğazımı sıkıyor. "Hadi seni eve götürelim, dostum."

Tekrar yürümeye başlıyoruz ve zihnim daireler çiziyor. Daha fazlasını söylemek, söylediğim yalanı çürütmek ve ona bunun sebebinin başka birini sevmekten ve onun beni terk etmesinden korktuğum için olduğunu söylemek istiyorum çünkü verebileceğim hayatın istikrarlı bir hayat olmadığını görecekler. Brenna'nın evine koşmak, onu kollarımın arasına almak ve ona gerçek nedenleri ve izin verirse onlarla savaşağımı söylemek istiyorum.

Brenna gitmiş bir adamla uğraştı ve korkarım ki bunu bir daha asla yapmayacak. Yeterince hayal kırıklığı yaşadı. Luke kaç doğum gününü kaçırdı? Paylaşılmayan yıldönümlerini? Kaç kez

Kendisine sarılmasını istediği ama kariyerinin her Şeyden önce geldiği bir geceye katlanmak zorunda mıydı?

Hayat benimle aynı olurdu.

Sette olmam gerekiyorsa, sözleşme gereği bunu yapmak zorundayım.

Ama sonra Brenna'yı düşünüyorum. Onun yanında uyandığımı, birlikte yemek yediğimizi, Çarşamba günleri film izlediğimizi ve birlikte fuara gittiğimizi hayal ediyorum. Haftada bir öğle yemeği için onunla lokantada buluştuğumuzu ve yıldızların altında sevişebileceğimiz dereye gizlice gittiğimizi hayal edebiliyorum.

Ve sonra, sanki annem, Tanrı ya da bir yerlerden biri beni dinliyormuş gibi, yapmam gereken eğrinin ne olduğunu biliyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI YEDI

OceanofPDF.com

BRENNNA

"A Jacob ve senin hakkında kasabada dolaşan dedikodular ne olacak?" Sylvia soruyor.

En son aramadan uğramasının üzerinden bir hafta geçti ve belki de bir köşeyi döndüğümüzü düşünmüştüm. Belli ki durum öyle değilmiş. Ziyaretleri seyrekleşse de, müdahaleciliği azalmadı.

"Bunda bir şey yok."

"Magnolia yine birlikte yemek yediğinizi söyledi."

"Sylvia, oyunu tartışmak için haftada bir öğle yemeği yiyoruz." Sonunda masanın altında el ele tutuşuyoruz ya da o başka şeyler yapıyor, yaramaz şeyler.

Bulaşıkları kurutmaya devam ediyor. "Yerine onun gibi birini bulsaydınız Luke'un büyük hayal kırıklığına uğrayacağını söylüyorum sadece."

Kanımda öfke kaynıyor çünkü gelecekte kiminle çıkmayı seçeceğim konusunda utanç duymamı sağlamaya çalışmak bir yana, hayatımdaki hiçbir şeyi dikte etmeye hakkı yok.

İki ay önce olsa bunu görmezden gelirdim ama şimdi değil. Sadece buna hakkı olmadığı için değil, aynı zamanda hayatımda olmasını istediğim biri varsa o da Jacob olduğu için. Onu aşağılamasına izin vermeyeceğim.

"Öncelikle, hiç kimse Luke'un yerini alamayacak. Bu işler böyle yürümez. Luke her zaman Melanie ve Sebastian'ın babası olacak. O her zaman sevdiğim ve ailemi büyüttüğüm bir adam olacak.

ile. İleride sevmeyi seçeceğim adam, kaybettiğim kocamın yerine geçmeyecek. İkinci olarak, Jacob iyi bir adam. Çocuklara ve bana karşı harikaydı. Kaç Hollywood yıldızı bir grup çocuk için bir oyun yönetmeye gönüllü olur? Hiçbiri, bu yüzden Luke'un neden hayal kırıklığına uğrayacağını düşündüğünüzden emin değilim."

Eli boğazına gidiyor ve ofluyor. "Daha çok erken!"

"Bunu söylemek sana düşmez."

"Daha bir yıl bile olmadı, Brenna! Onu kaybetmenin üstesinden nasıl gelebilirsin?"

İçimdeki kızgın kadın ona çok fena saldırmak, onu kesip biçmek ve bana nasıl yaşayacağımı söylemenin onun haddi olmadığını söylemek istiyor ama ben böyle biri değilim. Bana kızgın çünkü hala acı çekiyor. Bunu biliyorum ve ona geri dönmek, tartışmak ve kavga etmek kolay olsa da, bu doğru olmazdı. Yine de onun gitmesine izin vermeye hazır olmaması benim taşıyacağım bir yük değil.

Yatağa oturup birkaç saniye bekliyorum.

Konuştuğumda yumuşak ve anlayışlı bir sesle konuşuyorum. "Luke'u kaybetmeyi asla atlatamayacağım."

Gömleğini fırlatıp atıyor, öfkesi hâlâ içinden yayılıyor.

"Yine de devam ediyorsun, kim bilir onunla ne yapıyorsun?"

Oğlumun geldiği kasabadaki adam."

"Hayatımın geri kalanında yalnız olmamı mı istiyorsun?"

Bu soru onu şok etmiş gibi görünüyor. "Tabii ki hayır! Ama neden bu kadar erken?"

"Bundan altı ay sonra olsa da fark etmezdi," diyorum ona. "Ne zaman, kim ya da hangi şehirde yaşadığımızın bir önemi yok, bu şekilde hissedeceğiz."

"Terapiye ihtiyacım yok."

Gülümsüyorum. "Belki değil, ama konuşsak da konuşmasak da hala yas tutuyoruz. Her gün büyüyor, iyileşiyor ve öğreniyoruz. Kayıp ve keder korkunçtur ve terapide olsanız da olmasanız da aşamalar aynıdır. Luke'u seviyordum. Luke'u her zaman seveceğim. O harika bir koca ve babaydı. O gitti ama ben gitmedim. Ben istiyorum ki

yeniden sevmek için. Hayatımı paylaşabileceğim birine sahip olmamak istiyorum."

Elimi kendi elinin içine aldı. "Yalnız kalmanı istemiyorum, Brenna. Ben sadece ..."

"Benim hazır olmama henüz hazır değilsin."

Verdiği uzun nefes, sönen bir balonun sesine benziyor. Artık kızgın ya da öfke dolu değil. Şimdi konuşan üzüntü. "Hayır, değilim."

"Jacob ve ben ... şey değiliz, sadece arkadaşız."

"Bana yalan söylemek zorunda değilsin, tatlım. Neler olup bittiğini en az kasabanın geri kalanı kadar net görüyorum."

"Söz veriyorum, burada olduğundan daha fazlası yok."

Yumuşak, buruşuk eli yanağını avuçluyor. "Kendinize böyle söylüyor olabilirsiniz ama sizin de belirttiğiniz gibi, hangi erkek çocuklar için bir oyun yönetir ki?"

"Sebastian içindi."

Sylvia kıkırdayarak gözlerini devirir. "Sen bir aptalsın, tatlı kızım."

"Bana daha önce de böyle demişlerdi."

Yanıma oturdu, elini koluma dayadı. "Ben yaşlı bir kadın olabilirim, sen de süslü bir başhekim olabilirsin ama sana küçük bir tavsiyede bulunmama izin ver. Erkekler bütün bunları küçük bir çocuk için yapmaz. Evet, belki başlangıçta öyleydi ama ben gerçeği görüyorum. Seni karnavala, evlerindeki barbeküye götürdü ve sonra yağmur altında geçirdiğin film gecesini duydum. Arkadaş olabilirsiniz ama kalbiniz daha fazlasını istiyor."

"Bütün bunları nereden duydun?"

Gülerken elini sallıyor. "Merak ettiğin buysa, torunlarımdan gelmedi. O ikisi ağzını sıkı tutuyor ve tanıdığım en iyi sır tutucular."

Bunu gizli tutma konusunda çok kötü davrandığımızın farkındayım. Sylvia tüm bunları çocuklar dışında birinden duyduysa, herkes biliyor olmalı.

Sylvia'nın söylediklerine bakılırsa o da benim hislerimin doğruluğunu görüyor.

"Harika. Demek herkes kasabanın psikoloğunun bir aptal olduğunu biliyor."

"Sen neden bir aptalsın?" Gerçeğin yüzümün her yerinde yazılı olduğunu bilerek başımı kaldırıyorum. "Ahh, anlıyorum. Kalbin hakkında haklıymışım."

"Ve aptal olduğum konusunda haklıydım." "Konu erkekler olduğunda çoğu kadın öyledir."

Gerçek bu. "Tüm bunları başkalarından duymak zorunda kaldığınız için üzgünüm."

Kalçama dokunuyor ve sonra ayağa kalkıyor. "Bir gün başka birini bulacağını biliyordum, sadece o zamana kadar ölmüş olacağımı umuyordum."

"Sylvia!" Gülerek söylüyorum.

"Şaka yapıyorum. Eğer Jacob seni mutlu eden kişiye ve torunlarıma iyi davranıyorsa, yaşlı bir kadının sorunlarının yoluna çıkmasına izin verme." Gözleri şifonyerimin üzerinde duran Luke'un fotoğrafına gidiyor.

Sadece bir hayatımız var ve bunun ne kadar kısa olduğunu herkesten daha iyi biliyorum.

Jacob ve Sebastian eve doğru yürüyorlar ve ben onları görünce durup bakıyorum. Sebastian çok mutlu görünüyor ve yemin ederim hayatım gözümün önünden geçiyor.

Jacob'la bir hayat yaşamak çok kolay olurdu. Sevmek, tartışmak, mutlu olmak ve aynı zamanda mücadele etmek. Her zaman gökkuşağı gibi olmazdı ama denemeler ve sıkıntılar bizi daha güçlü kıldırı. Zor zamanlar, üstesinden gelmek için sahip olduğumuz gücü kanıtlar. Bu noktada Herkül olmalıyım.

Tanrı biliyor ya, bu adamın peşinden gitmemek için insanüstü bir çaba sarf etmek gerekecek.

Sylvia ile yaptığım konuşma hâlâ aklımda ve acaba benimle bir hayat kurmasına izin verebilir mi diye merak ediyorum.

Eğer yapabilseydi

Jacob tanıdığım en iyi erkeklerden biri olduğu için onun ne kadar harika olduğunu ya da verecek ne kadar sevgisi olduğunu göremiyorum. Ona tüm bunları anlatabilir, kalması ve beni sevmesi, bize bir şans vermesi için yalvarabilirim ama değişme arzusunun içten gelmesi gerektiğini herkesten daha iyi biliyorum. Her şeyin farklı olmasını istemeli. Bunu ona söylemem aramızı daha da açmaktan başka bir işe yaramayacak.

Daha fazlasını talep etmeyeceğime dair ona söz verdim. Sözümü tutmak zorundayım.

Jacob'ın gözleri yanıma gelirken benimkilerden hiç ayrılmıyor. Kalbim hızla çarpıyor ve keşke ona doğru yürüyüp onu anlamsızca öpebilseydim ve az önce yaptığım açıklamayı boşa çıkarabilseydim.

"Hey, anne!"

Tutuşmamızı kırdım ve oğluma gülümsedim.

"Hey, dostum." "Kocaman bir balığım var."

Ürperdim. "Harika."

"Şimdi temizleneceğim." Jacob'a döner. "Benimle tekrar balığa çıktığın için teşekkürler."

"Ne zaman istersen."

Ona sarılıyor ve sonra iç geçiriyor. "Gittiğinde seni özleyeceğim."

Jacob onun omzunu sıkar. "Uzun süre arkadaş kalacağız Sebastian."

Sebastian kaçtı ve beni Jacob'la yalnız bıraktı. Bu gece çocuklar uyuduktan sonra gizlice kaçmayı planlıyorduk ama şimdi bunun akıllıca olduğundan pek emin değilim. Bugün hazırlıklı olmadığım gerçeklerle dolu bir gün oldu. Kayınvalidemin bana oldukça aptal olduğumu söylemesi çok fazlaydı ve oradan sarmal hale geldi. Luke'un eski bir tişörtünü buldum, giydim ve ne yaptığımı merak ederek yatağımın kenarına oturdum.

Sadece tişörtü neden giydiğimi değil, diğer her şeyi neden yaptığımı da.

Sonra Jacob'ı ve ona ne kadar değer verdiğimi düşündüm. Tişörtü çıkardım, baktım ve Luke'un yaptığım şeyi onaylayıp onaylamayacağını merak ettim.

Öyle olduğunu düşünmek istiyorum ama buna inanmak istediğim için mi yoksa gerçek olduğu için mi inanıyorum?

Tüm bunlar çok ağır geliyordu ve nefes almamı zorlaştırıyordu ama sonra Jacob'ı gördüm ve üzerimdeki yük kalktı.

Sanki onun önünde durduğumda dünya o kadar da ağır gelmiyor.

"Merhaba," diyorum biraz nefes nefese ve tedirgin bir şekilde çünkü ne söyleyeceğimden emin değilim.

Jacob arkama bakıyor ve sonra konuştuğunda ağırlığı artıyor. "Artık bunu yapmak istemiyorum."

Gözlerim açılıyor ve sanki bu beni mahvedecekmiş gibi hissediyorum. Birkaç dakika içinde ezilmiş olacağım. "Ne yapacaksın?"

İç çekiyor. "Bu. Birbirimize yaptıklarımız. Artık bunu yapamam."

Bir an için afalladım. Orada ne oldu öyle? Bu sabah konuştuğumuzda, Sebastian eşyalarını almaya giderken beni yakalayıp öpmek için gözden uzaklaştırmıştı. Gizlice kaçacağımız için heyecanlıydı ve şimdi aniden bunu yapamıyor mu?

"Anlamıyorum."

Yüzünü ovuşturuyor ve adım atmaya başlıyor. "İkimiz de birbirimize yalan söylüyoruz, Brenna."

"Sana hiç yalan söylemedim."

Jacob'ın yeşil gözlerinde o kadar hızlı hareket eden sayısız duygu var ki hiçbirini ayırt edemiyorum. "Hayır mı?"

"Hayır."

"Her ne yapıyorsak, bana karşı öylesine hissetmediğini söyle. Bana karşı hissettiklerinin arkadaşlıktan öte bir şey olmadığını söyle."

Bir adım geri atıyorum ve midem bulanıyor. Bu yalan olurdu. Çok daha fazlasını hissediyorum. Canlı ve mutlu hissediyorum ve onu o kadar çok istiyorum ki gözyaşlarım oluşmakla tehdit ediyor. Bu sadece istemek değil. Bundan daha fazlası. İliklerime kadar işleyen bir ihtiyaç bu.

Nefesim kısa aralıklarla çıkıyor. "Bunu yapamam."

"Ben de yapamam." Jacob bana doğru ilerliyor ve ellerini kalçalarımın yerleştiriyor.

Daha önce hayrete düştüğümü sandığım şey bunun yanında sönük kalıyor. "Ne diyorsun sen?"

"Artık bunu yapamayacağımı söylüyorum, sana tamamen aşık değilmişim gibi davrandığım bu sıradan şeyi."

Nefesimi normal tutmaya çalışarak gözlerimi kapatıyorum. İşte buradayım, insanların durumları atlatmasına yardımcı olmak için eğitildim ve sertifikalandırıldım ve bu sefer kendimi kaybettim. Başından beri söylediğimiz ve inkâr etmeye çalıştığım her şey gözümün önünde.

"Neden? Gideceksin."

Parmağı aşağı kayıyor, çenemde geziniyor. "Senin için kalmamı iste."

Başımı salladım. "Bunu yapmayacağım." "Neden yapmayacaksın?"

"Çünkü birinin gideceğini bilmek ve durumun gerçekliğini kabul etmek başka bir şeydir. Kalacaklarını düşünmek ve sonra gitmelerini sağlamak başka bir şey. Luke'u kaybetmeyi bu yüzden atlattım." Jacob'ın sessizliği bana ne dediğimi anlamadığını söylüyor. "Bir asker eşi olarak, Tanrı'yla ve eşinizle, bir gün o kapıdan geri dönmeyebileceklerine dair bir anlayış oluşturunuz. Hatta bir görevden önce aylarca bu kaybı planlıyorsunuz. Kalbimin bir köşesinde her zaman Luke ile geçireceğim zamanın sınırlı olduğuna inandım. Sahip olduğum şey bir hediye idi çünkü her an elimden gidebilirdi."

"Ben bir aktörüm, pilot değil."

"Bunu biliyorum. Demek istediğim, belirli bir zamanımız vardı Jacob. Ne olmak istiyorsak onu olmak için aylarımız vardı. Bunu kabul etmek için elimden geleni yaptım. Gitmen için zihinsel olarak hazırlanmaya çalışıyordum. Sana aşık oluyorum - hayır, sana çoktan aşık oldum, ama bu benim için sorun değildi çünkü sen gidiyordun."

Bir iç çekiş bırakıyor. "Yani, benden kalmamı istemiyor musun?"

"Hayır, istemiyorum çünkü eğer gidersen, o zaman ne olacak?"

Ayrıca cevabını istemediğim bir soruyu soracak kadar aptal değilim.

"Cevap sizi şaşırtabilir."

Şaşırtmayabilir de.

Ellerim omuzlarında duruyor ve yüzünü kavrayacak şekilde hareket ediyorum. "O zaman birkaç ay içinde bana sürpriz yap. Sormak zorunda bırakma beni. Bana karşı hislerin yeterince güçlüyse, o zaman ... o zaman benim için kal."

Bana bir öpücük veriyor, yumuşak, tatlı ve yeni başlangıçlar hissiyle dolu bir öpücük. "Bu işte gerçekten kötü olacağım," diye beni uyarıyor.

"Ne?"

"Daha fazlası olmak. Asla başka bir şey olmayacağı gerçeği üzerine inşa edilmemiş bir ilişkim hiç olmadı."

Bunu itiraf etmekten ne kadar nefret etsem de Sebastian'ın Jacob'ın kariyerinin başlarında çıktığı bir aktris hakkında konuştuğunu hatırlıyorum. "Peki ya o aktris?"

"Yirmi yaşındaydım. Bu bir ilişki değildi. Gerçek de değildi. Daha fazlası nasıl olur bilmiyorum Brenna, ama gerçekten bana göstermeni istiyorum."

YIRMI SEKIZINCI BÖLÜM

OceanofPDF.com

BRENNNA

O Kay. Ben iyiyim. Önemli bir şey değil. Jacob evde akşam yemeği yedi ve çocuklarla birlikte oldu. bir sürü kez. Korkmuyorum.

Tamamen çıldırıyorum.

Jacob bu akşam yemeğe geliyor ve çocuklara resmen çıktığımızı söylemeyi planlıyoruz. Evet, berbat durumdayım.

Mutfakta durmuş, sosu karıştırıyor ve olası senaryoları gözden geçirmeye çalışıyorum. Bu benim vereceğim tavsiye, o yüzden kendim uygulayacağım.

Sylvia'nın yaptığı gibi çıldırabilirler ama bunun olası bir sonuç olduğunu sanmıyorum. Bence mutlu ve heyecanlı olacaklar ki bu ilişki bozulursa benim çocuklarım için de bir kayıp olur.

Korkumun özü de bu.

"Anne!" Melanie bağıırıyor ve tahta kaşığı tencerenin içine düşürmeme neden oluyor.

"Kahretsin."

Gülüyor. "Seni beş kere falan aradım."

"Üzgünüm, aklım başka yerde." Kaşığın ucundan tutup lavaboya fırlatıyorum. Ona döndüğümde bana bakıyordu. "Ne oldu? Yüzümde bir şey mi var?"

Melanie alt dudağını çiğniyor. "Gerginsin." Cevap vermedim. "Seni böyle gördüğüm tek zaman

bize babamdan bahsetmek
zorundaydın." "Öyle bir şey
değil, Mel."

"Öyle olduğunu düşünmemiştim. Sanki zaten
bilmiyormuşuz gibi bize Jacob'la aranızdakileri anlatmayı
planladığından eminim."

"Olmamış bir şeyi nasıl bilebilirsin?" Ben de karşı çıktım.

"Lütfen anne. Jennifer'ın annesi ona sizi karnavalda
öpüşürken gördüğünü söylemiş. Birkaç hafta önce ahıra
gittikten sonra da rujun gitmiş."

Yanaklarım yanıyor ve arkamı dönüyorum. "Bu kadar
yeter."

Sesi biraz daha yükseliyor ve yan tarafımı dürtüyor.
"Jacob'la çıkıyorsun ve bize söylemeye korkuyorsun."

Derin bir nefes aldım ve sonra onunla yüzleştım. "Evet.
Jacob'la çıkıyorum. Resmi olarak. Şimdi. Ve tabii ki sana
söylemek konusunda gergindim."

Mel gülümsüyor. "Onu seviyoruz ve bunun olacağını
tahmin etmiştik."

"İşte beni geren de bu, bebeğim. O büyük bir yıldız ve
çok ünlü bir adam. Eğer ayrılırsak, sence bu şehir ve
içindeki insanlar kime sırtını döner?"

Yaşına göre fazla bilge olan kızım sadece omuz silkiyor.
"O zaman hayatımızda olmasını istediğimiz insanlar
değiller."

"Nasıl bu kadar zeki oldun?"

"Baba."

Bir kahkaha patlattım ve onu kucaklamak için kendime
çektim. "Seni seviyorum, Mel."

"Ben de seni seviyorum anne."

Kapı çalındı ve ikimiz de gülümseyerek ayrıldık. "Hadi,
seni erkek arkadaşım ile tanıştırayım."

Jacob'ın önünde bir buket çiçekle durduğu kapıya doğru
el ele yürüyoruz.

"Bunlar senin için." Kalbim çarpıyor ve onları almaya
gidiyorum, ama onları geri alıyor. "Sana değil." Sonra
Melanie'ye uzattı. "Ama sana."

Melanie çiçekleri alıyor, kıkırdarken gülümsemesi genişliyor. "Teşekkür ederim Jacob. Bunlar çok güzel."

Bana göz kırpmıyor ve sonra Melanie'ye odaklanıyor. "Benim için bir zevk."

Melanie eğilip onun yanağına bir öpücük konduruyor. "Annemle çıktığına sevindim."

Jacob'ın gözleri açılıyor ve bakışları bana yöneliyor. "Ona söyledin mi?"

"Tahmin etti."

"Bütün kasaba biliyor," diyor Mel öfkeyle. "Görünüşe göre herkes bizden önce öğrenmiş."

Jacob gülerek başını sallıyor. "İşte bu da küçük kasabalardan neden nefret ettiğime dair dört yüz otuz üçüncü neden."

"Dört yüz otuz iki numara nedir?" Şaşkınlıkla sordum.

"İnekler."

Melanie homurdanıyor, ben de gözlerimi deviriyorum. "İçeri gel, seni gülünç adam. Hâlâ konuşmamız gereken bir çocuk daha var."

Sebastian tam da beklediğim gibi karşıladı. Çok sevindi. Jacob kapıya geldiği gün oğlumun kalbini kazandı, bu yüzden onun hayatının bir parçası olma fikri bile Sebastian'ın en çılgın hayallerinin ötesinde.

Paranoyak ve aşırı analitik yanım dikkatli davranmam gerektiğini haykırıyor. İşler yolunda gitmezse bu evde sadece bir kırık kalp olmayacak. Diğer yanım ise başarısızlıkla sonuçlanacağını varsaymayı bırakmamı ve yolculuğun tadını çıkarmamı söylüyor.

Hangi tarafın kazanacağından emin değilim.

Ancak çocuklar okula gitmek için erken kalkmak zorunda olduklarından odalarında, Jacob ve ben de kanepede ikimizin de pek izlemediği bir film izliyoruz.

Onun yerine, bunun tadını çıkarıyorum. Aşık olduğum adamın kollarında dinlenmeme izin verilen normal küçük baloncuğumuz.

"Peki, sence nasıl geçti?" diye soruyor.

"Bence iyiydi."

"Ben de öyle. Artık bildikleri için buraya daha sık gelmem daha kolay olacak."

Bu duyguya gülümsüyorum. "Etrafımda olman daha çok hoşuma gidecek."

Başımın üstünü öpüyor. "Bütün dondurmanı yediğimi öğrendikten sonra bunu söylediğini unutma."

Sanırım bunu her zaman söyleyeceğim, dondurma olsun ya da olmasın. Burada sadece Brenna ve Jacob var. İnsanların bizi öğrenmesinden ya da yaptığımız şeyin doğru mu yanlış mı olduğunu merak etmesinden korkmuyoruz. Biz biziz. Memnunuz. Güzel bir yemek yedik, kahkahalar attık ve birlikte dinleniyoruz.

"Beni cazibene karşı bağışık kılacak bir kusur mu saklıyorsun?"

"Keşke bilseydim demiyor musun?"

"Soruya cevap verecek misin?"

Jacob kıkırdar. "Yine soruya soruyla cevap verme oyunu mu oynuyoruz?"

Ona bakabilmek için başımı eğiyorum. "Bilmiyorum, öyle miyiz?"

İkimiz de hafifçe gülüyoruz ve o bizi ayarlıyor, böylece şimdi onun bacağına uzanıyorum. "Hiçbir beklentimiz olmadan gelişigüzel takılmaktan, kameraların ve müdahaleci insanların olduğu bir dünyada çıkmaya başladık. On yılı aşkın bir süredir kız arkadaşım olmadığı gerçeği büyük bir sorun olacak. Buna bir de küçük bir kasabada bekar bir anne olduğunuzu eklerseniz, bu daha da büyük bir hikaye olacaktır."

"Reklamcınla konuştun mu?"

Jacob başını sallıyor ve saçımı geriye doğru tarıyor. "Ben yaptım. Catherine bir basın bülteni hazırlayacak, böylece anlatıyı biz kontrol edeceğiz. Oyundan sonra bir açıklama ve kasabada birlikte çekilmiş fotoğraflarımızı yayınlamak istiyor."

"Ne fotoğrafları?"

Boğazını temizliyor. "Muhtemelen daha önce bahsetmeliydim. Güvendiği bir fotoğrafçının gelip gayri resmi bir çekim yapmasını istiyor."

Çıktığımız için birinin fotoğraf çekimi yapması konusunda ne hissettiğimden emin değilim.

"Rahatsız edici olduğunu biliyorum," diyor çabucak. "Benim için bu şekilde olmasından nefret ediyorum ama hikayeyi saklıyormuşuz gibi göstermezsek daha iyi olur ve *belki* bana biraz alan tanır. Catherine bu konuda ne hissettiğimi biliyor. Hikayenizin çoğunu biliyor ve çocukların mümkün olduğunca korunmaları gerektiği konusunda hemfikir. O da bir anne ve çocukların her şeyden önce geldiğini anlıyor."

Böyle hissetmesi beni duygulandırdı. Ayrıca, bu dünya hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Jacob'la bir hayat, hatta bir şans istiyorsam, iyinin yanı sıra kötüyü de kabullenmeye hazır olmalıyım. "Tamam, en iyisi ne diyorsa onu yapacağız."

Catherine paparazzi, gazeteci ve medya dünyasını bilir. Ben bilmiyorum. Diğer durumların üstesinden gelebilirim ama burada kayboldum, bu yüzden profesyonellere danışacağım.

"Seni uyarmak zorundayım"-Jacob'un sesi kısık-"yine de kötü olacak, Brenna. Basın bir hikaye bulmak isteyecek, doğru olup olmaması onlar için önemli değil ve ben seni koruyamayacağım. Keşke yapabilseydim ve bunun benim kontrolüm dışında olacağı gerçeği beni öldürecek."

Doğrulup bacak bacak üstüne atıyorum ve yüzümü ona dönüyorum. "İlerlemeye karar verdiğimizde anlaşmamızın bir parçası da zorluklarla karşılaşacağımızı bilmektir."

"Evet, ama bu sadece bir meydan okuma değil, neredeyse yeni bir hayat gibi. Burada keyif aldığımız şeyler orada öyle değil." Elini saçlarının arasında gezdiriyor.

"Saf değilim Jacob. Bunun kolay olmayacağının farkındayım ama sen buna değersin."

Gözlerinin parlaması, böyle bir şeyi ilk kez duyup duymadığını merak etmeme neden oluyor. Bakıyor.

biraz korkmuş ve biraz da afallamıştı. "Bunu şimdi mi söylüyorsun?"

"Daha sonra aksini düşüneceğimden mi korkuyorsun?"

Jacob başka tarafa bakıyor ve geri döndüğünde, o çarpık sırtış orada, gerçekte ne hissediyorsa onu maskeliyor. "Belki. Fikrini sık sık değiştirir misin?"

Ona seslenmek, kör olmadığımı söylemek ve tüm hileleri ve saptırma işaretlerini bilen bir psikiyatristle çıktığını hatırlatmak istiyorum. Kafamın arkasında Luke'u duyuyorum ve bundan ne kadar nefret ettiğini hatırlıyorum.

Pek çok kez kavga ederdik ve ben bunu terapiye dönüştürürdüm. Daha yüksek sesle bağırır, eskisinden daha öfkeli olur ve bana kendi başına çözmesine izin vermeyen biriyle evli olmanın ne kadar yorucu olduğunu söylerdi. Her zaman bir şeyleri düzeltmek, onu düzeltmek zorundaydım ve o bundan nefret ederdi.

Bunu Jacob'la yapmak istemiyorum. O benim hastam değil. O benim erkek arkadaşım. Görüşmeye devam etmeyi çok istediğim biri. Bu yüzden dürüst olmak benim için en iyisi. "Hayır, fikrimi değiştirmiyorum. Ben de sana bunu söylüyorum. Ben Buradayım. Ben içinde Bu ile Sen, ve Ben hazır karşılaştığımız her türlü engel için. Sen içinde olduğun sürece benimle, ben buradayım."

Sözcükler umduğum şeyi yapıyor ve oradaki şakacı gülümseme yerini ciddiyete bırakıyor. Gözlerinin etrafındaki gergin çizgiler keskinleşiyor. "Peki ya çok fazla olursa?"

Eğiliyorum, parmaklarım o çizgileri yumuşayana kadar izliyor. "Sonra konuşuruz ve bunu çözeriz. Bu vazgeçmek istediğim bir şey değil. *Sen* benim vazgeçmek istediğim biri değilsin."

"Neden?"

Çünkü sana aşığım.

"Çünkü beni mutlu ediyorsun."

Gözleri kapanıyor ve elimi tutup yüzüne götürüyor. "Ele avuca sığmayan biri olacağım."

"Olacağından hiç şüphem yoktu."

"Kariyerim zorlu bir iş. Bu yüzden buna karşı savaştım. Luke iş için sürekli uzakta olduğu için çok şeyle uğraştınız ve şimdi tekrar geri dönüyorsunuz."

"Bu sefer farklı. Luke'un hiç seçeneği yoktu. Rollerini geri çevirebilirsin, değil mi?"

Başını sallıyor. "Kontratım olmadığı sürece. Dedğim gibi, daha önce yaşadığın cehennemi sana yaşatmak istemiyorum. Buraya basit bir şey isteyerek geldin ve ben bundan çok uzağım. Seni ya da çocukları hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum Brenna. Hikâyedeki kahraman olmak istiyorum."

"Bunu söylemen bile seni öyle yapıyor." Bir yanım onun kariyeriyle başa çıkmanın zor olacağını biliyordu. Kaliforniya'dan ayrıldığında, küçük bir kasabada yaşayan ve sürekli kaçıp gitmeyen bir adam bulmak istemiştin. Eğer normal birini bulursam, sonunda bir yuva kurup mutlu olabileceğimi düşündüm. "Biliyor musun, Cybil bana gerçekten sıradan ya da basit biriyle mutlu olup olamayacağımı sordu. Mesele şu ki, mutlu olacağımı sanmıyorum. Sıkılırdım ve sen, Jacob Arrowood, sıkıcı değilsin. Sen kocaman bir kalbi olan iyi bir adamsın ve beni mutlu ediyorsun. Daha önce de ayrılıklarla uğraştım ve iş oraya geldiğinde bir yolunu buluruz. Bence bu, ne kadar iyi olabileceğimizi gösteriyor."

"Öyle mi?" diye soruyor kuşkuyla.

"Tabii ki. Burada ve orada biraz boşluğa sahip olmayı seviyorum."

Yaklaşıyor ve bana bir öpücük veriyor. "Sen gerçekten mükemmelsin, biliyor musun?"

"Şimdi de hayal görüyorsun."

"Belki öyle, ama ben bu fantezide çok mutluyum - seninle."

Gülümsedim ve içeri girdim.

"Ben de." "Güzel."

"Şimdi, seni buradan gizlice çıkarmak zorunda kalmadan önce kanepede öpüşelim."

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

OceanofPDF.com

JACOB

"H Ey, Declan, seni buraya getiren nedir?" Hâlâ elma kokan bu küçük evden dışarı adımımı atarken soruyorum

Brenna'nın saç ürünlerinden.

Bu gece büyük bir randevumuz var. Her şeyi ayarladım. Ona kendini özel hissettirmek istiyorum ve gerçekten hiçbir yere gidemediğim bir zamanda bir şeyler bulmak çok ustalık gerektirdi. Bu planlar kışımı kaldırıp yola çıkmamı gerektiriyor.

"Sadece seninle konuşmak istedim."

"Ne hakkında?" Arabaya doğru yürürken sordum. "Nereye gidiyorsun?"

"Aya. Şimdi, cidden, ne oldu?"

Declan ensesini ovuşturuyor. "Küçük eve bakmak için geldim. Senin sürenin bitiminden birkaç gün sonra bu kötü çocukla kira kontratım sona eriyor ve ev sahibine evin neye ihtiyacı olduğunu görebilmesi için resimler göndermem gerekiyor."

Göğsüm sıkışıyor ve hiçbir şey söylemeden ona bakıyorum. Birkaç ay içinde buradan ayrılma fikri birden midemi bulandırıyor. Gitmek istemiyorum ve Brenna'nın yanına taşınmayı da beklemiyorum. Bir yere ihtiyacım var, o yüzden bu lanet şey bende kalabilir.

"Ben alırım."

Başını geriye atıyor. "Ve onunla ne yapacaksın?" "Ona sahip olacağım."

"Evet, anlıyorum," diyor Declan hışımla. "Ben bunu neden istediğini soruyorum. Yakında ayrılıyorsun ve bundan kesinlikle nefret ediyorsun."

"Ve şimdi hoşuma gidiyor."

Bu biraz abartılı oldu ama çok küçük avantajları var. Mesela çok seksi bir kızıl saçlı kıızı fark ettirmeden içeri sokup çıkarmanın, benim onun penceresine gizlice girmemden çok daha kolay olması gibi. Ve kollarımda yatarken yan taraftaki tavandan tabana pencerelerden dışarı baktığımızda, bana sinemadaki randevumuzu hatırlatıyor - sağanak yağmurdan önce.

Declan başının arkasını kaşır. "Tamam o zaman. Sormayacağım çünkü Brenna ile ilgili olduğundan eminim."

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Çünkü yüzünde o şapşal sırıtış var." "Ne şapşal sırıtışı?"

İşaret ediyor. "Şunu. Gülümsüyorsun ve sanki Eros'un okuyla vurulmuşsun ya da belki de onu başka bir şeyle vuran başka bir okmuş gibi aptalca bakıyorsun."

Gözlerimi deviriyorum. "Dikkat et, Dec."

"Onun hakkında ciddisin, değil mi?"

Ağabeyler sizi sinir etmek dışında çok az işe yararlar. Benim ağabeyim bu konuda olağanüstüdür. "Ne düşünüyorsun? Bu tekerlekli kulübeyi almayı teklif ettim."

Tabii ki ciddiyim. Tanrı aşkına, sanırım ona aşığım.

Gülümsüyor. "Senin adına sevindim. Kızların bu konuda çok heyecanlı olduklarını biliyorum. Brenna'yı seviyorlar ve aileye katılmasını memnuniyetle karşılayacaklar."

Onun evinde yaşadığımız ve aile olduğumuz hayalleri içimi dolduruyor ve sonra sis gibi buharlaşıyor. O kadar ileri gitmeme izin veremem. Hâlâ uğraşmamız gereken çok şey var. Fotoğraf çekimimiz yaklaşıyor ve mutlu küçük dünyamızın kaosa dönüşmesi için hazırlanmamız gerekiyor. Hızımı ayarlamalıyım yoksa ikimiz de mahvolacağız.

"Her ne kadar üçünün de gemide olmasından memnun olsam da, işleri o kadar çabuk halletmiyoruz."

"Anlıyorum. Korkuyorsun."

Uzun bir iç geçirdim. "Korkmuyorum Declan. Akıllı davranıyorum. Ona ve çocuklara zarar verme potansiyeli olan bir şey için acele etmeyeceğim. Bu hikâye önümüzdeki hafta ortaya çıktığında, Sugarloaf balonunun içinde yaşayamayacağız. Basın, fotoğraflar, hakkımda doğru olmayan hikayeler olacak ve Tanrı bilir başka kimlerle çekim yapıyorum. Kendi pisliğimden daha fazla düşünmem gereken şeyler var."

Declan kıkırdıyor ama bu daha çok endişeli bir ses. "Seni kıskanmıyorum kardeşim. Sadece bu konuda dürüst olmanı istiyorum. Ne hissettiğini biliyorum. Ben de o yollardan geçtim. Üçümüz de oradaydık. Büyüdük ve yetişkin hayatlarımızın çoğunu değersiz ve sevimli olduğumuza inanarak geçirdik. Bazı günler benim için hala zor. Syd'in uyanmasını ve 'hayır, o buna değmez' demesini bekliyorum."

Kardeşim hayatımda her zaman heykel gibi bir figür olmaya çalıştı. Onun öyle olmadığını biliyordum. Kimsenin bakmadığını sandığında ağladığını gördüm. Sydney'i kaybetmenin onu ne kadar derinden yaraladığını da biliyorum. Tüm bu acılar sırasında bile, hiç dile getirmedi. Konuşmak ona göre değildi. Güçlü olmanın güçlü *olduğu* anlamına geldiğini düşünmeyi severdi. Bu onun gerçekliği kabullenme şekliydi.

Aksini kabul ettiğini duymak biraz tedirgin edici.

"Ve sence yapacak mı?"

"Hayır, ama bazen merak etmek kolay. Yıllarca bize ne kadar boktan olduğumuz söylendi. Hiçbir şeyi doğru yapmadığımız söylendi. Hem fiziksel hem de duygusal olarak onun gerçek kum torbasıydık. Hayatta kalmamızın tek nedeni birbirimize ve kızlara sahip olmamızdı."

Devney ve Sydney dördümüzü tahmin ettiklerinden çok daha fazla kurtardılar çünkü ne olursa olsun bize neşe kattılar. Sydney'nin göletine gidip yüzmek ya da ata binmek ve

Devney'in çiftliğindeki sokak hayvanlarına bakmak, acımızı hafifletti.

"Bilmiyorum Dec. Gerçekten bilmiyorum çünkü bir yandan çoktan sikildiğime eminim. O istediğim her şey. Benim için her yönden mükemmel. Diğer elim bana onun için yeterince iyi olmadığını söylüyor. Onu lekeleyeceğim ve kıracağım."

Ağabeyimin eli omzumu kavırıyor. "Konuşan *senin* elin değil Jacob. Bu *onun eli* ve onu dinleyemezsin. Onu kırmayacaksın. Onu lekelemeyeceksin. O seni seçti, ama sen de onu ve kendini seçmelisin."

Ben zaten onu seçtim. Onu her şekilde seçiyorum ama bu çok basit geliyor ve bu beni korkutuyor. Onu sevmek bu kadar kolay olmamalı. Bir mücadele olmalı ama değil. Zahmetsiz. Kendinize söylemenize gerek kalmadan nefes almak gibi. Kendiliğinden oluyor.

"Sydney için bu şekilde hissetmeyi ve aklını kaybetmemeyi nasıl başardın?"

Gülüyor. "Sevmediğimi sana düşündüren ne? O kızı mantığın ve akıl sağlığının ötesinde seviyorum. Onun için her şeyi yaparım, her şeyden vazgeçerim ve son nefesime kadar savaşırm. Sadece bunun ona karşı değil, onun için savaşmak anlamına geldiğini anlamam çok uzun zaman aldı."

"Sen şanslı bir adamsın."

Mülküne doğru bakar ve iç çeker. "Öyleyim. Ve eğer kendini bırakırsan, sen de öyle olduğunu göreceksin. Şimdi, bu küçük evin mutlu sahibi olabilmen için evrakları hazırlayacağım. Acaba hangi arazi üzerine kurabilirsin?"

"Kıçını tekmelemeyi ne kadar istesem de Dec, bu gece ateşli bir randevum var ve kıyafetimi mahvetmek istemiyorum."

Gözlerini deviriyor ve gülüyor. "Deneyebilirsin Hollywood, ama başarısız olursun."

"Evet, evet, bunu göreceğiz."

Declan gülüyor. "Evet, kız arkadaşını kazanmaya çalışmadığın zaman."

Saatime bakıyorum, acaba hızlı bir kış tekmelemeyi araya sıkıştırabilir miyim diye düşünüyorum ama sonra vazgeçiyorum. Randevu gecesi çok daha önemli.

OceanofPDF.com

OTUZUNCU BÖLÜM

OceanofPDF.com

JACOB

"W Nereye gidiyoruz?" Ormandaki açıklığa girdiğimizde Brenna beşinci kez soruyor.

Her şey hazır ve onun görmesi için heyecanlıyım. Umarım doğru yapmışımdır, ama bu benim için bir ilk. Hiçbir zaman romantik bir adam olmadım, o hep Sean'dı. Ben daha açık sözlü ve her şeyin olduğu gibi olduğu fikrini benimsemiş biriydim.

"Sadece devam et."

Bana sürprizlerden ne kadar nefret ettiğini söylemişti ama bu hoşuma gidiyor. Kontrol her zaman Brenna'da ve ben onun her zaman kontrolün onda olması gerekmediğini bilmesini istiyorum. Bırakabilir ve başkasının ona yardım etmesine izin verebilir.

"Gözlerinin bağlı olmasını ve zihninin dağılmasına izin vermemeni ve ormana kendi ölümüne götürüldüğünden endişe etmemeni istiyorum."

"Çok fazla suç dizisi izliyorsun. Seni öldürmek isteseydim, çıktığımızı kimsenin bilmesine izin vermezdim."

Başını çeviriyor. "Belki bu da planının bir parçasıdır."

"Evet, seni mutlu etmek için büyük şeytani planım seni Herkese benimle olacağını haber verdikten sonra seni öldürmek için ormana girdim."

"Olabilir."

Saçmalamasına gülüyorum. "Sanırım olabilir." Onu durdurmadan önce birkaç adım daha attık. "Hazır mısın?"

"Hiç olamayacağım kadar."

"Umarım burası seni öldürebileceğim bir yer olarak hoşuna gider."

Brenna göğsüme yaslanıp iç geçiriyor. "Görelim bakalım."

Göz bağını çözüyorum ve sonra kollarımı beline dolayarak çenemi omzuna yaslıyorum.

Nefesi kesiliyor ve ben onun gözlerinden mekânı görmeye çalışıyorum. Her yerde binlerce mum yanıyor. Dallardan sarkan düzinelerce ışıklı Mason kavanozu hem yumuşak hem de parlak bir görünüm veriyor. Yerde battaniyeler var ve ortada çiçeklerle ve daha fazla mumla dolu bir masa oturuyor.

"Jacob, bu ... bu ..."

"Seni öldürmem için iyi bir yer mi?"

Gülüyor ve sonra bana bakmak için kollarımda dönüyor. "Bu inanılmaz ve güzel bir şey, eğer beni burada öldürmek istiyorsan, benim için sorun yok."

"Beni öldüren sensin, Brenna. Ne zaman senin yanında olsam, yeni bir şeye yer açmak için eski benliğimin bir parçasının öldüğünü hissediyorum."

Parmakları yanağıma doğru kalkıyor ve gülümsüyor. "Küllerden her zaman hayat doğar. İkimiz de geçmişi yakıyoruz, böylece yeni ve güzel bir şeye başlayabiliriz."

"Buraya geldiğimde hiç tereddüt etmeden gideceğime yemin etmiştim," diye itiraf ediyorum.

"Kalbimin kırılmasını asla göze almayacağıma yemin ettim."

Saçlarını yüzünden çekiyorum, ona dokunmak ve gerçek olduğundan emin olmak istiyorum. "Ne güzel bir çiftiz."

"Bence oldukça iyiyiz."

"Sen de seni buraya öldürmek için getirdiğimi sanıyordun," diye takılıyorum.

Brenna ayak parmaklarının ucuna basarak beni öpüyor. "Gitmek için harika bir yol olurdu."

"Ölmesek ve sadece yemek yesek nasıl olur?"

"Kulağa hoş geliyor."

Onu iki kapalı tabağın bulunduğu masaya götürdüm. Burada biraz risk aldım çünkü Sebastian'a göre en sevdiği yiyecek Twizzlers'mış. On bir yaşında olsaydık bu harika olurdu ama istediğim şey için pek uygun değildi. Ellie'ye biraz araştırma yaptırmaya çalıştım ama bir şey bulamadı.

Birkaç kez bir yemekten bahsettiğini hatırladım ve New York'a biraz yakın olduğumuz için bazı iyilikler istedim.

O oturduktan sonra, kubbeyi kaldırarak ızgara peynirin çok süslü bir versiyonunu ortaya çıkarmak için çok dramatik bir gösteri yapıyorum.

"Oh! Bu Murray'den mi?"

Başımı salladım. "Kesinlikle öyle."

"Jacob! Bana Murray'den sandviç almışsın! Bu hayatımda yediğim en iyi ızgara peynir. Ve bir kere yemiştin. Ve ben ... hatırladın mı?"

Tanrı'ya şükür dikkat ediyorum. "En iyisi olduğunu söylemiştin, o yüzden biraz getirttim."

"En sevdiğim yemeği ormanda bir akşam yemeğine getirmişsin. Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Tamamen mahvolmadan yemeye ne dersiniz?"

Arada sırada kendim olmak güzel ve bu da o zamanlardan biriydi. Sahibini aradım, o da taze olsun diye ızgara peyniri yapması için şefini buraya gönderdi. Bir sandviç için ne kadar ödediğimi asla bilemeyecek ama önemli değil, Brenna mutlu.

Başını iki yana sallıyor ve ayağa kalkıp bana doğru geliyor. "Şu anda sandviç umurumda değil. Seni öpmem gerek." Onu kucağıma çekiyorum ve parmakları enleme ediyor. "Bu şimdiye kadar birinin benim için yaptığı en tatlı, en düşünceli şey. Sürprizine bayıldım. Seviyorum."

"Durdu ve beni bu ifadenin nasıl biteceğini merak etmeye bıraktı. Eğer beklediğim gibi biterse ne diyeceğim? Ona aşık olduğumu mu söyleyeceğim?"

beni korkutuyor mu? Bunu söylemek yerine gülümsüyor. "Bununla ilgili her şeyi seviyorum ve senin için daha fazlasını hissetmemeyi gerçekten zorlaştırıyorsun."

"Ya daha az hissetmeni istemiyorsam?"

Brenna'nın mavi gözleri benimkileri arıyor. "Ne hissetmemi istiyorsun?"

"Özel. El üstünde tutulan. Arzulanan. Seni gülümsetmek ve sana dünyaları vermek istiyorum. Bu herkese söylemeden önceki son hafta sonumuz ve bunun ne anlama geldiğini bilmeni istiyorum."

Ona söylemeliyim ama onu korkutmak istemiyorum. Lanet olsun, çıkmak hiç eğlenceli değil.

"Bu benim için her şey demek ve seninle her birlikte olduğumda böyle hissediyorum. Teşekkür ederim."

"Sana nasıl hissettiğimi göstermek istediğim için bana asla teşekkür etmek zorunda değilsin."

Bir saniye sonra dudakları dudaklarıma değiyor ve ben bu öpücüğün bitmesini hiç istemiyorum.

Catherine kameranın arkasına bakarken, "Sanırım çekimde biraz daha yakın olmaları gerekiyor," diye talimat veriyor.

İnledim. "Cat, cidden. Bir saattir bunu konuşuyoruz."

Bana ters ters bakıyor ve sonra Brenna'ya yumuşak bir gülümseme veriyor.

"Üzgünüm ama görüntünün hikayenin anlatacağından daha fazlasını anlatması gerekiyor."

Söylemeye gerek yok, elinde bir torba simitle kısa boylu bir esmerin kapıyı yumruklamasıyla uyandığımda şaşırmıştım. Catherine fotoğrafçıyla "iş batırmadığımdan" emin olmak için gelmişti. Fotoğrafların çok özel bir havası olmasını istiyordu. Uzun tartışmalardan sonra, haberi hangi derginin vereceğine karar verdik. O daha çok bir gazete istiyordu ama konuştuktan sonra ikimiz de hikayeye odaklanan ve olayları sansasyonelleştirmeyen bir magazin dergisi üzerinde anlaştık.

Ve işte buradayız, arkamızda dağlar ve ufukta güneş ışığının en ufak bir ipucu ile tarladayız.

Brenna'nın eli göğsümde duruyor. "Sorun değil. Hiç değilse titiz biri. Ayrıca, burası çok güzel ve seni bol bol öpüp dokunabiliyorum."

Başının yan tarafını öpüyorum ve iç çekiyorum. "Sanırım bu iyi bir şey. Ama on beş dakika sonra provamız var ve açılış gecesi iki gün sonra. Diktatör burada olmasaydı fotoğraflar çok hızlı olurdu."

Arkasına yaslanıp bana bakıyor. "Her şey yoluna girecek. Oyunda ne olursa olsun, önemli olan tek şey senin orada olman. Ayrıca, bu bana geçen hafta sonu randevumuzu hatırlattı. O zaman bir yatak planlamamış olman çok kötü."

Bazen beni gülümsetecek ve her şeyi unutturacak mükemmel bir şey söylüyor. Geçen hafta oyun için çok endişelendim. Çocuklar iyileşiyor ama şaka gibi görünecek diye çok korkuyorum. Üç gösterinin de biletleri yirmi dakikadan kısa sürede tükendi.

Gerçekten ne için geldiklerini bilmenizi sağlar. "Peki ya yapsaydım?"

"Elbette kullanırdık."

"Sanırım benim yerimde pit stop yaparak oldukça yaratıcı davrandık."

Brenna kıpkırmızı kızarıyor ve sonra başını göğsüme gömüyor.

Bu kadar açık olmasına bayılıyorum. Her tepkisi saf. Ne hissettiği konusunda asla endişelenmeme gerek yok çünkü yüzünde gün gibi ortada. Bu çok ferahlatıcı ve umarım bundan hiç sıkılmayız.

Bir dakika sonra bana baktı. "Neden bu kadar gerginsin Jacob? Çocuklarla harika şeyler yapıyorsun. Bunun için çok çaba sarf ediyorsun ve her şey harika gidiyor."

Derin bir iç çekiyorum. Bunların hepsi doğru ama Brenna'nın görmediği bir dünya var ve bu hiç de nazik bir dünya değil. "Ben

tek endişem basının bu oyunu öğrenmesi ve insanların beni alay konusu olarak görmesi."

"Bir çocuk müzikalinin. Bakış açını koru, bebeğim. Bu sana asla bir Oscar adaylığı kazandırmayacaktı. Ayrıca, basın senin ne kadar özverili olduğun hakkında konuşmak için daha heyecanlı olacağını düşünmüyor musun? Sen kendi rolünü yaşayan bir süper kahramansın. Eminim ki Catherine ve ekibin oyunun basında yer alması için hazırlıklıdır."

Haklı ama şu anda bu umurumda değil. Şu anda gördüğüm tek perspektif onun hakkında ne hissettiğim. Önemli olan onun mutluluğu.

"Çok güzel görünüyorsun," diyorum saçlarını kulağının arkasına doğru iterken, artık oyunu umursamadan. "Her zaman güzelsin ve bunu sana yeterince söylemiyorum."

"Çok çekicisin." "Sadece senin için."

Sırıttıyor. "Dört ay önce biri bana seninle ormanda olacağımı çünkü ilişkimizi ilan edeceğimizi söyleseydi gülerdim."

"Ve eğer biri bana Sugarloaftan biriyle ilişki yaşayacağımı söyleseydi, onu kendime bağlardım."

"Ve yine de buradayız."

O mavi gözlere bakıyorum ve kayboluyorum. "İşte buradayız." Parmak uçlarına basarak dudaklarını dudaklarıma değdiriyor.

Yere geri döndüğünde yüzünü avuçluyorum ve söyleyeceğimi hiç düşünmediğim sözleri söylüyorum. "Seni seviyorum, Brenna."

"Jacob . . ."

"Erken olduğunu biliyorum. Uzun süredir birlikte olmadığımızı biliyorum ama seni seviyorum ve bunu söylemek için daha fazla beklemek istemedim. Bunu randevumuzda söylemek istedim ama bunu duymaya hazır olduğundan emin değildim."

Gözlerinden yaşlar süzülüyor ve başını göğsüme gömüyor. Birkaç saniye sonra tekrar yukarı bakıyor. "Ben de seni seviyorum. Bunu sadece sen söylediğin için de söylemiyorum. Bunu açıklayamam ama-"

Söyleyeceği her şeyi onu öperek kesiyorum. Burada duruyoruz, etrafımızdaki hiç kimseyi ya da hiçbir şeyi umursamadan. Onu seviyorum ve bu işi nasıl yürüteceğimizi bilmiyorum ama bunu çözmek için elimden gelen her şeyi yapmaktan başka çarem yok. Sugarloafta kalmak anlamına gelse bile.

OceanofPDF.com

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

BRENNNA

"A ne olduğunu öğrenecek misin?" Devney'e sordum. Arrowood'un büyük çocukları evin içinde film izliyor ve bebekler uyuyor, yetişkinler ise dışarıda şenlik ateşinin etrafında dinleniyor.

İki çocuğum son birkaç haftadır onlarla çok fazla vakit geçiremedikleri için bu gece büyükanne ve büyükbabalarıyla birlikteler. Provalar, okul ve arkadaşlarıyla meşgul olmaları biraz geri çekilmelerine neden oldu, ki bundan şikayetçi değilim.

Sean'a bakar ve gülümser. Sean gözlerini deviriyor ve sonra "Bilmek istemiyorum" diye cevap veriyor.

Declan gözlerini devirir. "Sen mi? Bay Sabırsız. Bilmek istemiyor musun?"

Sean başını sallar. "Hayır, istemiyorum. İstemiyorum."

"Ben de bunun bir sürpriz olmasını isterdim," diye ekliyor Jacob. "Gerçekten mi?" Sesimi biraz daha yükselterek soruyorum.

Başını sallıyor. "Hayatta bizi şaşırtan çok fazla şey yok, bence eğlencenin bir kısmı da doktorun bebeği tutup size söylemesi."

Onu hiç şaşırmak isteyecek bir adam olarak hayal etmemiştim. "İlginç."

Syd, "Ben kendi adıma öğrenmek için sabırsızlanıyordum," diyor. "Tabii ki benim cinsiyet randevum çok daha dramatikti

hepimizin umursadığından daha fazla."

Karısını izlerken gözleri perişan görünen Declan dışında herkes gülüyor. "Cehennem gibiydi Bean. Kesinlikle cehennemdi."

Parmaklarını onun yanağında gezdiriyor ve gülümsüyor. "Biliyorum, ama bu bizi cennete götürdü."

Jacob eğilir. "Sydney neredeyse ölüyordu. Bazı sorunlar buldular ve bu ... şey, kardeşimin yaşadığını gördüğüm en korkunç şeydi."

Declan'ın hâlâ bununla mücadele ettiği açık. "Hepinizin burada ve güvende olmasına sevindim."

"Ben de," diyor Sydney. "Ancak Jacob, sen aptalsın ve gerçekten bir bebek sahibi olana kadar ne yapacağını bilemezsin."

"Ellie, öğrendin mi?" diye sordum.

"Hayır. Connor ve ben sürpriz yapmak istedik."

"Onlar da aptal ama ben onları seviyorum," diyor Syd. "Plan yapmam gerekiyordu. Almam gereken kıyafetler vardı ve bilmemeyi kaldıramazdım."

Gülüyorum. "Ben de aynıydım. Öğrenebildiğim anda bilmem gerekiyordu. Sürprizlerle aram iyi değildir."

Sydney bana bir bira şişesi selamı veriyor ve sonra sandalyesinde arkasına yaslanıyor.

Hepimiz gülüyoruz ve Devney boğazını temizliyor. "Sean bilmek istemeyebilir ama ben bebeğin cinsiyetini öğrenmeyi planlıyorum."

"Bekle, öğrenecek misin?" Jacob inanamayarak sorar.

"Evet, Sean bilmek zorunda değil ama Cehennemde şansım yok."

Sydney başını sallar. "Bu doğru."

"Bu işe karışma Bean," diye uyarıyor Declan ve sonra kardeşine dönüyor. "Devney öğrendikten sonra sana söylemesi için yalvarman için üç gün veriyorum."

Sean onu tersler. "Bahse girmek ister misin?"

Connor güler. "Ben de Sean'a yalvarırken 20 dolar kazandım. Asla dayanamayacak."

"Kesin şunu," diye azarlar Syd. "Sean'a güveniyorum. Devney aldığı tüm bebek eşyalarını bizim evde saklayacak ve ben de Sean'ın bunlara erişememesini sağlayacağım."

"Sanki içeri girmemi engelleyebilecekmişsin gibi?" Declan meydan okuyor.

"Bunun üzerine bahse girmek ister misin, balkabağım?"

İnliyor ve başı geriye düşüyor. "Neden deniyorum ki?"

"Gerçekten emin değilim."

Ellie, Sydney'nin elini tutuyor. "Bu harika olacak, hepimiz bileceğiz ve bir şeyler alabileceğiz ama Sean alamayacak."

Bu aile birbirleriyle didişmekten çok fazla keyif alıyor ve bunu izlemek çok eğlenceli.

"Şenlik ateşi gecelerimizi seviyorum." Sydney sandalyeye çöküyor ve birasını uzun uzun içtikten sonra ağzını alevlere doğru eğiyor.

"Nedenmiş o?" Connor sorar.

Syd gülümseyerek etrafına bakınır. "Çünkü hayatımızın böyle olacağını hiç düşünmemiştim. Belki hepimiz mutlu oluruz diye umuyordum elbette ama bu şekilde bir arada olacağımızı düşünmemiştim. Dört Arrowood kardeş de burada ve dünyanın en iyi kadınlarına aşıklar. Anne A'nın çok mutlu olacağını hissediyorum."

Jacob'ın eli benimkini sardı. "Seçtiğimiz kişiyle mutlu olurdu."

Parmaklarımı onunkilere doladım. "İstediğine sevindim."

Ellerimizi dudaklarına götürüyor ve parmak eklemlerimi öpüyor. "Tanrım, şimdi kim zavallı?"

Sean gülerek soruyor. "Siktir git."

"Dostum, daha beş ay önce düğünümde benim ne kadar aptal olduğumdan ve asla bizim gibi olamayacağından bahsediyordun. Şimdi şu haline bak, kırbaçlanmışsın."

Jacob hiç umursamıyormuş gibi omuz silkiyor. "Ben kırbaçlanmadım kardeşim. Sadece hepinizin sahip olduğu şeyi buldum ve mutluyum."

"Awww," der tüm kızlar aynı anda. "Bu çok tatlı," diye ekliyor Ellie.

Devney, Sean'ın göğsünü tokatlar. "Konuşmamalısın."

"Kırbaçlanmadığımı hiç söylemedim. Senin pençelerinde olmaktan çok mutluyum, tatlım. Birlikte olmayı tercih edeceğim başka bir kadın yok."

Bu onu yatıştırmış gibi görünüyor. "Güzel."

"Ama Jacob'ın bizim gibi biriye onu hapse attırmaktan bahsettiğini söylüyorum ve bakın... Brenna'nın elinde bir güveçle ortaya çıkması yetti, o da gitti."

Jacob yine etkilenmiş görünmüyor. "Bunu inkâr etmeyeceğim." Bana döndü. "Seni gördüğümde her şey değişti. İnkâr etmeye çalıştım ama daha önce mantıklı olduğunu düşündüğüm şeyler artık değildi. Öldüğünü sandığım rüyalarım geri geldi."

Başparmağımı dudaklarında gezdiriyorum. "Seni daha da çok sevmemi sağlayacaksın."

"Amacım beni o kadar çok sevmeni sağlamak ki bensiz bir dünya hayal edemeyeceksin."

Çoktan orada olduğumu bilmiyor. Onu düşünerek uyanıyorum. Kollarının beni sarmasını dileyerek uykuya dalıyorum. Gün boyunca nerede olduğunu ve benim onu düşündüğüm gibi onun da beni düşünüp düşünmediğini merak ediyorum.

Onun adının geçmediği son konuşmamı hatırlamıyorum. Bir de bugün erken saatler vardı.

Ormanda durup birbirimize baktığımızda ve nasıl hissettiğimizi itiraf ettiğimizde. Bir erkekle paylaştığım en güzel andı.

Evet, düğünümde bir şeyler vardı ama yaptıkları şeyin doğru olup olmadığından emin olmayan iki çocuk vardı. Luke, hamile olduğumuzu öğrendikten üç gün sonra bana evlenme teklif etti. Güzel ya da ayrıntılı bir plan yoktu.

Birbirimizi sevdiğimizi ilk kez ne zaman söylediğimizi ya da bunda ciddi olup olmadığımızı hatırlayamıyorum.

Ama bugünü asla unutmayacağıma dair en ufak bir şüphem yok.

Ben onu seviyorum, o da beni seviyor.

"Bu kadar iğrenç miydik?" Connor anı bozarak sorar.

Ellie iç geçirdi. "Kesinlikle öyleydik."

"Hâlâ öylesin!" Declan teklif ediyor. "Geri kalanımız da aynı derecede saçma bir şekilde aşık olsak da, ellerimizi kendimize saklayamayarak ortalıkta dolaşmıyoruz."

Sean kıkırdar. "Dumanları yaratan adam söylüyor bunu."

"Neyi?" Declan sorar.

"Yanma. Syd'e odunmuş da onu ateşe verecekmişsin gibi bakıyorsun."

Declan ona döner. "Bunu yapabilir miyim?"

"Yani, kesinlikle seksi olduğumu düşünüyorsun. Ama . . . Bilmiyorum, şimdi bana yanmamı istiyormuşsun gibi bak," diye takılıyor.

Ona ters ters bakıyor ve o da gözlerini kaçırıyor. "İşe yaramadı."

Jacob ayağa kalkar. "İyi vakit geçirdiğimizi söylemek isterdim ama bu sizin etrafınızda olmak zorunda kaldığım süreyi abartmak olur. Brenna, yola çıkmaya ne dersin?" Elini benimkine uzatıyor.

"Nereye gittiğini hepimiz biliyoruz," diyor Connor kıs kıs gülererek.

Yanaklarımın ısındığını hissediyorum ve Jacob'ın beni kucaklamasına izin vererek ayağa kalkıyorum. "Kıskanç ol."

Onlara bakamadan elimi veda etmek için kaldırıyorum ve Jacob'ın bana eşlik etmesine izin veriyorum.

Görüş alanından çıkar çıkmaz gülmeye başlıyor ve ben ona delirmiş gibi bakıyorum. "Ne?"

"Sadece çok mutluyum, Brenna. Gerçekten ve içtenlikle mutluyum. Bu çok komik çünkü bir daha mutlu olmayı hiç beklemiyordum."

Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum. Birini sevmenin ve mutlu olmanın bir hayal olduğundan o kadar emindim ki. Mümkün olan ama nihayetinde elde edilemeyecek bir şey. Jacob bana yeniden mutlu olabileceğim umudunu verdi. Luke'u kaybettiğimde, belki bir erkekten hoşlanabileceğimi, belki onu bir şekilde sevebileceğimi düşünmüştüm ama asla bu şekilde değil.

Tüm dünyamla tanışacağımı ve seveceğimi hiç düşünmemiştim.

Jacob birlikte olduğumuz birkaç ay içinde bana onca yıl boyunca verdiğimden daha fazlasını verdi.

Ayak parmaklarımın üzerinde yükseliyorum, onu o kadar çok öpmek istiyorum ki kendimi durduramıyorum. Elleri saçlarıma gidiyor, öpücük daha derin ve daha acil hale gelirken saç tellerimi sıkıyor.

Hareket etmeye başlıyoruz, Jacob geriye doğru yürüyor ve bizi kaldığı küçük eve götürüyor. Burası bulduğumuz, seviştığımız ve güneş doğmadan yollarımızı ayırdığımız yer haline geldi.

Bu gece, gitmeyi planlamıyorum. Onun güçlü kollarında yuvarlanmak ve kucağında güvende hissetmek istiyorum.

Kapıyı açamadığında dudaklarıma gülümsüyor ve açtığında beni kucaklıyor, ikimiz de usulca gülerken bacaklarım ona sarılıyor.

"Çok mu sabırsızsın?"

Ben soruyorum. "Senin için mi? Her zaman."

Çok küçük alana giriyor, beni yatağa bıraktıktan sonra geri çekilip gözlerinin üzerimde dolaşmasına izin veriyor.

"Ne?"

"Bunun gerçek olmadığının söylenmesini bekliyorum."

Dirseklerimin üzerine kalktım. "Neden böyle düşünüyorsun?" "Çünkü sana baktığımda ışık ve güzellik görüyorum." "Ve sen beni karanlığa mı sürükleyeceksin?" Diyorum ki

sırıtarak.

"İstediğin bu mu?"

Bakışları altında kıvranıyorum. "Seni aydınlıkta ya da karanlıkta istiyorum. Seni şafakta ve alacakaranlıkta seviyorum. Benimle olduğun sürece ne zaman ve nerede olduğunun bir önemi yok."

Elleri boynumdan aşağı iniyor, omuzlarıma ulaştığında elbisemin askılarını aşağı çekiyor. Jacob'ın dudakları kulağımın hemen altındaki hassas deriye dokunuyor. "Bir erkeği her şeyi vaat etmesi için ayartabilirsin."

Derin sesi içimde titreşirken gözlerim kapanıyor. "Bunu

her kadının hayalini kurduğu adam söylüyor."

"Peki sen ne hayal ediyorsun güzelim?"

"Sen," diyorum tereddüt etmeden. "Gözlerinin beni izlediğini hayal ediyorum. Dudakların bana dokunuyor. Ellerin tenimde ve nasıl yapamayacağımı ..." Parmağı göğsüme gidiyor, meme ucumun etrafında yavaşça bir daire çiziyor.

"Ne yapamıyorsun?"

"Düşünemiyorum ."

Ve yapamıyorum. Bana her dokunduğunda beynim allak bullak oluyor. Jacob diğer göğsüne geçmeden önce harekete devam ediyor. "Ne düşündüğümü bilmek ister misin Brenna?" diye soruyor başı elinin olduğu yere doğru inerken. "Dudaklarımdaki tenini düşünüyorum. Sana layıkmışım gibi bana nasıl baktığını hayal ediyorum. Yanında uyanmak, sıcaklığını hissetmek ve gülümsemeni görebilmek istediğimi düşünüyorum."

Lapa gibi oldum. "Jacob." Adını iç çekerek söyledim.

Elbiseyi aşağıya doğru kaydırırken eğiliyor ve beni bakışlarına maruz bırakıyor. "Seninle sevişeceğim, Brenna. Sana nasıl hissettiğimi göstereceğim ve o zaman bile sana ne kadar değer verdiğimi hissedecek misin bilmiyorum."

Bunu biliyorum. Vücudumdaki her kemikte bunu hissediyorum. Bana bunu göstermek için hiçbir şey yapmasına gerek yok çünkü bu onun günlük davranışlarında var. Bana nasıl görüldüğü, beni nasıl güldürdüğü, beni ne kadar önemseydiğini gösteriyor. Jacob güçlü ve koruyucu. Her gün onda bana onu sevdiren başka bir şey buluyorum. Onunla bir hayat istiyorum. Her şeyi istiyorum.

Elimi kalın kahverengi saçlarında gezdiriyorum, tellerin parmaklarımdan arasından kayışını ve dokunuşumla gözlerinin kapanışını seviyorum. "Göster bana."

Elleri kalçalarımdan altından geçiyor ve beni hızla çekerek bir hamlede yatağa uzanmamı sağlıyor.

Yüzünde kendini beğenmiş bir memnuniyet ifadesi var. "Dileğin benim için emirdir."

Gömleği yere düşüyor, sonra da şortu. Tanrım, muhteşem

bir çıplaklığı var. Vücudu zayıf ve tüm doğru yerlerde tonlanmış. Vücudunda gezinirken ağzım sulanıyor.

ereksiyonunun çıkıntı yaptığı yere kadar. Ona dokunma dürtüsüne karşı koyamıyorum, bu yüzden dokunmuyorum. Elimi sikinin etrafına doladım ve aşağı yukarı hareket ettirdim.

"Siktir, Brenna." Adımı bir hıçkırıkmış gibi söylemesine bayılıyorum. Birkaç saniye sonra inliyor ve elimi itiyor. "Henüz değil, bebeğim. Sana daha çok ihtiyacım var."

Elbisemi çekiştirerek çıkarmayı bitiriyor ve giysilerimizin arasına atıyor. Parmakları açıklığıma doğru kayarken inliyorum. Benimle alay ediyor, klitorisimle oynuyor, tam olarak bastırmıyor ama hissetmem için yeterince baskı uyguluyor.

"Lütfen," diye
yalvarıyorum.

"Lütfen ne?"

Sürtünmeyi artırdıkça nefes alışım daha da çılgınlaşmaya başlıyor. İçimdeki basınç artıyor ve dudakları beni tüketiyor. Dilinin derin vuruşları ellerinin yaptığıyla eşleşiyor. Başparmağı klitorisimin etrafında dönerken bir parmağını derinlere sokuyor.

Eline karşı sallanıyorum, uçurumun kenarına doğru çaresizce gidiyorum. Tırnaklarım sırtına batıyor ve bu onu daha derine, daha sert girmeye teşvik ediyor, beni parmaklarıyla becerirken bir yandan da ses çıkarmamam için beni öpüyor.

Başımı çevirmeye çalışıyorum, zevk fazla gelmeye başladığında haykırmak istiyorum ama o da benimle birlikte hareket ediyor. Durduramıyorum. Artık çok geç. Orgazmımın her zerresini içine çekerken ağzına doğru çılgılık atıyorum.

Sonra içime doğru itiyor ve daha önce zevk olduğunu düşündüğüm şey kıyaslandığında sönük kalıyor.

Jacob öne doğru itiyor, gözleri benimkileri buluyor. "Seni seviyorum."

Parmaklarım yüzündeki kirli sakalı sıyrıyor. "Seni seviyorum."

Bedenlerimiz her şeyi söylediği için kelimelere gerek yoktur.

OceanofPDF.com

BÖLÜM OTUZ İKİ

OceanofPDF.com

JACOB

T Oyun yarın ve ben çok korkuyorum .
Bu çocuklar çok çalıştılar ve hepimizin sonunda tamamen utanmayacağından emin değilim ama bu gece pek de umurumda değil. Onları daha önce gördükten sonra, bunların hiçbirinin önemli olmadığı açıktı. Onlar için bu gerçekten oyunculuk aşkı ve ben de bir dahaki sefere bir sete girdiğimde bu düzeyde bir neşeye sahip olmayı umabilirim.

Bir mesajla çaldığında telefonumu elime alıyorum.

Hey, sana gideceğimiz fotoğrafı göstermek istedim.
Gerçekten inanılmaz.

Ekrandan geliyor ve sırtımama engel olamıyorum. Brenna ve ben dikkat etmediğimizde fotoğraf çektiklerinden haberim yoktu ama işte oradaydı. Ona onu sevdiğimi söyledikten hemen sonraki andı. Gözleri yüzümde, elleri göğsümde ve sanki ona en muhteşem hediye vermişim gibi bana bakıyor. Saçlarında güneşin turuncu ışıltıları var ve ışıltı ışıltı parlıyor. Tabii ki geçen günkü haline hiç benzemiyor.

Gece. Bu, herhangi bir kameranın yakalayabileceğinin ötesinde bir şeydi.

Ben: Vay canına.

Catherine: Doğru ya! İkinizin de dikkat etmediği bir anda fotoğrafçının ve benim dikkat etmemize çok sevindim. Bu fotoğraf birbirinize olan hislerinizin derinliği hakkında çok şey anlatacak. Bence bu iyi olacak Jacob.

Ben: Umarım öyledir. Medyanın boktan işlerine bulaşmasını istemiyorum.

Catherine: Tüm medya boktan bir gösteri, sadece onlara ne bok atacağımızı kontrol etmem gerekiyor. Bir telefon görüşmesi yapabilir misin? Konuşmamız gereken bir şey var ve Noah da konferans görüşmesi istiyor.

Cevap vermek yerine onu aradım.

"Bu çok etkili oldu."

Gülüyorum. "Bunun daha kolay olacağını düşündüm."

"Evet, öyle. Dinle, sadece şunu söylemek istiyorum. Pek çok aktörle çalıştım ve onların yeni bir ilişkiye başlaması, üstesinden gelmediğim bir şey değil. Noah ve Kristin birkaç yıl önce, o büyük bir skandalın ortasındaiken tanıştılar. Çok fazla drama vardı ve biz bununla başa çıktık. Kimse Kristin'i rahatsız etmedi. Onun korunduğundan emin olduk. Bunu bir politika haline getirmesem de, sevdiğin insanları korumak için her zaman elimden geleni yapacağım Jacob. Reklamcın olarak işimin bir kısmı senin hayatını magazinden uzak tutmak, ama diğer kısmı da senin mutlu olduğundan emin olmak çünkü eğer mutluysan

mutlu oluyorsun, daha iyi çalışıyorsun. Brenna seni mutlu ediyor, seni onunla gördüğümde bunu açıkça görebiliyordum."

Bunu söylediği için ona minnettarım. "O ve çocuklar benim önceliğim. Medya ile başa çıkabilirim ama bunu o seçmedi."

Catherine bir dakika sessiz kalır. "Belki değil, ama o seni seçti."

"Yaptı ama ben yine de onun hayatını normal tutmak için elimden geleni yapacağım. Noah'ın Kristin için yapabildiği gibi."

"Anlıyorum. Noah'dan bahsetmişken, beş dakika içinde acil bir arama yapmamızı isteyen bir e-posta gönderdi. Bunu halledebilir misin?"

"Seçme şansım var mı?"

"Pek sayılmaz," diyor Catherine.

Ben öyle düşünmemiştim. Fotoğraf çekimi ve makale hakkında biraz daha konuştuk. Catherine röportaj yapmamanın ve sadece kendisinin ve ekibinin bir açıklama yapmasının en iyisi olduğuna karar verdi. Kayıttayken aptalca şeyler söyleme eğilimindeyim. İlk adımda böyle bir ihtimalden kaçınacağız.

Catherine, "Şu anda bip sesi çıkarıyor, konferans vereceğim," diye açıklıyor.

Birkaç saniye sonra ikisi de telefonda. "Jacob, gelebildiğine sevindim. Kısa süre için özür dilerim. Kısa bir süre önce bir telefon aldım ve görünüşe göre bir sorunumuz var."

Sesinde neredeyse pişmanlık dolu bir ton var. "Sorun nedir?"

"*Flight Plan* fragmanının üçüncü versiyonu için ihtiyacımız olan bir sahneyi barındıran sunucularımızdan birinde bir sorun yaşadık."

"Ne tür bir sorun?" Ben soruyorum.

"Önemli bir sahneyi yeniden çekmek için bu gece uçağa binmenizi gerektiren bir sahne."

Midem bulanıyor. "Bu gece mi?"

"Üzgünüm, ama evet, bu gece. Yarın stüdyoda sana ihtiyacım var."

Hayır, gidemem. Bu gece California'ya gidemem. Yarın oyunum var. "Noah, keşke gelebilsem ama yarın kaçırmamam gereken bir sözüm var."

"Yemin ederim, hıyarlık etmeye çalışmıyorum ama gerçekten başka seçeneğimiz yok. Yarın bütün gün yeniden çekim yapmak zorundayız. İnanın bana, ben de burada olmak istemiyorum. Aubrey'nin bu hafta sonu doğum günü partisi var, Kristin'in teslim tarihi var ve ben de öğrenir öğrenmez uçağa binmek zorunda kaldım. Sözleşmeye göre yeniden çekimlerde hazır olmak zorundasın."

Hayal kırıklığıyla dolu uzun bir iç çekiyorum. "Okul oyununun açılış gecesi."

"Senin yönettiğin mi?" Noah soruyor.

"Evet."

Noah sessizleşiyor ve arka planda karıştırılan kâğıtların sesini zar zor duyabiliyorum. "Dinle, herhangi bir söz veremem ama öğle yemeğinden önce bitirmek için elimizden gelen her şeyi yapacağız ve seni uçağa bindirip zamanında dönmeni sağlayacağız. Çok kısa sürer ama belki kaçırmak zorunda kalmazsın. Yeniden çekimleri sabah ilk işe alacağım, böylece belki ikimizin de taşakları bu yüzden kesilmez."

Gözlerimi kapatıyorum, şimdiden bunun kötü gideceğini biliyorum. Onları ve ... hayal kırıklığına uğratacağım. Brenna'yı.

Catherine araya girer. "Jackson'ın özel uçağını hazırda bekleteceğimden emin olabilirsin. Seni eve götürmek için elimizden geleni yapacağız Jacob."

Bu, ne yaparsam yapayım boku yediğim anlardan biri. Eğer hayır der ve gitmeyi reddedersem, sözleşmemi kaybederim ve muhtemelen dava edilirim. Hollywood'daki her yapımcı ve yönetmen tarafından kara listeye alınabilirim. Eğer gidersem, oyuna zamanında yetişememe ve gerçekten değer verdiğim insanları hayal kırıklığına uğratma ihtimalim var.

Eğer bu film olmasaydı. Bu yönetmen. Bu rol . . . Siktir

et derdim, ama yapamam. Noah, Catherine ve ben

o. Yapabileceğim tek şekilde cevap veriyorum. "Birkaç saat içinde uçakta olacağım. Zamanında döndüğümde emin olmanı istiyorum."

Midemde dev bir kaya var, hareket ediyor ve dönüyor, midemi bulandırıyor. Brenna'nın kapısında duruyorum, onlara söylemem ve anlamalarını sağlayacak bir yol bulmam gerektiğini biliyorum.

On bir yaşındayken bunu yapmayacağıma eminim.

Zaman azalıyor, ben de tüm cesaretimi toplayıp kapıyı çalıyorum.

Birkaç saniye geçiyor ve derin nefesler alarak yumruğumu birkaç kez sıkıp açıyorum. Zaman ilerledikçe sinirlerim de geriliyor.

Sebastian kapıyı açıyor. "Jacob!"

"Hey, Sebastian."

"İçeri gelin," diyor dönüp "Jacob burada!" diye bağırmadan önce.

Bir çocuğun kalbini kırmak için protokolün ne olduğundan emin değilim. Önce annesine mi söylemeliyim yoksa erkek erkeğe mi konuşmalıyız?

Bu seçimi yapmama gerek kalmadan Brenna yanıma geliyor ve gülümseyerek bana doğru yürüyor. Onu kısaca öptüm ve o da geri çekildi. "Buraya geleceğini bilmiyordum."

"Bu planın bir parçası değildi. Bunların hiçbirisi değildi ama seninle konuşmam gerekiyor ve fazla zamanım yok."

"Tamam," diyor, beni inceleyerek. "Sorun nedir?"

Bunu söylemenin nazik bir yolu yok ve önce Sebastian'la konuşmaya karar verdim. Onu üzgün görmeye dayanamıyorum ama bunu onun için yapmaya söz verdim. Bir açıklama borçlu olduğum kişi o.

Çömeliyorum ve gözlerinin içine bakmak için elimden geleni yapıyorum. "Sana bir şey söylemem gerekiyor ve başka bir şey söylemeden önce çok üzgün olduğumu bilmeni istiyorum. İçimdeki son şey

Benim istediğim dünya bu ve bunu düzeltmek için elimden gelen her şeyi yapacağıma söz veriyorum, tamam mı?"

Sebastian bakışlarını bana çevirmeden önce Brenna'ya bakıyor. Elleri onun omuzlarında. "Tamam."

İşte başlıyor. "Yaklaşık otuz dakika önce patronumdan bir telefon aldım. *Uçuş Planı* ile ilgili büyük bir sorun varmış."

"Olamaz. İyi olacak mısın? Film oluyor mu? Hala Navigator olacak mısın?"

Onu hayal kırıklığına uğratmak üzereyken bile benim için endişeleniyor. "İyi olacağım ama Noah bir sahneyi yeniden çekmek için oyuncularını geri gelmeye zorluyor."

Omuz silkiyor. "O kadar da kötü değil."

Başımı salladım. "Bu gece ayrılmak zorundayım. Yarın sahneyi çekmemiz gerekiyor."

Sonra kafasına dank ediyor ve gözlerindeki hüznü gördüğümde bir şeyleri kırmak istiyorum. "Yarın mı?"

"Hepimizi geri dönmeye zorluyorlar ama onlara oyundan bahsettim ve ne olursa olsun belli bir saate kadar gitmem gerektiğini söyledim. Başlangıçta biraz özleyebilirim, ama yemin ederim geri dönmek için elimden gelen her şeyi yapacağım.

zaman."

Sebastian'ın başı öne eğiliyor ve burnunu çektiğini duyuyorum. "Bunun için endişelenme Jacob. İş her zaman önce gelir."

Hiç bu kadar kötü hissettiğimi hatırlamıyorum. "Benim için durum böyle değil. Bu oyunu önemsiyorum ve sizinle gurur duyuyorum. Burada olabilmek için olabildiğince erken o uçakta olacağım."

Brenna boğazını temizliyor ve Sebastian ona bakıyor. Brenna, "Neden odana gitmiyorsun ve Jacob'la benim konuşmamıza izin vermiyorsun?" diye soruyor.

Kalbim kırılıyor ve onu incittiğim için kendimden nefret ediyorum. Çocuk çok şey yaşadı ve şimdi ben onu hayal kırıklığına uğratıyorum.

Ayağa kalkıyorum, elimi yüzümde gezdiriyorum ve volta atıyorum. "Brenna-"

Başını sallıyor, eli beni susturmak için havaya kalkıyor. "Burada olmaz." Sonra dönüp dışarı çıkıyor. Yapabileceğim tek şeyi yapıyorum, o da onu takip etmek.

Bu daha da kötü olacak. Gözlerindeki öfke çok açık ve vücudundaki gerginlik hissediliyor.

Verandaya adımımızı atar atmaz kapıyı kapatıyor ve burnundan bir nefes veriyor. "Ona söylemeden önce benimle konuşmadığına inanamıyorum."

"Ona bir açıklama borçluydum."

Başını iki yana sallıyor. "O daha on bir yaşında Jacob. Benden önce ona söylenmez. Ben onun annesiyim. Kendi hayal kırıklığını görmemesi için en azından farkında olmalıydım. Orada öylece durdum, onun gibi haberin etkisindeydim. Bunun iyi olduğunu nasıl düşündün?"

"Sana bu işte yeni olduğumu söylemiştim."

Brenna'nın yüzü biraz buruşuyor ve parmaklarını saçlarında gezdiriyor. "Anlıyorum ama senin de yeğenlerin var. Oraya öylece gidip onlara söyler miydin? Sebastian'ın ne kadar incineceğini düşündün mü? Bunu öğrendiğimde nasıl hissedeceğimi?"

İçimi öfke dolduruyor - ona karşı değil, kendime karşı. Kendimi aptal gibi hissediyorum. Doğru olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım. Belli ki öyle değilmiş ama adil olmaya çalışıyorum. "Uçuşumdan önce kısıtlı zamanım var. Sebastian'a bir erkek gibi davranmak istedim."

Alay ediyor. "O bir erkek değil. O bir çocuk. Su üzerinde yürüdüğünü sanan bir çocuk ve sen beni gafil avladın."

"Peki, bunun ne kadarı Sebastian'la, ne kadarı seninle ilgili?"

Dudaklarını aralayarak bana bakarken Brenna'nın nefesi kesiliyor. "Affedersiniz?"

"Beni duydun. Sebastian senden önce öğrendiği için üzgün değilsin. Gittiğim için kızgınsın."

"Tabii ki, gittiğin için kızgınsın! Oyundan önceki gece. Sen . . . onlara söz vermiştin!"

"Gitmek istemiyorum. Bunu ben istemedim ki."

"O zaman gitme."

"Başka seçeneğim yok, Brenna. Bir kontratım var. O uçağa binmezsem tonlarca para borcum olacak ve adım bu sektörde yok olacak. Dedğim gibi, geri kazanmak için elimden geleni yapacağım."

"Ya yapmazsan?"

O zaman bu lanet suçluluk duygusuyla yaşamak zorunda kalacağım. "O zaman oyunu sen yönetmek zorunda kalacaksın."

Başka tarafa bakıyor ve ben hayal kırıklığını görüyorum. "Düşündüm ki... Bunu biliyordum ..."

"Neyi biliyordun?"

Bakışları tekrar benimkilerle buluştuğunda, kendimden duyduğum nefretin daha da dibine batıyorum. "Yine böyle olacaktı. Bana söylemiştin, ama aptalca bir nedenden ötürü bunun farklı olacağını düşündüm."

Sesinde öfke yok, sadece incinmiş. "Ne farklı olabilir ki?"

"Belki bu sefer işi hayatındaki insanlardan daha önemli olan birine aşık olmazdım. İşte yine buradayım, değil mi? Gitmek zorundasın ve ben de bunu kabul etmek zorundayım. O küçük çocuk, oyundaki tüm çocuklar, seni seviyorlar. Sana ihtiyaçları var ve sen onlara kariyerinle kıyaslandığında senin için hiçbir şey ifade etmediklerini göstereceksin."

Darbe içimdeki rüzgârı savurarak geliyor, ama bir nefes daha aldığımda öfke göğsümü dolduruyor. "Ben Luke değilim. Bunu ben seçmiyorum ve zamanında geri döndüğümde emin olmak için her şeyi yapıyorum. Bunu istediğimi mi sanıyorsun? Sırf seni ve Sebastian'ı mutlu etmek için milyonlar değerindeki on üç filmlik anlaşmamdan vazgeçmeyi bile düşündüm. Bunun benim sonum olacağını biliyordum ama o sözleşmeyi imzaladığımda bir söz verdim. Elimden gelenin en iyisini yaptım. Deniyorum amına koyayım."

Brenna sesini yükseltmiyor ya da tepki bile vermiyor. Ürkütücü bir şekilde sakın. "Sorun yok Jacob. Durumunu anlıyorum,

parçaları toplayacağım ve gösteri devam edecek. Üstesinden geleceğim çünkü bu hayattaki rolüm bu."

Sesimi alçaltmaya çalışarak ona doğru ilerliyorum. "Hiçbir zaman bir oyun yönetmemem gerekiyordu."

"Artık bu konuda endişelenmene gerek yok, değil mi?"

Davranış biçimi, robotik ve mesafeli tepkileri beni geriyor. "Bunu senin için yapıyordum. Sebastian için." Bir adım geri atıyor, içinde bir ateş yanıyor gibi görünüyor. Öfkeyi şimdi görüyorum ve onu körüklüyorum. "Önemli değilmiş gibi davranıyorsun ama önemli olduğunu biliyorum. Öfkelen ve bir yolunu bulalım."

Başını sallarken gülüyor. "Kızgın olmamı istiyorsun, neden? Sana bunun beni incittiğini söyleyeyim diye mi? Burada olacağına söz verdiğin halde beni hayal kırıklığına uğrattığını? Kızgın olmamı mı istiyorsun Jacob? Tamam. Kızgınım. Kızgınım. Kızgınım çünkü bir kez daha fedakarlık yapması gereken kişi ben olacağım. Bir kez daha, isteklerimin bir önemi yok, ama bu benim hayattaki kaderim. Tarih tekerrürden ibaret. Bunun mümkün olduğunu bilsem bile böyle hissetmeye hakkım var."

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun? Ben o muyum? Luke ile aynı mıyım, Brenna? Sanki bunu ben seçiyormuşum gibi davranıyorsun. Sanki benimle birlikte olmayı kabul ettiğinde tam olarak neye imza attığını bilmiyormuşsun gibi davranıyorsun. Sana sözleşmeli olduğumda, ki öyleyim ve seninle tanışmadan çok önce de öyleydim, bana ihtiyaç duyduklarında gitmekten başka seçeneğim olmadığını hiç açıklamadım!"

"Sana ihtiyacım var." Brenna uzaklara bakar, sessizdir.

"Bak," diyorum içimde kaynayan öfkeyi yatıştırmaya çalışarak. "Burada olmak için elimden geleni yapacağım. İşimi sana tercih edecek değilim."

Zorlanıyorum çünkü bir dereceye kadar anlıyorum. Ondan yanında olmasını istemiş ama o olmamış. Ama benim acil bir durum için çağrılmam normal değil. Şu an sıkışmış durumdayım.

"Bu işler böyledir."

Ona doğru ilerliyorum, gitmeden önce onu yatıştırmak istiyorum. "Sana bunun mümkün olduğunu söylemiştim."

Yüzünü silerek arkasını dönüyor. "Öyle yaptın ve bence en kötü kısmı da bu. Bunu isteyerek kabul ettim ya da en azından kabul ettiğimi sandım. Her şeyle iyi olacağımı düşünmüştüm ve şimdi bununla yüzleşiyorum - bu sadece acı veriyor."

Elim sırtına dokunduğunda irkildi. "Brenna, lütfen yapma."

"Ne yapmayayım?"

"Luke'un suçları için beni cezalandırma."

Gözyaşları yüzünden aşağı dökülüyor. "Gitmeyeceğim. Sen gitmelisin ve ben de bir oyunu nasıl yöneteceğimi bulmalıyım."

Geri adım atıyorum, geldiğimiz noktadan nefret ediyorum. "Yani gerçekten başka seçeneğim olmaması ya da buraya zamanında dönmek için elimden gelen her şeyi yapmam, her ipi çekmem ve her iyiliği istemem hiç önemli değil mi? Bunun hiçbir önemi yok mu?"

Yine sessizlik. "Bu kadar mı yani?"

"Gerçek bu, değil mi? Böyle olması gerekiyor. Her zaman yaptığım gibi ilerlemeye devam edeceğim."

Yavaşça başımı sallıyorum, dilimi dişlerimin arkasına götürüyorum, onun için bu kadar kolay olması beni tamamen şaşırtıyor. Ben buradayım, bunu yapmak zorunda olduğum için acı çekiyorum ve o sadece ... yaptı.

"Anlıyorum. İlerliyorsun... doğru."

Gözyaşları yanaklarından aşağı dökülür. "Senin farklı olman gerekiyordu. *Bizim farklı olmamız gerekiyordu.*"

Bir kez güldüm. "Onun yüzünden beni cezalandırıyorsun. Sanki her zaman yapacağım şey buymuş gibi davranıyorsun ve bu yüzden aramızdaki her şeyi bir kenara atacaksın."

"Hiçbir şeyi atmıyorum Jacob. Gitmiyorum. Bu durumla başa çıkıyorum ve sen mecbur olduğun gibi işe giderken ben de çocuklarımın ve kendimin hayal kırıklığı yaşamasını engelleyeceğim."

"Buraya gelip sana *bunun olabileceğini* söyleme fikri beni mahvetti. Beni Luke'la kıyaslayacağını düşündüğüm için değil, seni ve Sebastian'ı hayal kırıklığına uğratma fikri bile çok fazlaydı. Ama şimdi anlıyorum, Brenna. Ne söylediğim ya da ne kadar çabaladığımı önemli değil, her zaman onun gölgesinde yaşayacağım."

Beni sevmiyor. Sevseydi, belki elimden gelenin en iyisini yaptığımı görürdü. Onun için doğru olanı yapmak için her türlü çabayı gösterdiğimi.

Brenna uzun bir nefes veriyor ve yeni bir gözyaşı dalgası dökülüyor. "Bu hiç adil değil. Buraya geliyorsun, bunu benim üzerime yıkıyorsun ve benden, tabii tatlım, işe git, ben hallederim, dememi istiyorsun. Geçmişim hakkında, Luke'un öldüğü gün hakkında bildiğin her şeyi bildiğin halde, bunun canını yakmayacağını mı düşündün?"

"İnan bana, bunun seni inciteceğini biliyordum ve bu yüzden acı çekiyordum. Ama bunu beklemiyordum. Beni onunla kıyaslamayı. Sana bunun benim gerçekliğim olduğunu söyledim ve sen de bunu çözebileceğimizi, konuştuğumuz sürece her şeyin üstesinden gelebileceğimizi söyledin. Ve işte buradayız, ilk yanlış adımımı attım ve sen beni dışladın. Acı veren de bu."

Bana yapabileceğimizi söylemesini bekliyorum. Beni sevdiğini. Geri döndüğümde bir yolunu bulacağımızı söylemesini bekliyorum ama bunun yerine alt dudağı titriyor ve sırtını dikleştiriyor. "Gitmelisin, yetişmen gereken bir uçak var."

Arkasını döndü ve kapıya doğru yürüdü. Burada durduğum için kendimden nefret ediyorum. Az önce olan onca şey arasında en çok pişman olacağımı bildiğim şey bu - onun gidişini izlemek.

Kapıya geldiğinde duraklıyor. "Seni sevdiğim için asla pişman olmayacağım."

Bu tek ifade beni son beş dakika içinde birbirimize söylediğimiz diğer tüm kelimelerden daha fazla kızdırdı. Onun olduğu yere doğru ilerliyorum, içimde acı ve hayal kırıklığı var. "Yarın buraya döndüğümde ve bizi mahvetmek yerine anlayışlı olabileceğini gördüğünde tüm bunlara pişman olacaksın."

O zaman I ayrılmak Çünkü var. hiçbir şey
için kal daha fazlası için.

OceanofPDF.com

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

OceanofPDF.com

BRENNNA

I Kapiya yaslandım, oraya geri dönüp ona aptal olduğumu söyleme dürtümle savaştım. Tam olarak söylediği şeyi yaptım, Luke'la olan geçmiş sorunlarımı ona karşı kullanıyorum ve

Bu hiç adil değil.

Ama arka lambaları çoktan gitti ve içimde bir şey bana hissettiklerimi görmezden gelmememi söylüyor.

Melanie odaya gelir. "Ağlıyor musun? Her şey yolunda mı?"

Başımı sallıyorum ve gülümsemeye çalışıyorum. "Sorun değil. Jacob'ın Kaliforniya'ya gitmesi gerekiyor ve bu beni çok şaşırttı."

"Yarını kaçıracak mı?"

Omuz silkiyorum. "Geri dönmeye çalışacak."

Yanıma geldi ve bana kocaman sarıldı. "Ah, anne. Çok özür dilerim."

"Her şeyi berbat ettim, Mel. Onu daha kötü hissettirdim çünkü ben Kendimi geçmişe gitmekten alıkoyamadım."

Eli sırtımı aşağı yukarı okşuyor. "Üzgündün. Git konuş onunla."

Derin nefes alarak ve gözyaşlarımı tutmaya çalışarak onu serbest bırakıyorum. "Sanırım ikimizin de sakinleşmek için biraz zamana ihtiyacı var."

"Hastalarınızdan birinin başına böyle bir şey gelseydi ona böyle mi söylediniz?"

"Hayır."

"O zaman bunu neden yapıyorsun?"

Çünkü tavsiye vermek, almaktan çok daha kolay. Çünkü sonrasının ne olacağından korkuyorum. Çok incinmişti ve bunu ona ben yaptım. Son derece özverili, başkalarını mutlu etmek için kendi zamanından vazgeçen ve bana yeniden sevmeyi öğreten bir adamı incittim. Korktuğum için onu kendimden uzaklaştırdım.

Çünkü korkuyorum.

"Bazen ne yapmamız gerektiğini bilsek bile korku yüzünden yanlış seçeriz. Kalbimde, onun bu şekilde gitmesine izin vermenin yanlış bir şey olduğunu biliyorum ama korkuyorum. Eğer çok daha derinlere inersek ve o benim yerime başka birini ya da bir şeyi seçerse, bu çok zor olacak."

Melanie omuz silkiyor ve ben onun mutsuz olduğunu görebiliyorum. "Bence doğru olanı yapmak, korkutucu olsa bile, her zaman en iyi seçimdir."

Bir anne ve bir profesyonel olarak bu konuda kendimi başarısız hissediyorum. Hastamın yerinde olsaydım ben de aynısını söylerdim. Kendime korkunun hayatımı yönetmesine izin verdiğimi ve sorunlarımı sevdiğim adama karşı kullanmanın haksızlık olduğunu söylerdim.

Ve yine de yaptım.

Şu anda Jacob'ın bana çabaladığını söylemesini dinlemek yerine Luke'un çalışmak zorunda olduğunu söylediği zamana geri döndüm.

"Haklısın. Bunu düzeltmem gerek."

Melanie şiddetle başını sallar. Telefonu çalıyor ve gülümsüyor. "Sen işleri yoluna koyarken ben Jennifer'la konuşacağım."

Telefonumu alıp onu aradım ama telesekretere yönlendirdi. "Jacob, benim, lütfen beni ara. Konuşmamız gerek."

Şimdi tek yapmam gereken beni affetmesini ummak.

Cybil ağzına biraz patlamış mısır atarken, "Arayacak, Brenna," diyor.

"Neredeyse on beş saat oldu."

"Saydığınızdan falan değil."

Gözlerimi kısıyorum. "Gerçekten mi? Hiç yardımcı olmuyorsun."

"Bak, sen ve delicesine seksi erkek arkadaşın kavga ettiğiniz ve hayatında ilk kez mantıksız davranmaya karar verdiğiniz için üzgünüm. Cidden, aklından ne geçiyordu?"

İç çektim. "Değildim."

"Açıkça. Bu hiç sana göre değildi. Luke seni üzdüğünde bile böyle davranmadın. Aşırı derecede anlayışlıydın."

"Ve muhtemelen bu yüzden Jacob'la yapamadım." "Ya da onunla hiç olmadığın kadar rahatsın. Luke'la birlikteydi."

Bunu ve ne anlama geldiğini düşünüyorum. "Beni aramazsa rahat edemem."

"Belki de senin deli kışınla nasıl başa çıkacağını bulmak için zamana ihtiyacı vardır. Babam hep derdi ki-"

"Bugün olmaz Cyb. Lütfen. Babanın bilgeliğiyle başa çıkamam."

Arkasına yaslanıp başını sallıyor. "Sen, dostum, şu anda dünyadaki tüm bilgeliği kullanabilirsin. İnsanların nasıl çalıştığı konusunda bir uzman olmana rağmen, bu sefer kesinlikle ç u v a l l a d ı n . "

Düşünsenize, onu desteğe ihtiyacım olduğu için aramıştım.

Bütün gece Jacob'dan bir telefon ya da mesaj bekledim. Tekrar aramak için mücadele ettim ama sonra çaresiz görünmek istemedim, ki öyleydim ve hâlâ öyleyim. Hatalı ve aptaldım ve umarım bana özür dileme şansı verir.

"Bunun farkındayım."

Cybil tekrar oturur, yüzü ciddileşir. "Acı çektiğini biliyorum ama bütün gün çekim yaptığını söyledi, belki de telefonunu kapattı ve bir daha açmadı, o yüzden

odaklanabilir. Oyuncuların tuhaf ritüelleri olmadığından emin değilim, belki de bu onun ritüelidir."

"Ya da belki duydu ama benim bir pislik olduğuma ve kendimden nefret ederek oturmam gerektiğine karar verdi."

"Şekerim, onun ne düşündüğü hakkında hiçbir şey bilmiyorsun.

İkimiz de bilmiyoruz."

İç çektim. "Bunu nasıl bu kadar berbat ettim?"

"Çünkü Luke, tüm harika özelliklerine rağmen, seni ve çocukları işinden üstün tutmadı. Seçme şansı varken ve sen ondan donanmadan ayrılmasını istediğinde bile bunu yapmadı. Görev için gönüllü olmamasını istediniz, o da oldu. Hastalandığınızda izin alması için yalvardınız ama almadı. Evet, tüm bu zamanlarda kariyeri için zorunlu olan bir şey vardı, ama sadece bu kadar. Tek istediği pilot olmaktı ve bunun için nelerden vazgeçmesi gerektiğini umursamıyordu. Reggie ve ben bu konu hakkında çok konuşurduk çünkü hiç mantıklı gelmiyordu ve ben de aynı saçmalığa kalkışırsa onu terk etmekle tehdit ediyordum. Ama sen sürekli şikayet ettin ve bu onun değişmesi için yeterli olmadı."

Kariyeri hakkında ne hissettiğimin her zaman farkında oldu. Hiçbir şey uçmaktan daha önemli değildi. Benimle evlenmiş olması önemli değildi, gerçekte kendini işine adamıştı.

Bunu hep hissettim.

Bir yanımda hep Melanie bizi hiç şaşırtmasaydı ne olurdu diye merak ederdi.

"Yani Jacob'a yaptığının bu olduğunu mu düşünüyorsun?"

Cybil yumuşak bir şekilde gülümser. "Bence sen her mantıksız ve duygusal kadının yapacağını yaptın. Aslında birçok açıdan seninle gurur duyuyorum."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Bu senin mükemmel olmadığın anlamına geliyor, Bren. Tepki vermeden önce kafanın derinliklerine inip duygularının neden doğru ya da yanlış olduğunu açıklamadın. Jacob sana kendini kaybettiriyor. Sana insanların her zaman

doğru şekilde tepki veririz ve hatalar bize ders verir."

"Başka bir baba tüyosu mu?" Alaycı bir tavırla sordum. "O senden geldi."

"Ben mi?"

Gülüyor. "Evet, seni aptal. Bir kere söyledin ve a k l ı m d a kaldı. Böyle cümleleri severim."

"Cyb," diyorum, yine üzgün hissederek. "Onu seviyorum."

"Biliyorum şekerim. O da seni seviyor. K e n d i n e gelecektir.

Göreceksiniz."

Umarım öyledir çünkü onu kaybetme deneyimini yaşamak istemiyorum.

OceanofPDF.com

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

OceanofPDF.com

JACOB

I Her şeyi aştım. Bu sahneyi dört kez yeniden çektik ve hala doğru değil. Yorgunum, kızgınım ve Brenna'yı ve işleri nasıl bıraktığımızı düşünmeyi bırak.

Mesajı aklımdan çıkmıyor ama hâlâ onunla konuşmaya hazır değilim. Tek bildiğim, beni gerçekten söylediği gibi hissettiğini söylemek için aradığı ve ilişkimizin bittiği. Bugünü atlatmak için kafamın oyunda olmasına ihtiyacım vardı, ki belli ki değil.

"Kes!" Noah bağıırıyor ve sonra bana doğru yürüyor. "Jacob, başka bir yerde olmayı tercih ettiğini biliyorum ama bu sahneyi bitirebilmemiz için odaklanmana ihtiyacım var. Bana iyi, dolu bir sahne verebilir misin? Ekleme yapmak için yeterince sahnemiz var ama sahneyi bir kez atlatmışız gibi hissetmek istiyorum."

"Evet. Tabii ki. Sadece iki dakikaya ihtiyacım var."

Noah başını sallıyor ve parmağını iki kez havada sallıyor. "En baştan başlayalım. İçimde iyi bir his var millet, hepimiz en iyi oyunumuzu oynayalım ki dokuzdan önce bitirelim."

Telefonumu açıyorum, Brenna'nın numarasının üzerinde geziniyorum ve aramamaya karar veriyorum. Eğer bu sahneyi bir kez daha atlatabilirsem, o zaman arayacağım.

"İyi misin?" Eli Walsh beni sırtımdan alkışlarken soruyor.

"Ben iyiyim."

Eli bu sahnedeki baş düşmanım. Sadece bu filmde oynayacak çünkü kaçınılmaz olarak sonlara doğru onu öldüreceğim. "Kendinde değil gibisin."

Omuz silkiyorum. "Aklımda çok şey var." Bu ona bu konuda konuşmak istemediğime dair bir ipucu vermemiş gibi görünüyor çünkü bana bakmaya devam ediyor. "Yönettiğim bir okul oyunu vardı. Büyük bir olaydı çünkü çocuğun babası öldü."

Başını salladı. "Anlıyorum, burada olmak için onu yüzüstü bırakmak zorunda kaldın."

"Evet."

"O zaman oyalanmayı bırak ve sahneyi çek. Öfkenizi ve hayal kırıklığınızı kullanın ve doğru şekilde yönlendirin. Çekim için doğru kafa yapısında olmadığım pek çok zaman oluyor ama sonuçta bizim işimiz rol yapmak. Bunların hepsini biliyorsunuz."

Biliyorum, ama bunu ondan duymak ihtiyacım olan şeymiş gibi görünüyor. "Sanırım unutmuşum."

Kıkırdıyor. "Bir süre Hollywood'dan uzak kalmak bunu yapar. Bu yüzden filmlerde oynamayı hiç istemedim ama Noah'yla geçmişimiz çok eskiye dayanıyor, işte buradayım."

Noah'nın onu bu film dışında tanıdığını bilmiyordum. "Nasıl yani?"

Eli ona doğru bakar. "En iyi arkadaşlarımızla evliyiz ve ikimiz de *A Thin Blue Line*'da rol aldık."

Tanrım. Bunu tamamen unutmuşum. "Tüm ekibini kendi elleriyle mi seçti?"

Alçı mı?"

"Temel olarak. Kaliteli oyuncularla çalışmak istiyordu," diyor tek kaşını kaldırırken.

Ve ben kesinlikle buna uygun yaşamıyorum.

Noah'ın sesi megafondan geliyor. "Hazır mısınız?"

"Bu işi ne kadar çabuk halledersek, hepimiz o kadar çabuk eve döneriz. Bunu unutmayın." Eli uzaklaşıyor ve ben Brenna'ya hızlıca bir mesaj gönderiyorum.

Ben: Çekiyorum. Döndüğümde konuşuruz.

Oyundan önce Sugarloaf'a dönebilmek için telefonumu kapatıp işe gidiyorum.

Endişeli bir enerji içimde dolaşırken bacaklarım zıplıyor. Gösteriden önce Pennsylvania'ya dönmek çok yakın olacak - o kadar yakın ki kadere meydan okuyor olabilirim. Sahneyi tek bir akıcı çekimde çektik. Noah tekrar oynattı ama ben gitmek için eşyalarımı toplamaya başlamıştım bile. Kes diye bağırıldığı anda mükemmel olduğunu anladım. Her birimiz tam yerindeydik.

Başını salladı ve ben de beni bekleyen arabaya doğru koşmaya başladım. Eve dönerken kimseye yolda olduğumu söylemedim çünkü Los Angeles'ta trafik her zaman bir sorundur ve şansım yaver giderse Doğu Yakası'na dönüş uçağıma yetişmek için havaalanına zamanında varamayacaktım. Catherine'in planlaması sayesinde, uçağına bindiğim anda uçak kalkışa hazırdı. Birkaç dakika içinde havalanmıştık.

Uçuş görevlisi bana bir içki uzatırken, "Pilot çok iyi gidiyor, rüzgâr bizden yana Bay Arrowood," diyor.

Küçük özel uçakta kaptan koltuğunun karşısındaki kanepede oturuyorum ve keyfime bile bakamıyorum. "Harika. Teşekkürler." Bardağı kabul ediyorum ve yanımdaki masaya koyuyorum. Yemek ya da içmek pek umurumda değil, sadece oraya varmak istiyorum.

Gülümsüyor. "Başka bir şeye ihtiyacın var mı?" "Hayır, sadece ... saati izliyorum."

"Anlıyorum, elinden geleni yapıyor. Birkaç dakika içinde döneceğim, o zamana kadar bir şeye ihtiyacınız olursa beni arayın."

Uçağın ön tarafına, malzemelerin bulunduğu küçük alana doğru ilerliyor.

İhtiyacım olan tek şey bu uçağın daha hızlı gitmesi, ama bu pek mümkün değil. Kırk dakikadan az oldu ama kırk yıl gibi geliyor. En azından Brenna'ya bir mesaj atmalıydım ama uçağa binmeye odaklanmıştım.

Telefonumu cebimden çıkarıp son mesaja bakıyorum.

Aramanı umuyordum. Sadece konuşmak istiyorum.

Ben de öyle ama onunla yapmamız gereken konuşmayı yüz yüze yapsak daha iyi olur. Kavga ettik ve muhtemelen yapmamamız gereken şeyler söyledik, ama bu bana kavga etmek istediğim başka kimse olmadığını fark ettirdi. Onu seviyorum ve bu, düzeltene kadar kavga etmemiz anlamına geliyorsa, o zaman böyle olmalı.

Ve aynı eyalette olduğumuzda yapacağız.

Birkaç dakika geçiyor, metnin üzerinde küçük noktalar beliriyor ve bana yazdığını haber veriyor. Başlıyorlar, duruyorlar ve tekrar başlıyorlar.

Brenna: Tamam.

Tek bir kelime için çok fazla zaman harcadım ama bunun onun için zor olduğunu tahmin edebiliyorum. Sebastian'a bir mesaj gönderdim.

Bacağını kır, Kenickie. Eğer geri dönemezsem, bil ki seninle gurur duyuyorum.

Sebastian: Sence başarabilecek misin?

Ona boş yere umut vermek istemiyorum.

Ben: Elimden geleni yapıyorum.

Sebastian: Tamam. Sahne ekibini kontrol etmek için okula gidiyoruz. Annem onlardan yapmalarını istediğin her şeyi hatırlamaya çalışıyor.

Ben: Eminim harika olacaktır.

Sebastian: Umarım annemle aranızı düzeltebilirsiniz. Çok ağlıyor.

Lanet kalbim kırılıyor. Ağlamasından nefret ediyorum. Kalp acısının kendi acımdan kaynaklanmadığını, sevdiğim kadının acı çekmesini izlemekten kaynaklandığını hiç bilmiyordum. En kötüsü de buymuş.

Ben: Hiçbir şey için endişelenme. Sadece rolünüze ve repliklerinize odaklanın.

Sebastian: Teşekkürler,

Jacob. Ben: Yakında

konusuruz.

Umarım daha sonra görüşürüz.

Saate bakmayı bırakıp sahne ekibinin ışığı değiştirip değiştirmedigini ya da Danny'nin annesinin onu tehdit ettiği gibi ıspanak yemeye zorlamasını protesto etmek için kafasını kazıtıp kazıtmadığını merak ederek telefonumu yan masaya atıyorum.

Pilot koltuğumun yanındaki telefonu çaldırıyor. "Alo?"
"Alo, Bay Arrowood, ben Kaptan Elliot Lucas. a bit
. türbülans içinde a az
dakikalar. Lütfen
emniyet kemerinizi bağlayın ve yerinizde kalın."

Kaptan Lucas. Luke gibi. Midem garip bir takla atıyor ve bunun uçuyor olmasının iyi bir şey mi yoksa bir alamet mi olduğunu anlayamıyorum. "Tamam. Teşekkür ederim. Teşekkür ederim."

"Sorun değil, bunu çabucak atlatırız.
Sadece koltuğunuzda kalın."

Kanepeden küçük yürüyüş yolunun karşısındaki kaptan koltuğuna geçiyorum ve emniyet kemerimi sıkıca çekiyorum.

Uçak bir kez sallanıyor ve ben koltuğa tutunuyorum. Uçmaktan hiç korkmadım ama türbülansı da pek sevmem.

Tekrar yukarı tırmanıyoruz ve sanki engebeli bir köy yolundan geçiyormuşuz gibi geliyor. Gözlerimi kapatıyorum ve tam olarak bunu yaptığımızı hayal ediyorum. Bir başka

büyük çukurun üzerinden geçerken gülümsemeye çalışarak dayanıyorum.

Sadece bir çukur gibi hissettiriyor. Tekrar doğrulmadan önce aŗaęıya dalıyoruz.

Uçak yukarı ve aŗaęı gidiyor. Dıŗarıdan gelen gürültülü bir patlama olur ve bir anda her Şey deęiŗir.

Iŗıklar sönüyor ve uçak artık zıplamıyor.

. . . sadece aŗaęı gidiyor.

Bir çınlama sesi geliyor ve uuŗ görevlisi tökezleyerek bana doğru geliyor.

"Ne haltlar dönüyor?" Bağırıyorum.

"Bir motor arızası var. Acil iniŗ yapacağız. Destek pozisyonu almanızı ve sakın kalmaya alıŗmanızı istiyorum."

"Nereye gidiyorsun?" Ben soruyorum.

"Tam karŗınızdaki atlama koltuğumda olacağım. Bana bir Şey olursa uçaktan nasıl çıkacağımı bilmeni istiyorum. Bu kapı. Kolu yukarı çekeceksin ve sonra iteceksin. Eğer etkisiz hale gelirim, kemerimi zmeni ve eğer yapabiliyorsan beni bu uçaktan ıkarmanı istiyorum."

"Kaza mı yapacağız?"

"Acil iniŗ yapacağız." Arada bir fark var mı?

Tanrım. Ben leceğim.

Kardeŗlerimi ve ayrılmadan önce onlarla nasıl konuŗmadıęımı dŗnyorum. Hadley, BethAnne, Austin ya da Deacon'a sarılmadım. Onlara babalarını ıldırtnmak için neler yapmaları gerektiğini ğretemedim. Sean ve Devney'nin bebeğiyle asla tanışamayacağım.

Kızıl saçlı ve mavi gözlü muhteŗem bir kadın dŗncelerimi doldururken kalp kırıklığı beni ele geçiriyor.

Brenna.

Brenna onu hâlâ sevdiğimi bilmeden leceğim. Onu affettiğimi söylediğimi duymayacak. Onunla ve çocuklarla istediğim hayatı ona anlatamayacağım. Ben yapmadım.

ve şimdi bunu tekrar yaşamak zorunda kalacak.

"Jacob?" diye sesleniyor uçuş görevlisi. "Kapı hakkında ne dediğimi hatırlıyor musun?"

Başımı sallıyorum çünkü ağzımı açarsam kusabilirim. Hızla aşağı iniyoruz. Pilotların birbirlerine ileri geri konuştuklarını duyabiliyorum.

"Sakin olun ve sadece talimatlarımı izleyin" diye talimat veriyor.

Kalbim çarpıyor ve odaklanmaya çalışıyorum ama nefes alamıyorum. "Adın ne senin?"

"Jessica."

"Pekâlâ Jessica, seninle tanıştığıma çok memnun oldum ve birlikte bir uçak kazasına kurban gitmek üzereyiz, yani hayatta kalırsak ömür boyu arkadaş olacağız."

Gülümsemeye çalışıyor ama yüzünde ezik bir ifade var. "Yerine geç Jacob."

Başımı salladım. "Eğer başaramazsam, Brenna'ya onu sevdiğimi ve onu düşündüğümü söylemeni istiyorum."

"Bu şekilde düşünme."

"Ailem. Hepsinin onları sevdiğimi bilmesine ihtiyacım var." "Odaklan Jacob. Unutma, uçaktan inmek zorunludur."

"Onlara söyleyecek misin?"

Jessica bir şey söylemiyor ve sonra ağaç tepelerini görüyorum. Buraya kadarmış. Sonum geldi. Bu uçakta öleceğim ve sevdiğim insanları bir daha asla göremeyeceğim. Onlara ne kadar değer verdiğimi ve pişmanlıklarımı asla bilemeyecekler.

Gözlerimi kapatıyorum, sevdiğim kadını ön plana çıkarıyorum.

Seni seviyorum, Brenna.

"Jacob." Jessica'nın sesi güçlü ve kuvvetliydi.

"Ben hazırım."

İkimiz de öne doğru eğilmiş, kollarımızı göğsümüzde kavuşturmuş durumdayız ama onun kocaman gözleri hep benim üzerimde. "Brace! Sıkı dur! Sıkı dur!"

Ve dünya kararır.

OceanofPDF.com

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

BRENNNA

T o Çocuklar vardır olmak gerçekten harikagöz
önünde bulundurarak yönetmenleri değil
Burada. Biz var hakkında bir saat
Perde açılmadan önce mi yoksa perde mi
açılacak? Bilmiyorum ve bu noktada umurumda da değil.
Dün gece bok gibi uyudum, bu bir yalan. Bok gibi uyumak
için

Aslında uyumadım.

Bütün gün bekledim, bekledim ve aramasını bekledim
ama sadece bir mesaj aldım ve bunun ne anlama geldiğinden
hala emin değilim. Sonraki mesajlar da yardımcı olmadı. O
zamandan beri ondan haber almadım ve uçakta olup
olmadığına dair hiçbir fikrim yok.

"Pekâlâ, beyler, burada kanatlanıyorum, ama sanırım
ilk kurulumu yapmamız gerekiyor."

Lise birinci sınıf öğrencisi olan sahne yönetmeni
gülümseyip el sallıyor. "Hallettik, Bayan A!"

"İyi ki biri biliyor," diye karşılık veriyorum.

Çocuklar etrafta dolanıyor, replik provası yapıyor,
makyajlarını ve saçlarını yaptırıyorlar. Jacob'ın çocuklara
geri vermelerini istemesi üzerine yerel güzellik mağazası
hizmetlerini sundu.

Yemin ederim bir penguen karı satabilir.

Koltuğa oturup sahneye bakıyorum, Jacob'ın yerine
geçebildiğim için kendimle gurur duyuyorum ve burada
benimle olmadığı için üzülüyorum.

Bir el omzuma dokunuyor ve Jacob olduğunu umarak başımı kaldırıyorum ama annelerden biri olduğunu görüyorum. "İyi misin?"

Yaptığımız kavgayı ciddiye duydular mı? "Duydum."

"Şu anda enkaz halinde olacağını düşünmüştüm."

"Ben ... iyiyim. Sadece oyunun iyi gittiğinden emin olmaya odaklanıyorum."

Çabucak başını sallar. "Doğru. Buna odaklanman iyi olur. Eminim her şey yoluna girecektir."

Daha önce hiç konuşmadığımız halde neden bana böyle bir tavsiyede bulunduğunu merak ederek birkaç kez göz kırpyorum. "Teşekkürler." Ayağa kalkıp hareket etmeye başladığımda Melanie koridordan koşarak geliyor.

"Anne! Anne!"

"Neyin var?"

Elleri titriyor ve gözlerinde yaşlar var. "Bak!"

Telefonu elime tutuşturdu ve ben de başlığa baktım: "Son Dakika Haberleri: Jacob Arrowood Uçak Kazası, Hayatta Kalanlar Bilinmiyor."

İçimdeki her şey isyan ediyor. Ekran bile bulanıklaşana kadar görüşüm tünelleşiyor, boğazım kuruyor ve tüm vücudum titremeye başlıyor.

Hayır, h a y ır , hayır. Bu sahte olmalı. Basın y a n ı l ı y o r .

Jacob bir uçak kazasında olamaz.

"Anne?" Gözyaşları yüzünden akarken Melanie'nin sesi kesiliyor. "Uçağı bulamadıklarını söyleyen daha çok kişi var."

Telefonumu aldım ve onun

numarasını aradım. Çaldı.

Ve yüzükler.

O sesi her duyduğumda bağırmak istiyorum: *Cevap ver.*

Ama cevap vermiyor.

Telesekreteri çalıyor. "Jacob. Jacob, benim. Lütfen . . . İyi olduğunu bilmem gerek. Lütfen."

"Anne."

Ona bakıyorum, yüzümden aşağı süzüldüklerini hissettiğim yaşlar gözlerini dolduruyor. "Bu doğru değil. Eminim olmalı ...

. sakın olmalıyız çünkü o iyi."

Başını sallıyor. "Eminim." Tekrar telefonuna bakıyor ve burnunu çekiyor. "Uçağın düştüğü yerde kurtulan olma ihtimalinin düşük olduğunu söylüyorlar."

Midem kazınırken odadan aceleyle çıkıyorum. Hastalık beni ele geçirirken kendimi çöp kutusunun içine kıvrılmaktan alıkoyamıyorum.

Böyle bir şey olamaz.

Sevdiğim birini bu şekilde kaybedemem. Söylediğim onca şeyden sonra olmaz. Ne onu, ne de şimdi. Zamanımız yoktu. Zamanımız olması gerekiyordu.

Melanie orada, eli sırtımda, sesi titreyerek "Lütfen. Bir şeyler söyle."

Ağlamaya başlıyorum, gözyaşlarım sessizce dökülüyor çünkü beni boğan korkuyu yüksek sesle söyleyemeyecek kadar kırılmış durumdayım. Beni terk etmemesi gerekiyordu.

Başımın döndüğünü hissederek onu itiyorum.

"Yapamam-" "Biliyorum."

Yere çöküyorum, bacaklarıma çarpan soğuk fayansları zar zor fark ediyorum. "Bu olamaz. Lütfen bana bunun gerçek olmadığını ve rüya gördüğümü söyle."

Melanie elimi kendi elinin içine aldı. "Bilmiyorlar. Bu onun gittiği anlamına gelmez, değil mi? Düşünüyorlar ama bilemezler."

Bunu ona söylememe ihtiyacı var ama yapamam. Daha önce de bu yoldan geçtim, Tanrı'yla ve diğer herkesle pazarlık yaptım ve iyi sonuçlanmadı. Kendime ve etrafımdaki herkese yalan söyledim ve bu beni yıktı.

Benim dudağım titriyor, onunki de öyle, sonra Devney ve Sean'ın bize doğru koştuğunu görüyorum. "Brenna!"

Bana ulaştığında gözyaşları yüzünden aşağı dökülüyordu. "Tanrım, duymuşsun." Başımı sallıyorum, korku beni ele geçirirken vücudum daha fazla titremeye başlıyor. Devney y a n ı m a çöktü, eli

benimkini tutuyor ve diğer eliyle Melanie'ninkini tutuyor. "İnançlı ol. İnanmak zorundayız."

Dehşetimi yutuyorum ve etrafımdaki insanlara odaklanmaya çalışıyorum. "Bir şey biliyor musun?" diye soruyorum.

Dudaklarından bir hıçkırık kaçarken başını sallar. "Sean, Catherine'den bir telefon aldı. Tek bildiğimiz onların bildirdikleri. Pilotlar uçak düşerken yerlerini bildirmişler ve şu anda arıyorlar."

Ağzımdan yarı ağlama, yarı çığlık gibi bir ses çıkıyor. Kolları beni sarıyor ve beni bir arada tutmasına izin veriyorum. Eğer onu canlı bulamazlarsa, bir daha asla bütün olamayacağım.

"Başka bir uçak kazası olmasın," diye sızlanıyorum.

"Bir daha olmaz.

Lütfen, bir daha olmasın."

Sean beni Devney'nin elinden çekip alıyor ve göğsüne sarılarak sırtımı okşuyor. "Jacob ölmek için çok inatçı. Bir şeyler öğrenene kadar güçlü olmak zorundayız."

Bu hikayenin nasıl bittiğini zaten biliyorum. Sadece farklı bir ana karakterle yeniden yaşıyorum. O gitmeden önce her şeyi görmeliydim. Kavgayı, kaçışı, kazayı. Bunun yerine, ne istediğimi söylemedim. Kaliforniya'dan ayrılmadan önce konuşmayı talep etmeliydim. Şimdi, ona ne kadar üzgün olduğumu asla söyleyemeyeceğim. Onu ne kadar sevdiğimi ve her şeyin bitmediğini.

Aramızda konuşulmayan çok şey var.

"Gitmem gerek." Geri çekildim ve ayağa kalktım. "Çocukları ve Sebastian'ı eve götürmem gerek."

"Anne?"

Gözlerindeki korku dolu bakış beni ayıltmaya yetti. Luke öldüğünde böyle yıkılmamıştım, şimdi de yapamam. Çocuklarımla onların gücü olmama ihtiyacı var çünkü Jacob'ı kısa bir süredir tanıyor olsalar da onu onlar da seviyor ve önemsiyorlar.

Sebastian için oradaydı, babasının geride bıraktığı boşluğu dolduruyordu.

Gözyaşlarımı geri akıtmaya çalışırken başım kalkıyor ve birkaç derin nefes alıyorum. Kendimi biraz daha

kontrol altına aldıktan sonra

Melanie'nin yüzünü avucumun içine aldım ve ona hüzünlü bir gülümseme verdim. "Daha fazlasını öğrenene kadar güçlü olmak zorundayız."

Başını sallıyor. "Sebastian . . ."

Telefonum çalıyor ve arayan Cybil. Onunla konuşamam. Eğer konuşursam, Sebastian için asla güçlü olamam çünkü yıkılmakla meşgul olurum.

Şu anda hiçbir şeyden haberi yok. Çocuklarıma yalan söylemem ama aynı zamanda benim yaptığım gibi öğrenmesine de izin veremem. "Ne yapmalıyım?" Devney'e sordum.

Elini uzatıp diğer elimi tutuyor. "Haber daha da geniş bir alana yayılacak. Onu bundan korumanın bir yolu yok. Austin, Hadley ve bebeklerin hepsi Connor'ın evinde. Gitmek için en iyi yer orası olabilir. Bırak ne hissettiğini anlayan insanlarla birlikte olsun."

"Ben aileden değilim."

Önce Sean konuşur. "Sen bizim ailemizsin, Brenna. Jacob'ı seviyorsun ve o da sana sandığından daha çok aşık. Etrafımızda olmalısın, bir şeyler duyana kadar birbirimize destek olalım."

Devney elimi sıktı. "Buraya geldik çünkü ilk endişemiz sendin. Yalnız kalmaman için seni almaya geldik."

Tutmak için savaştığım gözyaşlarım serbest kaldı. "Onu kaybedemem."

"Biz de yapamayız, o yüzden hep birlikte güçlü olalım," diye öneriyor Sean.

Haklılar. Burada olamam ve Sebastian'ın başkasından öğrenmesi riskini göze alamam. Ona söyleyecek kişi ben olmalıyım ve etrafımızdaki herkesle birlikte gelecek her türlü haberi atlatabileceğimizi ummalıyım.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

[*OceanofPDF.com*](http://OceanofPDF.com)

BRENNNA

T *Tik, tik, tik.*

Saat hareket ediyor. Bir el diğeri sabit bir ritimle takip ediyor.

Tik, tik, tik.

Oturup sadece izliyorum. Hayatımdaki hiçbir şey böyle hissettirmese bile bu sabit bir şey.

Sebastian'a söylemek imkansızdı. Kendimi tutamadım ve kelimeleri söylemeye çalışırken ağlamaya devam ettim. Hiçbir şey bilmiyoruz. Catherine'in bizi arayıp uçağın düşündükleri arama bölgesinde olmadığını söylemesinin üzerinden otuz dakika geçti.

Bir de haberler var.

Tanrım, haberler. Yüzünün kesintisiz görüntüleri ekranda titreşiyor.

"Jacob Arrowood, Navigator film serisinin yıldızı hala Kayıp. Onun uçak o inanılan için var sufiered bir motor sorun o zorla ve uçuş Mürettebat için yapmak Colorado'ya acil iniş yaptı. Şu anda uçağın bulunduğu ya da kurtulan olup olmadığına dair herhangi bir teyit almış değiliz.

Gelişmeler için Haber Kanalı Dokuz ile kalın."

Kanalı çevir. Yeşil gözleri bana bakıyor. başka bir kanal haberi yayınlıyor.

"Jacob Arrowood'un kayıp uçağıyla ilgili gelişmeleri takip ediyoruz. Arama çalışmaları devam ederken On Your Side Five size canlı yayın yapıyor." Bir muhabire bağlanıyor. "Cole Security Forces'a ait özel uçağın enkazını bulmak için bölgeyi tarayan ekibe daha fazla arama ekibi eklendiği için buradayım. Şu anda şirketten yorum alınamıyor ancak Jacob Arrowood'un şirket sahibi Jackson Cole'un arkadaşı olduğunu biliyoruz."

Stüdyoya geri döner. "Yetkililer herhangi bir cinayetten endişe ediyorlar mı?"

Muhabirin yüzü geri döner ve başını sallar. "Hayır Katie, şu anda arama çalışmalarının ana kaygıları olduğundan başka bir şey söylemiyorlar. Arkama bakarsanız başka bir helikopterin hazırlandığını görebilirsiniz. Bize şu ana kadar uçaktan ya da kayıp uçuş ekibinden herhangi bir iz bulunmadığı söylendi."

Katie yüzünü pasif tutarak birkaç kez göz kırpmıyor. "Melissa, arama ekibinin şu anda mürettebatın ve Jacob Arrowood'un hayatta olduğuna inandığına dair herhangi bir belirti var mı?"

Melissa başını sallar. "Şu anda bir şey söylemiyorlar. Arama ekibinin komutanıyla konuşabildik ve şu anda spekülasyon yapmak istemiyorlar. Ancak bu geceki şiddetli rüzgârlar işleri kolaylaştırmadığı gibi rahatlatıcı da değil."

Başka ne rahatlatıcı değil biliyor musun Melissa, hiçbir şey bilmeyen ama kendi kendine spekülasyon yapan muhabirler.

"Brenna?" Ellie yanıma oturdu ve bana "Brenna" dedi. bir fincan. "Sana çay yaptım."

O kadar çok ağlamışım ki onu görebilmek için gözlerimi zorlamak zorunda kalıyorum. "Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum.

Bacağımı okşuyor ve televizyonu kapatıyor. "Onlardan önce öğreneceğiz. Kendini hiçbir şeyin haberini izlemek zorunda bırakmanın anlamı yok."

"Uçaklar öylece ortadan kaybolmaz," diyorum düşüncesizce. Bu sürekli dönüp duran bir şey. Uçaklarda takip cihazları vardır. Böyle olmaması gerekiyordu. "Luke'un uçağı düştüğünde koordinatları hemen buldular."

Sonra aklıma bir düşünce geliyor ve pişman oluyorum: Çünkü uçak tek parça halindeydi. Jacob'ın uçağı değilse, GPS sistemi tek bir bölgede olabilir ve nereye gittiğı hakkında hiçbir fikrimiz olmazdı.

"Bunun senin için ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum."

"Bunun ne kadar zor olduğunu anlayabildiğimi sanmıyorum."

Ellie bacaklarını altına sıkıştırıyor. "Annem ve babam ben küçükken öldüler. Tanrı'nın sevdiğim tek insanları benden neden alabildiğini anlamakta çok zorlandım. Beni üniversitede ziyarete geldiler ve bu onları son görüşüm oldu. Sanki bir gecede kendimi güvende ve her şey yoluna girecekmiş gibi hissederken tamamen yalnız kalmıştım. Bunun böyle olmasından o kadar korkuyordum ki Kevin ile onu çok iyi tanımadan evlendim. Kendimizi böyle şeylerin bir şekilde bizim hatamız olduğuna inandırmamız çok çılgınca."

Parmaklarının gömleğinin eteğıyle oynaştığı yere bakıyorum. "Kaza nasıl senin hatan oldu?"

"Eğer onlara ihtiyacım olmasaydı, asla yola çıkmazlardı. Sonra Kevin kötü davranmaya başladığında, bunun benim kefaretim olduğunu düşündüm. Bir parçam bunu hak ettiğimi düşünüyordu. Sadece bana öyle söylediğı için ya da başka bir adamın bebeğine hamile olduğumdan emin olduğum için değil, kendimi bunun bir şekilde kaza yüzünden olduğuna ikna ettiğim için."

Uzanıp elimi onunkinin üzerine koyuyorum. "Bu senin hatan değil. O kazayı sen yapmadın ve kesinlikle istismar edilmeyi hak etmedin."

Yumuşak bir şekilde gülümsüyor. "Bunu artık biliyorum. Connor'ın beni sevmesi bana bunu gösterdi. Demek istediğim, bu konuda kendine söyleyeceğin yalanlar ne olursa olsun, bunlar sadece yalan. Onu sevmek Luke'un uçağını düşürdüğü gibi onun uçağını da düşürmedi. Jacob'la kavga etmeniz onu sevdiğinizi bilmediği ya da öfkeyle söylediğiniz şeylerde ciddi olmadığınız anlamına gelmiyor."

Bir damla gözyaşımı sildim. "Ne zaman psikiyatristim oldun?" "İhtiyacın varmış gibi görüldüğünde. Nasıldım?"

Yüzündeki ifade gülmeme neden oldu ki bunu yapabileceğimi hiç düşünmemiştim. "Harikaydın."

"Birini sevmek ve onu kaçırmak çok zor."

Başımı salladım. "Söylenmemiş şeyler kaldığında daha da zor oluyor."

Ellie derin bir iç çeker. "Bir keresinde anneme söylemek istediğim her şeyi yazmıştım. Neredeyse işlerin ne kadar kötü gittiğini bilmesini sağlayan madde işaretlerinden oluşan bir günlük gibiydi. Eğer hayatta olsaydı, bunların hiçbirini ona söyleyemezdim. Sanırım bu da sorunun bir parçası. Hepimiz duygularımızla mücadele ederiz, özellikle de en sevdiğimiz insanlarla."

"Bilmiyor muyum?"

Jacob'a istemediğim şeyler söyledim. Bunu düzeltmedim, ki bundan her zaman pişmanlık duyacağım. Luke öldükten sonra hiçbir şeyi söylenmemiş bırakmamak için elimden geleni yapacağıma dair kendime söz vermiştim. İşte buradayım, bunu mahvediyorum.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Ona baktım.

"Tabii."

"Sence Luke ya da Jacob, eğer ... şey, senin onları sevmediğini düşünmüş olabilirler mi?"

Soru beni şaşırttı. "Bilmiyorum."

"Gördün mü, mesele de bu, senin bildiğini bildiğini biliyorum. Jacob'ın senin duygularını sorgulayacağını sanmıyorum ama gittiği için duyduğu suçluluğu sorgulayacaktır. İçten içe seni sevdiğini biliyorsun. Onu kaybetse bile, bunun üzerinde durmak zorunda değilsin."

O haklı. Bunu biliyorum. Luke'un verdiği kararlar ne olursa olsun beni sevdiğini biliyorum. Denedi, bunu biliyorum ama her zaman yetersiz kaldığımızı hissettim. Jacob'la öyle değil. Çok kısa bir zaman geçirdik ama açıklayabileceğimden çok daha yoğun ve içtendi. Beni sevdiğini biliyorum, gerçekten seviyor. Bu yüzden işe gideceğini söylediğinde çok mantıksız davrandım.

Tüm bunların gerçek olmasına ihtiyacım vardı.

Yaptığı iş olmayan bir iş için arka planda kalan yarım yamalak bir aşkı daha kaldıramazdım ama korku hislerimi de durduramıyordum.

Jacob'la birlikte geçirdiğimiz süre boyunca bir kez bile bana ikinci tercihmişim gibi hissettirmede.

"Sevmek ve kaybetmekle ilgili o söz tamamen saçmalık, bunu biliyorsun, değil mi?"

Ellie çayını yudumlar. "Tamamen saçmalık."

Declan ve Connor kadınların toplandığı verandaya çıkıyorlar. Hiçbirimiz bir şey söylemiyorduk ama sessizce kimseyi yalnız bırakmamaya karar vermiştik. Saatler geçti ve hala bir şey yok.

Medya acımasız olduğu için bilgiler çok gizli tutuluyor. Sosyal medya sahte "görgü tanığı" ifadeleriyle çalkalanıyor ve ikinci sahte umut senaryosundan sonra Arrowood kardeşler bu siteyi kapattı.

Televizyon yok.

Sosyal medya

yok.

Yetkililer aramadıkça telefon yok.

Zil sesim yine çalıyor ve arayan ikinci kez Cybil. Ne kadar istesem de cevap veremiyorum. Sadece .

. Yapamam.

Jacob kayıp, uçak kazası ve henüz kimseden haber yok cümlelerini söylemek çok yorucu olurdu.

Verandanın kapısı açılır ve Sebastian dışarı çıkar.

"Anne?" "Evet, bebeğim?"

"Jacob'ı buldular mı?"

Başımı salladım. "Henüz değil."

"I söyledi Hadley o o gidiyor için
olmak Tamam. O Navigator ve o güçlü.

İzleyin."

Keşke onun inancına sahip olsaydım, ama geçen her dakika umudumdan bir damla daha eksiliyor.

"Güçlü biri," diyor Connor.

"Evet, öyle," diye katılıyorum.

Ayrıca beş saattir kayıp. Colorado'da bir yerde. Yaralanmış olabilir. Orada yatıyor, ölüyor ve acı çekiyor olabilir ve biz bunu bilmiyoruz.

"Neden sizin için biraz kurabiye almıyoruz?" Ellie öneriyor.

"Şimdi mi?" Sebastian'ın gözleri genişler.

Ellie eğildi. "Sanırım bu gece kurabiyelere ihtiyaç var, ne dersin?"

Başını salladı ve Declan, Connor, Sydney ve beni dışarıda bırakarak eve girdiler. Kasvetli, hüzünlü ve sanki bu grup onu kaybetmiş olabileceğimiz gerçeğine batıyor gibi görünüyor.

Connor boğazını temizler. "Bu bekleyiş ... beni öldürüyor. Bununla başa çıkamıyorum."

Declan başını sallıyor. "Kurtarma ekipleri rüzgâra rağmen hâlâ dışarıda ve Catherine'in kocası ve ekibi de bir şeyler üzerinde çalışıyor. Sadece iyimserliğimizi korumalıyız."

"Hiç ormanda kayboldun mu?" Connor ayağa kalkıp ellerini saçlarına götürürken soruyor. "Ben kayboldum. İnsanların nerede olduğunuza dair bir ipucu olduğunu bilmeniz bir şeydir, ama dışarıda hiçbir malzemeniz yoksa Jacob bunun üstesinden gelmek için eğitilmedi."

"Bu saçmalığı başlatamazsın Connor," diye uyarıyor Declan.

"Yapamam lan! Bunu düşünen tek kişinin ben olmadığımı söyleyemezsin. O şu anda dışarıda ve ben ..."

Yanağından bir damla yaş süzülürken Sydney, "Onu kurtaramazsın," diyor.

Duvara yaslanıyor, başı geriye düşüyor. "Onu kurtaramıyorum."

Sözlerindeki acıyı duydukça yüreğim parçalanıyor. Deniyoruz, Tanrı biliyor ki deniyoruz, ama bu hepimizi yıpratıyor.

Ellie geri döner ve Connor'ı kucaklamak için ona doğru yürür. Connor kollarını Ellie'nin boynuna doluyor ve yüzünü Ellie'nin boynuna gömerken sırtına tutunuyor. "Hiçbirimizin olmaması gerekiyordu."

Karısı onu yatıştırıyor, fısıldarken elleri saçlarında geziniyor. "Uğruna savaşıcağı bir şey var Connor. Biz öğrenene kadar bu yola girme."

Bütün gözler bana döndü. Declan ayağa kalkıp Syd'in yanına gidiyor, onu yanağından öpüyor ve sonra başını bana doğru sallıyor. "Benimle yürüyüşe çıkar mısın? Sanırım ikimizin de bir molaya ihtiyacı var."

Çok yorgunum ama burada öylece oturmaya devam edemem. Yaşamak istemesinin tek sebebinin ben olduğumu düşünmeye dayanamıyorum ve ailesinin parçalanmasını izleyemiyorum. Ayağa kalktım ve başımı salladım. "Elbette."

Declan ve ben konuşarak çok fazla zaman geçirmedik. Barbekülerde her zaman biraz çekingen ve daha çok izleyen biriydi. Şakalaşmalara katılır ve her zaman naziktir, ancak konuşkan olan Jacob veya Connor gibi değildir. Sean tatlı biri ama biraz utangaç görünme eğiliminde. Declan'ın benden onunla yürümemi istemesi kesinlikle kafamı karıştırdı.

Evden uzaklaşırken fenerinin ışığı ve ay etrafımızdaki havayı dolduruyor, ikimiz de bir şey söylemiyoruz ama ben ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Kelimelerim boğazımdan koparılmış ve dünyanın dört bir yanına saçılmış gibi hissediyorum, sadece parçalar ve hiçbir şey bütün değil.

Birkaç dakika daha gittikten sonra Declan nihayet konuşuyor. "Bu çiftlikten ne kadar nefret etsem de onu hep sevdim. Kardeşlerim gibi ben de burada bir birey oldum. Hepsi iyi değildi ama dördümüz her zaman birbirimizi daha

iyi hale getirdik."

Dördünü, hayvanları kovalarken her yeri kirlettiklerini, parlak yeşil gözleriyle gülümsediklerini ve kimsenin bozamayacağı bir dostlukları olduğunu hayal ediyorum. "Bence hepiniz hâlâ öylesiniz."

"Öyleyiz. Mesafe olarak yakın olmadığımız zamanlarda bile, birbirimize ihtiyacımız olduğunda yanımızda olacağımızdan hiç şüphem yoktu."

Bir damla gözyaşı. "Keşke Keşke şimdi onun için orada olabilseydik. Yardıma ihtiyacı var ve hiçbirimiz burada oturup beklemekten başka bir şey yapamayız."

"Ve bu beni öldürüyor," diye itiraf ediyor Declan.

Güzel bir ahşap çitin ve rüzgârda savrulan büyük ağaçların olduğu bir alana yaklaşıyoruz. Üzerime çöken garip bir sakinlik hissi var. Açıklayamadığım bir şey.

"Neredeyiz biz?" Ben soruyorum.

"Burası annemin gömülü olduğu yer. Dördümüz buraya çok sık geliriz, bu yüzden burada bir sürü çiçek var."

"Jacob bana onun hakkında çok şey anlattı."

Declan bankın yanında duran başka bir feneri alıyor ve oturmadan önce yakıyor. Kendimi boşlukta ve üşümüş hissederek onun yanına gidiyorum.

"Jacob her zaman içimizde en sert olanıydı," diye başlıyor. "Altı yaşındayken attan düştüğünü hatırlıyorum. Annem bir yerini kırdı diye endişelenip kendini kaybetmişti ama o gülümseyerek ayağa fırladı ve tekrar binmek istedi. Annem bu fikri aklına bile getirmezdi."

Bir kez gülüyorum, bu daha çok bir nefes gibi geliyor. "İyi olacağını düşündüğünü mü söylemeye çalışıyorsun?"

Declan başını sallıyor. "Buna inanmak istiyorum ama aynı zamanda çok korkuyorum."

"Ben de öyleyim."

"Jacob sana hiç bir okun gerçeklerinden bahsetti mi?" "Anlatmadı." En azından benim hatırladığım kadarıyla.

Kıkırdıyor. "Biz küçükken annemiz hepimize bir okla ilgili bu sözü söyletmenin özel bir işkence olacağını düşünürdü. Eğer dört erkek çocuğu hayal edebiliyorsanız

Araba yoluna her girdiğimizde bu aptalca cümleyi tekrarlamakla hiç ilgilenmeyen annem, yemin ederim, daha kötü. Şikâyet eder ve sızlanırdık ama annem buna izin vermezdi. Yolun sonunda oturur, bizi azarlar ve yine de bunu tekrarlamamızı sağlardı."

"Seninki ne?"

"Gerçek bir ikinci atış ilk oku böler ve sağlam bir yol oluşturur."

Ona ne söylemiş olabileceğini düşünürken bir an için bunu düşündüm.

Declan başını bana doğru eğiyor. "Sanırım işleri iyice berbat edeceğimi ve tekrar denemem gerektiğini biliyordu."

"Sanırım bu çoğu erkek için geçerli."

Omuz silkiyor. "Connor'ınki şöyle: Yayını kırmadan atış yapamazsın. Çünkü Connor çocukken her lanet şey için acı çekerdi. Bu yüzden atış yapması gerekiyordu, bu da gerçekten denemesi gerektiği anlamına geliyordu. Sean'ınki de ona uygun çünkü o da mükemmeliyetçi. Ama Jacob'ınki benim için her zaman biraz gizemli olmuştur, ta ki sen ortaya çıkana kadar."

"Ben mi?" diye soruyorum.

"Jacob'ın söylediği şu: tüyün yarısını kaldırmak eğriyi yaratacaktır." Devam etmesini dinlerken göğsümde bir ağırlık hissediyorum. "Uzun süre bunun tek bir yol izlediği için olduğunu düşündük. Hayatının haritasını çıkarmanın ona tüm cevapları vereceğini düşündü. Yedi yaşındayken hayat ve planların nasıl işlediği hakkında hiçbir şey bilmediğini çok az biliyordu. Dürüst olmak gerekirse, annem çok zekiydi çünkü hiçbirimize bunu gerçekten açıklamadı. Bir şekilde söyledi ve bize istediği duruma nasıl uygulanacağına dair bazı saçmalıklar verdi, ancak son iki yıla kadar her birinin ölümcül kusurlarımızla ilgili olduğunu fark etmedim."

Çocuklarını çok iyi tanıyan ve onları yetişkin yaşamlarına taşıyacak bilgeliği veren kadının mezar taşına bakıyorum. Ne kadar özel bir insan olmalı.

"Eğer bu sizin düşündüğünüz şey değilse, o zaman nedir?"

Declan iç çekiyor. "Sevgiye layık olduğundan şüphe duyuyor ve bu da aşk konusunda risk almasına izin vermiyor. Etrafındaki herkesi koruyamasa bile istediği hayatı elde edebileceğine dair bu şüpheyi ortadan kaldırarak, seninle kendine bir şans verebildi."

Ah, Jacob. Tekrar gözyaşları dökülüyor ve konuşmaya çalışırsam kırılacağımı bildiğim için gözlerimi kaçırıyorum. O sevgiye o kadar layık ki. Bu dünyada iyi olan her şeye layık ve eğer bana geri dönerse, bunu kanıtlayacağım.

Ona her şeyi vereceğim ve yaptığım bu pisliği düzelteceğim. Bu son birkaç saat bana birini gerçekten kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlattı. Geçmeyen acıyı. Sizi bir bütün yapan o kişiden yoksun bir dünyada yarın korkusu.

Birkaç dakika sonra Declan tekrar konuşur. "Geri dönecek, Brenna."

"Bunu bilemezsin."

"Buna inanmak zorundayım. Jacob bir savaşçı ve sana geri dönmek için savaşacak. Yol sensin. Sydney haklı, sen kardeşimin tekrar göreceği kadınsın."

Başımı salladım. "O gitmeden önce kavga ettik."

Elini omzuma koydu. "Sevdiğin birini kaybedeceğini düşünmenin nasıl bir his olduğunu bilirim. Onu neredeyse kaybetmeden hemen önce Sydney'i hayal kırıklığına uğrattım ve kendimden geçmişim, ama insanlar bana nasıl hissettiğimi bildiğine dair güvence verdi. Ve ben onu her şeyden çok seviyordum."

"Eğer ölseydi onu kaybetmekten nasıl kurtulurdunuz?"

Declan gözlerini kaçırıyor ve başka tarafa bakıyor. "Bilmiyorum ama Jacob'ın iyi olacağına gerçekten inanıyorum. Dördümüz arasında bir bağ var ve bunu biliriz. İçimizden birinin onun öldüğünden emin olduğuna inanmak zorundayım ve hiçbirimiz emin değiliz. O yaşıyor."

Bunun doğru olduğuna inanmak istiyorum ama umudun insanı bir yere kadar taşıyabileceğini herkesten iyi biliyorum. Ağlamaya başlıyorum

Daha sert, ona ihtiyacım olduğunda yanımda olmamasının acısıyla boğulmuş bir şekilde. Declan beni kendine çekiyor ve gömleğini ıslatıyorum.

Bunu daha ne kadar sürdürebileceğimden emin değilim. Dağılıyorum.

Dua etmeye başladım.

Lütfen onu almayın. Lütfen bu mezarlıkta hala bu dünyada olması gereken başka bir Arrowood'un bulunmasına izin vermeyin. Size yalvarıyorum, Tanrım, Luke, Bayan Arrowood, lütfen Jacob'ın bize geri dönmesine izin verin. Onu seviyorum. Ona ihtiyacım var. Onu kaybetmeye dayanamam.

Declan sırtımı ovuyor ve sonra geriliyor.

"Alo?"

Doğrudum ve karanlığın içinde bize doğru gelen bir fener gördüm. "Declan! Brenna!" Sean bağırıyor. "Uçağı buldular!"

BÖLÜM OTUZ YEDİ

OceanofPDF.com

JACOB

"J Sadece biraz daha, Jessica. Yardım geliyor." Onu kollarımın arasına alıp biraz daha yukarı kaldırdım. Saatlerdir yürüyoruz ve az önce iki helikopterin tepemizde d ö n d ü ğ ü n ü gördük. Şimdi onları karşılamak için daha hızlı yürüyoruz. Pilot orada daireler çizdiklerini düşünüyor çünkü inmek için yeterince açık bir alan.

Başı yana doğru dönüyor ve eskisinden daha solgun. "Durumu nasıl?" Elliot soruyor. Onu en son ve yardımcı pilot Jose bunu yapamayacak kadar yaralı. İkimiz yer değiştirdik ve birbirimize gücümüzü yeniden kazanabilmemiz için zaman tanımaya çalıştık.

"O iyi, değil mi Jessica?" Ben soruyorum. Gözleri açılıyor ve başını sallıyor. "İyi olacağım." Göz kapakları indiğinde Elliot konuşmaya başlar. "Jess, konuşmaya devam etmen gerekiyor, tamam mı?"

Yaraları çok kötü değil ama başından aldığı bir yara hepimizi endişelendiriyor. İlk başlarda iyi yürüyordu, ama bu hızla yokuş aşağı gitti. Bilincini açık tutmak için elimizden gelen her şeyi yapıyoruz.

"Ne hakkında konuşacağız? Grayson'ı özlediğimi biliyor musun? Grayson'ı seviyordum ama aptaldım."

"Neden aptallık ettin?"

İç çekiyor. "Çünkü dünyayı görmek istedim ve ondan vazgeçtim. Küçük kasabalardaki aptal kızların yaptığı gibi. Oh, ve

Şimdi dünyanın en ateşli adamıyla birlikteyim ve o meşe ve viski gibi kokuyor."

Gülüyorum. "İşte bu."

"Bana Brenna'dan bahset," diyor başını göğsüme yaslamak için hareket ettirirken. "O aptal değil. Muhtemelen seni seviyor ve kalacaktır."

"O çok güzel," diyorum huzursuz bir sesle. "Sevdiğim iki çocuğu var ve ben de onu seviyorum. Kavga ettik ama eğer bunu atlatırsak, yemin ederim onu bir daha asla kızdırmayacağım. Onu aramalıydım."

"Yani birbirinizi henüz affetmediniz mi?" "Hayır."

Jose kıkırdar. "Aptal adam, sen asla kızgın uçmazsın."

"Bu yeni bir şey."

"Bu yatağa kızgın gitmek gibi bir şey. Bunu yapmazsın."

"Kocasını bir erkek olduğu için bunu bildiğini pilot."

Üçü de inliyor. "Büyük hata, Jacob," diyor Jessica.

Jessica'nın gözleri dalgalanıyor ve ben onu kaydırarak gözlerinin tekrar açılmasını sağlıyorum.

"O öldü."

Gözleri benimkilere bakıyor. "Nasıl?"

Gökyüzüne bakıyorum ve iç çekiyorum. "Bir uçak kazası."

"Aklını kaçırmış olmalı," diyor Elliot. "Nasıl hissettiğini hayal bile edemiyorum."

Jose başını sallar. "İşte buradayız, morarmış ve hırpalanmış. Benim kolum kırıldı, Jessica'nın kafası yarıldı ve Jacob'ın kız arkadaşından bahsediyoruz."

"Eh," diye araya giriyor Elliot, "senin kırık kolundan, Jessica'nın patlak kafasından ya da benim yanan uçağımdan bahsetmekten iyidir."

Dördümüz birbirimize bağlandık. Hiç kimse yapabileceğinden ya da yapması gerekenden fazlasını üstlenmedi. Kapı sıkıştığında ve Jessica kapıyı açmadığında, üçümüz onu uçaktan çıkarmak için elimizden gelen her şeyi yaptık. GPS vericisinin çalışmadığını ve kelimenin tam anlamıyla ıssız bir yerde olduğumuzu fark ettiğimizde kimse korkmadı.

Bir plan oluşturduktan sonra onu uyguladık. Birlikte birbirimize yardım ettik, gerekirse geceyi geçirecek malzemelerimiz olduğundan emin olduk ve yardım bulabileceğimizi umduğumuz bir yere ulaşmak için elimizden geleni yaptık.

Helikopter tepemizde daireler çizdiğinde kimse kaçmaya başlamadı, hepimiz sakin kaldık ve rotamızı koruduk.

"Çok yorgunum," diyor Jessica gözleri benim kabul edebileceğimden çok daha uzun süre kapalı kalırken. "Yapamam. Yemek yemeliyiz..."

"Jess, lütfen uyanık kal. Sadece biraz daha."

Yorgunluk çok fazla olmaya başladı. Ben yorulduum. O da yoruldu. Hepimiz yorgunuz ve daha fazla ilerleyebileceğimi bilmiyorum ama ayaklarımı hareket etmeye zorluyorum.

Bir de o helikopterlerin kurtarma değil de medya helikopteri olması korkusu var. Eğer öyleyse, bu başa çıkmaya hazır olmadığım bir çılgınlık olacak.

"Elliot?" Sesleniyorum ve o da duruyor. "Şu açıklığa vardığımızda, onu almanı istiyorum."

Yüzü buruşuyor. "Neden?"

Hayatımın bu kısmından nefret ediyorum. "Eğer onu taşıırken fotoğraflanırsam, insanlar hikayeler yazacak ve ne olduğuna dair kendi versiyonlarını uyduracaklar."

Çabucak başını sallar. "Anlıyorum."

Mesele şu ki, bu Brenna'yla falan ilgili değil. O bunu anlayacaktır ve asla bir sonuca varmayacaktır. Bu daha çok pilotların oldukları kadar kahraman olmadıkları izlenimini yaratacak bir durum. Şöhrete ihtiyacım ya da isteğim yok. Sadece hepimizin kurtulmasını istiyorum.

"Yemin ederim, hıyarlık etmeye çalışmıyorum."

Jessica yüzüme dokunuyor. "Kimse öyle olduğunu düşünmüyor. Yıllardır ünlüleri uçuruyoruz. Sadece şunu bil ki, eğer düşmek zorunda kaldıysak, bunun seninle olmasına sevindim."

Hiçbir şey komik olmadığı halde gülüyorum. "Teşekkür ederim."

Sonra başı geriye düşüyor ve kollarımda gevşiyor.

Kurtarma helikopteri pilotu yerden havalanıyor ve uçümüz bize verdikleri battaniyelerin altında ısınmaya çalışırken acil yardım görevlileri Jessica üzerinde çalışıyor. Helikopter pilotu kulaklıklardan "Fırtına gelmeden önce sizi bulduğumuza sevindik," diyor.

Başımı sallıyorum, artık konuşamıyorum. Ona tüpler ve iğneler batırmalarını izliyorum. Temizlemeden hemen önce neredeyse uyanacaktı ama sadece geveledi ve sonra mutlak sessizliğe geri döndü.

"O iyi olacak mı?" Jose soruyor.

Acil yardım görevlisi ona endişeli bir bakış atıyor. "Hastaneye yakınız ve elimizden geleni yapacağız."

Beklediğim cevap tam olarak bu değildi. "Ne kadar süre baygın kaldı?" diye sordu acil yardım görevlisi.

"Yaklaşık otuz dakika. Konuşuyordu ve sonra bayıldı. Kaza sırasında başını sert bir şekilde çarptı." Onu uyandırmak için elimizden gelen her şeyi yaptık ama hiç kıpırdamadı.

"Ailelerimize haber verildi mi?" Elliot soruyor.

"Tüm haberlerde yer aldı ama evet, uçağı bulduğumuzu ve bölgeyi aradığımızı biliyorlar. Sizi uçağa bindirdikten sonra başka bir mesaj gönderildi."

Başımı arkaya yaslayıp herkesin neler yaşadığını merak ediyorum. Onları düşünmeme izin veremezdim. Kardeşlerim, baldızlarım, Brenna ve çocuklar. Hiçbiri yokmuş gibi davranmak zorundaydım, bu da yeteneklerim için daha önce hiç olmadığım kadar minnettar olmamı sağlıyordu. Acı vardı, bir şeyler fırlatmak ve feryat etmek istiyordum ama zamanı değildi.

Son dokuz saat geride kaldığına göre, sanki bir film izliyormuşum gibi hissediyorum. Az önce yaşamışım gibi hissetmiyorum ve tek istediğim bunun bitmesi ve eve gidebilmek.

Ona.

Pilotlar protokolden ve neler olacağından bahsediyor ama ben duymazdan geliyorum. Kafam karmakarışık ve sonraki adımları dinleyemiyorum. Şimdi olmaz.

Helikopter hastanenin tepesine iniyor ve doktorlardan oluşan bir ekip bize doğru koşuyor. Önce Jessica'yı alıyorlar, birkaçı bize yardım etmek için geride dururken onu içeri taşıyorlar.

"Bay Arrowood, benimlesiniz."

Başımı salladım ve doktoru takip ettim.

Bir odaya giriyoruz ama koridordan kameraların flaşlarını görüyorum. Neyse ki yukarıda bir bölme var da beni görmeleri çok küçük bir ihtimal. Kapı kapanıyor ve muayene başlıyor. Beni iyice inceliyor, herhangi bir fiziksel yaralanma belirtisi olup olmadığını kontrol ediyor ve dürüst olmak gerekirse cevaplayamayacak kadar yorgun olduğum bir sürü soru soruyor.

"Jacob?"

Yukarı baktım. "Evet?"

"Her şey yolunda görünüyor ama testler yapacağız. Yan tarafınızı kaplayan morluklardan başka bir şey olmadığından emin olmam gerekiyor."

"Ne kadar yürüdüğümüzü biliyor musun?"

Doktor başını sallar. "Oldukça uzak olduğunu biliyorum. Enkaza yakın değildiniz ama pilotlarınız uçağın sızan yakıt nedeniyle dengesiz olduğunu bildikleri için kurtarılmanın en iyi yolunu biliyorlardı. Hepiniz çok şanslısınız."

"Hepimiz değil. Uçuş görevlisi Jessica oldukça yaralanmıştı."

Ağır bir iç geçirdi. "Ekibimiz onun üzerinde çalışıyor ve ellerinden gelen her şeyi yapıyorlar. Şimdilik sizinle ilgilenmemiz gerekiyor."

"Doğru."

Bir hemşire elinde bir telefonla içeri girer. "Bay Arrowood, bu telefon kişisel kullanımınız için, böylece ailenizi arayabilirsiniz."

Bir kez gülüyorum ve kaşları kalkıyor. "Numaralarını bilmiyorum."

Yumuşak bir şekilde gülümsüyor. "Bildiğiniz birinin numarası var mı?"

Başımı salladım ve telefonu aldım. "Teşekkürler." Sonra Catherine'in numarasını çeviriyorum ve onun herkesi benimle temasa geçireceğini biliyorum.

OceanofPDF.com

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

BRENNNA

MVücudunuz titriyor ve bu sadece mezarlıktan buraya kadar koşmanın verdiği efordan kaynaklanmıyor.

Ev. Sinirlerim vücuduma zarar veriyor. İki kez çay bardağım yeniden dolduruldu ama hiçbir şey hatırlamıyorum.

Uçağı yaklaşık üç saat önce bulmuşlar ama içi boşmuş.

Çok dua ettim. Hayatımda hiç etmediğim kadar. Sadece onu sağ salim geri istiyorum. Bize ne olursa olsun. Onun iyi olmasına ihtiyacım var. Hayatımdan bir kayıp eksildi.

Arama ekibi, uçakta bulunanlara dayanarak gitmeyi düşündükleri alanı daraltıyordu. Bunun ne anlama geldiği hakkında bir fikrim yok. Bir mesaj bıraktılar mı? Planlar? Bir şema? Orada kan var mıydı ya da bir ceset bulundu mu?

Kimse bize bir şey söylemiyor. Aklımı kaybediyorum ve sadece cevap istiyorum.

Catherine haberin duyulmasından hemen sonra geldi. Hâlâ bölgedeydi ve kardeşlerle birlikte olasılıklar ve nasıl başa çıkılacağı hakkında konuşuyor ve hepimize büyük destek oluyordu. Ona en son söylenen bilgilerin üzerinden geçiyorlar ama ben artık dinleyemiyorum. Sonuç ne olursa olsun strateji geliştirmeleri gerektiğini anlıyorum, ancak onun gitmesi gerçeğinin neye benzeyeceğini biliyorum.

Cehenne

m. Tek

başına.

Depresyon ve a hiç bitmeyen kalp ağrısı o
kalbimi sonsuza dek yok edecek.

Jacob'ı kaybetmek nefesimi kaybetmek gibi olacak ve
ben havasız yaşayamam.

"Brenna, nefes al," diye yalvarıyor Ellie. "Endişelendiğini
biliyorum ama kendini hasta edeceksin tatlım."

Çaresiz hissederek gözlerinin içine bakıyorum. "Eğer
yaralıysa ..." "Bu yola giremeyiz." Elini elime koyuyor
omuz. "Sadece bulunduğumuz yerde kal. Uçağı buldular
ve onları bulduklarında bize haber verecekler. Neden
dinlenmeye çalışmıyorsun? Çocuklar bayıldı, sen de
bitkin görünüyorsun."

Aklını kaçırmış olmalı. "Connor olsaydı uyuyabilir
miydin?"

Anlayış gözlerini dolduruyor. "Sana kafein
getireyim." Arkadaşıma gülümsüyorum.
"Teşekkürler."

Ellie uzaklaşmaya başlıyor ama elim bileğini kavırıyor.
"Eğer bir şey olursa. Eğer onu bulurlarsa. Onun karısı falan
olmadığımı biliyorum."

Başını sallar. "Orada olacaksın, Brenna. Bu kardeşlerin
özelliği birbirlerinin ihtiyaçlarını ön planda tutmaları.
Connor, Declan ya da Sean senin için koltuklarından
vazgeçebilir. Uzun süredir burada olmadığın için bunu
yapmayacaklarını düşündüğünü biliyorum ama yaparlar.
Jacob seni seviyor ve onlar da bunu biliyor. Bu iş nasıl
sonuçlanırsa sonuçlansın, sen orada olacaksın çünkü
Jacob da bunu isterdi."

Yanağımdan bir damla yaş süzülüyor ve gruba
bakıyorum. Declan volta atıyor. Sean arkasına yaslanmış,
sakin görünmek için elinden geleni yapıyor ama yüzünde
gerginlik var. Connor bacağı sallanırken Catherine'le
konuşuyor. Üçü de benim gibi bu acıyı ve korkuyu taşıyor.
Declan'ın gözleri benimkilerle buluşuyor ve usulca
gülümsüyor.

Jestine karşılık veriyorum ve ayağa kalkıp ona doğru ilerliyorum.

"Hey," diyor Declan.

"Hey. Ailen hep böyle heyecanlı mıdır?"

Yumuşak bir şekilde gülüyor. "Oldukça fazla. Bu kesinlikle iyi bir şey değil."

"Buraya taşınmanın sıkıcı ve yeni bir normal olacağını düşünmüştüm."

"Kimse size bir Arrowood'a aşık olmanızı söylemedi," diye şaka yapıyor.

"Sanırım dayanamadım."

Catherine'in telefonu çalıyor, buraya geldiğinden beri durmadan çaldığından görmezden gelmeyi öğrendik. Gözlerini kocaman açıyor ve boğazını temizliyor. "Anlıyorum. Evet." Bir duraklama. "Elbette. Evet, bunu aileye ileteceğim." Sessizleşti ve bir şeyler yazmaya başladı. Telefonu kapattığında kalbim küt küt atıyor.

Dördümüz burada duruyoruz, kimse hareket etmiyor ya da nefes almıyor, onun vereceği haberi bekliyoruz. "Onu buldular, yaşıyor ve hayati tehlikesi yok gibi görünüyor."

Birkaç dakika önce bulamadığım hava ciğerlerime hızla doluyor.

Declan beni kollarının arasına alıyor ve bu kez dökülen gözyaşları rahatlatıcı.

O iyi.

Ne olduğunu bilmiyorum ama o yaşıyor ve her şeyi düzeltebiliriz.

"Brenna? Brenna, tatlım, uyanır mısın?" diye sesleniyor bilincimin sınırlarından bir ses.

"Brenna, Jacob'ın sana ihtiyacı var."

Gözlerimi açıyorum ve o kadar hızlı doğruluyorum ki Catherine beni sabitlemek için elini omzuma koyuyor. "Ne oldu?" diye sordum.

"Hiçbir şey, bayılmışsın ve ... şey, telefona bakabilir misin?"

Bana uzatıyor ve elime aldığımda elim titriyor. "Alo?" Çekinerek söylüyorum.

"Brenna." Jacob'ın derin sesi kulaklarımı dolduruyor ve ağlamaya başlıyorum. Bu bitmek bilmeyen gözyaşı akışı da neyin nesi? Ağlıyorum, burnumu çekiyorum ve kendimi tutmaya çalışıyorum ama duramıyorum. Rahatlama o kadar baskın ki hiçbir şeyi tutamıyorum.

O yaşıyor. Gerçekten yaşıyor. Sesini duyabiliyorum ve adımı söyledi.

"Jacob," diye hıçkırıyorum.

"Brenna, güzelim, ağlama."

Oh, Tanrım, onun sesi. Sesinin sıcak tınısı kalbimin sanki ilk kez atıyormuş gibi hissetmesine neden oluyor.

"Çok korkmuştum," diye itiraf ediyorum. "Tanrım, seninle bir daha asla konuşamayacağımdan çok korkuyordum."

"Özür dilerim, bebeğim. Ben iyiyim, söz veriyorum."

Gözyaşlarımı yanaklarımdan siliyorum. "Uçağın düştü, neden üzgünsün?"

"Çünkü korkmuştun. Tanrım, çok ... Seni aramalıyım. Geri geleceğimi ve orada olacağımı söylemeliydim. Bunu sana yaptığım için tam bir pisliğim. Lütfen hepsinden pişman olduğumu bil."

Aptal adam. Delirmedi ve tam bir kaçık gibi davranmadı. "Hayır, üzgün olan benim. Sen deniyordun ve ben aptallık ediyordum. Deja vu gibiydi ve bununla başa çıkamadım. Çok aptaldım ve sen gider gitmez saçmaladığımı anladım."

"Bütün bunları yakında konuşabiliriz, güzelim. Catherine sana birkaç seçenek sunacak." Sesi yorgun geliyor ve nefes alışındaki çabayı duyabiliyorum. "Ben Kendimi kaybediyorum. Bana biraz ilaç verdiler ama seni aramak istedim."

"Seni seviyorum Jacob."

"Seni seviyorum, Brenna. Tüm kalbim ve ruhumla. Cat'i geri tak lütfen."

Hem daha iyi hem de daha kötü hissederek telefonu ona uzattım. Onun sesini duymak ihtiyacım olan güvencenin bir parçasıydı. Şimdi onu görmem, ona dokunmam ve kalbimden geçen her şeyi ona söylemem gerekiyor çünkü garantimiz olmayan zamanı boşa harcamayacağım.

OceanofPDF.com

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

[*OceanofPDF.com*](http://OceanofPDF.com)

JACOB

I Pennsylvania'da uçaktan indiğimde yeri öpebilirdim. Catherine beni süslü püslü ya da kalabalık bir mürettebatı olmayan bir yük uçağıyla geri götürdü. Ancak uçak büyüktü ve önemli olan da buydu. Dönüş yolculuğı tamamen rahatsızdı ve olaysız, ki bunu bir kazanç olarak kabul ediyorum.

İki kırık kaburga kemiğı ve sağ tarafımın tamamını kaplayan morluklarla uçmak korkunçtu ama neredeyse eve döndüm. Neredeyse sevdiğim insanların olduğu yerdeyim ve onları görmek için yanıp tutuşuyorum.

Çantam ya da kişisel eşyam yok. Telefonum kaza sırasında kayboldu ve yakıt sızıntısı olduğu için bir şey arayacak zamanımız olmadı.

Bugün uçuş ekibinden ayrılmak garipti. Onlarla çok az zaman geçirdim ama sanki birlikte bir ömür geçirmişiz gibi hissediyorum. Jessica ameliyatından sonra çok daha iyi durumda ve doktor ekibinin onu tedavi etmek için hiçbir masraftan kaçınmadığından emin oldum.

O benim hayatımı kurtardı. Ona borçluyum.

"Catherine limuzinin beklediğini söyledi." Pilot Luis uçaktan iniyor ve kapıyı işaret ediyor. "Hastaneden ayrıldığınızı duyurmadıkları için basına haber vermemeleri gerekiyordu ama eminim şimdiye kadar anlamışlardır."

Başımı salladım. "Muhtemelen. Yine de kimsenin kargo uçuracağımı düşündüğünden şüpheliyim."

Kıkırdıyor. "Şüpheli."

"Tüm bunlar nasıl oldu?" diye sordum.

"Catherine ile liseye beraber gitmiştik ve beni arayıp hâlâ uçup uçmadığımı sordu. Bu gerçekten şanstı dostum. Doğru zamanda doğru yerdeydim."

"Buna inanabilirdim ama Catherine bir cadı sayılır."

"Muhtemelen benim haberim olmadan beni bir şekilde yönlendirdi."

Başımı sallıyorum çünkü bu doğru. Neredeyse hiç haber vermeden beni bir yük uçağına bindirebilecek bir pilot bulmayı başardı. Ondan bir daha asla şüphe etmeyeceğim. "Tekrar teşekkürler," diyorum elimi uzatarak.

"Sorun değil."

Siyah bir limuzinin beklediğini gördüğüm çıkışa doğru ilerlemeye başladım. Sugarloafa gitmek için bir saatten biraz fazla yolum var, kızımı görmek istiyorum ve bu işkence olacak.

Ben: Daha yeni indim.

Tanrıya şükür.

Ben de öyle hissediyorum. Havaalanından Sugarloafa yaklaşık bir saat var.

Biliyorum. Keşke seni eve bıraksalardı.

Gülümsüyorum. Ben de aynı şeyi diliyorum.

Bizimle ilgili haber bu sabah erken saatlerde çıktı.

Brenna: Gördüm, gerçekten çok tatlıydı. Fotoğraf da harikaydı.

Ben: Katılıyorum, ama senin kadar tatlı değil.

Brenna: Şu anda ne yapıyorsun?

Bunu neden sorduğunu merak ederek tek kaşımı kaldırıyorum.

Arabaya binebilmek için çıkışa doğru yürüyorum.

Brenna: Aynı anda hem yürüyüp hem de mesajlaşabiliyor musunuz?

Ben: Evet. Aynı anda iki şey yapabiliyorum. LOL. Seni görmek için sabırsızlanıyorum.

Brenna: Yukarı bak.

Arabanın kapısında duruyor, uzun kıvılcık saçları rüzgârda savruluyor ve sonra bana doğru koşmaya başlıyor. Biraz daha hızlı hareket ediyorum, ama çok değil ve sonunda bana ulaştığında gülümsemesi geniş.

"Jacob," diyor, bana çarpmaktan hemen önce durarak. Bir adım daha atıyorum, yüzünü kavıyorum ve dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum. Kaburgalarımın ya da başka bir yerimin acısı geçti. Şu anda ona sahibim ve o içimde kırılan her şeyi iyileştiriyor.

Tıpkı başından beri olduğu gibi.

Elleri bileklerimi kavıyor ve Tanrı bilir ne kadar uzun süre öpüşüyoruz. Saatler sürebilirdi ve ben bunu fark etmezdim. İstedğimden çok daha kısa bir süre sonra geri çekiliyor, gözleri dökülmemiş yaşlarla dolu.

"Buradayım," diyorum ona.

"Burada olmam gerekiyordu. Seni görmem gerekiyordu."

Onu tekrar öpüyorum, kısa ama tatlı. "Bu ihtiyacında yalnız değildin." Başparmağım düşen gözyaşını siliyor. "Seni asla terk etmemeliydim."

Başını iki yana sallar. "Hayır, gitmek zorundaydın. Gitmek zorunda olduğun için seni suçlu hissettirmeye çalışmamalıydım. Sen başından beri dürüsttün, bense mantıksız davrandım."

Keşke bu kadar basit olsaydı. Bu sadece mantıksız bir davranıştı ama daha fazlası vardı. Verdiğim sözlerden sonra onu ve Sebastian'ı terk etmek zorunda kalmamın, onun Luke'la yaşadıklarına yakın bir şey olacağını biliyordum. Sadece bu şekilde biteceğini hiç düşünmemiştim.

"Brenna, dur. İkimiz de aptaldık ve Sadece sana sarılmak, seni öpmek ve seni sevmek istiyorum."

Yumuşak bir iç çekişle dudakları yukarı kalkıyor. "Bunu ben de istiyorum."

Burada duruyoruz, öpüşüyoruz, dokunuyoruz ve sadece birbirimize bakıyoruz. Kendimi hiç şu an hissettiğim kadar minnettar hissetmemiştim. "Seni ne kadar düşündüğüm hakkında hiçbir fikrin yok."

"Hayal edebildiğime eminim." "Sen iyi misin?" diye sordum.

Başını sallıyor. "Sen burada ve iyi olduğun için ben de iyiyim." "Peki ya sen? Sen iyi misin?"

Başımı salladım. "Evet, güzelim. Şimdi

iyiyim." "Güzel. Şimdi eve gidelim."

Elimi tuttu ve arabaya doğru yürüdük. Arabaya binmek için hareket ettiğimde yan tarafım acıyla patlıyor ama kendimi tutuyorum. Birkaç dakika sonra tekrar normal nefes alabiliyorum ve parmaklarımı onunkilere geçiriyorum. Fırtınalardan sonra güneş ışığı ve gökkuşağı gibi. Onun etrafında olmak, tekrar birlikte olmak, umduğum her şey.

"Jacob, ne oldu? Bu konuda konuşmak ister misin bilmiyorum ama ..."

Gerçekten bilmiyorum ama aynı zamanda biliyorum. Kaza ve sonrasındaki tüm olayları anlatıyorum. Jessica'dan, bayılma şeklinden ve başaramama korkusundan bahsediyorum. Brenna dinliyor, elimi tutuyor ve sessizce gözyaşlarını siliyor. Ayrıntılara girmiyorum, ona başka kimsenin duymayacağı bir hikâye anlatıyorum. Basın için tam olarak böyle olmayacak. Biz çok daha az dramatik anlatacağız, onlar da çok daha dramatik anlatacaklar ve bu arabada anlatılan gerçekler gibi olmayacak.

"O şimdi iyi mi?" Brenna soruyor.

"Doktorlar onun iyi olacağını düşünüyor gibi görünüyor, ama gerçekten fazla bilgim yok. O benim hayatımı kurtardı ve kafasını çarptıktan sonra bile benim için endişelendi."

Brenna'nın başparmağı elimin üstünü okşuyor. "Ona minnettarım. Ve eminim ki sen ve diğer pilotlar onun hayatını kurtardınız."

Bu muhtemelen doğru. Biz grup olarak birbirimizi kurtardık. Kimse geride kalmadı ve kendimizi bir arada tuttuk.

"Artık bitti. Buradayım ve sadece seninle olmak istiyorum." Yumuşakça gülümsüyor ve ben de onun gözünden kaçan yaşı siliyorum. "Açılış gecesi olmadı mı?" Konuyu değiştirmek için soruyorum.

"Hayır, bir çeşit uçak kazası geçirdiniz ve kasaba devam edemedi."

"Onları gerçekten hayal kırıklığına uğrattım."

"Sen kimseyi hayal kırıklığına uğratmadın. Tek bir kişi bile böyle hissetmiyor Jacob. Hepimiz çok endişeliydik. Herkesin tek umursadığı

tek şey seni hayatta ve iyi bulmaktı. Oyun, aklımın ucundan bile geçmedi."

Keşke buna inansaydım ama çocukların tüm emekleri boşa gittiğinde ne kadar üzölmüş olabileceklerini hayal edebiliyorum.

"Yarınki gösteriyi iptal mi ettin?"

Brenna başını koltuğa yaslıyor. "Hayır. Senin hayatta olduğunu öğrendikten sonra dün bir tane yaptılar. Ben yapamadığım için komşu kasabadan başka bir drama öğretmeni yardım etmeyi teklif etti."

"Sen gitmedin mi?"

Başını iki yana sallıyor. "Neredeyse iki gün boyunca uyumadım. Seni ve ekibi bulduktan sonra bayılmışım ama sadece bir saat kadar. Sonra konuştuğumuzda sanırım uyanık kalamadım. Ellie onları aradıktan sonra kayınvalidem çocukları aldı, ben de bu sayede burada olabildim."

Saçlarını geriye itiyorum, ona dokunabildiğim için o kadar minnettarım ki. "Buraya nasıl geldin?"

"Catherine."

Cidden yarı cadı olduğuna ikna oldum.

"Şaşırdım ama muhtemelen şaşırmamalıydım," diyorum kıkırdayarak.

"İyi bir sürpriz mi?"

Eğildim ve onu öptüm. "Harika bir sürpriz."

"Catherine her şey boyunca kaya gibiydi. Hiçbirimiz ne yapacağımızı bilemezdik ama o ailemizi korudu. Kardeşinizin evindeydik ve o oradaydı, her şeyi koordine ederken kimsenin bizi rahatsız etmediğinden emin oldu. Çok etkilendim."

Hayal edebiliyorum. Catherine küçük ama güçlü olmakla ilgili bir söz söyler. Kriz sırasında onu hiçbir şey korkutamaz.

"Kazayı nasıl öğrendiniz?" diye sordum.

Başını bana doğru eğiyor. "İnternet üzerinden yayıldı ve bana söyleyen Melanie oldu."

"Yüce İsa."

"Size yalan söyleyip kolay olduğunu söylemeyeceğim. Herhangi bir şekilde öğrenmenin kolay olacağını

düşündüğümde değil, ama bilmiyorum,

Jacob, manşetleri görmek ve milyonlarca kişiyle birlikte bunu öğrenmek zordu."

"Çok üzgünüm, bebeğim."

Ve öyleyim. Hepsi için. Bir gün kendimi daha az suçlu hissedebilirim ama yakın zamanda değil.

"Artık her şey bitti. Burada ve güvendesin ve sana dokunabilirim."

Onu kendim kadar rahatlatmak için kendime doğru çekiyorum. "Evet, yapabilirsin."

Sessizliğe gömülüyoruz ve ben onun nasıl hissetmiş olabileceğini hayal etmeye çalışıyorum, tüm bunları yaşamak zorunda kaldığı için nefret ediyorum. Limuzin yoluna devam ediyor. Orada burada konuşuyoruz ama kaza hakkında konuşmuyoruz. Bunun yerine bana kardeşlerimin nasıl dayandıklarını ve ne kadar harika olduklarını anlatıyor.

Tarihin en uzun yolculuğu olarak hayal ettiğim şey çok çabuk geçti. Kendi küçük dünyamızdaydık ve oradan ayrılmak istemiyordum. Limuzin durduğunda, pencereden Brenna'nın evine bakıyorum ve verandada bir sürü insan var. Kardeşlerim, eşleri ve çocuklar. Her ne kadar onları görmeye hazır olsam da, keşke böyle kalabilseydik.

Kırk sekiz saatten daha az bir süreydi ve her şeyi kaçırmışım gibi hissediyorum. Belki de bu süre içinde yirmi yıl yaşlanmış gibi hissettiğim içindir.

"Hazır mısın?" Brenna soruyor. "Hayır diyebilir miyim?"

Pencereden dışarı bakıyor. "Şoförden geri dönmesini istemek için muhtemelen çok geç."

"Muhtemelen."

Başparmağı elimin üstünü okşuyor. "Onların da seni görmeye ihtiyacı var."

"Biliyorum."

Arabadan çıktık ve Hadley bana doğru koşan ilk kişi oldu. Connor'ın derin sesi gürledi. "Yapma, Hadley!"

Kayarak durdu ve ben de ona gülümsedim. "Selam, Hadleybutt."

"Sana sarılabilir miyim, Jake Amca?"

"Sadece biraz dikkatli ol, tamam mı? Bir dublörüm yanlış gitti."

Çekingen bir şekilde elini uzatıyor ve ben de acı vurmadan önce onu çekebildiğim kadar sıkı çekiyorum. Yanağımı öpüyor ve sonra kulağıma fısıldıyor. "Sen benim favorimsin."

Gülmemeye çalışıyorum ama başaramıyorum. "Sen de benim favorimsin."

Diğer çocuklar yanıma gelip bana sarılıyor ve ne kadar mutlu olduklarını söylüyorlar. Sonra Sebastian geldi.

"Jacob?"

"Evet, küçük dostum?"

"Babam gibi ölmediğin için çok mutluyum."

Brenna'nın nefes alışını duyuyorum ve ona odaklanıyorum. "Seb, ben de yapmadığım için çok memnunum."

"Öldüğünü sanıyordum."

"Bunu yaşadığınız için üzgünüm ama gördüğünüz gibi buradayım."

Bana bakıyor, dudakları titriyor. "Babama dua ettim. Ondan senin yaşamana izin vermesini istedim, böylece annem mutlu olacak ve ben de bir daha birini kaybetmek zorunda kalmayacaktım."

Burnumdan bir nefes bırakıyorum. "Görünüşe göre dinliyormuş."

Declan elini Sebastian'ın omzuna koyar. "Çocuklar balık tutmak için dereye geri dönüyorlar. Annen için sorun yoksa..."

Brenna başını sallayarak kimseye fark ettirmeden yüzünü silmeye çalışıyor.

Aceleyle gitmeden önce bana bir kez daha sarılıyor.

Soğukkanlı ve pek de duygusal olmayan kardeşim derin bir nefes alıyor. "Nasıl dramatik olunacağını gerçekten biliyorsun."

"Senden öğrendim."

"Bir daha yapma." Bana sarılırken yaralarımı

umursamıyor. "Ciddiyim."

"Bırak, Dec," diyorum yüzüm
buruşurken. "Özür dilerim."

Declan kaya gibi davranırken, hepimiz onun lapadan başka bir şey olmadığını biliyoruz. En azından sevdiği insanlar söz konusu olduğunda öyle.

"Endişelenmenize gerek yok, bunları tekrarlamak gibi bir planım yok."

Sean omzumu sıvazlarken "Hayatta olmana sevindim," diyor. "Ben de."

Connor başını sallayarak yaklaşıyor. "Ve hepiniz endişelenmesi gerekenin ben olduğumu düşündünüz."

"Endişelendik," diyor Declan gülerek.

"Kimse Jacob olacağını düşünmemişti," diye yanıtlıyor Connor. "Evet, çünkü sadece iyiler genç ölür, yani bu gidişle,

Jacob hepimizden daha uzun yaşayacak." Sean kendi şakasına gülerken, Brenna bana doğru yürüyor, şefkatle kollarını bana doluyor ve hepimiz içeri giriyoruz.

Ve işte böyle, dünyam tam da olması gerektiği gibi.

KIRKINCI BÖLÜM

[*OceanofPDF.com*](http://OceanofPDF.com)

BRENNNA

"Jacob, saçmalıyorsun!" Gömleğini giymek için mücadele ederken bağırıyorum.

"Ben gidiyorum, ya bana yardım edersiniz ya da yolumdan  ekilirsiniz."

Yemin ederim, erkekler aptallığın bambaşka bir türü. "Dinleniyor olman gerekiyordu!"

 ki gün oldu ve o şimdiye kadar yaşamış en kötü hasta. Kendisine söylenenleri yapmıyor, dinlenmekten anladığı çamaşır yıkamak ya da gözlerini zar zor açık tutabildiği halde çocuklara yardım etmeye çalışmak. Bugün onu Sebastian'a aldığı bisikleti birleştirmeye çalışırken yakaladım.

Aslında onu öldüren ben olabilirim.

"Dinleniyorum. Yatakta yattım, beni beslemenize izin verdim ve film izledim."

 fkelendim. "Yüzünü buruşturacak şeyler yaptın, morlukların hâlâ korkunç ve oyuna gidebilmek için basına karşı cesur olmak istiyorsun."

"Oyun büyük bir olay."

"Evet, ama senin iyi olman ve kendine daha fazla zarar vermemen daha büyük bir sorun."

Jacob epey bir efor sarf ettikten sonra gömleğini giyiyor. Oflayıp pufluyor ve ben ona hiç sempati duymuyorum. Bu gece oyunun son gecesi ve Jacob

özlüyorum, özellikle de dün gece oyuna onsuz gittiğim için.
Sebastian harikaydı. Jacob
kıskançtı.

Evet, ne zaman I söyledi onu o
Devney ve Sidney Ben bu gece gösteriye
giderken ona bakıcılık yapmaya geleceklerdi, bunun onun
için uygun olmadığına ve kendisinin de gideceğine karar
verdi. "O oyun için kışımı yırttım ve o çocukları izlemeye
g i d i y o r u m . İki saat sonra başlayacak ve ağrıdan
bayılısam da umurumda değil, sadece beni destekleyin ki
uyanıkmişim gibi görüneyim. Gidiyorum, güzelim.
"Beni durdurmak için
yapabileceğin hiçbir şey yok."
Kaşlarımı kaldırıyorum. "Bahse
girmek ister misin?"

Sırıttıyor. "Biraz kırılmış olabilirim ama bana fiziksel
olarak zarar vermeyeceksin."

"Hayır, ama eminim ki kaçamayacağınızdan emin
olmak için size yardım edecek üç Arrowood adamı
vardır."

"Yapmazsın."

"Yapmaz
mıydım?"

Bana doğru adım atıyor, yeşil gözleri midemi
bulandıracak şekilde bana odaklanmış. Tanrım, çok seksi.
Yara bere içinde ve hırpalanmış olsa da Jacob'da güç ve
kuvvet var. "Brenna, seni seviyorum ama tüm bunları
Sebastian'ı ve diğer çocukları hayal kırıklığına uğratmak için
yaşamadım."

Yüzüne dokunuyorum. "Onları hayal kırıklığına
uğratmayacaksın."

"Öyle hissediyorum. Açılış gecesi orada olmamak tam bir
işkenceydi. Oraya erkenden gitmek ve onları son
gecelerinde görmek istiyorum."

O haklı. Ona fiziksel olarak zarar vermeyeceğim ya da
kardeşlerini çağırmayacağım - kardeşlerinin gerçekten
benim tarafıma geçeceğinden emin değilim ama bunu
öğrenmek istemiyorum. Ne söylersem söyleyeyim bir
yolunu bulacaktır. İnatçı adam.

"O gömleği giymemelisin," diyorum ona.
Jacob'ın gülümsemesi muzaffer. "Hangisini
giymeliyim?" "Benimkine uymayanı."

Üzerimde yeşil bir elbise var ve sanki birbirimize uymaya çalışıyormuşuz gibi görünüyoruz. Okula yaklaştığımız anda flaşlar patlayacak. İnsan olmadığına yemin ettiğim Catherine, dışarı çıkarsak ne yapmam gerektiği konusunda bana talimatlar verdi. Ne giyeceğimi, nasıl yürüyeceğimi ve nasıl oturacağımı... Görünüşe göre duruş her şeydi. Vızıltının çok yakında dineceğine söz verdi ama o zamana kadar her şeye gülümseyerek katlanmak zorundaydım.

Neyse ki son birkaç gündür Jacob'la evdeydim ve sadece Cybil'in telefonlarına bakıyordum.

"Çok güzelsin," diyor Jacob, onaylanmış kıyafet seçimlerinden mavi gömleği yerleştirirken. "Oradayken tek yaptığım senin yüzünü, gülümsemi, gözlerini hayal etmektir."

Ona baktım. Döndüğünden beri gerçek kazadan neredeyse hiç bahsetmedi. Korkutucu olduğunu söyledi ama hepsi bu kadar. "Olanlar hakkında daha fazla konuşmak istersen dinlerim."

"Geçmiş hakkında konuşmak istemiyorum. Ben sadece geleceğimi istiyorum Brenna ve bu da sen demek."

"Bir noktada, daha fazla açılmanız ve sadece gerçek olay hakkında değil, nasıl hissettiğiniz hakkında da konuşmanız gerekecek."

Çok üzgün görünüyor. "Neden? Neden yapmak zorundayım?" "Çünkü travmatikti. Ve ben bunu biliyorum."

"Lütfen psikiyatristim olma, sana başka bir şey yapmak isterken olmaz."

Kaşlarım çatıldı. "Başka bir şey mi?"

Jacob beni kollarına çekiyor ve ellerimi nereye koyduğuma dikkat ediyorum. "Seninle evlenmek istiyorum, Brenna."

"Jacob . . ."

Kalbim hızla çarpıyor ve kafamın içinde milyonlarca uyarı zili çalıyor. Onunla evlenmeye hazır değilim. O kadar uzun süredir birlikte değiliz ve düşünmem gereken iki çocuğum var. Onu seviyorum ve aklımda onunla yaşlanmak istediğime dair en ufak bir şüphe yok, ama bu şekilde değil.

Neredeyse öldüğü için değil.

"Hayatımın gözümün önünden geçtiğini gördüm. Sahip olabileceğimiz hayatı gördüm. Uzun süredir birlikte olmadığımızı biliyorum," diyor düşüncelerini yankılayarak, "ama aynı zamanda sevdiğim tek kadın olduğunu da biliyorum ve hayatımı seninle geçirmek istiyorum. Benimle evlenir misin?"

Neden bütün bunları söylemek zorundaydı? Şimdi cevap vermeli ve Tanrı'ya beni anlaması için dua etmeliyim. Bir travmadan sonra insanlar genellikle acele kararlar verirler. Eğer istediği buysa, zamana ihtiyacımız var. "Evet demek istiyorum. Seninle evlenmek, seninle yaşlanmak, çocukları birlikte büyütmek ve tüm günlerimi seninle geçirmek istiyorum ama bana evlenme teklifini ölüme yakın bir deneyim yaşamadığın bir zamanda yapmanı istiyorum."

"İstediğimin bu olduğunu düşünmüyor musun?"

Parmağımı güçlü çene çizgisinde gezdirerek iç geçiriyorum. "Sanırım ben bir psikoloğum. Sanırım zihnimde hep bunun sadece bir anlık tepki mi yoksa gerçekten o kişi ben miyim diye merak ediyorum."

Gözleri kapanıyor ve oradaki acıyı görüyorum. "Nasıl hissettiğim hakkında hiçbir fikrin yok, değil mi?"

"Öyle değil. Nasıl hissettiğimi biliyorum. Seni bir daha asla yapamayacağımı bildiğim bir şekilde sevdiğimi biliyorum."

Eğilip burnumu, yanaklarımı ve sonra dudaklarımı öpüyor. "O zaman inan bana ben de aynı şeyleri hissediyorum."

"Sana inanıyorum. Sadece birkaç ay daha istiyorum. İlişkimizin halka açılmasının yarattığı çılgınlığı atlatalım. Çocukların bu duruma alışmasına izin verelim ve kendimize daha fazla stres yaratmadan sadece biz olmak için biraz zaman tanıyalım."

"Seni elimde tutmak için ne yapmam gerekiyorsa yapacağım. Bunu bilmeni istiyorum. Hollywood'a dönmek için ayrılmak zorunda kalabilirim ama her zaman sana geri döneceğim."

Yanağımdan bir damla yaş süzülüyor ve eğilip yanağımı öpüyor. "Ağlama güzelim."

"Bunlar mutluluk gözyaşları."

Bana yumuşak bir öpücük veriyor. "Seni seviyorum ve asla sana acı veren biri olmak istemiyorum."

"O zaman bana kalacağını söyle. Benim için kalacağına söz ver."

Jacob yüzümü avuçluyor, beni öyle şefkatle tutuyor ki sanki kırılacağımı düşünüyor. "Senin için kalacağım. Bunu neden istediğini bilmiyorum çünkü sen mükemmelsin ve ben berbat bir haldeyim."

Yüzünü ellerimin arasına alıyorum ve bu sözleri söylerken bakışlarımızın birleştikinden emin oluyorum. "Hepimiz kusurluyuz Jacob. Onları senin için mükemmel kılan, çatlaklardaki güzelliği gören birini bulmaktır. Ufak tefek kusurların olabilir ama seni sen yapan da bu. Ben mükemmel değilim."

Alnını benimkine yaslıyor. "Bir zamanlar sevecek birini bulamayacağımı düşünüyordum. Bunu kabullendim ve sonra sen hayatıma girdin. Burada altı ay kalacağımı ve yakında geri gel tabelasını ters çevirerek gideceğimi sanıyordum. Şimdi, Tanrım, senden ayrılmayı hayal bile edemiyorum."

"O zaman yapma."

Beni usulca öpüyor ama yine de derin bir his veriyor. Sanki aramızdaki tüm duygular bu öpücükle ortaya çıkıyor. Korku, sevgi, mutluluk ve rahatlık duygusu sessizce birbirine karışıyor. "Yapabileceğimi sanmıyorum."

"Güzel, çünkü seni seviyorum ve istediğin her şeyi istiyorum. Söz veriyorum Jacob. Seninle evlenmek istemediğimden değil, çünkü yemin ederim istiyorum."

"Şşş. Anlıyorum. Zaten daha iyi bilmem gerekirdi."

Ona bakıyorum, neden bahsettiğini merak ediyorum.

Jacob kıkırdar. "Sean bunu Devney'e yaptı ve ben de ona ne kadar aptal olduğunu söyledim. Sen bir evlenme teklifini, çiçekleri, mumları, yüzüğü hak ediyorsun... bu ... haklıydın ve özür dilerim."

"Bunlara ihtiyacım yok."

Kolları beni daha sıkı sarıyor. "Belki de *ihtiyacın var*, ama bunu hak ediyorsun."

Ve bu belki de bana söyleyebileceği en tatlı şeydi. Yatak odamda durup birbirimize sarılırken etrafımıza bir sakinlik hissi yerleşiyor. İkimiz de biraz korkmuş, yenilmiş ve bir bütündük.

"Biliyor musun, eğer bu gibi şeyleri atlatabilirsek, oldukça harika bir çift olacağız."

Bana gülümsüyor. "Neden böyle söylüyorsun?"

"Sence neden?"

"Neden sorulara cevap vermemeye geri döndük?"

Kıkırdıyorum. "Çünkü çiftlerin yapamadığı şeylerin çoğu iletişim kurmaktır. Bizim böyle olmamızı asla istemem. Eğer sadece konuşabilirsek, her şeyin üstesinden gelebiliriz."

"Ben ayrılmadan önce ne oldu ... o ..."

"Korkunçtu."

Jacob başıyla onaylıyor. "Bir daha böyle gitmeyeceğim."

"Buna izin vermeyeceğim."

"Güzel. Şimdi, bir ortaokul oyununda randevumuz var ve geç kalmayacağım."

Uzun bir iç çekiyorum ve ona bir öpücük veriyorum.

"Tamam, ama eve geliyorsun ve doğruca yatağa gidiyorsun."

"Ve bu gece, sen ve ben sevişeceğiz. Bu benim uyarım, bu yüzden argümanınızı hazırlayın."

Ona nazlı bir gülümseme vererek bir adım geri çekiliyorum. "Tartışacağımı sanmıyorum."

"Tabii ki yapmayacaksın."

"Sen benimsin ve seni uzun süre seveceğim."

Şakacı bir hırıltı çıkarıyor ve beni sertçe öpüyor. "Bunun sesini sevdim. Umarım sonsuza dek yaşarız."

"Ben de Jacob. Ben de."

Sonsuza kadar bana mükemmel geliyor.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

JACOB

I Son iki yıldır bir süper kahramanı oynuyorum. Sıradan bir adam olarak başladım ve sonra onu kahraman yapan b i r kostüm buldum. Süper kahraman olmanın en sevdiğim yanı buydu. ve Navigator. I oldu sadece a adam kim olabilir olağanüstü yapmakşeyler.

Ben asla, içinde benim gerçek Hayat, Şimdiye kadar onun yaşadıklarını yaşamamıştım.

"Jacob! Jacob! Jacob! Yaşıyorsun! İyisin!" Clarissa, Brenna ve bana doğru koşarken söylüyor. "Sen iyi misin?"

"Ben iyiyim. Ben iyiyim."

Clarissa Sandy'yi oynuyor. Başlangıçta bana yaptığı tüm saçmalıklara rağmen, bu rol için en iyisiydi. Seçmelerde baş belası olduğu için onu koroya almak istesem bile.

"Çok endişelendik," diyor arkadaki çocuklardan biri.

Başka bir ses daha yüksek. "Öldüğünü düşündük."

"Neyse ki ölmedim."

"Neden California'ya gitmek için ayrıldın ki?" Candi soruyor.

Bu konuşmanın kaçınmayı umduğum tek kısmını gündeme getirmeyi çocuklara bırakın. Brenna'ya bakıyorum ama yüzünde öfke yok, sadece yumuşak bir gülümseme var. Sanırım bir uçak kazasından sağ kurtulmak, asıl kavgayı unutmaya gerçekten yardımcı oluyor.

Onu bir daha kullanmayı planladığımdan değil.

"Film çekmem gerekiyordu ve geri dönmek için elimden geleni yapıyordum. Sizi bıraktığım ve bir şey söyleme fırsatı bulamadığım için özür dilerim. Yemin ederim, o uçağa binmek kolay bir şey değildi."

Candi hiç duraksamadan, "Çok üzgündük," diyor.

"Eminim ve sizi hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm. İnanın bana, hepinizi çok önemsiyorum ve müdürümle beni geri çekmesi konusunda tartıştım. Eğer bundan kurtulmamın bir yolu olsaydı, kurtulurdum. Sonra uçak düştü ve ne yazık ki iki gösterinizi de kaçırdım."

Clarissa, "Sebastian berbat haldeydi," diyor ve ekliyor, "uçak düştüğünde."

"Eminim öyledir."

Gözleri yaşlarla doluyor. "Hepimiz öyleydik. Gittiğin ve sana teşekkür edemediğimiz için çok korkmuştuk."

"Size teşekkür etmesi gereken benim çocuklar. Yönetmeniniz olmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim."

Sebastian öne çıkar. "En çok üzülen bendim. Sizi kandırmalarına izin vermeyin."

Odaya biraz neşe katmayı ona bırakın.

"Çünkü annenle ilişkiye giriyor." Genç bir çocuk eğilirken kıs kıs gülüyor.

Onu ne kadar azarlamak istesem de yalan söylemiyor. Ve bu benim 15 yaşında söyleyebileceğim bir pislik olurdu.

Brenna bunu görmezden gelecek kadar uzlaşmacı değildir. "Bay Neville, bu yorumunuzu görüşmek üzere sabah ilk iş ofisimde görüşürüz."

İnliyor. "Evet, Bayan Allen."

Hafifçe omuz silkiyor ve ben de ona gülümsüyorum. Bir gün, bu ismin artık onun olmamasını istiyorum. Onun benim olmasını istiyorum. Bayan Arrowood olmasını ve o zaman tüm dünyayı ters yüz edebiliriz.

Ona bu şekilde sormakla aptallık ettiğimi biliyorum. Hayır demekle haklıydı, her ne kadar keşke demeseydi desem de. Gerçek şu ki.

Hayatında bir sürü yarım yamalak şey var. Luke ile sadece hamileliği yüzünden gerçekleşen bir nişan. Zamanının yarısında gittiği bir evlilik. Ve sonrasında bile hiçbir şey istediği gibi olmadı.

Artık her şey değişti.

İstese de istemese de benim her parçamı alacak.

Clarissa bir adım öne çıkar. "Hepimiz berbat durumdaydık Jacob."

"Ben iyiyim ve son şovunuzda burada olduğum için mutluyum."

Sebastian, "Umarım sizi gururlandırırız," diyor.

Tanrım, bu çocukların haberi bile yok. "Bundan hiç şüphem yoktu. Asla. Bu kasabanın asla unutamayacağı bir performans sergilemek için bana ihtiyacınız olmadığını biliyordum. Hepiniz inanılmaz yetenekli, zeki ve komiksiniz. Hepinizle çalışmak bir ayrıcalıktı." Neville'e dönüyorum. "Senin hakkında hâlâ kararsızsınız. Sen bir palyaçosun."

Gülüyor ve başını sallıyor. "Jacob Arrowood benim bir palyaço olduğumu düşünüyor."

Clarissa gözlerini devirir. "Ve bunun iyi bir şey olduğunu düşünüyor."

Neville harika bir çocuk ve bana kendimi fazlasıyla hatırlatıyor, bu yüzden onu bu kadar çok sevdiğimi düşünüyorum. "Ben de grubun palyaçosuydum," diyorum onlara.

Brenna'nın sesi alçak ama onu duyuyorum. "Hâlâ öyle."

Ona bir bakış atıyorum ve o hiç şaşırıyor. "Ama cidden," diyorum çocuklara dönerken, "herkes hazır mı?"

Danny'yi oynayan David başını sallıyor. "Ben iyiyim. Tüylerim diken diken oldu."

"Çoğalıyorlar mı?" Sebastian mükemmel bir zamanlamayla soruyor.

Hepsi çeşitli eğlence sesleri çıkarıyor ve birkaçı onu sırtından alkışlıyor. Bunu görmek güzel, oyuncu arkadaşlarıyla kaynaşıyor. Uyum sağlamak ve arkadaşlarını bulmak için zor zamanlar geçirdi. Bunu bu yüzden kabul ettim. Ona

Genellikle dışlanmış ve bir yere ait olamayan çocuklar olarak etiketlenen çocuklara geri dönün.

"Pekâlâ millet, sakın olun," diyorum sahte otorite sesimle. "Son gösterimizden önce birkaç ciddi şey söylemek istiyorum."

Hepsi sakinleşiyor, kollarını birbirlerinin omuzlarına atıyor ve sanki tek bir birim oluşturacakmış gibi tutunuyorlar. Bu Noah'ın bize zorla yaptırdığı bir şeydi ve ben de bunu genç nesle aktarmanın zararı olmayacağını düşündüm. Birbirinize bağlandığınızda, bir olursunuz.

Burada, sahnede, onlar bir takım. Her birinin kendi rolünde iyi olabilmesi için diğerine ihtiyacı var. Enerjileri bütünü besliyor ve gösterilerinden önce tek bir birim olarak dinlemek ve bu bağı kurmak onlara hizmet ediyor.

En azından bize anlattığı saçmalık buydu ve ben de bunu onlara aktarıyorum.

"Bu oyun, parçası olduğum en iyi şeylerden biri oldu. Her birinizle ne kadar gurur duyduğumu tahmin bile edemezsiniz. Şimdiye kadar birlikte çalıştığım herkesten daha fazla çalışmakla kalmadınız, aynı zamanda ... ile de uğraştınız. Kazaya ne diyeceğimi bile bilmiyorum... olgunlukla." Adam Neville'e kaşlarımı kaldırarak bakıyorum. "Sen hariç, sen hala bir pisliksin." Kıkırdıyorlar ve o da gülümsüyor. "Demek istediğim, insanlar oyun hakkında ne söylerse söylesin, hepiniz dik durmalısınız. Benim kitabımda hepiniz ödüllü aktör ve aktrislersiniz. Sizi tanımama, sizinle çalışmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim ve hepinizin yeteneklerinizi dünyaya göstermenizi izlemek için sabırsızlanıyorum."

"Jacob! Jacob! Jacob! Jacob!" diye bağırmaya başladılar. Buğulanmadım desem yalan olur. Bu çocuklar kalbime girdiler. Onları hayal kırıklığına uğratacağımdan korkuyordum ama onlar da benim yaptığım işe en az benim onlara güvendiğim kadar güveniyorlardı.

"Pekâlâ. Bunu takdir ediyorum. Oyunculluğu sahneye saklayalım. Perde açılana kadar on dakikanız var. Bacağını kır."

Farklı yönere doğru gidiyorlar ve Brenna'nın kolları nazikçe belime sarılıyor. "Sen iyi misin?"

"Ben iyiyim."

Dudakları ince bir çizgi halinde bana bakıyor. "Bana yalan söyleme. Bir keresinde irkildiğini gördüm."

Biraz fazla hızlı döndüm ama çabucak üstesinden geldiğimi düşündüm. "Rahatsız edici ama üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil."

"Yaraların hakkında mı konuşuyoruz?"

"Başka ne hakkında konuşuyor olabiliriz ki?"

İç çekiyor. "Başka ne hakkında soru sorduğumu düşünebilirsin ki?" "Gerçek şu ki, bir kez daha, sorulara cevap veriyorsun sorularla."

Brenna gülüyor. "Bir gün duracağım ama bu yakın olmayacak. Ben senin kalbinden bahsediyorum. Ruhundan. Çocukların üzülmelerinden endişelendiğini biliyorum. Bilirsin işte... bunlardan herhangi biri."

"Şimdi iyiyim. Onlar benim için çok şey ifade ediyor ve onları hayal kırıklığına uğratmak hiç hoşuma gitmedi."

"Biliyorum ve bu gece gelmen konusunda sana ne kadar saçmalamış olsam da dinlemediğin için biraz mutluyum. Bence senin onları görmeye ve onlar için burada olmaya ihtiyacın olduğu kadar onların da seni görmeye ihtiyacı vardı."

Başının üstünü öpüyorum. "Sana hiç ne kadar harika olduğunu söyleyen oldu mu?"

"Birkaç kez."

"Buna alışın çünkü size elimden geldiğince sık söylemeyi planlıyorum."

"Güzel. Seni etrafımda tutmayı planlıyorum, böylece birçok fırsatın olacak." Brenna parmak uçlarında yükseliyor ve dudaklarını usulca benimkilere bastırıyor. "Hadi, seni yerine oturtalım da herkesin sıkı çalışmasını gör."

Oraya gitmem gerekenden biraz daha uzun sürdü ama gittiğimde ön sırada tüm ailem vardı. Kardeşlerim, baldızlarım, yeğenlerim ve yeğenlerim atıştırıyor, konuşuyor ve gülüyorlar. Yerime doğru ilerliyorum,

Hepsi ayağa kalktıktan, bana sarıldıktan, yanağımı öptükten ya da elimi sıktıktan sonra daha önce hiç hissetmediğim bir gurur duyuyorum.

Bunu biz yaptık.

Bu oyun sırasında birbirimize aşık olduk ve çocuklar sahneye çıkıp suratlarını asmış olsalardı da fark etmezdi. Burada yaptıklarımızla gurur duyuyorum.

Işıklar söner ve ben de en iyi yorumunu izlerim. Şimdiye kadar yapılmış *Grease*.

OceanofPDF.com

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

JACOB

OceanofPDF.com

~Dört Ay Sonra~

"S kıpır kıpır, çok güzel görünüyorsun."

Brenna iç geçiriyor ve elbisesini tekrar çekiştiriyor. "Çok gülünç görünüyorum."

Başının yan tarafına bir öpücük konduruyorum. "Hayır, söz veriyorum kimsenin kullanacağı kelime bu olmayacak."

Çarpıcı. Muhteşem. Büyüleyici. Bunlar Brenna hakkında gazetede yazılacak kelimeler. O kesinlikle nefes kesici ve ben de bir şekilde ona toplum içinde eşlik edecek kadar şanslıyım. Catherine onu en iyi tasarımcılardan birine hazırlattı ve bu tasarımcı, Brenna'ya çok fazla çaba sarf ediyormuş gibi görünmeden zarif bir elbise hazırladı. Uzun, zümrüt yeşili ve uzun bir yırtmacı var, bana mükemmel bacaklarının mükemmel görüntüsünü veriyor. En iyi kısmı bu bile değil, hayır, arkası.

Ya da şöyle demeliyim, tamamen yokluğu.

Pürüzsüz teni bütün gece dokunmam için orada duruyor ve ben bunu ve daha fazlasını yapmayı planlıyorum.

"Hasta olduğumu söyleyebilir miyiz?" diye soruyor süit'in fuayesindeki aynaya bakarken.

Gözlerimi deviriyorum. "Hayır, hasta olduğunu söyleyemeyiz. Bu benim galam ve herkes bu gece kolumda olacağını biliyor."

"Ama zaten kimse beni görmek istemiyor." "Ben seni görmek istiyorum."

"Döndüğünde beni görebilirsin."

Onu seviyorum ama beni öldürüyor. "Bak, çok güzelsin ve sana hava atmak istiyorum."

Kollarını belime doluyor ve bana bakıyor. "Sadece ikimiz olduğumuz zamanları seviyorum."

"Ben de, ama film programım çok yoğun ve bu konuyu konuşmuştuk."

"Biliyorum ve seninle gurur duyuyorum Jacob. Sadece güvensiz davranıyorum."

Onu öpmek için yaklaşıyorum ama gülümseyerek uzaklaşıyor. "Öpmek yok, yoksa makyajımı kirletirsin."

Ellerim sırtında geziniyor, kışına doğru iniyor. "Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten!"

"Seni buradan öpsem nasıl olur?" Ağzım boynunun kenarını sıyırırken soruyorum. "Orada makyaj var mı?"

Yumuşak bir şekilde kıkırdıyor. "Hayır."

"İlginç... peki ya burası?" Omzuna doğru ilerliyorum, giderken kayışı çekiyorum.

"Makyaj yok ama elbisemi mahvedeceksin."

Onu aynaya bakacak şekilde çeviriyorum ve gözlerinin Gehvetle dolu olduğunu görebiliyorum. Catherine'in resmi kıyafetler içindeyken seks yapmayı ayrılmadan önce yapmamamız gerekenler listesinden çıkardığına emin olsam da, ikimizin de buna ihtiyacı olduğunu düşünüyorum.

Onu gördüğüm kadar güzel hissetmesini istiyorum. "Eteğini kaldır," diye emrediyorum. Camdan beni izliyor, göğsü inip kalkıyor. "Kaldır ki mahvetmeyeyim."

Onu yukarı çekiyor, yırtmaç kalçasıyla röntgencilik oynuyor. "Böyle mi?"

Başımı sallıyorum. "Daha yükseğe." O yukarı çekerken, elim elbisesinin önünden aşağı kayıyor. "Daha fazla, bebeğim. Bu elbisenin altında ne giydiğini görmek istiyorum."

Ben göğsünü okşarken Brenna usulca inliyor. "Jacob."

"Önümdeki kadını görüyor musun? O bir tanrıça. Beni ihtiyaçtan delirtiyor. Onun gibi başka kimse yok ve o benim."

"Senin," diyor bir nefes gibi.

Diğer elim kalçasına gidiyor, oradaki deriyi zar zor sıyırıyor. "Elbiseni yukarı kaldır güzelim, yoksa yırtabilirim."

"Lütfen," diye yalvarıyor usulca. "Lütfen ne?"

"Dokun bana."

Elimi yukarı kaldırıyorum ama duruyorum çünkü hâlâ ne istediğimi göremiyorum.

Brenna'nın gözleri açıldı, mavinin derinliklerinde sıcaklık ve sıcaklık yüzüyordu. "Jacob ..."

"Kaldır. İzlemeni istiyorum."

Biraz daha yukarı çekiyor ve altında hiçbir şey olmadığını görüyorum. "Bütün gece boyunca, hiçbir şey giymediğini bilerek ve daha sonra tadının ne kadar güzel olacağını düşünerek yanında oturacağım. Film ya da başkalarının ne dediği umurumda olmayacak, şu anda ne kadar iyi hissettiğini düşüneceğim." Parmağımı dikişi boyunca kaydırarak onu ayırıyorum. "Ona bak," diyorum gözleri kapandığında. "Sevdiğim kadının benim için nasıl parçalandığına bak. Beni ne kadar delirttiğini sana göstereceğim. Sen, Brenna. Sadece seni."

Brenna'nın gözleri aynada bizim üzerimizde. Tamamen giyinik ama yine de tamamen açıkta olan y a n s ı m a m ı z .
"Seni seviyorum."

Ve bunu vücudumdaki her kemikte biliyorum. Şu anda onu sikimin etrafında hissetmek istiyorum. Göğsünü serbest bırakıyorum ve fermuarımı aşağı kaydırıyorum. "Masaya tutun," diye talimat veriyorum.

Elleri tahtayı kavıyor ve ben de diğer elimle elbisesinin arkasını tutacak kadar mantıklı davranıyorum. Onun sıcaklığına doğru kayıyorum ve ikimiz de memnuniyet sesleri çıkarıyoruz. "Evet!" diye haykırıyor.

"Çok iyi hissediyorsun," diyorum ona çarparken. "Güvensiz olmanı gerektirecek hiçbir şey yok. Sen dünyanın en güzel kadınısın ve bu gece hepsi benim yerimde olmayı dileyecek." Tekrar inliyor ama gözleri bir kez olsun aynadaki benimkilerden ayrılmıyor. "Ne yaptığımı görüyor musun?"

Başını sallıyor, dişleri alt dudağını kavıyor. "Ne kadar muhteşem olduğunu görüyor musun?" "Evet."

"Seni ne kadar çok istediğimi hissediyor musun?" "Evet!"

Daha sert itiyorum, o kadar büyük bir güçle itiyorum ki masa duvara çarpıyor. Duygular çok fazla. Kendimi tutamıyorum. Klitorisini ovuyorum ve etrafımda sıkılaştığını hissediyorum. "Hadi, bebeğim." Onu kandırıyorum, yakın olduğunu biliyorum.

Devam ediyorum, boynunu ve sonra kulağını öpüyorum. Daha fazla inliyor ve ben daha fazla baskı uyguluyorum ve sonra ona daha sert çarpıyorum. Çıglık attığında serbest kaldığını hissediyorum ve sonra işim bitiyor. Onun parçalandığını hissettiğimde ve aynada onu izlerken kendimi tutamıyorum.

Nefesimi tutmaya çalışırken başım onun sırtına yaslanıyor.

Brenna kıkırdamaya başlar. "Bu kesinlikle yanaklarıma renk k a t t ı . "

Gülümsüyorum ve elbisesini göğüslerinin etrafından yukarı çekiyorum. "Dikkatli ol... otelden seks yapmış gibi çıkarsak başımız derde girer."

"Bunu beni baştan çıkarmaya karar vermeden önce düşünecektin."

"Hesaplanmış bir riskti ve buna değdi."

İnliyor ve sonra banyoya gidiyor. Temizleniyorum, benim için oldukça kolay bir çözüm olduğu için şükrediyorum. Kıyafetler güzel görünüyor, saçlar iyi durumda ve az önce seviştiğimiz süitin ön odasında beklerken telefonuma bir mesaj geliyor.

Catherine: Limuzininiz beş dakika içinde orada olacak. Jackson ve ben sizinle kırmızı halının başında buluşacağız, ben de sizi oradan yönlendireceğim. Jackson, Brenna'ya destek olmak için orada olacak.

İlk başta bundan gerçekten emin değildim, ancak başka biriyle konuşmasının optik olarak çok daha iyi olacağını söyledi.

Orada durmuş bana bakıyordu.

Ben: Anladım.

Catherine: Sakın geç kalmayın. Programın dışında hiçbir şeye yer yok.

Ben: Diktatör olmalıydın. Ülken başarılı olurdu.

Catherine: Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum. Ve şimdi üç dakikan var. Lobiye doğru yürümeye başla.

"Brenna?" Seslendim. "İyi misin? Düşün mü?"

"Hemen çıkıyorum!"

Belki de hemen öncesinde seks yapmak kötü bir fikirdi. "Bebeğim, limuzin burada olacak ve ben Catherine'den biraz korkuyorum."

"Benden korkmalısın. Birkaç kırıışıklığı buharla gidermeye çalışıyorum."

Evet, kesinlikle kötü bir fikirdi. Catherine'in bunu, giyindikten sonra yemek yememe talimatından hemen önce yapılmayacaklar listesine koyması için bir not almalıyım.

"Doğru, ama limuzin ve ... gitmeliyiz."

Banyonun kapısı uçarak açılır. "Jacob Arrowood, on dakika önce beni anlamsızca siktin. Olmuş gibi görünen milyonlarca fotoğrafım olmadığından emin olmaya çalışıyorum, tamam mı?"

Catherine'den ne kadar korksam da, Brenna şu anda çok zorlu. "Tamam. Biliyorsun, sadece ..."

"Eğer acele et dersen, papyonunla seni boğabilirim ya da domuz bağıyla bağlayabilirim."

"Eğer beni daha sonra bağlamak istersen, benim için sorun değil."

Bir adım daha yaklaşır ve sonra kendini dengeler. "Bir dakika. Sadece arkayı düzeltmem gerekiyor."

"Yardım edebilir miyim?" Yardım etmek ama aynı zamanda ona tekrar dokunmak istediğim için soruyorum.

"Hayır, bana bir dakika daha verin."

Bir kez başımı salladım ve sonra eşyalarımızı almak için dışarı çıktım. Yardımcı olabilirim. Catherine'in aptalca bir şey yapmadığımızdan emin olmak için tuttuğu on asistanın koyduğuna emin olduğum çantası tezgâhın üzerinde. İhtiyacım olmayan ama almamayı reddettiğim cüzdanım ve ayakkabıları kapının yanında bekliyor.

Saymaya başlıyorum ama bu noktadan sonra altmış saniyeye ulaştığımda bir dakikayı çoktan aşmış oluyoruz.

Otuz bir.

Otuz iki.

Otuz üç.

Hayatımdaki kadınlardan hangisinin boğazıma sarılmasını tercih edeceğimden emin olamadan titremeye başlıyorum ki o ortaya çıkıyor.

Başka biri olsa eskisi gibi görünürdü ama ben yüzünün hafifçe kızardığını ve gözlerinin aktığını görüyorum.

"Mükemmel görünüyorsun."

"Geç kalmış görünüyorum."

"Evet ve Catherine bana bağırırsa seni suçlayacağım."

Gözlerini deviriyor. "Ne centilmensin sen."

Brenna kapıya yöneliyor ve ayakkabılarını giyiyor. Bu gece için ayrıntılı bir plan yapmış olsam da bir saniye daha beklemek istemiyorum. Onu böyle görmek, bu odadan çıkmadan önce nasıl hissettiğimi gerçekten bilmesini istememe neden oluyor.

"Hazır mısın?" diye soruyor eli kapı kolundayken.

"Hayır."

"Hayır mı?"

Ona doğru bir adım atıyorum ve sonra göğüs cebimden yüzüğü çıkararak tek dizimin üzerine çöküyorum. "Bizim için bir planım vardı. Senin için. Bu gece için. Galadan sonra, kiraladığım bir çatı barına gideceğiz. Binlerce gül, mumlar ve bizim için çalacak bir grup var. Her şey, her ayrıntı planlanmıştı ama şu anda sana bakınca bir saniye daha bekleyemem Brenna."

Eli ağzına gider. "Jacob . . ."

"Seni ruhumun her parçasıyla seviyorum. Asla kimseyi bulamayacağımdan o kadar emindim ki çünkü ihtiyacım olanı bulamıyordum, ta ki seni bulana kadar. O kırmızı halıda evlenme teklif etmeyi planladığım kız arkadaşım la yürümek istemiyorum. Dünyadaki herkesin senin benim karım olacağını görmesini istiyorum. Benim seni seçtiğimi, senin de beni seçtiğini. Seni sevmeyi ve her gün, her dakika, her saniye seninle olmayı seçiyorum çünkü sen tanıdığım en muhteşem kadınsın. Seni seviyorum, Brenna Allen. Benimle evlenir misin?"

Yanağından bir damla yaş süzülür ve başını sallar. "Evet! Evet!"

Yüzüğü parmağına yerleştiriyorum ve dudaklarını öpüyorum, makyajını lekeleyip lekelemediğimi umursamıyorum çünkü onu öpmek yapmak istediğim tek şey.

EPILOG

OceanofPDF.com

BRENNA

OceanofPDF.com

~Dokuz Ay Sonra~

"J Sadece birkaç kez daha ıkın, Brenna," diyor doktor dizlerimi birbirinden ayırırken.

"Senden nefret ediyorum, senden nefret ediyorum, senden nefret ediyorum," diye bağıriyorum ve bu ucube çocuğu içimden itmeye çalışıyorum.

Bu hamileliğin asla gerçekleşmemesi gerekiyordu. Yine de buradayım, kocama bakıyorum ve o lanet olası %0.01'lik şansın gerçekleşmesi yüzünden ona lanet okuyorum.

Ve Jacob kendini beğenmişti.

Çocuk sahibi olmak ya da olmamak hakkında konuşmamıştık. Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen yapacağımızı düşündüm, ama hemen değil.

Zaman istedim.

Bir evliliği zaten hamilelikle başlatmıştım ve görünüşe göre bunu tekrar yapmam gerekiyordu.

Tek fark, Jacob ve ben birbirimizi zaten seviyorduk. Hamile olduğumuz için evlenmedik. Sanırım bu da bir bonus.

Jacob eğilip alnımdan öpüyor. "Seni seviyorum, güzelim."

"Lütfen bana bunu söyleme. Şu anda korkunç görünüyorum." "Bana göre değilsin."

"Yalan yok, Jacob."

Gözleri doktora ve sonra tekrar bana kaydı. "Tamam, berbat görünüyorsun ama bir bebek dünyaya getiriyorsun ve gerçekten de hiçbir kadın bu sırada harika görünmez. Ancak Catherine'in bebek doğar doğmaz hazır olacak bir ekibi var ve ilk fotoğrafınızda sanki çömelmişsiniz de bebek hiç çaba harcamadan dışarı fırlamış gibi görüneceksiniz."

Ona ters ters baktım. "Sana yumruk atmamı mı istiyorsun?"

En azından utangaç görünme nezaketini gösterdi. "Size sadece, hepsi de Gizlilik Sözleşmesi imzalamış olan bu doktor ve hemşire ekibi ile benden başka hiç kimsenin

güzel hissetmediğini biliyorum. Bence öylesin. Her zaman güzelsin. Gerçekten kusursuzsun."

Onu kesinlikle yumruklayacağım. Doktor bacağıma vuruyor. "İşte bir kasılma daha geliyor. Bu sefer gerçekten ıkınmanı istiyorum. Bebeğin kafasını görebiliyorum."

Başka seçeneğim yokmuş gibi. Acı başlıyor ve Jacob'ın elini sıkıp tüm gücümle itiyorum.

"Biraz daha," diye ısrar ediyor.

Deniyorum. Yemin ederim deniyorum ama çok zor ve çok yorgunum. Her kasım ağrıyor ve beni kesip açmalarını istiyorum çünkü bu çocuk kendi kendine çıkmıyor. Doğum yapmanın her çocukla daha kolay olacağını sanırdım, yanılmışım.

"Yapamam!" Bağırıyorum ve geri çekiliyorum.

Doktor gülümsemeye çalışır. "Çok iyi gidiyorsun. Nefes almak için birkaç dakikanızı ayırın."

Jacob'ın dudakları şakağında. "Seni seviyorum, özür dilerim, seni seviyorum, sana istediğin her şeyi alacağım."

Bitiyor ve ben ona bakıyorum. "Bir şey var mı?" Başını sallıyor.

"Vasektomi yaptırmanı istiyorum."

"Bu yeni bir araba mı?"

Ona ters ters baktım. "Hayır, bunu sen de biliyorsun." "Bunu yakında konuşacağız."

Göğsüm kabarıyor ve sancıların başladığını hissediyorum. "Daha ne kadar?" Yorgun ve terli bir şekilde soruyorum.

"Başı çıkarmak için bir kez daha itin, sonra omuzları. Bebek tam burada."

"Elimi tut, Brenna," diyor Jacob, yeşil gözlerinde kararlılık titreşerek. "Ben buradayım."

Birkaç derin nefes alıyorum, bunun bitmesini istiyorum. Dokuz saattir doğum sancısı çekiyorum ve yirmi dakikadır ıkınıyorum. Uyumak istiyorum ama bundan daha çok, prömiyer gecesinden gelen ve çok ama çok hızlı bir nişanlılık dönemine neden olan bu küçük bebeği kucağıma almak istiyorum.

"Hazırım," dedim doktora.

Çenem sıkıca kenetleniyor ve tüm gücümle iterken dişlerimin arasından çığlık atıyorum. Parmaklarım sıkılaşıyor, ondan alabildiğim tüm gücü çekiyorum.

"Tam oradasın, bebeğim. Tam oradasın."

"Baş dışarıda. Bir sonraki kasılmada ıkın."

Bir sonraki vuruştan önce nefesimi toparlamak için ancak yeterli zamanım oluyor. Jacob'ın elini tutuyorum, yaşadığımız tüm anları düşünüyorum. Dere kenarında balık tuttuğumuz zamanı. Ondan hoşlandığımı fark ettiğim öğle yemeği randevumuzu. Evdeki akşam yemeklerini, ilk öpüşmemizi ve dönme dolabı düşünüyorum. Bizi bu ana getiren, sevgiyle birbirine bağlanmış tüm anları. Bir bebek yaptığımız yere. Mücadele zamanlarından gelen tüm güzelliği sembolize eden bebeğimiz.

Öncekinden daha fazla zorluyorum çünkü yenilenmiş bir güç hissi bedenimi dolduruyor.

"İşte bu, bebeğim! Çok iyi gidiyorsun!" Jacob'ın sesi huşu dolu.

Boğazım acıyor ve tekrar haykırıyorum. Ve sonra, onun soluğunu duydum.

Acı geçti ve kendimi boş, yenilmiş ve muzaffer hissederek arkama yaslandım.

"Sen yaptı." Yakup Öpücükler benim Yanak.

"Sen yaptı güzelim."

Doktor onu göğsüme yerleştirmeden bir saniye önce minik bebekten yüksek sesle ağlama sesi geliyor.

"O iyi mi?" Ben soruyorum.

Başını sallıyor. "O mükemmel."

İkimiz de küçük oğlumuzu bakarken Jacob'ın kolu bana sarılıyor.

"Jacob," diyorum bulanık bir görüşle başımı kaldırarak. "O kadar küçük ki. Ne kadar küçük olduklarını unutmuşum. Bir oğlumuz oldu."

"Evet. Ve beni dünyanın en mutlu adamı yaptınız."

Usulca öpüşüyoruz, her iki elimiz de bir şekilde oğlumuzu dokunuyor.

Hemşire onu biraz daha temizlemek ve bazı testler yapmak için geri geliyor. Jacob şimdiden çok korumacı bir tavırla onun üzerinde duruyor. Geri dönüp onu tekrar göğsüne yatırıyorlar.

"Bir isme ihtiyacımız var," diyorum milyonuncu kez.

Arrowood evindeki en büyük tartışma bu oldu. Sebastian, Jacob'ın *Navigator*'daki karakteri olan Mason'ı seçmemizi istiyor. Melanie, *Küçük Denizkızı* teması olsun diye Eric ismini vermek istiyor. Ben Caleb ismini istiyorum ama Jacob, kafamı tamamen karıştıran kişi o. Neyse ki Elma ya da Pusula gibi saçma bir isim istemiyor. Hiç sevdiği bir isim yok.

"Hiçbir fikrim yok. Aklımıza hiçbir şey gelmiyor. üzerinde anlaşıyoruz."

"Bu iyi, ama bir şeyler bulmamız lazım. Bir noktada anlaşmak zorundayız."

Bir kez kıkırdıyor ve avucunu bebeğimizin şeftali tüyü saçlarında gezdiriyor. "O zaman güçlü bir isme ihtiyacımız var."

"Caleb değil mi?"

"O bir Caleb değil."

İnlemek istiyorum ama bunun yerine oğlumuza bakıyorum ve ona bir isim uydurmaya çalışıyorum.

"Üzerinde anlaştığımız tek şey İrlandalı bir isim istediğimiz," diyorum ve o da başını sallıyor.

Annesi dört oğluna da bu ismi vermiş ve Sydney de bunu takip etmiş. Ben de öyle yapmak isterdim. Elizabeth Arrowood güçlü ve son derece bilge bir kadındı. Onun geleneği bu küçük şekilde bile olsa yaşatılmalı.

"Blaine?" Ben teklif

ediyorum. "Hayır.

Maddox?"

Başımı sallıyorum. "Peki ya Sawyer?"

Jacob homurdanıyor. "Sawyer Arrowood mu? Huck'ın en iyi arkadaşı mı?"

"Kulağa biraz fazla geliyor."

"Mason fena değil." Mason'a hiçbir zaman karşı olmadı. Bu ismi seviyorum ama insanlar otomatik olarak onun filmleriyle bağlantılı olduğunu düşünecekleri için yanlış geliyor.

"Bunun neden kötü bir fikir olduğunu konuşmuştuk." "Biliyorum."

Dudaklarımı bebeğin başına bastırıyorum, tatlı bebek kokusunu içime çekerken gözlerimi kapatıyorum.

"Owen."

"Owen?"

Ona bakıyorum ve çok doğru geliyor. Sanki onun için yaratılmış gibi. "O Owen. Ona bir bakın. Güçlü ve savaşı. Burada olabilmek için beş yıl boyunca doğum kontrolüyle mücadele etti. Hatırladığım kadarıyla arzu anlamına geliyordu ve burada olmayı açıkça arzuluyordu. . ."

"Mükemmel," diye kabul ediyor Jacob. "Owen Arrowood."

Jacob bana tatlı bir öpücük veriyor ve sonra Owen'ın başını öpüyor. "Bir okla ilgili tek gerçek nedir?" diye soruyor. Gözyaşlarımın birikmesine karşı koyuyorum. "O yayı kaç kez geri çekersen ek, eğer odaklanmaya ve nişan almaya devam edersen, okun tam olarak gitmesi gereken yere gidecektir." Bana bakıyor, güzel dudaklarında bir gülümseme. "Benimkinin öyle olduğunu biliyorum."

Benimle bu yolculuğa çıktığınız için çok teşekkür ederim. Arrowood Kardeşler tüm kalbime ve ruhuma sahip oldular. Bu sonun benim için ne kadar acı tatlı olduğunu anlatamam.

Jacob'ın uçak kazasını yazarken Jessica benimle konuştu. Çok, çok yüksek sesle. İşte bu kız, işi olduğu için çok güçlü olmaya çabalıyor ve öleceğinden endişe ediyordu. Bir sonraki serinin Jessica Walker ve Grayson Parkerson (bu soyadını Sean'ın kitabından tanıyor olabilirsiniz) ile başlayacağını duyurmaktan

büyük heyecan duyuyorum! Umarım bir sonraki kitabımıza gitmeye hazırsınızdır.

küçük bir kasaba çünkü Bize Dönüş geliyor ve çok iyi olacak!

Bize Geri Dön için ön sipariş verin!

Ancak, gerçekten çok özel bir şeyim var, eğer bir sonraki sayfayı çevirirseniz, Arrowood Kardeşler ile biraz daha fazla zaman geçireceğiniz özel bir bonus sahneye erişmek için kaydolabilirsiniz!

OceanofPDF.com

BONUS SAHNE

Sevgili okuyucu,

Umarım Benim İçin Kal'ı ve tüm Arrowood Kardeşler Serisi'ni beğenmişsinizdir! Bu seri sonsuza dek kalbimde çok özel bir yere sahip olacak ve bu aileyi kontrol etmeden ve onlarla biraz daha zaman geçirmeden bırakmaya hazır değildim. Teşekkür olarak ÖZEL bir bonus sahnem var! Tek yapmanız gereken aşağıdaki bağlantıya tıklamak, bültenime kaydolmak ve size erişim sağlayan bir e-posta almak!

[BURAYA KAYDOLUN](#)

OceanofPDF.com

CORINNE MICHAELS'IN KİTAPLARI

Kurtuluş Serisi

[Beloved](#)

[Beholden](#)

[Teselli Mahkumiyet](#)

[Savunmasız](#)

[Evermore: Bir 1001 Karanlık Gece](#)

[Romanı Belirsiz](#)

[Sonsuz](#)

Bana Geri Dön Serisi

[Kalacağını Söyle](#)

[Beni İstedğini](#)

[Söyle Senin](#)

[Olduğumu Söyle](#)

[Bırakmayacağını Söyle: Bana Dönüş/Masters and Mercenaries Novella](#)

İkinci Sefer Serisi

[Bu Gecenin](#)

[Sahibi Biziz](#)

[Son Bir Kez](#)

[Senden Önce](#)

[Değil Keşke](#)

[Bilseydim](#)

Arrowood Kardeşler

[Benim İçin Geri Dön](#)

[Benim İçin Savaş](#)

[Benim İçin Biri](#)

[Benim için kal](#)

Willow Creek Vadisi Serisi

[Bize Geri Dönün](#) (2/23/21'de)

Bizim İçin Bir Şans
Bizim İçin Bir An
Biz Olabilirdik

Melanie Harlow ile Birlikte

Yazın Hold You Close
Imperfect Match

Bağımsız Romanlar
Tek İstedğim

OceanofPDF.com

TEŞEKKÜRLER

Kocama ve çocuklarıma. Hayallerimi gerçekleştirmeye devam edebilmem için çok fazla fedakârlık yapıyorsunuz. Burada olsam bile yokluğum günler ve geceler sürüyor. Bunun üzerinde çalışıyorum. Söz veriyorum. Sizi kendi hayatımdan daha çok seviyorum.

Okuyucularım. Size ne kadar teşekkür etsem azdır. Sözlerimi okuyor olmanız beni hâlâ şaşırtıyor. Sizler benim kalbimin ve ruhumun bir parçası oldunuz.

Bloggerlar: Kitap dünyası için ne yaptığınızı anladığınızı sanmıyorum. Bu para aldığınız bir iş değil. Bu sevdiğiniz ve bu yüzden yaptığınız bir şey. Kalbimin derinliklerinden teşekkür ederim.

Beta okuyucum Melissa Saneholtz: Sevgili Tanrım, sana yaşattığım onca cehennemden sonra benimle hala nasıl konuşuyorsun bilmiyorum. Ben bile anlamazken senin fikirlerin ve zihnimi anlama yeteneğin beni şaşkına çeviriyor. Eğer telefon görüşmelerimiz olmasaydı, bu kitabın nerede olacağını hayal bile edemiyorum. Beynimin ağlarını çözmeme yardım ettiğin için teşekkür ederim.

Asistanım Christy Peckham: Bir insan kaç kez kovulup geri gelebilir? Sanırım zamanımız tükeniyor. Hayır, ama gerçekten, hayatımı sensiz hayal edemiyorum. Tam bir baş belasıysın ama senin sayende dağılmadım.

Sommer Stein, bu kapakları bir kez daha mükemmel hale getirdiği ve değiştirdiğim için kavga ettikten sonra beni hala sevdiği için

milyonlarca kez aklıma geldi.

Michele Ficht ve Julia Griffis her zaman tüm yazım hatalarını ve çılgın hataları buldukları için.

Melanie Harlow, Elphaba'mın Glinda'sı ya da Lucy'min Ethel'i olduğun için teşekkür ederim. Arkadaşlığın benim için dünyalara bedel ve seninle yazmayı çok seviyorum. Hayatımda olduğun için kendimi çok kutsanmış hissediyorum.

Bait, Crew ve Corinne Michaels Kitapları, sizi tahmin edemeyeceğiniz kadar çok seviyorum.

Menajerim Kimberly Brower, ekibimde olduğunuz için çok mutluyum. Rehberliğiniz ve desteğiniz için teşekkür ederim.

Melissa Erickson, harikasın. Yüzüne bayılıyorum. Beni her zaman çok yüksek olan bu uçurumdan indirdiğin için teşekkür ederim.

Anlatıcılarım Vanessa Edwin ve Sebastian York'a, siz en iyisisiniz ve sizinle çalışmaktan büyük onur duyuyorum. Hikayeme hayat veriyorsunuz ve her zaman en büyüğü sesli kitapları yapmayı başarıyorsunuz.

Andi Arndt, bu kitabı sen anlatmıyor olsan da, bu yolculuk kısmen bizimmiş gibi hissediyorum. Son birkaç yıldaki dostluğunuz sadece büyüdü ve kalbinizi çok seviyorum. Her zaman arkamı kolladığın için teşekkür ederim. Daha nice konserlere ve karda yatıya kalmalara.

Vi, Claire, Chelle, Mandi, Amy, Kristy, Penelope, Kyla, Rachel, Tijan, Alessandra, Laurelin, Devney, Jessica, Carrie Ann, Kennedy, Lauren, Susan, Sarina, Beth, Julia ve Natasha - daha iyi olmak için çabalamamı sağladığınız ve beni koşulsuz sevdiğiniz için teşekkür ederim. Sizden daha iyi kardeş yazarlar yok.

YAZAR HAKKINDA

Corinne Michaels, *New York Times*, *USA Today* ve *Wall Street Journal*'ın en çok satan aşk romanları yazarıdır. Hikayeleri duygu, mizah ve amansız aşkla doludur ve karakterlerini yoğun kalp kırıklıklarına maruz bıraktıktan sonra onları mücadeleleriyle iyileştirmenin bir yolunu bulmaktan zevk alır.

Corinne eski bir donanma eşidir ve hayallerindeki adamla mutlu bir evliliği vardır. Yazarlık kariyerine, kocası görevdeyken ondan aylarca uzak kaldıktan sonra başladı; okumak ve yazmak onun yalnızlıktan kaçışıydı. Corinne şimdi kocasıyla birlikte Virginia'da yaşıyor ve iki güzel çocuğun duygusal, esprili, alaycı ve eğlenceyi seven annesi.

OceanofPDF.com